

Lasten Raamattu

MAAILMAN LUOMINEN

Nyt sinun täytyy taas kuunnella oikein tarkasti. Kerron näet sinulle myös siitä, niillä tavalla Jumala on kaiken luonut. Kauan, kauan sitten Jumala loi taivaan ja maan. Taivaassa oli jo kaunista ja valoisaa ja iloista. Siellä asui Jumala enkeleitten kanssa. Ja enkelit lauloivat ihanasti.

Mutta maan päällä ei asunut vielä ketään. Siellä ei ollut vielä ollenkaan kaunista, vaan kylmää ja hiljaista ja pimeää, aivan pilkkopimeää. Ja koko maa oli vielä veden peittämä. Silloin Jumala ajatteli: »Haluan tehdä myös maan kauniiksi.» Hän sanoi: »Tulkoon vaikeus!» Ja heti tuli valoisaa, koska Jumala oli niin käskenyt. Sillä kaikki tapahtuu aina Jumalan käskyn mukaan.

Mutta kun tuli ilta. peittyi maa jälleen pimeyteen. Illaksihan pimenee aina. Ja Jumala sanoi: »Valoisa olkoon päivä ja pimeä olkoon yö.» Niin päättyi ensimmäinen päivä. Koko maa oli yhä vielä veden peittämä. Mutta kolmantena päivänä Jumala kuivatti suuren kappaleen maata. Hän ajoi sieltä kaiken veden pois. Ja Jumala sanoi: »Kuivan nimi olkoon maa ja veden nimi olkoon meri.» Sitten Jumala antoi kuivuneelle paikalle kasvaa ruohoa ja kukkia ja puita. Kukat tuoksuvat hyvälle ja kukoistivat kauniisti. Puut humisivat somasti tuulen niitä huojutellessa. Kuinka ihanaksi maa nyt tulikaan!

Mutta neljäntenä päivänä tuli kaikki vielä paljon kauniimmaksi. Nyt Jumala loi auringon. Se nousi aamulla taivaalle, kohosi korkeammalle ja korkeammalle ja paistoi lämpimästi maan ylle. Kukat nostivat päänsä kirkasta valoa kohti ja kukoistivat kaikessa ihanuudessaan. Illaksi aurinko sitten laski alemmaksi ja alemmaksi, ja lopulta se oli kokonaan poissa. Nyt ei kuitenkaan tullut enää aivan pimeää. sillä kuu nousi taivaalle. Sen oli Jumala myös luonut samoin kuin valaisevat tähdet. Ja Jumala sanoi: »Aurinko paistakoon päivällä ja kuu yöllä.» Niin myös tapahtui.

Toisena päivänä Jumala jatkoi työtään. Hän sanoi: »Maan yllä loistakoon sininen taivas!» Ja heti tapahtui niin. Valkoiset pilvet vaelsivat sinisellä taivaalla. Se näytti hyvin juhlliselta. Sitten tuli jälleen ilta. Niin päättyi toinen päivä. Sitten tuli viides päivä. Ja tiedätkö, mitä Jumala silloin loi? Kalat ja linnut. Kalat leikkivät vedessä ja linnut lauloivat puissa. Tuntui kuin kaikki olisivat tahtoneet osoittaa Jumalalle suurta iloaan. Jumala opetti lintuja rakentamaan pesän. Hän sanoi: »Nyt teidän on munittava munat ja haudottava ne, sitten niistä kuoriutuu poikasia ja maan päälle tulee lisää lintuja.» Niin päättyi myös viides päivä.

Mutta kuudentena päivänä Jumala loi kaikkein kauneimman. Ensiksi kaikki eläimet: hevoset ja lehmät. lampaat ja kaniinit, suuren, suuren elefantin ja mitättömän pikku hiiren. Kaikki ne Jumala loi. Ja sitten Jumala sanoi: »Nyt luon ihmisen, ja hän olkoon minun kaltaiseni.» Niin Jumala loi ensimmäisen ihmisen ja antoi hänelle nimen Adam. Ja Jumala sanoi: »Adam, sinä olet oleva kaikkien

näiden luotujen, kalojen ja lintujen ja kaikkien eläinten herra. Kaikkien tulee totella sinua, mutta sinun tulee olla kuuliainen minulle.» Sen Adam hyvin käsitti. Niin päättyi myös kuudes päivä. Mutta seitsemäntenä päivänä Jumala lepäsi työstään, sillä nyt oli maa valmis.

Jumala siunasi tämän päivän. Ja tästä alkaen tuli myös kaikkien ihmisten levätä työstään seitsemäntenä päivänä. Maailmassa ei siis ole mitään, mikä ei olisi Jumalan työtä. Eikä koko maailmassa ole yhtään lasta, josta Jumala ei huolehtisi. Ethän sitä koskaan unohda?

JUMALALTA SAAT KAIKEN

Nyt sinun täytyy kuunnella oikein tarkasti. Aion näet kertoa sinulle, kuinka kaikki on luotu. Tiedät kai, keneltä saat ruokasi? Esimerkiksi paksun voileivän, jonka olet juuri syönyt? Äitihän on sen valmistanut sinulle, mutta leivän hän on ostanut leipurilta. Tämä taas on leiponut sen jauhoista. Jauhot hän on saanut mylläritä. Tämä on jauhanut ne jyivistä. Jyvät mylläri on saanut talonpojalta. Tämä taas on leikannut viljan pelloltaan. Mutta kuka on antanut viljan kasvaa? Jumala, Herra. Ja ellei Jumala olisi sallinut viljan kypsyä, ei talonpojalla olisi ollut jyviä. Silloin ei mylläriellä olisi ollut jauhoja. Silloin ei leipuri olisi voinut leipoa leipää. Eikä äitisi olisi silloin voinut antaa sinulle voileipää. Jumalalta siis saat leipäsi samoin kuin muunkin ravinnon. Sen vuoksi sanomme joka päivä hartaasti: »Herra, kiitos Sinulle ruoastamme. Amen.»

Talommekin saamme Jumalalta. Niin, kirvesmies on sen rakentanut kivistä, puusta ja muista aineista. Mutta kivet on poltettu savesta tai ehkä hakattu vuorista. Savi on kotoisin maasta. Mutta kuka on luonut maan ja vuoret ja koko maanpiirin niin pitkälti kuin saatat katsoa? Jumala. Talon rakennustarpeet on sahattu puusta. Mutta kuka on antanut puun kasvaa? Joka vuosi hiukan lisää, joka vuosi hiukan paksummaksi, kokonaisia metsiä täynnä paksuja puita? Niin paksuja, että kirvesmies on voinut sahata niistä lautoja? Sekin on Jumalan työtä. Ellei Hän olisi sallinut kaikkea tätä, ei meillä olisi yhtään taloa. Samalla tavalla on kaikkien asioiden laita. Jumala on luonut kaiken: jossa asumme, taivaan, jossa Hän itse asuu, ja meidät myös.

Niin, Jumala on luonut myös sinut. Kun olit vielä aivan pieni, saivat isä ja äiti sinut Jumalalta. Olit silloin vielä pienen pieni vauva. Et osannut muuta kuin vähän potkia ja itkeä. Mutta sitten Jumala huolehti kehitymisestäsi. Ja nyt oletkin kasvanut aika suureksi. Osaat jo paljon. Olet oppinut kaikenlaista. Mutta sinun täytyy kasvaa vielä lisää ja oppia vielä paljon uutta. Jumala huolehtii siitäkin. Hän antaa katon pääsi päälle, jokapäiväisen ruoan ja vaatteet ja lisäksi vielä monia muita tarpeita. Hän pitää meistä huolta. Hän on meidän Isämme, joka asuu taivaassa.

AADAM JA EEVA

Aadam vaelsi ihanassa puutarhassa. Kukat kukoistivat ruohikossa, linnut lauloivat puissa. Herkullisia hedelmiä riippui Aadamin pään yläpuolella: rypäleitä, omenia ja monia muitakin hedelmiä. Puutarhassa oli myös kaikenlaisia eläimiä. Ne olivat hyviä ja ystävällisiä toisiaan kohtaan. Yksikään eläin ei tehnyt toiselleen pahaa. Kuinka suloista siellä olikaan! Tiedätkö, mikä puutarhan nimi oli? Eeden. Me kutsumme sitä myös paratiisiksi.

Ja tiedätkö, kuka myös oli siellä? Jumala, Herra. Hän oli luonut puutarhan ja antanut sen Aadamin asuttavaksi. Jumala huolehti hänestä kuin isä lapsestaan. Hän halusi Aadamin olevan täydellisen iloinen ja onnellinen.

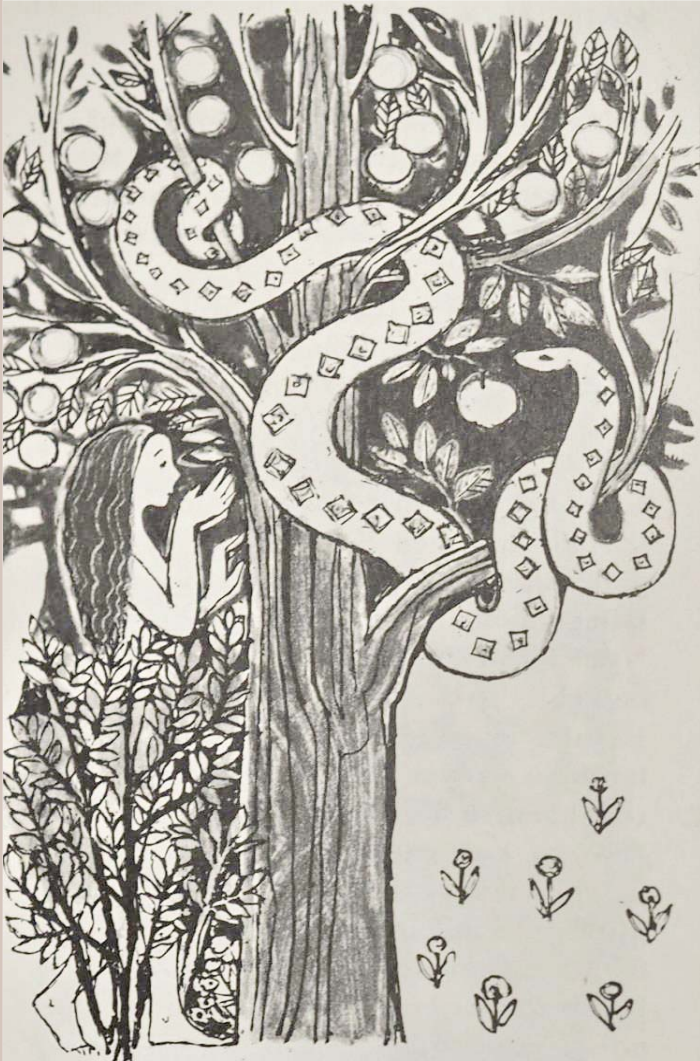
Kerran Aadamin vaeltaessa paratiisissa tuli Herra hänen luokseen ja puhutteli häntä. Silloin Adam sai kuulla Jumalan äänen ja hän iloitsi siitä. Sillä kaikkein parasta oli Adamista se, että Jumala oli hänen lähellään. Aadamin piti huolehtia koko puutarhasta. Ja hän sai syödä kaikkia hyviä hedelmiä niin paljon kuin vain jaksoi. Mutta siellä oli kuitenkin yksi puu, josta Adam ei saanut syödä. Se kasvoi keskellä puutarhaa ja sen nimi oli hyvän- ja pahantiedon puu. Jumala oli sanonut: »Kaikista muista puista saat rauhassa syödä, ainoastaan tästä yhdestä et. Jos syöt siitä, on sinun kuoltava.» Adam totteli Herran sanaa. Hän meni aina kielletyn puun ohi. Hän ei halunnut pahoittaa Jumalan mieltä.

Eräänä päivänä Jumala toi kaikki eläimet Aadamin luo. Tämän piti antaa jokaiselle nimi. Siten eläimillä tuli aina olemaan hänen antamansa nimi. Niin ne tulivat esiin kaksittain, uros ja naaras, pitkänä, pitkänä rivinä. Ensin kaksi hyvin suurta eläintä, ne Adam nimitti elefanteiksi. Kaksi punarintaista pikkulintua hän nimitti punarinta-satakieliksi. Sitten tuli kaksi leijonaa, kaksi käärmettä ja kaksi lammasta, ja Adam antoi niille kaikille nimen. Mutta kun eläimet olivat taas poissa, ei Adam ollut enää oikein iloinen. Sillä kaikkia eläimiä oli aina kaksittain. Jokaisella uroksella oli kumppaninsa, jokaisella eläimellä leikkiverinsa. Ja Adam oli yksin.

Mutta Herra näki hänen ajatuksensa. Jumala oli pitänyt Adamia silmällä, eikä tämän tarvinnut lausua toivomustaan ääneen. Herra sanoi: »Ihmisen ei ole hyvä olla yksin.» Sitten Hän antoi Aadamin vaipua syvään uneen.

Ja kun tämä jälleen heräsi, oli hänen vieressään nainen. Hänet Jumala antoi Adamille. Naisen nimi oli Eeva. Kuinka Adam iloitsikaan! Nyt hän ei ollut enää yksin. Hän otti Eevan mukaansa kauniiseen puutarhaan. Hän näytti tälle kaiken. Mutta hän huomautti myös puusta, josta Eeva ei saanut syödä. Adam ja Eeva olivat hyvin iloisia ja onnellisia. Heillä ei ollut koskaan suruja, he eivät olleet milloinkaan sairaina. Heidän ei tarvinnut olla tuskaisia eikä murheellisia. He elivät aivan Jumalan läheisyydessä. Jumala oli heidän isänsä ja he olivat Hänen

lapsiaan. Yhtä onnellinen kuin he ei yksikään ihminen ole koskaan maan päällä ollut. Mutta eräänä päivänä muuttui kaikki. Ja syy oli Eevan. Eeva kuljeskeli yksin puutarhassa. Niin hän tuli kielletyn puun luo. Hän kuuli jonkun puhuvan. Kuka se oli? Adam se ei ollut. Eikä se ollut Jumalakaan.

Eeva tuli uteliaaksi. Silloin hän näki käärmeen. Se tirkisteli Eevaa välkkyvillä silmillään ja sihisi: »Sanopas, onko totta, ettette saa syödä ainoastakaan puusta? Onko Jumala sanonut niin?» Eeva vastasi: »Eihän toki, saamme syödä kaikista puista. vain tästä yhdestä emme. Jos söisimme siitä, olisi meidän kuoltava. Niin on Jumala sanonut.» Käärme katsoi Eevaa vieokkaasti ja suhisi: »Vielä mitä, ette te siitä kuole. Jumala on kyllä sanonut niin, mutta se ei ole totta. Päinvastoin tulette vielä paljon onnellisemmiksi. Tulette Jumalan kaltaisiksi, yhtä viisaaksi ja mahtaviksi. Usko vain minua. Minä tiedän sen paremmin kuin Herra. Syö pelkäämättä. Ei se tee mitään.» Eeva katsoi hedelmiä. Ne kiilsivät houkuttelevasti auringossa. Ne maistuisivat varmaan ihanilta! Ja sitten

hän teki sen. Hän poimi puusta hedelmän ja haukkasi siitä. Sen tehtyään hän antoi hedelmän Adamille ja tämäkin söi.

Jumala oli ankarasti kieltänyt heitä, mutta siitä huolimatta he söivät puusta. Se oli suuri synty. Mutta Adam ja Eeva tiesivät jo sinä hetkenä, että käärme oli valehdellut. He tunsivat sen heti.

Ja yhtäkkiä he eivät olleetkaan enää iloisia, vaan tulivat kovin murheellisiksi. He hätääntyivät ja häpesivät, sillä he huomasivat äkkiä olevansa alasti. Sitä he eivät vielä koskaan olleet ajatelleet. Mutta nyt he näkivät sen. He poimivat suojakseen suuria lehtiä. Silloin he kuulivat Jumalan äänen. Se oli muulloin tehnyt heidät pelkästään iloisiksi.

Mutta sinä hetkenä ääni sai heidät hätäännyksiin. He juoksisivat kiireesti pakoon. He menivät pensaikkoon Jumalaa piiloon toivoen, ettei Hän löytäisi heitä. Mutta Hän löysi heidät. Hän huusi Adamia ja sanoi: »Missä olet? Tule heti tänne!» Niin, nyt heidän kyllä täytyi tulla, sillä Jumalahan oli löytänyt heidät. Vapisten he tulivat

esiin. He eivät uskaltaneet katsoa Jumalaa silmiin. Jumala kysyi: »Oletteko syöneet kielletystä puusta? Ääni kuulosti samalla sekä hyvin vihaiselta että surulliselta.

Aadam sanoi: »Kyllä, Herra, mutta Eeva antoi minulle ja minä söin.» Ja Eeva kuiskasi: »Kyllä, Herra, mutta käärme sanoi, että saisin syödä puusta.»

Voi, miten vihainen Jumala olikaan käärmeelle! Tai oikeastaan vielä enemmän eräälle toiselle, paholaiselle, joka oli pannut sanat käärmeen suuhun.

Paholainen oli oikeastaan saanut kaiken tämän aikaan. Paholaisen nimi oli kiusaaja. Hän kadehti Jumalaa ja tahtoi hävittää Jumalan ihanat työt. Ja nyt se onnistui, sillä koska Aadam ja Eeva olivat tulleet tottelemattomiksi, eivät he voineet enää jäädä niin lähelle Jumalaa. Heidän oli lähdettävä pois paratiisista. Mutta siitä huolimatta Jumala yhä rakasti tottelemattomia lapsiaan. Hän lupasi heille, että kaikki oli vielä kerran palautuva hyväksi. Hän sanoi, että Eeva oli saava lapsia. Mutta kerran oli syntyvä lapsen, joka oli oleva kiusaajaa voimakkaampi. Hän oli rankaiseva kiusaajaa ja huolehtiva siitä, ettei tämä voinut enää saada aikaan mitään pahaa. Kuka oli tämä lapsen oleva? Herra Jeesus.

Sitten kun Herra Jeesus tulisi, ei Jumala olisi enää vihoissaan ihmisille, vaan he saisivat asua Hänen lähellään paikassa, jossa olisi vielä ihanampaa kuin paratiisissa: taivaassa.

Jumala toki rakasti lapsiaan. Hän piti heistä hyvän huolen. Hän valmisti Aadamille ja Eevalle vaatteita eläinten nahoista ja puki ne heidän ylleen. Sitten heillä ei ollut kylmä. Mutta nyt heidän oli lähdettävä paratiisista. Eivätkä he voineet enää palata sinne, sillä enkeli seisoj portilla eikä päästänyt ketään sisään. Voi ihmispoloisia! Kaikki oli kovin murheellista.

Mutta se oli heidän oma syynsä. Kuinka onnettomia he nyt olivatkaan!

Mutta kerran lapsosen synnyttyä muuttuisi kaikki jälleen hyväksi.

Ja sitä ajatellessaan he tulivat iloisemmiksi.

KAIN JA AABEL

Nyt eivät Aadam ja Eeva saaneet enää asua ihanassa paratiisissa. Ensin heidän elämänsä oli ollut iloista ja onnellista. Nyt se oli kovin murheellista ja vaivalloista. Mutta eräänä päivänä tapahtui jotakin hyvin kaunista. Silloin Jumala lahjoitti heille lapsukaisen, pienen, suloisen pojan. Kuinka he iloitsivatkaan siitä! Nyt oli Eevasta tullut äiti, ja hän antoi pienokaiselleen nimen Kain.

Jonkin aikaa myöhemmin syntyi heille jälleen poika. Hän sai nimen Aabel. Nyt oli Aadamilla ja Eevalla jo kaksi poikaa.

Eevalla ei ollut minkäänlaista kehtaa lapsiaan varten. Ei hänellä ollut peitteitäkään suojatakseen heitä kylmältä. Hän oli kovin köyhä, hänellä ei ollut juuri mitään.

Mutta hän huolehti Kainista ja Aabelista niin hyvin kuin vain voi.

Hän valmisti heille vuoteen heinistä ja oljista ja peitti heidät eläinten nahoilla. Sillä tavoin tuli lämmintä. Molemmat pojat kehittyivät kelpo tavalla. He oppivat juoksemaan ja puhumaan. Sitten Adam ja Eeva opettivat heitä myös rukoilemaan. Ja he kertoivat pojilleen Jumalasta ja paratiisista ja myös pahasta Kiusaajasta, joka tahtoi tehdä ihmisistä tottelemattomia. He kysyivät lapsiltaan: »Tahdotteko rakastaa aina Herraa ja olla hänelle aina kuuliaiset?» Kainista ja Abelista kasvoi kelpo nuorukaisia.

Heidän täytyi nyt tehdä työtä kuten isänsäkin. Kainista tuli talonpoika. Hän työskenteli pellolla ja kylvi viljaa. Ja kun vilja oli kypsää, leikkasi hän sen, jauhoi jyvät ja leipoi leipää. Abelista tuli lammaspaimen. Hän vei laumansa niitylle ja etsi sille mehevää ruohoa.. Lampaanmaito maistui mainiolta. Usein hän teurasti lampaan. Silloin hänellä oli hyvää lihaa ruoaksi. Kain kylvi yhä enemmän viljaa ja Abel sai lisää lampaista, sillä joka vuosi syntyi vuohia. Mutta kuka antoi Kainin viljan kasvaa? Herra Jumala.

Saamme kaiken Jumalalta. Sen tiesivät Kain ja Abel hyvin. Adam oli usein puhunut siitä. Ja sen vuoksi he tahtoivat myös kiittää Herraa kaikesta ja antaa Hänelle jotakin vastalahjaksi.

He toivat Jumalalle uhrin. Tiedätkö sinä, mitä he tekivät?

Kun Abel halusi antaa Herralle uhrin, etsi hän kauneimman omistamistaan lampaista ja sanoi: »Tämä lammas on Jumalalle.»

Sitten hän etsi kuivia oksia, jotka paloivat hyvin. Ne hän asetti kivikasan päälle. Sen jälkeen hän teurasti lampaan ja pani sen oksille. Niin oli uhri valmis. Nyt se piti polttaa, ja sitä varten Aabel asetti hehkuvia hiiliä oksien alle. Tuuli puhalsi niihin tulen, ja oksat sekä lampaanliha paloivat. Ja savu kohosi taivaalle. Sitten Aabel polvistui ja puhui kunnioittaen: »Rakas jumala, Sinä olet minulle hyvin kallis. Sinä pidät minusta niin hyvää huolta. Siksi minä tahdon uhrata tämän lampaan osoittaakseni kiitollisuuttani Sinulle.»

Herra kuuli kaiken. Hän kuulee aina, mitä ihmiset rukoilevat. Ja Herra näki, että Aabel rakasti Häntä. Myös Hän rakasti Aabelia. Herra otti uhrin mielellään vastaan, ja se teki Aabelin iloiseksi ja onnelliseksi.

Myös Kain toi uhrin Herralle. No niin, hänkin latoi kiviä röykkiöön ja asetti oksia niiden päälle. Ja oksille hän pani hiukan viljaa, jonka Herra oli suonut kasvaa hänen pellollaan. Sitten hän poltti sen.

Kainkin alkoi rukoilla, mutta oikein kiitollinen hän ei ollut. Hän ajatteli: »Minkä vuoksi minun oikeastaan täytyy kiittää Herraa? Minähän olen itse kylvänyt viljan, olen toki nähnyt paljon vaivaa sen hyväksi.»

Mutta Herra näki Kainin ajatukset. Hän näki, ettei tämä rakastanut Häntä.

Ja siksi Hän ei halunnut ottaa vastaan Kainin uhria eikä tehnyt tämän mieltä iloiseksi ja onnelliseksi.

Sen Kain huomasi selvästi. Hän tuli hyvin vihaiseksi sekä Herraa että erikoisesti Aabelia kohtaan.

Hän oli kateellinen ja ajatteli: »Jumala pitää Aabelia parempana. Aabelin Hän tekee onnelliseksi, muttei minua.» Sitä Kain ajatteli usein. Hän tuli yhä vihaisemmaksi ja kiukkuisemmaksi. Hän ei voinut nukkua öisin, tuskin saattoi edes syödä mitään. Ja hän oli usein pahansuopa Aabelille.

Herra varotti häntä sanoen: »Kain miksi olet paha ja kateellinen? Syyhän on kokonaan sinun. Sinun on rakastettava minua, silloin tulet myös iloiseksi ja onnelliseksi. Ajattele sitä, Kain, et saa kadehtia.»

Mutta Kain ei kuunnellut. Hän toimi oman päänsä mukaan. Ja eräänä päivänä hän sanoi Aabelille: »Mennäänpä pellolle.» Ja ollessaan kahden Aabelin kanssa hän alkoi haastaa riitaa. Hän löi Aabelia kovasti ja armotta. Kain löi veljensä Aabelin kuoliaaksi! Siinä Aabel nyt makasi, ja hänen verensä vuoti ruohikkoon. Kuinka Kain silloin säikähtikään! Hän juoksi pakoon rangaistuksen pelossa. Hän toivoi, ettei Jumala olisi nähnyt mitään. Mutta Jumala näkee kaiken, mitä maan päällä tapahtuu. Hän kysyi Kainilta: »Missä on veljesi Aabel?» Silloin alkoi Kain jopa valehdella ja tulla röyhkeäksi. Hän sanoi: »En tiedä, missä Aabel on. Olenko minä veljeni vartija?»

Jumala sanoi: »Koska olet tappanut veljesi, ei maa tule enää kasvamaan hyväksesi. Et saa myöskään jäädä tänne. Mene pois täältä! En halua enää tietää sinusta mitään. Ja miten kauas kulkenetkin, et tule koskaan löytämään rauhaa.»

Ja niin tapahtui. Kain lähti pois, hyvin kauas pois, aina vain kauemmaksi. Ja kaikkialla hän ajatteli veljeään, jonka hän oli tappanut. Koko pitkän elämänsä ajan hän oli peloissaan ja onneton. Niin kadottivat Adam ja Eeva yhtenä ainoana päivänä molemmat poikansa. Kumpikaan pojista ei tullut enää illalla kotiin. Ja niin vanhemmat lähtivät etsimään lapsiaan. He löysivät Aabelin. Hän näytti nukkuvan. Mutta hän ei herännyt enää, sillä hänhän oli kuollut. Silloin Adam ja Eeva kaivoivat hänen ruumiinsa maahan. He olivat kovin murheellisia, mutta Herra soi heille jälleen ilon. Hän lahjoitti heille vielä lapsia, tyttäriä ja poikia. Eräs pojista oli Aabelin kaltainen ja rakasti Herraa. Hänen nimensä oli Seet. Katsoessaan häntä Adam ja Eeva muistivat aina Aabelin.

Ja he sanoivat: »Voi Aabel-raukkaamme!»

Mutta se ei ollut oikein.

Sillä Aabel ei ollut mikään raukka eikä myöskään onneton. Adam ja Eeva olivat tosin haudanneet hänet, mutta kuollut ei ollut Aabel, vaan se oli ainoastaan hänen ruumiinsa. Aabel itse oli taivaassa Jumalan ja enkelien luona. Siellä ei ollut ketään, joka olisi voinut tehdä hänelle paha. Siellä oli vielä ihanampaa kuin paratiisissa.

NOOA

Tik, tik, tik! Klop, klop, klop!

Neljä miestä, yksi vanha ja kolme nuorta, kalkutteli vasaraa. Vanha mi oli nimeltään Nooa ja nuoret olivat hänen poikiaan, Seem, Haam ja Jaafet. He auttoivat isää työssä. He kaatoivat paksuja puita, joista he sahasivat ikkunan- ja ovenpieliä sekä lautoja.

Niistä he rakensivat jotakin. Taloako?

No, korkeudeltaan se muistutti talo; mutta se ei ollut talo vaan arkki, suuren suuri laiva, hyvinkin toista sata metriä pitkä. Sitä miehet olivat rakentaneet jo kauan.

Nyt oli jättiläislaiva melkein valmis.

Ja kukahan aikoi matkustaa siinä? Nuo neljä miestä ja heidän vaimonsa Yhteensä kahdeksan henkeä. Se oli kovin vähän sellaista laivaa varten.

Arkissa oli tilaa ainakin tuhannelle hengelle. Se olisi voinut turvallisesti ottaa mukaansa vielä enemmän väkeä, mutta toiset eivät halunneet tulla. Tosin he tulivat kerran katsomaan laivaa. Mutta nähdessään sen he alkoivat nauraa ja pilkkasivat Nooa.

»Tuossa laivassa et voi matkustaa!» he huusivat. »Sehän seisoo keskellä maata. Kuinka voit saada noin suuren laivan vesille?»

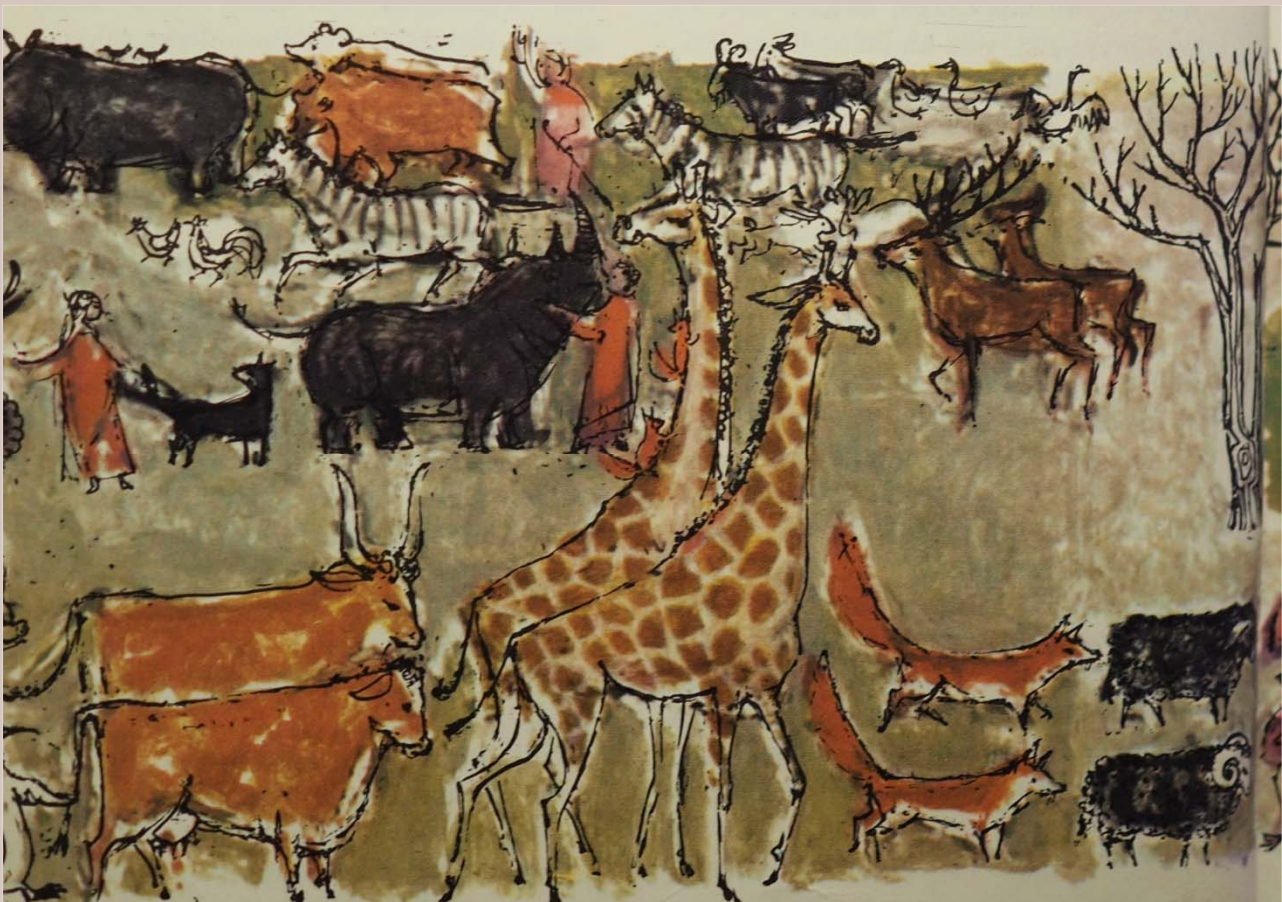
»Vesi tulee tänne!» vastasi Nooa. »Se nousee kaikkialle yli koko maan. Jumala on määrännyt niin, koska ihmiset ovat tulleet kelvottomiksi eivätkä kuuntele Herraa. Ja jokainen, joka ei ole arkissa, hukkuu.»

Mutta kuullessaan Nooan puheen ihmiset nauroivat vielä enemmän.

»Älkää toki naurako!« huusi Nooa. »Kuunnelkaa mieluummin! Ja rukoilkaa, että Jumala antaisi tottelemattomuutenne anteeksi! Silloin pääsette myös arkkiin.«
Mutta väki huusi: »Ei, emme tahdo rukoilla! Tulkoon vain rangaistus, emme me sitä pelkää emmekä halua tulla typerään arkkiisi.«

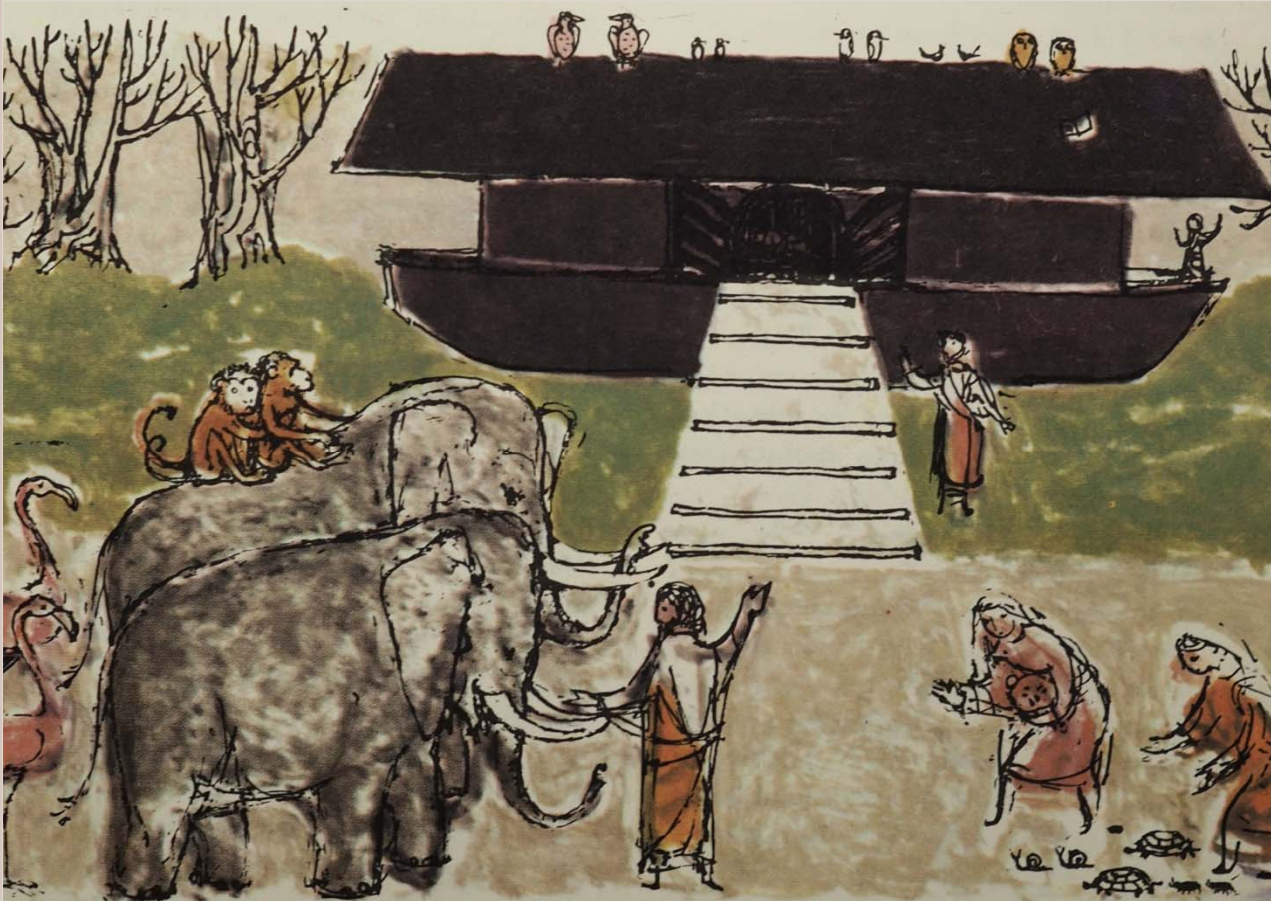
Niin huonoiksi olivat tulleet ihmiset, jotka elivät maan päällä. Vielä huonommiksi kuin Kain, sillä hän edes pelkäsi rangaistusta tehtyään tihutyönsä. Mutta nämä ihmiset eivät tunteneet hätää. He toimivat aivan kuin Jumalaa ei olisi ollut olemassakaan, aivan kuin he olisivat voineet tehdä kaiken oman mielensä mukaan. Herra oli usein varottanut heitä, mutta he eivät luopuneet mistään. He nauroivat Jumalallekin. Mutta Jumala ei sallinut tehdä pilkkaa itsestään. Herra oli ollut kauan kärsivällinen turmeltuneiden ihmisten suhteen, mutta koska he eivät halunneet kuunnella Häntä, oli heitä rangaistava.

Sen vuoksi oli Jumala käsenyt Nooa rakentamaan arkin. Nooa näet rakasti Herraa. Häntä ei rangaistaisi, ei hänen vaimoan eikä lapsiaanakaan. Jumala neuvoi tarkoin, miten arkki piti rakentaa. Siihen tuli yksi ovi ja yksi ikkuna. Ja sisälle järjestettiin useita huoneita. Arkkiin tuli myös katto. Ja kaikki saumat tervattiin ja piettiin, niin ettei pisaraakaan vettä päässyt sisälle. Vasarat naputtivat joka päivä. Tik, tik, tik! Klop, klop, klop! Ihmiset kuulivat sen iltaisin mennessään nukkumaan.

Ihmiset kuulivat sen aamuisin herätessään.

Tik, tik, tik! Klop, klop klop! Totelkaa toki! Kuunnelkaa toki! Mutta turmeltuneet ihmiset eivät kuunnelleet. Sitten vasarat vaikenivat. Suuri laiva oli valmis. Mutta nyt tuli kuitenkin eräitä, jotka halusivat päästä arkkiin. Mutta tulijat eivät olleet ihmisiä. Ne olivat eläimiä. Ne tulivat aina kaksittain, uros ja naaras. Jumala oli lähettänyt ne.

Sekä suuret että pienet menivät yhdessä arkkiin. Ja Nooa osoitti eläinten olinpaikaksi oman erikoissuojan. Siellä oli niiden ruoka jo valmiina. Turmeltuneet ihmiset näkivät sen. Mutta vielääkään he eivät halunneet kuunnella. Ja sitten oli jo myöhäistä. Kahdeksan ihmistä meni arkkiin. Jumala itse sulki oven heidän jälkeensä. Vielä viikon ajan arkki seiso paikallaan ja odotti. Sitten se tapahtui. Raskaat pilvet vyöryivät esiin ja pimensivät koko taivaan. Aurinko katosi. Tuli pimeää kuin yöllä. Sen jälkeen alkoi sataa niin kovasti, ettei koskaan ollut sellaista sadetta ollut. Maan päällä tulvi, kohisi ja ryskyi taukoamatta. Suuri laiva seiso pimeydessä aivan rauhallisena. Vesi räiskyi puisella katolla, se virtasi pitkin seiniä, se huuhtoi arkkia joka taholta. Arkki oli jo vedessä. Vesi syveni syvenemistään. Ja äkkiä arkki liikahti. Se alkoi keinahdella vedessä. Tuuli heilutti sitä sinne tänne. Mihin? Sitä ei Nooa tiennyt. Mutta Herra tiesi. Hän lähetti arkin meren yli. Ja niin kauan

kuin Hän sitä ohjasi, oli kaikki hyvin. Ja aina vain satoi. Vesi nousi yhä korkeammalle. Ensin jäivät talot veden alle. Sitten jäivät kaikki puut veden alle. Lopulta jäivät kaikki korkeat vuoret veden alle. Vasta nyt veti Jumala mustat pilvet pois. Ei satanut enää, ja aurinko alkoi jälleen paistaa. Mutta nyt ei ollut enää olemassa kuivaa maata. Oli vain suuri, syvä meri. Ei ollut enää myöskään huonoja ihmisiä. He olivat kaikki kuolleet. Mutta aavalla merellä ajelehti arkki. Arkissa oli kahdeksan onnellista ihmistä ja suuri määrä eläimiä, jotka tulivat vielä asumaan maan päällä. Kenenkään heistä ei tarvinnut olla levoton, sillä Jumala huolehti jokaisesta. Arkki oli kauan tuuliajolla. Kunnes eräänä päivänä — rysähti! Arkki oli ajautunut jonkin kiinteän päälle. Eikä mahtava laiva kyennyt enää liikkumaan. Se seisoi lujasti vuoren harjalla. Siinä sen oli odotettava, kunnes maa jälleen kuivuisi. Vesi alkoi laskeutua. Nooa näki yksinäisen vuoren nousevan näkyviin vedestä. Mutta kului vielä hyvän aikaa. Nooa ei voinut enää odottaa kauemmin. Siksi hän meni eräänä päivänä suojaan, jossa linnut olivat, ja otti kiinni korpin, suuren, mustan linnun. Sen hän antoi lentää arkin ikkunasta ulos. Korppi riemastui ja lensi kauas pois palaamatta koskaan. Se oli voimakas lintu, joka saattoi jo tulla toimeen maan päällä. Se oli varmasti löytänyt vedestä jotakin syötävää. Sitten Nooa laski kyyhkysen ulos. Se lenteli sinne tänne löytämättä mitään. Ja illan saapuessa kyyhkynen palasi uupuneena ja murheellisena, koska se ei voinut vielä tulla yksin toimeen. Nooa ojensi kätensä ikkunasta ja veti kyyhkysen sisään.

Hän odotti vielä viikon, sitten hän laski kyyhkysen toisen kerran ulos. Tälläkin kertaa se palasi illalla takaisin, mutta mitä sillä oli nokassa? Lehti, jonka se oli siepannut puusta. Näytti aivan siltä kuin se olisi tahtonut sanoa: »Ei kestä enää kauan, Nooa, puut tulevat jo näkyviin vedestä.»

Se oli hyvä sanoma. Ja kun Nooa jälleen viikon kuluttua päästi kyyhkysen, ei se enää palannutkaan. Se oli löytänyt syötävää. Silloin Nooa särki arkin katon ja odotti, kunnes Jumala puhuisi. Ja Jumala sanoi: »Nooa, lähtekää arkista sekä sinä että vaimosi ja lapsesi ja kaikki eläimet!»

Kuinka iloisia he olivatkaan päästessään ulos! Ruoho viheriöi jälleen ja kukat alkoivat kukoistaa. Maa oli taas ylen ihana. Linnut ryhtyivät heti pesäntekopuuhiin ja lauloivat suloisimmat laulunsa. Eläimet juoksivat metsän läpi kadoten joka taholle etsimään oleskelupaikkaa.

Nooa uhrasi Herralle. Ja savun kohotessa taivaalle ihmiset polvistuivat kiittämään Jumalaa Hänen hyvästä huolenpidostaan.

Jumala näki uhrin. Hän näki myös, kuinka iloisia ja kiitollisia ihmiset olivat. Ja Hän lupasi olla enää koskaan lähettämättä maan päälle sellaista hirmutulvaa, kauhistuttavaa vedenpaisumusta. Hän sanoi: »Tämän jälkeen tulevien sateiden vuoksi ei teidän tarvitse olla peloissanne. Katsoessanne sateen aikana taivaalle saatatte nähdä pilvissä kaaren. Ja se on oleva minun merkkini siitä, ettei maailma

enää koskaan tule nukkumaan.»

Oletko sinä jo nähnyt tuon värikkään, kauniin kaaren?

Se on sateenkaari.

AABRAHAM

Erään miehen piti tehdä pitkä matka. Hän oli nimeltään Abraham ja hän oli hyvin rikas. Hänellä oli paljon lampaita, lemmiä ja aaseja. Kamelejakin hänellä oli. Ne ovat suuria eläimiä, paljon suurempia kuin hevonen. Sellaisella voi kulkea mukavasti.

Nyt piti Aabrahamin lähteä matkaan. Ja kaikkien lemmien, lampaiden ja aasien myös. Suuren palvelijajoukon piti matkan aikana huolehtia eläimistä. Aabrahamin vaimokin tuli mukaan. Hänen nimensä oli Saara. Aabrahamin piti lähteä kokonaan pois kotiseudultaan, sillä Jumala oli niin käskenyt. Hän oli sanonut: »Aabraham, sinun on lähdettävä toiseen maahan, jonka minä sinulle osoitan. Mene vain turvallisesti, minä huolehdin sinusta. Niille ihmisille, jotka ovat sinulle hyviä, olen minäkin hyvä ; ja niitä, jotka tekevät sinulle pahaa, rankaisen. Siinä maassa on sinun lastesi asuttava, ja myöhemmin syntyy siellä myös Herra Jeesus.»

Aabraham vastasi: »Herra, lähden kyllä.»

Aabraham rakasti Herraa ja oli Hänelle kaikessa kuuliainen.

Matkasta tuli pitkä ja vaivalloinen. Aabraham ratsasti suuren kamelin selässä, ja Loot ratsasti hänen rinnallaan. Loot oli hänen veljenpoikansa. Lootin mieli teki myös kaukaiseen maahan.

Molempien miesten takana ratsastivat heidän vaimonsa, Saara ja Lootin vaimo. Sitten seurasivat kaikki lampaat karitsoineen ja lemmät vasikoineen sekä muut eläimet poikasineen. Kulkue oli hyvin pitkä.

Matkaa tehtiin hitaasti, sillä pikku karitsat eivät pystyneet kulkemaan nopeasti. Vaellettiin yli korkeiden vuorien ja läpi suurien metsien. Matkattiin poikki erämaiden, joissa oli vain hiekkaa, hiekkaa, aina vain hiekkaa. Saattue vaelsi halki monien vieraiden maiden, joissa Aabraham ei ollut vielä koskaan ollut. Illan tullessa pysähdyttiin ja pystytettiin pari telttaa, mihin ihmiset laskeutuivat levolle. Eläinten oli jäätävä ulos. Ne painautuivat toinen toisiinsa ja nukuivat nekin. Kuitenkaan eivät kaikki palvelijat nukkuneet. Toisten oli vahdittava lampaita. He sytyttivät nuotion pimeään yöhön. Silloin eivät pedot uskaltaneet tulla ryöstämään lampaita.

Ja tiedätkö, kuka ei myöskään nukkunut?

Herra, Hän valvoi. Hän katsoi taivaasta alas maan päälle ja suojeli kaikkia.

Aamun jälleen valjetessa jatkoi kulkue matkaa.

Herra sanoi: »Mene sinne, Aabraham. minne aurinko eilen illalla laski!» Ja Aabraham kulki edelleen eikä ollut lainkaan huolissaan pitkän matkan vuoksi, sillä

hänhän ei voinut eksyä. Jumala itse osoitti hänelle tien. Eräänä päivänä Abraham tuli suuren virran rannalle. Se oli kaikkien ylitettävä. Rannassa ei ollut siltaa eikä venettäkään. Mutta Abraham etsi paikan, missä vesi oli matalaa, ja ratsasti poikki virran. Ja kaikki ihmiset ja eläimet seurasivat häntä veden yli. Mutta karitsat olivat liian pieniä. Palvelijoiden piti kantaa ne. Saavuttuaan toiselle rannalle he olivat päässeet luvattuun maahan. Se oli ihana maa. Kaikkialla kukoistivat kukat ja mehevää ruohoa kasvoi lampaiden ruoaksi. Maan nimi oli Kanaan. Herra sanoi: »Abraham, tämän maan minä annan sinun lapsillesi.»

Sinun lapsillesi? Abrahamilla ei ollut yhtään lasta. Hän ja Saara olivat jo vanhoja, eikä Jumala ollut vielä lahjoittanut heille lasta. Mutta Abraham ei vastannut Herralle mitään. Hän ajatteli: »Jumala on luvannut, ja silloin se on myös totta. Kuinka kaikki tapahtuu, sitä en minä tiedä, mutta Herra tietää kyllä. Mitä Jumala sanoo, se tapahtuu aina. Minä luotan siihen. Ja tämä usko ilahdutti Abrahamia. isän toi Herralle uhrin osoittaakseen Hänelle iloaan ja kiitollisuuttaan. Ja hän odotti kärsivällisesti, kunnes Herra antaisi hänelle ja Saaralle lapsen.

Abraham ja Lot menestyivät uudessa maassa. Vain yksi seikka oli ikävä: he eivät voineet jäädä asumaan toistensa läheisyyteen. Abrahamilla samoin kuin Lootilla oli suuret karjalaumat: lampaita ja lehmiä ja aaseja ja kameleja. Ja laumat kasvoivat yhä suuremmiksi, sillä vuosittain syntyi

vuonia ja vasikoita ja muita eläinten poikasia.

Vuosien kuluessa lisääntyivät eläimet niin, ettei kaikille riittänyt ruohoa. Silloin alkoivat Lootin paimenet riidellä Aabrahamin paimenten kanssa.

»Menkää tiehennelle!» he huusivat, »ruoho on meidän lampaitamme varten!»

»Eipäs», vastasivat toiset, »menkää itse! Me jäämme!»

Tilanne tuli yhä huonommaksi. Joka päivä ilmeni uutta riitaa.

Aabraham ajatteli: »Tämä ei käy. Näin ei saa olla. Herra ei varmastikaan katso asioitamme suopein silmin.»

Silloin hän vei Lootin mukanaan vuorelle. Sieltä saattoi nähdä koko maan. Ja Aabraham sanoi: »Loot, ei ole hyvä, että palvelijamme jatkuvasti riitelevät, emme voi jäädä toistemme luo. Valitse sinä paikka, missä tahdot asua. Jos sinä haluat mennä oikealle, menen minä vasemmalle, ja jos sinä haluat vasemmalle, menen minä oikealle.» Loot katsoi ympärilleen ja näki kauniin paikan, lähes yhtä ihanan kuin paratiisi. Lootin silmät loistivat hänen nähdessään tuon seudun. Siellä kasvoi runsaasti ruohoa ja hän voisi pitää entistä enemmän eläimiä. Siellä oli myös kaksi suurta kaupunkia, Sodoma ja Gomorra. Näissä kaupungeissa asui runsaasti kelvotonta, jumalatonta väkeä. Mutta se ei vaivannut Lootia, kun hän vain saattoi rikastua. Niinpä Loot valitsi tuon kauniin alueen ja muutti turmeltuneeseen Sodomiaan. Hän oli valinnut viljavimman palan maata.

Mutta Herra sanoi: »Älä murehdi, Aabraham! Myöhemmin tulen kuitenkin antamaan sinun lapsillesi kokonaisen maan. Tiedätkö, paljonko lapsia sinulla vielä tulee olemaan, kuinka suuri on oleva se kansa, joka täällä on kerran asuva? Niin paljon kuin maassa on hiekkajyväsiä, niin suuri ja lukuisa on kansasi oleva.»

Kuullessaan sen Aabraham riemastui, sillä hän uskoi Herraan. Kului monta, monta

vuotta, eikä Aabrahamilla ja Saaralla ollut vielääkään lasta. Odotus kesti kovin kauan. Saara sanoi: »Emme varmaankaan enää saa lasta, tulemme liian vanhoiksi.» Ja hän oli sangen murheellinen. Mutta Aabraham sanoi: »Saamme varmasti, Jumalahan on sen luvannut.» Mutta Aabrahamkin oli hiukan huolestunut, koska odottaminen kesti niin kauan. Hän ajatteli sitä usein. Joskus hän ei saattanut sen vuoksi edes nukkua. Mutta eräänä yönä Herra tuli puhuttelemaan Aabrahamia. Hän sanoi »Älä murehdi, Aabraham, minä pidän sinusta aina huolen.»

»Oi Herra», vastasi Aabraham, »meillähän ei ole vielääkään lasta.»

Silloin Jumala vei Aabrahamin ulos ja sanoi: »Katso taivaalle! Näetkö tähdet? Laske ne, jos voit.» Mutta sitä ei Aabraham voinut. Tähtiä oli liian paljon. Herra sanoi: »Katsohan, Aabraham. niin paljon kuin taivaalla on tähtiä tulen minä antamaan sinulle jälkeläisiä. Niin suuri ja lukuisa on oleva kansasi tässä maassa. Ja minä tulen pitämään huolta siitä. Se on oleva Herran kansa.»

Silloin Aabraham oli jälleen täysin onnellinen, sillä hän luotti Herraan. Nyt hän saattoi jälleen odottaa. Ja kun hän taas oli menettä rohkeutensa, koska odottaminen kesti niin kauan, hän katsoi tähtiä ja ajatteli: »Jumalan lupaus on täyttyvä. Lapseni syntyy vielä. Ja kun hän on suuri, saa myös hän lapsia. Ja he saavat taas lapsia. Niin paljon kuin tähtiä on taivaalla, on ihmisiä oleva kansassani. Ja kerran jonakin etäisenä päivänä on syntävä myös Herra Jeesus.» Tätä päivää Aabraham hartaimmin ikävöi.

AABRAHAM JA LOOT

Aabraham ja Loot eivät asuneet enää toistensa yhteydessä. Abraham asui majassa Kanaanin maassa ja Loot asui talossa Sodomian kaupungissa. Eräänä päivänä he molemmat saivat Jumalalta ilmoituksen. Aabrahamille sanoma oli kovin hyvä, mutta Lootille perin huono.

Oli kuuma päivä. Aurinko paahtoi polttavasti. Mutta Aabrahamin maja oli puiden varjossa. Siellä oli miellyttävän viileää.

Kolme kauniisiin valkeihin vaatteihin pukeutunutta miestä tuli tietä pitkin.

Aabraham ei tuntenut heitä, mutta siitä huolimatta hän nousi heti ja meni heitä vastaan. Ystävällisesti hän sanoi heille: »Tulkaa toki hetkiseksi sisään. levätkää ja syökää ja juokaa!» Hän vei miehet mukaansa ja osoitti heille kauniin, varjoisan paikan. Hän toi vettä, kakkuja ja herkullisen lihapalan. Niin hyvin hän huolehti vieraistaan, vaikkei hän edes tiennyt, keitä he olivat. Näytti siltä, että siinä oli ylhäinen mies palveliioineen. Yhtäkkiä mies kysyi: »Missä on vaimosi Saara?»

Aabraham vastasi: »Tuolla majassa.» »Hyvä», sanoi mies, »vuoden kuluttua palaan, ja silloin on Saaralla poika.» Aabraham tuli kovin iloiseksi, sillä nyt hän tiesi, kuka hänen edessään istui: Herra Jumala. Oli ihanaa, että Herra itse kahden

enkelinsä kanssa oli tullut .Aabrahamin luo ilmoittamaan suuren sanoman. Mutta Saara ei tiennyt vielä, että ulkona puhui itse Jumala. Saara oli kyllä ymmärtänyt vieraan puheen, sillä hän seisoi tämän takana majassa ja kuunteli. Mutta hän ei ollut enää pitkään aikaan uskonut saavansa lasta. Hänhän oli jo niin vanha. Siksi hän nauroi.

Hän pilkkasi Herraa. Mutta äkkiä Saara pelästyi, sillä hän kuuli Herran sanovan: »Miksi Saara nauroi? Onko Herralle mikään mahdotonta?» Ja silloin Saara valehteli, sillä hän pelkäsi rangaistusta. Hän sanoi: »En minä nauranut.» Mutta Herra tietää kaiken eikä erehdy koskaan. Hän sanoi: »Älä valehtele, Saara. sinä nauroit. Mutta silti tapahtuu kuten olen sanonut.» Sitten miehet nousivat lähteäkseen eteenpäin. Ja Abraham kulki kappaleen matkaa heidän kanssaan. He tulivat kukkulalle. Sieltä he näkivät kaukana Sodoman ja Gomorran kaupungit. Herra sanoi: »Aabraham, minä kerron sinulle, mitä aion tehdä, sillä sinä olet ystäväni. Minä menen Sodomaan ja Gomorraan katsomaan, ovatko ihmiset siellä yhä huonoja ja jumalattomia. Elleivät he ole muuttuneet, rankaisen heitä. Tulen hävittämään nuo turmeltuneet kaupungit.» Abraham pelästyi kovin. Tahtoiko Jumala hävittää kaupungit? Hävittää ne aivan kokonaan? Senhän ne olivat kyllä ansainneet. Mutta Lootkin asui Sodomassa, eikä hän ollut huono mies. Loot rakasti Herraa, ja ehkä Sodomassa oli muitakin hurskaita ihmisiä. Aabraham lankesi polvilleen ja puhui kunnioittavasti: »Oi Herra, ehkäpä Sodomassa on asukkaita, jotka rakastavat Sinua, ehkä ainakin viisikymmentä sellaista, Herra!» Ja Herra vastasi: »Jos löydän sieltä viisikymmentä hurskasta ihmistä, niin annan

anteeksi kaikille.» Mutta viisikymmentä oli paljon. Jospa heitä oli vähemmän Abraham kysyi: »Mutta jos heitä on neljäkymmentäviisi, Herra?» »Siinäkin tapauksessa en hävitä kaupunkia», vastasi Jumala.

»Mutta ehkä heitä on vain neljäkymmentä», sanoi Abraham.

»Silloinkaan en rankaise kaupunkia.» »Mutta entä sitten, jos heitä on vain kolmekymmentä, Herra?»

»En silloinkaan», puhui Jumalan ääni. »Oi Herra», sanoi Abraham, »älä vihastu minuun, mutta ehkä siellä on vain kaksikymmentä Sinua rakastavan ihmistä.» Herra sanoi: »En hävitä kaupunkia, jos siellä on kaksikymmentä hurskasta ihmistä.»

Nyt ei Abraham aikonut enää kysyä enempää. Mutta hän tunsu Herran hyvyyden. Siksi hän kuitenkin uskalsi vielä kerran. Hän kuiskasi kunnioittavasti: »Herra, jospa siellä on vain kymmenen ihmistä, jotka rakastavat Sinua?» Ja hän kuuli Herran sanovan: »Jos Sodomassa on kymmenen hurskasta ihmistä, en hävitä kaupunkia, koska he asuvat siellä.»

Ja nostaessaan silmänsä Abraham huomasi olevansa yksin. Kaukana kulkivat molemmat enkelit Sodomaa kohti.

Abraham palasi hiljaisena ja murheellisena kotiin. Hänen oli koko ajan pakko ajatella Sodomaa.

Mutta nähdessään vaimonsa hän riemastui jälleen. Molemmat tiesivät, että kaivattu lapsi tulisi viimeinkin. He tahtoivat odottaa yhdessä sitä.

Mutta Loot sai huonon sanoman. Enkelit, jotka olivat olleet Abrahamin luona, toivat sen hänelle.

Oli jo ilta enkelien saapuessa Sodomaan. Kaupunki oli muurin ympäröimä.

Muurissa oli yksi portti. Oli kuljettava sen läpi päästäkseen kaupunkiin. Torin luona istuskeli ihmisiä, heidän joukossaan Loot. Hän näki molempien miesten saapuvan. Loot ei tiennyt, keitä he olivat mutta hän ajatteli: »Minun täytyy huolehtia heistä, muuten Sodoman kelvoton väki kohtelee heitä huonosti.» Siksi hän otti molemmat miehet kotiinsa. Hän antoi heidän syödä ja juoda ja sanoi: »Voitte jäädä yöksi luokseni ja nukkua täällä.»

Mutta voi voi, mitä tapahtui ulkona? Siellä puhkesi yhtäkkiä kova melu ja huuto. Ovea hakattiin ja joku kirkui kovalla äänellä: »Loot, missä ovat vieraat miehet? Avaa ovi, me haluamme heidät mukaamme!

Huutajat olivat Sodoman miehiä. He olivat piirittäneet talon, niin ettei kukaan päässyt sieltä ulos. He olivat niin kelvottomia, että he halusivat tehdä jokaiselle kaupunkiin tulijalle pahaa.

Mutta Loot ei pelännyt. Hän meni ulos, asettui julmien miesten eteen ja sanoi:

»Älkää pidelkö vieraita pahoin, eiväthän he ole tehneet teille mitään.» Mutta se ei auttanut, miehet suuttuivat vielä enemmän ja huusivat: »Oletko olevinasi Jumala? Tulepas vielä kerran, jos uskallat! Kyllä me sinulle näytämme!»

Ei puuttunut paljoa, etteivät he ottaneet Lootia kiinni. Mutta enkelit vetivät hänet nopeasti taloon ja lukitsivat oven. Ja silloin tapahtui ihme.

Sodoman kurjat miehet aikoivat rikkoa oven, mutta he etsivät ja etsivät näkemättä sitä enää. Oli aivan kuin he olisivat tulleet sokeiksi. He katsoivat joka puolelle, mutta Lootin talon ovea he eivät nähneet missään. Jumala sai sen aikaan. Ja viimein menivät kaikki etsimiseen kyllästyneinä pois.

Sitten enkelit kertoivat Lootille, miksi he olivat tulleet: rankaisemaan kaikkia turmeltuneita ihmisiä hävittämällä heidän kaupunkinsa, niin että he kaikki kuolisivat. Se oli huono sanoma.

»Mutta sinun ei tarvitse kuolla, Loot», sanoivat enkelit. »Sinun täytyy lähteä täältä pian pois vaimosi ja molempien tyttäresi kanssa.»

Loot saattoi tuskin uskoa kuulemaansa. Täytyikö hänen lähteä pois? Entä hänen talonsa? Hävitettäisiinkö sekin Ja hänen lampaansa ja lehmänsä ja muut eläimet? Täytyikö hänen jättää kaikki? Hän oli tehnyt kovasti työt niiden vuoksi. Hän halusi olla rikas Täytyikö hänen nyt luopua kaikesta? Täytyikö hänen nyt tulla köyhäksi Loot ajatteli vaurauttaan. Hän ei lähtenyt vielä. Hän rakasti taloaan ja kaikkea omaansa liian paljon.

Ja ulkona alkoi jo valjeta. Yö oli oh rangaistuksen päivä oli koittanut.

»Tule!» kehottivat enkelit, »kiiruhda muuten on sinunkin kuoltava!»

Mutta Loot vain istui. Hän käyttäytyi ikään kuin hän ei olisi kuullut mitään Silloin ottivat enkelit Lootia kädestä ja vetivät perässään sekä hänet että hänen vaimonsa ja tyttärensä. He menivät ovesta kadulle, katujen yli portille ja siitä vapauteen.

»Juoskaa!» sanoivat enkelit, »älkää jääkö seisomaan älkääkään katsoko taaksenne, sillä silloin teidän on kuoltava! Nuo neljä ihmistä juoksivat nopeasti pois. Maa heidän takanaan alkoi vavahdella. Sodoma hävitettiin. Taivaasta satoi tulta. Talot syttyivät palamaan Ja liekehtivä kaupunki oli aivan mullin mallin kuin sekoitettu rakennus palikkalaatikko. Maa ammotti haljenneena ja kaupunki vaipui syvyyteen Sen paikalle syntyi suolainen ulappa suolameri.

Mutta Loot oli Jumalan avulla pelastunut. Ja hänen tyttärensä myös. Mutta hänen vaimonsa ... Jumala tahtoi pelastaa hänetkin, mutta vaimo ajatteli vain taloaan ja rahojaan. Hän ei voinut erota niistä, hän seisahtui ja katsoi taakseen. Hän kuoli siihen paikkaan. Lootin tottelematon vaimo!

Tuona aamuna nousi Aabraham varhain ja meni kukkulalle katsellakseen Sodomaan. Paksu savukerros lepäsi maan yllä, eikä Sodomaakaan voinut enää nähdä. Nyt Aabraham tiesi, ettei kymmentäkään hurskasta ihmistä löytynyt kaupungista. Jostakin vuorilta Loot molempine tyttärineen löysi majapaikan. Pimeän luolan kuten mies, jolla ei ole mitään. Hän oli niin mielellään halunnut tulla rikkaaksi. Hän oli rakastanut taloaan ja eläimiään. Nyt hän oli kadottanut kaiken. Mutta hän rakasti kuitenkin Herraa, ja Häntä ei Loot ollut kadottanut. Herra oli vuorillakin ja tahtoi olla edelleenkin Lootin ystävä.

Jos Herra on sinun ystäväsi, et tule köyhäksi.

HAAGAR JA ISMAEL

Aabraham ja Saara olivat saaneet suloisen sanoman. Muistatko vielä, että he olivat saava vuoden kuluttua pojan? Tämän ilmoituksen oli Herra itse heille tuonut. Tapahtuiko myös niin?

Tietysti. Mitä Herra lupaa, se tapahtuu. Vuosi kului, ja silloin syntyi lapsi, jota vanhemmat niin kauan olivat odottaneet. Se oli poika. Isä ja äiti antoivat hänen nimekseen lisak. Kuinka iloisia ja kiitollisia nämä vanhat ihmiset olivatkaan! Poikahan oli Jumalan lupaama lapsi, josta myöhemmin polveutuisi mahtava kansa. Nyt ei majassa enää ollut hiljaista. Usein lapsi itki nälissään.

Silloin tuli Saara ja antoi sille ruokaa. Usein lapsi kirkui riemusta. Silloin oli Aabraham sen luona ja leikki sen kanssa.

Pikku lisak kehittyi hyvin. Ensin hän oppi ryömimään majassa. Sitten hän oppi kävelemään ja puhumaan. Hän sai hampaita ja oppi syömään leipää ja lihaa kuten täysikasvuisetkin. Nyt ei äidin tarvinnut enää juottaa maitoa. Ja sitten pidettiin juhlat, koska lisakista oli tullut iso poika. Mutta tässä juhlassa tapahtui ikävää. Eikä syy ollut lisakin, vaan toisen pojan, jonka nimi oli Ismael. Ismaelkin samoin kuin hänen äitinsä Haagar asui Aabrahamin luona. Haagar oli Aabrahamin ja Saaran palvelijatar.

Ismael oli paljon suurempi lisakia, mutta hän ei pitänyt pienemmästään. Hän kadehti lisakia ja ajatteli: »Kunpa lisak ei olisi koskaan syntynyt. Hänestä tulee

vielä tämän talon isäntä. Minä en saa juuri mitään, ja hän saa melkein kaiken, koska hän on Jumalan lupaama lapsi.» Ja suuri Ismael kiusasi lisakia. Hän ilkkui ja pilkkasi tätä. Mutta Saara näki sen.

Ja hän sanoi Aabrahamille: »Sinun on lähetettävä Ismael ja hänen äitinsä pois. Ismael ei voi jäädä lisakin luo, sillä hän komentaa lisakia ja on hänelle ilkeä.»

Mutta sitä ei Aabraham halunnut tehdä, sillä hän piti kovasti Ismaelistä ja Haagaristakin. Niinpä Aabraham sanoi: »Lähettaisinkö heidät pois? Sitä en tee.»

Mutta Herra sanoi: »Kyllä sinun on se tehtävä. Saara on oikeassa. Ismael ei voi jäädä tänne. Lähetä hänet turvallisiin mielin pois. Minä huolehdin hänestä.»

Nyt oli Aabrahamin toteltava, vaikka se tuottikin hänelle tuskaa.

Herra oli niin määrännyt.

Ja niin lähtivät Haagar ja Ismael pois. He saivat mukaansa leipää ja ruukul-lisen vettä. Niin lähtivät äiti ja hänen poikansa avaraan maailmaan.

Aabraham seisoj majansa ovella ja katsoi heidän jälkeensä murhemielin. Haagarin ja Ismaelin oli kuljettava kauan, sillä hyvin etäällä oli maa, jossa Haagar oli asunut ennen Aabrahamin luo tuloaan. Sinne he aikoivat palata. Mutta Haagar ei tarkannut huolellisesti tietä. Hänellähän oli paljon ajateltavaa ja murehdittavaa.

Niinpä hän eksyi ja joutui erämaahan. Siellä ei ollut muuta kuin hiekkaa ja hiekkaa ja yhä vain hiekkaa. Aurinko paahtoi armottomana vaeltajien pään päällä. Ja maa poltti heidän jalkojensa alla. Eikä missään ollut puuta, joka olisi suonut edes vähäistä varjoa.

Haagar ja Ismael harhailivat sinne tänne. Usein he pysähtyivät hetkiseksi ja joivat ruukusta, sillä oli hirvittävän kuuma. Sitten he kulkivat edelleen. He olivat kovin murheellisia, sillä heillä ei ollut enää kotia eikä vuodetta missä nukkua. Eikä ollut enää ketään heistä huolehtimassa. Eikö ketään? Entä Herra? Mutta Häntä ei kumpikaan vaeltaja ajatellut.

»Äiti, minua janottaa niin kauheasti!» Silloin Ismael sai taas kulauksen vettä, mutta heillä ei ollut enää sitä paljoa, sillä he olivat juoneet usein. Ruukku oli melkein tyhjä. Ismael oli lopen väsynyt ja kuumuuden uuvuttama. Hän tuskin saattoi kulkea. »Äiti, minua janottaa niin kauheasti!» Haagar ojensi hänelle ruukun, ja Ismael nosti sen huulilleen aikoen juoda. Mutta ruukku oli tyhjä.

»Äiti, ei ole enää vettä!»

Haagar pelästyi. Hän katseli ympärilleen, näkyisikö jossain vettä. Mutta sitä ei ollut missään. Missään ei ollut ojaa tai lätäkköä tai kaivoa. Eikä missään ketään, jolta olisi voinut pyytää vettä. Täällä oli vain hiekkaa, kuivaa, hehkuvan hiekkaa. Ismaelia janotti kauheasti. Hän oli sairas janosta ja uupumuksesta.

Hän laahasi jalkojaan hiekassa. Äkkiä hän vaipui maahan. Hän ei voinut enää kulkea, vaan makasi hiekassa ja läähätti. Haagar ei voinut auttaa poikaansa. Hän nosti tämän ylös ja kantoi vähän matkaa. Lähellä oli pieni pensas, joka antoi hiukkasen varjoa. Siihen Haagar laski poikansa, mutta siinä olikin kaikki, mitä hän saattoi tehdä. Ismael makasi maassa. Hän oli kovin kalpea. Silmät olivat kiinni, ja läähätys tuli yhä heikommaksi. Haagar ei uskaltanut enää katsella häntä. Hän ei voinut enää kestää sitä, että hänen lapsensa oli kuolemaisillaan. Hän juoksi kauemmaksi ja heittäytyi hiekkaan itkemään.

»Oi poikani.» hän huusi, »rakas, rakas poikani Sinä kuulit janoon, eikä äitisi voinut auttaa sinua!»

Hän itki ja nyyhkytti. Ja kyneleet vierivät poskilta hehkuvan kuumaan hiekkaan. Yhtäkkiä Haagar katsahti ylös. Hän kuuli jotakin. Hän katseli ympärilleen näkemättä ketään. Ja kuitenkin ääni oli siellä ja sanoi:

»Haagar, mikä sinua vaivaa? Ei sinun tarvitse olla hädissäsi, sillä minä olen kuullut poikasi vaikeroivan. Nouse ja mene hänen luokseen, minä pidän teistä huolen.»

Haagar tunsu äänen. Se oli Jumalan ääni! Nyt tulisi kaikki hyväksi.

Hän kuivasi kyneleensä ja kiiruhti lapsensa luo. Ja siellä hän näki kaivon, syvän kirkasvetisen aukon maassa. Hän kiiruhti ruukkuineen kaivolle ja täytti sen ihanalla, viileällä vedellä. Ja nyt jälleen nopeasti pojan luo! Sitten hänet koholle ja ruukku hänen huulilleen!

Voi, miten Ismael joi! Hänen silmänsä avautuivat ja kalpeat posket väriä. Hetken

kuluttua hän nousta ylös ja kulkea taas. Ja ruukku täytettynä vedellä äiti ja poika jatkoivat matkaansa. Nyt he eivät olleet enää huolissaan. Olihan vielä joku heistä huolehtimassa. Isä Aabraham ei ollut enää läsnä, mutta Taivaan Isä oli ja jäi ainiaaksi heidän luokseen. Hän näytti Haagarille tien kaukaiseen maahan. He jäivät asumaan sinne. Ismael kasvoi suureksi, voimakkaaksi mieheksi.

Hän osasi ampua taitavasti nuolella ja jousella. Joka päivä hän kävi erämaassa riistan haussa. Ja hain tiesi koko elämänsä ajan, että Jumala huolehti hänestä.

RAKASTA JUMALAA YLI KAIKEN

lisä oli kasvanut kookkaaksi nuorukaiseksi. Ja mitä vanhemmaksi hän tuli, sitä enemmän Aabraham häntä rakasti. Jumala oli lahjoittanut hänelle tämän lapsen. Aabraham rakasti suuresti myös Jumalaa. Mutta kumpaa Aabraham rakasti enemmän, Jumalaa vai lastaan? Hän uhrasi usein Herralle. Hän tahtoi lahjoittaa Herralle jotakin. Aabraham tahtoi antaa Hänelle kaiken minkä omisti.

Kaikenko? Lapsensakin? Antaisiko hän lapsensakin Herralle? Niinpä Herra ajatteli: »Minä kokeilen, kumpaa, minua vai lastaan Aabraham rakastaa enemmän.

Rakastaako hän minua yli kaiken?»

Ja Jumala huusi yöllä: »Aabraham!» Aabraham heräsi ja sanoi: »Tässä olen » Silloin hän kuuli Herran sanovan: »Aabraham, sinun on annettava lapsesi minulle. Sinun on uhrattava hänet Moorian vuorella.» Voi, miten kauheasti Aabraham pelästyi! Eikö hän saanut pitää ainoaa lastaan, jota hän niin rakasti? Täytyikö hänen luovuttaa takaisin Jumalan antama lahja? Olihan Jumala sanonut senkin, että lisä oli asuva tässä maassa ja tuleva suuren suvun isäksi! Aabraham ei voinut käsittää kuulemaansa Hän ei voinut mitenkään uskoa sitä Mutta Jumala oli sen selvästi sanonut ja Aabrahamin oli toteltava. Mutta hän oli huutaa tuskasta. Hän ei saattanut enää nukkua. Hänen täytyi ajatella ja yhä vain ajatella ... Oliko hänen toteltava vai ei? Aabraham oli sanomattoman murheellinen. Jos hän tottelisi, ei hänellä olisi enää lasta.

Ja ellei hän olisi kuuliainen, ei Jumala olisi enää hänen ystävänsä.

Mitä hänen piti tehdä? Aabraham ei tiennyt sitä. Ei, kyllä hän tiesi.

Jos Jumala on jotakin sanonut, on asia aina hyvin. On aina toteltava, vaikkei ymmärtäisikään kaikkea ja vaikka kärsisi tuskaakin sen vuoksi.

Siihen Aabraham uskoi. Ja usko teki hänet kuuliaiseksi.

Hän ajatteli: »En tiedä, miksi Jumala sitä vaatii. Mutta minä tottelen, sillä Jumala on niin sanonut ja Hän voi myös huolehtia, että kaikki kääntyy jälleen hyväksi.»

Ja Aabraham nousi varhain seuraavana aamuna, satuloi aasin ja herätti kaksi palvelijoistaan. Ja sitten hän meni majaan, missä lisä nukkui.

»Herää, poikani, lähdemme matkalle!» Se oli lisäkista mieluista. Matkasta tuli hauska ja pitkä.

Kolme päivää kesti, ennen kuin oltiin perillä. Matka oli kerta kaikkiaan hauskin lisäkin tähän asti tekemistä.

Mutta Aabrahamille se oli vaikea. Ei kukaan isä ollut koskaan sellaista matkaa tehnyt. Viimein he tulivat Moorian vuorelle. Siellä Aabraham puheli palvelijoille: »Teidän ja aasien on jäätävä tähän. Minä menen lisäkin kanssa ylös. Ja sitten kun me olemme siellä uhranneet, tulemme takaisin.»

Sitten tulemme takaisin! Niin, siten Aabraham sanoi. Sitä hän myös tarkoitti. Hän uskoi lujasti, että Jumala saattaisi kaiken jälleen hyväksi. Lisä sai kantaa puut. Aabraham otti tuliruukun. Niin lähtivät isä ja poika menemään.

Mutta äkkiä lisä pysähtyi. »Isä», hän sanoi.

Ja Aabraham vastasi: »Mitä, poikani?» »Isä», sanoi lisä, »sinulla on tuli ja minä kannan puut, mutta missä on uhrattava lammas?»

Aabraham sanoi: »Jumala huolehtii lampaasta, poikani.»

Niin he kulkivat edelleen. He tulivat ylös vuorelle. Siellä Aabraham teki kivistä alttarin. Hän asetti puut sen päälle. Niin, nyt oli Aabrahamin sanottava. Hän kertoi lisäkille, että tämän oli oltava lammas.

Ja hän satoi lisäkin puiden päälle. Mutta silloin Herra huusi: »Aabraham, Aabraham!»

Sillä siinä oli jo kylliksi. Jumala oli nähnyt, että Aabraham tahtoi rakastaa Häntä yli kaiken. Aabraham vastasi riemuissaan: »Tässä olen!»

Ja Herra sanoi: »Pysähdy, Aabraham, älä tee pojalle mitään!

Nyt tiedän, että rakastat minua yli kaiken ja että sinä tahdot uhrata jopa lapsesi.»

Kuinka Aabraham iloitsikaan! Hän päästi lisäkin siteet irti ja sulki hänet lujasti syliinsä. Ja äkkiä hän kuuli jonkun rasahtavan selkänsä takana. Ja katsahtaessaan sinne hän huomasi lampaan, joka oli takertunut pensaaseen. Jumala oli ajanut sen siihen. Aabraham asetti lampaan puiden päälle ja uhrasi sen Herralle. Ei koskaan elämässään hän ollut ollut niin onnellinen ja kiitollinen kuin nyt. Sitten isä ja poika palasivat kotiin. Jumala saattoi kaiken jälleen hyväksi. Aabrahamilla oli vielä lapsensa.

Ja Jumala oli vielä hänen ystävänsä. Oi, Jumala ei ollut vielä koskaan ollut niin hyvä ystävä kuin nyt. Ja lisäkista tulisi kuitenkin suuren suvun isä.

Ja myöhemmin, paljon myöhemmin. Kun Aabraham oli ollut jo kauan taivaassa... Siellä oli vielä kerran eräs isä, joka uhrasi oman poikansa, mutta silloin ei kukaan huutanut: »Pysähdy!» Silloin oli poika todella lammas.

Kuka oli se isä?

Hän oli Jumala itse, joka rakastaa meitä niin suuresti, että uhrasi oman poikansa meidän tähtemme. Kuka oli poika? Hän oli Herra Jeesus, joka kuoli ristinpuulla kärsiäkseen rangaistuksen Heidän puolestamme. Hän, jonka oli oltava uhrilammas meidän puolestamme.

JAAKOB JA EESAU

Aabraham ja Saara olivat kuolleet. He olivat eläneet hyvin vanhoiksi. Ja nyt he molemmat olivat taivaassa Jumalan luona. Lisäksi oli tullut aikuinen. Hän asui isänsä Aabrahamin majassa ja hallitsi kaikkea. Mutta hän ei asunut siellä yksin. Hänellä oli vaimo, nimeltä Rebekka. Ja heillä oli kaksi lasta, Jaakob ja Eesau. Pojat olivat syntyneet samana päivänä. He olivat melkein yhtä vanhat, Eesau oli vain hiukan vanhempi. He olivat kaksoset, mutta he eivät muistuttaneet toisiaan. Eesaun iho oli karvainen. Oli kuin hänellä olisi ollut hiuksista tehdyt vaatteet. Mutta Jaakobin iho oli valkea ja sileä. Eesau oli äänekkäs, villi nuorukainen, joka ei osannut olla kotona. Hän vaelsi kaukana pelloilla ja metsissä, ja siellä hän ampui hirviä ja muita eläimiä. Jaakob oli paljon rauhallisempi ja siivompi. Hän oli äitinsä kanssa majassa tai paimensi lampaista. Ja usein hän istui hiljaa mietteissään. Hän ajatteli Jumalaa. Jaakob rakasti Jumalaa ja tahtoi olla Hänen lapsensa. Eesau taas ajatteli kovin vähän Jumalaa. Siitä huolimatta lisäksi piti enemmän

Eesausta, sillä tämä toi kotiin hyvän-makuista lihaa, ja sen hän sitten paistoi isälleen. Mutta Rebekka piti enemmän Jaakobista, sillä tämä oli mielellään hänen luonaan majassa ja osasi puhella älykkäästi.

Jaakob oli äidin suosikki. Ja Eesau oli isän suosikki.

Mutta kummasta tuli myöhemmin Jumalan suosikki?

Ja kumpi tuli myöhemmin asumaan lisäksi majassa ja olemaan isäntä? Kumpi saisi siunauksen ja tulisi perilliseksi, Jaakob vai Eesau?

lisak ja Rebekka sen kyllä tiesivät. Jumala oli sanonut, että perillinen oli oleva Jaakob. Rebekka iloitsi siitä, sillä Jaakob oli hänen lemmikkinsä. Rebekan mielestä olivat asiat hyvin. Mutta lisak ei pitänyt siitä. Hän ajatteli: »Eesau on vanhempi, ja vanhemmasta täytyy täällä tulla isäntä. Hänen täytyy saada minun siunaukseni.» lisak halusi olla viisaampi kuin Jumala. Hän tahtoi saada oman tahtonsa läpi. Sen vuoksi oli Rebekka usein levoton. Hän ajatteli: »Jumala on luvannut, että Jaakobista tulee perillinen. Ei kai Jumala sitä vain unohda.» Hän ei ajatellut, ettei Jumala koskaan unohda mitään. Jaakobkin oli levoton ja mietti usein: »Vahinko, että Eesau on vanhempi. Olisinpa minä vanhempi!» Eräänä päivänä Jaakob istui majan edustalla. Hän oli keittänyt ruukullisen vihertävää keittoa, hernekeittoa. Se tuoksui kovin hyvälle.

Silloin tuli Eesau paikalle. Hän oli kuljeskellut kaukana vainioilla.

Ja nyt hän oli kovin väsynyt ja nälkäinen.

Hernekeitto tuoksui houkuttelevasti tulisijalla. Eesaun silmät loistivat. »Voi!» huudahti hän, »anna minullekin! Anna toki minun syödä keittoasi!» Mutta Jaakob oli viekas. Hän sanoi: »Annan mielelläni, mutta sitten on minun oltava vanhempi ja saatava isän siunaus.»

Eesau nauroi. Hän sanoi: »Sen voit saada, mitä minä siunauksesta välitän?»

Silloin sai Eesau hernekeiton. Hän sai lisäksi leipääkin. Jaakob oli nyt kovin hyvä veljelleen. Mutta se, mitä Jaakob oli tehnyt, ei ollut kaunista.

Vuodet kuluivat. lisak tuli vanhaksi. Hän ei saattanut enää nähdä hyvin. Ja lopulta hän ei nähnyt kerrassaan mitään. Hän oli tullut sokeaksi.

Hän oli myös kovin heikko. Joka päivä hän makasi vuoteessaan majassa. Ja hän ajatteli: »Minä kai kuolen pian. Kuka sitten asuu majassani ja on talon isäntä?

Eesauko? Kyllä, Eesaun se on oltava, ei Jaakobin!»

Ja lisak sanoi eräänä päivänä Eesaulle:

»Poikani, mene vainiolle ja ammu minulle eläin, teurasta ja paista se mieleisekseni. Kun minä olen syönyt sen, annan sinulle siunaukseni.»

Eesaun olisi pitänyt sanoa heti: »Ei, isä, Jaakobin on saatava siunaus, minä olen luvannut hänelle sen.»

Mutta Eesau ajattelikin: »Oi, mitäpä minä huolin lupauksistani. Minä haluan nyt tulla siunatuksi ja perilliseksi.»

Ja hän lähti vainiolle ampumaan eläimen. Mutta Rebekka oli kuullut kaiken ja meni kiireesti Jaakobin

Voi, miten levoton hän nyt olikaan!

»Meidän täytyy olla oikein viekkaita, hän sanoi, »muuten et saa isän siunausta...

Meidän täytyy olla oikein viekkaita hän puheli, »nouda karjalaumasta minulle

kaksi vohlaa. Minä paistan ne isäsi mieleisiksi, ja sitten sinun on vietävä ne hänelle. Ja sinun täytyy olla olevinasi Eesau. Isäsihän on sokea, hän ei varmastikaan huomaa mitään.» Mutta Jaakobista ei äidin puhe ollut oikein. »Isä voi sittenkin tuntea minut», sanoi, »sillä Eesaun käsissä on karvoja mutta minun ovat aivan sileät.» Mutta siihenkin tiesi äiti neuvon. »Mene vain», hän sanoi. »tee kuten sanoin.»

Ja Jaakob teki niin. Hän teurasti kaksi vohlaa ja hänen äitinsä paistoi ne. Sitten äiti puki Jaakobin ylle Eesaun vaatteet, jotka tuoksuivat metsälle ja pellolle, ja vohlain karvaiset nahat hän levitti pojan käsille ja sileälle kaulalle Niin tuli Jaakob majaan isän luo. »Isä», hän sanoi. Lisä kysyi: »Missä olet, poikani?» Ja Jaakob valehteli: »Minä olen Eesau vanhin poikasi. Palasin jo vainiolta Nouse istumaan ja maistukoon sinulle pyytämäni liha!

Ja anna minulle sitten siunauksesi!» Mutta lisä huomasi kuitenkin jotain ja sanoi: »Oletko aivan varmasti Eesau? Äänesi on niin outo. Tulehan luokseni ja anna minun tunnustella, oletko todella Eesau.»

Jaakob astui isän vuoteen viereen, ja isä kosketteli hänen käsiään. Niin, ne olivat täynnä karvoja. Mutta ääni? »Ääni on Jaakobin ääni, mutta kädet ovat Eesaun kädet», sanoi vanhus. Ja sitten hän vielä kerran kysyi: »Oletko todellakin Eesau?»

»Kyllä», valehteli Jaakob uudelleen, »minä olen Eesau.»

Lihavati oli vuoteella, se tuoksui hyvälle. Lisä söi lihaa, Jaakob nouti isälle viiniäkin. Ja lisä joi. Sitten hän sanoi: »Suutele minua, poikani!»

Jaakob teki niin. Ja suudelmakin oli oikeastaan valhe. Mutta lisäk tunsii Eesaun vaatteiden tuoksun, ja silloin hän oli aivan varma, että juuri Eesau polvistui hänen vuoteensa viereen. Hän ojensi kätensä ja pani ne poikansa pään päälle. Ja sitten hän siunasi hänet. Hän lupasi, että Jaakob olisi myöhemmin oleva talon isäntä ja myös Jumalan ystävä.

Jaakob ei uskaltanut katsoa ylös. Hän tunsii itsensä kehnoksi ja kelvottomaksi. Hän oli pettänyt vanhaa isäänsä, ja kuitenkin hän sai Jumalan lupaaman suuren siunauksen. Ja se, mitä Jumala on luvannut, pitää aina.

Vähän sen jälkeen palasi Eesau. Hän oli ampunut eläimen ja teurasti sekä paistoi sen. Sitten hän toi sen isänsä majaan.

»Isä, tässä olen!» hän huudahti. Lisäk pelästyi. Äkkiä hän käsitti, että häntä oli petetty. Kuullessaan sen Eesau huusi tuskasta. Ja ihmisille hän sanoi: »Vihaan Jaakobia! Odottakaapas, kunhan isäni on kuollut, silloin tapan tuon petturin!» Rebekka kuuli sen. Hän kutsui Jaakobin luokseen ja sanoi: »Sinun on lähdeittävä täältä, poikani, kauas vieraaseen maahan. Siellä asuu enosi, hänen luokseen sinun on mentävä. Jonkin ajan kuluttua, kun Eesau ei enää ole vihainen, voit jälleen palata. Sitten kutsun kyllä sinut.»

Ja Jaakob teki niin. Hän pakeni heti kauas avaraan maailmaan, josta Eesau ei voinut löytää häntä.

Nyt Jaakob oli kurja pakolainen. Siinä oli hänen oman petöksensa palkka. Eikä Rebekalla ollut poikaa, jota hän niin rakasti. Siinä oli hänen oman kelvottoman neuvonsa palkka. Ja lisäk makasi murheellisena vuoteellaan. Ja Eesau kuljeskeli viha sydämessään. Nuo neljä ihmistä olisivat voineet olla iloisia ja onnellisia.

Nyt he eivät olleet enää milloinkaan onnellisia.

Kaikki neljä olivat saaneet aikaan pahaa.

AVARAAN MAAILMAAN

Jaakob meni avaraan maailmaan. Hän kulki ja kulki aina vain kauemmaksi kotoa. Paljon mieluummin hän olisi jättänyt sen tekemättä. Hänestä oli kauheata olla niin kaukana kotoa. Mutta hänen täytyi. muuten hänen veljensä Eesau olisi tappanut hänet. Siinä oli tulos hänen kavaluudestaan ja petoksestaan. Hänellä olisi voinut olla niin hauskaa äitinsä luona. Nyt hänen täytyi mennä aivan yksin avaraan maailmaan. Vieraaseen maahan, jossa Jaakobin eno asui, oli pitkä matka.

Jaakob tunsii itsensä hyvin yksinäiseksi. Ja hän oli murheellinen ja katui kovin, että oli pettänyt vanhaa, sokeaa isäänsä.

Hän ajatteli: »Ei ole enää ketään, joka huolehtisi minusta. Ei Jumalakaan tahdo enää tietää mitään minusta. Olen menetellyt niin huonosti.»

Pahinta kaikesta oli vielä se, että myös Jumala oli vihastunut häneen eikä ehkä milloinkaan enää tahtonut tulla hänen ystäväkseen.

Viimein tuli ilta. Aurinko laski. Alkoi tulla pimeää, mutta missään ei ollut taloa, jossa Jaakob olisi voinut nukkua. Hänen täytyi nukkua ulkona paljaan taivaan alla. Hän paneutui maahan ja asetti kiven päänsä alle. Niin hän makasi pimeässä.

Hän etsi tähtiä, mutta taivas oli aivan musta, ja Jumala oli kaukana poissa. Varmastikaan ei Jumala tahtonut katsoa kelvotonta Jaakobia, petturia Jaakob ajatteli: »Kunpa Jumala olisi minulle vielä hyvä! Tahtoisin niin mielelläni olla Hänen ystävänsä. Kuinka kadunkaan kehnouttani!» Sitten hänen silmänsä sulkeutuivat. Hän nukkui ja näki kaunista unta. Hän näki tikapuut, jotka olivat niin korkeat, että niiden huippu kosketti taivasta. Enkelit laskeutuivat taivaasta tikapuita alas ja nousivat jälleen ylös. Ja ylimmällä portaalla seiso i Herra. Hän katsoi ystävällisesti Jaakobiin ja sanoi: »Minä olen Herra, Aabrahamin ja isäsi lisäksi Jumala. Mene rauhassa maailmalle. Minä kuljen kanssasi ja tuon sinut terveenä takaisin. Sinä saat kaikesta huolimatta olla ystäväni! Ja tässä maassa, jossa nyt nukut, tulevat kerran lapsesi asumaan.»

Silloin Jaakob heräsi. Oli aamu, hän oli uneksinut. Niin, mutta kuitenkin uni oli ollut todellinen. Herra oli todella sanonut, että Hän oli huolehtiva Jaakobista. Jaakob sanoi: »Tätä paikkaa en koskaan unohda.» Hän asetti pystyyn kiven, joka oli ollut hänen päänsä alla, ja sitten hän tahtoi uhrata Herralle. Hän halusi antaa Jumalalle jotakin osoittaakseen iloaan ja kiitollisuuttaan. Mutta hänellä ei ollut mitään, ei mitään muuta kuin ruukullinen öljyä. Jaakob tyhjensi ruukun kivel-
le.

Se oli hänen uhrinsa ja hän sanoi: »Rakas Herra, minä kiitän Sinua siitä, että olet minulle niin hyvä. Tahdon rakastaa Sinua aina, ja kun jälleen palaan, uhraan Sinulle tällä paikalla.» Sitten hän meni pois avaraan maailmaan.

Mutta nyt hän ei ollut enää peloissaan eikä huolissaan. Sillä nyt hän ei ollut enää yksin. Herra kulki hänen kanssaan ja piti hänestä huolta. Ja Herra toi Jaakobin terveenä enon luo.

JAAKOB TULEE TAKAISIN

Jaakob asui nyt kaukana vieraassa maassa. Hänestä tuli enonsa palvelija. Hän hoiti lampaita ja lehmiä. Jaakob viipyi siellä kauan. Hän työskenteli kelpo lailla ja sai myös lampaita ja lehmiä ja muita eläimiä itselleen. Hänestä tuli rikas mies. Jumala huolehti siitä. Jaakob meni myös naimisiin enonsa tyttären kanssa, jonka nimi oli Leea. Myöhemmin hän nai enonsa toisenkin tyttären, kaakelin. Ja Jumala antoi hänelle monta lasta. Mutta täytyikö hänen olla aina vieraassa maassa? Hänen äitinsähän oli sanonut: »ilmoitan sinulle sitten kun Eesau ei enää vihaa sinua ja voit palata.» Kuitenkaan ei hänen äidiltään tullut mitään tietoa.

Mutta eräänä päivänä Jumala sanoi: »Jaakob, nyt sinun on palattava omaan maahasi. Lähde turvallisesti, minä olen kanssasi. Minä pidän sinusta edelleenkin huolen.» Silloin Jaakob lähti matkaan vaimoineen ja lapsineen, renkeineen ja palvelustyttöineen, lampaineen ja lehmineen ja kameleineen, kaikkineen, mitä hänellä oli. Kulkueesta tuli valtavan pitkä. Juuri kuten Aabraham aikaisemmin oli mennyt Kanaaliin maahan. matkasi nyt Jaakobkin sinne.

Kurjana pakolaisena aivan yksin oli Jaakob lähtenyt. Hän palasi rikkaana miehenä mukanaan suuri joukko ihmisiä ja eläimiä. jotka kaikki kuuluivat hänelle. Niin hyvin oli Herra hänestä huolehtinut. Eno ei ollenkaan pitänyt Jaakobin aikeista. Hän halusi estää ne. Mutta Herra sanoi: »Voi sinua, ellet anna Jaakobin lähteä!» Eikä eno uskaltanut tehdä vastoin Herran tahtoa.

Matkasta tuli kovin pitkä ja vaivalloinen. Mutta lopulta Jaakob lähestyi maata, jossa hän aikaisemmin oli asunut isänsä ja äitinsä kanssa. Ja nyt hän kuitenkin huolestui, sillä hän ajatteli, mitä silloin oli tapahtunut ja että hänen veljensä Eesau oli ollut hänelle vihoissaan ja oli tahtonut suorastaan tappaa hänet. Sen vuoksihan Jaakob oli paennut.

Ajattelisiko Eesau vielä sitä? Vihaisiko hän vielä Jaakobia? Jaakob toivoi hartaasti, että Eesau olisi unohtanut kaiken. Sillä Eesau oli voimakas ja raju. Jos Jaakobin täytyisi otella hänen kanssaan, häviäisi hän varmasti.

Jaakob ajatteli: »Minä tiedän mitä teen. Lähetän sanansaattajan mukana Eesaulle ilmoituksen, että tahtoisin mielelläni jälleen olla hänen ystävänsä.»

Ja niin hän tekikin. Hän lähetti Eesaulle myös kauniin lahjan: hyviä lampaita, vuohia. kameleja ja paljon muuta, kokonaisen hienon karjalauman. Parin

paimenen tuli viedä kaikki nämä eläimet Eesaulle.

Mutta palattuaan paimenet sanoivat: »Herra, pidä varasi, Eesau on jo tulossa tänne. Hänellä on mukanaan lähes neljäsataa vahvaa miestä. Ja kaikilla on miekat, joilla he voivat lyödä. ja keihäät, joilla he voivat pistää.»

Jaakob kauhistui. Hän oli niin peloissaan, ettei voinut edes nukkua. Kaikkien toisten ollessa jo unessa hän seiso i vielä ulkona pimeydessä ja ajatteli:

»Nyt Eesau tulee rankaisemaan minua. Hän ehkä tappaa meidät kaikki». Ja sitten Jaakob ajatteli Jumalaa. Jumalahan oli luvannut huolehtia Jaakobista.

Jaakob sanoi: »Oi rakas Herra, auta minua! Sinähän olet luvannut sen. Minä olen kauhean hädissäni Eesaun vuoksi.»

Ja Jaakobin rukoil t u a oli yhtäkkiä enkeli hänen luonaan suojellen Jaakobia koko yön. Ja aamun tultua ei Jaakob enää ollut peloissaan.

Hän tiesi, ettei Eesau voinut tehdä hänelle mitään pahaa, koska Jumala oli hänen kanssaan. Samana päivänä Eesau tuli. Maa vapisi hänen ratsastaessaan kaikkine palvelijoineen. Tomupilvet nousivat ilmaan. Suuret miekat salamoivat auringossa. Eesau näytti hyvin vaaralliselta, mutta Jaakob ei enää pelännyt Rauhallisesti Eesau asteli Jaakobia vastaan.

Ja sitten ... Sitten tuli Eesau hänen luokseen, löi vahvat käsivartensa Jaakobin ympärille ja ... suuteli häntä. Hän ei ollut enää ollenkaan vihainen, vaan hän iloitsi, että hänen veljensä oli palannut.

Kuinka ihanaa se olikaan!

Jumala oli ottanut vihan pois Eesaun sydäimestä. Sitten veljekset istuivat vieretysten teltassa. Heillä oli paljon kerrottavaa. Lapsetkin saivat tulla antamaan sedälle suudelman. Se oli ihana päivä.

Illalla Eesau lähti pois ja Jaakob matkusti Kanaanin maahan. Niin hän saapui viimein kotiinsa. Rebekka oli sillä välin kuollut, mutta lisak eli vielä. Ja hän iloitsi suuresti poikansa paluusta. Myöhemmin, kun lisak oli kuollut, asui Jaakob lisakin majassa, ja nyt hän oli Jumalan ystävä.

JOOSEF

Tiedätkö, kuka Joosef oli? Joosef oli Jaakobin poika. Hänellä oli hyvin monta veljeä, kymmenen vanhempaa ja yksi nuorempi, jonka nimi oli Benjamin. Jaakob piti Benjaminista, mutta Joosefista hän piti eniten. Jaakob rakasti Joosefia enemmän kuin muita poikiaan. Hän jopa hemmotteli tätä. Hän antoi Joosefille kauniin, monivärisen puvun, oikean prinssinpuvun. Pieni Benjamin oli melkein aina kotona isän luona ja usein Joosefkin oli siellä. Mutta kaikki toiset kymmenen suurta veljeä olivat joka päivä vainiolla hoitamassa lampaita ja lehmiä.

Joosef oli usein mukana. Mutta hän ei viihtynyt veljiensä seurassa, sillä he olivat hänelle aina ilkeitä. Tiedätkö sinä, miksi? Koska hän oli saanut kauniin puvun,

mutta veljet eivät. Mutta myös siksi, että jos he joskus tekivät jotakin pahaa, kertoi Joosef kaiken isälle.

Ja vielä myös siksi, että Joosef näki usein kummallisia unia. Kerran Joosef uneksi olevansa veljiensä kanssa viljapellolla. Vilja oli jo leikattu. Nyt se täytyi sitoa lyhteiksi. Joosef sitoi yhden lyhteen ja laski sen maahan, mutta yhtäkkiä lyhde nousi pystyyn. Ja veljien lyhteet asettuivat piiriin sen ympärille ja kumarsivat syvään Joosefin lyhteelle.

Tätä unta ei Joosef voinut unohtaa. Ja hän kertoi sen veljilleen. Mutta he suuttuivat ja sanoivat: »Vai niin, sinä kyllä pitäisit siitä, että me kumartaisimme sinua ja että sinusta tulisi meidän käskijämme, mokomakin itserakas uniennäkijä!»

Toisen kerran Joosef uneksi jotakin vielä kummallisempaa. Silloin laskeutuivat aurinko, kuu ja tähdet alas taivaalta ja kumarsivat häntä. Kun hän kertoi tämän unensa, suuttui myös hänen isänsä ja sanoi: »Voi poikani, sehän on vain uni. Uskotko todellakin, että me kaikki, minä ja äitisi ja veljesi vielä kumarramme sinua? Se ei toki ole mahdollista.»

No, eihän Joosef itsekään sellaista uskonut, mutta hän oli kuitenkin aivan varmasti nähnyt sellaista unta. Jaakob ei voinut enää unohtaa noita unia. Hänen täytyi ajatella niitä aina. Ja veljet olivat Joosefille hyvin vihaisia. He olisivat mielellään lyöneet häntä, niin vihaisia he olivat. He olisivat ehkä tappaneetkin hänet. Mutta he eivät uskaltaneet, koska Jaakob vielä eli.

Kerran veljet olivat menneet lampaineen hyvin kauas eivätkä he palanneet illalla kotiin.

Silloin Jaakob sanoi Joosefille: »Sinun täytyy mennä veljesi luo katsomaan, mitä heille kuuluu. Ja sitten sinun täytyy palata nopeasti kertomaan kaikki minulle. Minä olen heidän vuokseen hiukan levoton.»

Joosef lähti matkaan etsimään veljiään. Hän harhaili kauan etäisillä vainioilla ja etsi joka paikasta, mutta hän löytänyt heitä mistään. Lopulta hän tapasi erään miehen, ja tämä näytti Joosefille tien. Sitten hän löysi veljensä. Nuo ilkimykset olivat jo kaukaa nähneet hänen tulevan. »Katsokaa», sanoivat he toisilleen, »siellä unennäkijä tulee! Lopultakin hän on käsissämme! Nyt on isä kaukana. Tiedättekö, mitä teemme ... Lyömme hänet kuoliaaksi ja sitten heitämme hänet kaivoon ja sanomme isälle, että villieläin on syönyt hänet. Sittenpä näemme, mitä hänen kareista

unistaan tulee.» Mutta vanhin veli sanoi: »Ei, sitä emme tee. Emme tapa häntä. Mieluummin heitämme hänet elävänä kaivoon.» Vanhimman veljen nimi oli Ruuben.

Hän ei ollut niin ilkeä kuin toiset, mutta hän pelkäsi heitä, ja siksi hän aikoi olla erikoisen ovela. Hän ajatteli: »Pimeään tultua haen Joosefin salaa takaisin.»

Ja veljet hyökkäsivät Joosefin kimppuun ja laahasivat hänet pois. He repivät kauniin puvun hänen yltään ja heittivät hänet kaivoon. Hän itki ja valitti, mutta veljet eivät välittäneet siitä. He eivät lainkaan säälineet häntä. »No niin», he sanoivat, »siellä makaat mukavasti.

Uneksi vain edelleenkin olevasi herramme.» Ja sitten veljet istuutuivat kaivon lähetyville ja söivät. He valmistautuivat rauhallisesti istumaan ja syömään sillä aikaa, kun heidän veljensä makasi syvällä heidän alapuolellaan ja itki. Mutta Ruuben ei ollut yhtä kelvoton ja julma.

Hän lähti työhön vainiolle. »Odottakaapas», hän ajatteli. »kunhan tulee pimeä!» Hän aloitti mielestään erittäin ovelasti. Onneksi kaivossa ei ollut vettä. Joosef ei voinut hukkoa.. Mutta hän ei päässyt myöskään pois. Seinät olivat liian korkeat ja sileät. Eikä isä tiennyt mitään. Hän oli kaukana kotona eikä voinut auttaa. Joosef oli hirveän hädissään. Hän itki. Mutta sitten hän ajatteli taivaan Jumalaa. Herra toki näki Joosefin. Hän yksin voi auttaa. Kun Joosef sitä ajatteli, ei hän ollut enää niin peloissaan. Silloin hän kuuli taas ääniä. Hänen veljensä olivat tulleet takaisin. Jospa hän pääsisi täältä pois. Todellakin, he vetivät hänet köyden avulla ylös. Mutta keitä olivat vieraat miehet veljien ympärillä? Heillä oli kameleja, joiden selässä oli suuria säkkejä. He näyttivät vierasmaalaisilta kauppiailta. Miksi he katselivat Joosefia ja tarkastelivat häntä joka puolelta?

Vieraat miehet antoivat veljille rahaa, ja sitten he sitoivat Joosefin köysiin sekä laahasivat hänet kameleiden luo. Vasta nyt Joosef käsitti, mitä, hänelle tapahtui. Veljet olivat myyneet hänet! Hänet sidottiin kiinni kameliin, ja hänen täytyi lähteä vieraiden miesten mukaan. Hän itki sydäntä särkevästi ja huusi: »Auttakaa, auttakaa minua! Minä tahdon takaisin isän luo!»

Mutta veljet eivät tunteneet sääliä. Eikä Ruuben ollut paikalla. Vasta kun Joosef oli jo kaukana poissa, palasi Ruuben. Mutta se oli myöhäistä.

»Oi voi», huusi Ruuben, »mitä isä sanoo?»

Mutta toiset tiesivät jo keinon. He eivät kaihtaneet valehtelemista. He teurastivat vohlan ja sivelivät Joosefin kauniin puvun verellä.

Verisen puvun he lähettivät palvelijan mukana isälle ja panivat hänet kysymään:

»Katso, isä, tämän olemme löytäneet pellolta. Eikö se olekin Joosefin puku?»

Niin he pettivät isäänsä. Sillä kun Jaakob näki puvun, luuli hän julman pedon syöneen Joosefin. Vanhus oli kovin murheellinen. Hän sanoi: »En voi enää koskaan iloita, koska rakas Joosefini on kuollut.»

Jaakob parka. Hän ei tiennyt, että veri vaatteissa oli vain vohlan verta.

Mutta ... eikö hän itse ollut kauan sitten pettänyt isäänsä vohlan nahalla ja veljensä vaatteilla?

JOOSEF EGYPTISSÄ

Jaakob luuli, että Joosef oli kuollut. Mutta asia ei ollut niin.

Joosef oli kaukaisessa maassa. Vieraat kauppiat olivat vieneet hänet sinne. Maa oli nimeltään Egypti. Kauppiat olivat menneet Joosefin kanssa torille ja myyneet hänet eräälle rikkaalle miehelle, jonka nimi oli Potifar.

Nyt oli Joosef tämän herran palvelija. eikä hän voinut enää koskaan palata isänsä luo, niin hartaasti kuin hän sitä toivoikin. Hänen uudella herrallaan oli paljon muitakin palvelijoita. Heidän täytyi koko päivän tehdä raskasta työtä. Jos joku laiskotteli tai nurisi, lyötiin häntä ruoskalla.

Mutta Joosef ei ollut laiska. Hän ei myöskään nurissut. Hän teki työnsä hyvin. Hän ajatteli: »Jumala näkee minut täällä vieraassa maassakin. Hän tahtoo minun tekevän parhaani.»

Ja Joosefin kävi hyvin, sillä Jumala huolehti hänestä. Hän auttoi Joosefia tämän työssä. Herra siunasi hänet. Potifarilla oli suuri puutarha, ja Joosefin työskennellessä siellä kukoistivat kukat kaksin verroin kauniimmin kuin ennen. Potifarilla oli myös hevostalli, ja Joosefin huolehtiessa siitä olivat hevoset aina voimakkaita ja terveitä. Mihin Joosef tulikin, siellä kaikki edistyi. Joosef oli herransa paras palvelija. Potifar näki sen.

Ja silloin hän sanoi: »Joosef, sinä olet nyt oleva kaikkien muiden palvelijoitteini ja kaikkien eläimieni ja kaikkien kukkien ja kaiken omaisuuteni käskijä.»

Se oli suurenmoista. Sillä nyt ei Joosefin tarvinnut enää tehdä niin kovasti työtä. Nyt hän sai mennä kaikkialle. myös Potifarin kauniiseen taloon, ja kauniin valtiattaren, Potifarin vaimonkin huoneeseen.

Mutta valtiatar oli kavala nainen. Hän ei kaihtanut huonojakaan asioita. Eräänä päivänä hän sanoi Joosefille: »Tule ja jää luokseni! Kukaan ei näe sitä.»

Mutta Joosef ei halunnut. Hän sanoi: »Ei, valtiatar, sitä en halua, sillä Jumala näkee kaiken. Kuinka tekisin syntiä Jumalaa vastaan?»

Eikä Joosef enää kuunnellut naista. Mutta tämä alkoi joka kerta puhua samasta asiasta. Hän ei antanut Joosefille päivänkään rauhaa. Yhä uudelleen hän yritti saada tahtonsa läpi. Ja kerran Potifar in ollessa poissa hän pidätteli Joosefia tarttumalla hänen vaatteisiinsa.

»Sinun on kuunneltava minua!« hän huusi, »sinun on tehtävä mitä minä sanon.« Mutta Joosef riistäytyi irti ja juoksi pois. Hän heitti viittansa, sillä nainen piti siitä yhä kiinni, mutta se oli Joosefista samantekevää. Hän ei tahtonut ryhtyä mihinkään sopimattomaan. Ja nytpä saatkin nähdä, millainen kavala nainen valtiatar oli! Hän alkoi huutaa ääneen ja valittaa: »Apua, apua, Joosef aikoo tehdä minulle paha!« Toiset palvelijat juoksivat paikalle ja uskoivat valtiatartaan. Tosin he eivät nähneet Joosefia, mutta he näkivät hänen viittansa, joka oli naisen kädessä. Kaiken täytyi siis olla totta.

Ja kun Potifar palasi kotiin, uskoi hänkin. Hän vimmastui kauheasti. »Ottakaa mies kiinni ja heittäkää hänet vankilaan!« hän huusi.

Ja niin tapahtui. Joosef-parka! Hän istui nyt vankilassa, jossa myös varkaat ja murhamiehet ja muut pahantekijät olivat. Hän istui pienessä pimeässä kopissa. Ypöyksin ahtaassa, synkässä loukossa. Hän ei ollut tehnyt mitään ja kuitenkin häntä rangaistiin Miten kauheaa se olikaan! Eikö Joosef nyt vihastunut? Eikö hän kirkunut? Eikö hän painautunut raivoissaan ovea vasten? Ei, sitä ei Joosef tehnyt. Sillä hän ollut yksin, Herra oli hänen luonaan Herra näki Joosefin myös täällä. Hän tiesi, ettei Joosef ollut mikään pahantekijä. Herra lohdutti Joosefia ja sanoi »Pysy vain vaiti. Älä murehtii, niin rakastan sinua, Joosef, ja minä pidä: sinusta myös täällä huolen.« Ja sen Herra myös teki.

Joka päivä raotettiin pimeään kopin ovea. Sitten tuli sisään mies tuomaan Joosefille ruokaa. Hänen piti vahtia vankeja. Hän näki Joosefin istuvan hiljaisena ja kärsivällisenä. Hän ajatteli: »Tämä vanki ei voi olla pahantekijä.»

Ja hän sanoi: »Tulepas, Joosef, sinä voit auttaa minua, saat tuoda ruokaa toisille vangeille!» Siitä Joosef piti. Nytkin hän teki parhaansa. Ja Jumala siunasi häntä myös täällä. Lopulta hän sai huolehtia kaikista vangeista. Mutta hän oli edelleen vankina. Hän ei saanut lähteä ulos.

Eräänä päivänä tuotiin kaksi uutta vankia. He olivat hyvin huomattavia miehiä. He tulivat kuninkaan palatsista. Toinen oli kuninkaan juomanlaskija, hänen täytyi valmistaa ja kaataa kuninkaan viini. Ja toinen oli kuninkaan leipuri, hänen täytyi leipoa leipä ja kakut kuninkaalle. Mutta nyt he istuivat täällä, sillä kuningas oli raivostunut molemmille.

Joosefin täytyi tuoda miehille joka aamu ruokaa. Ja kerran hänen taas tullessaan heidän luokseen he istuivat perin säikähdyksissään ja näyttivät kovin murheellisilta.

»Mikä teitä vaivaa?» kysyi Joosef. »Voi», he sanoivat, »olemme nähneet kummallista unta ja arvelemme sen merkitsevän jotakin, mutta mitä, sitä emme tiedä.»

»Mitä te sitten olette uneksineet?» kysyi Joosef.

Silloin alkoi juomanlaskija kertoa. Hän sanoi: »Näin unta, että olin taas vapaa. Näin ihanan viinipuun. Siinä oli kolme köynnöstä täynnä rypäleitä. Kädessäni oli kuninkaan kultamalja. Puristin rypäleistä mehua ja annoin sen juosta maljaan. Se oli ihanaa viiniä. Annoin sen kuninkaalle.»

Ja katso, Joosef tiesi heti, mitä uni merkitsi. Jumala oli sen hänelle sanonut. Hän vastasi: »Se on kaunis uni. Nuo kolme köynnöstä merkitsevät kolmea päivää. Vielä kolme päivää ja sitten olet vapaa ja pääset taas kuninkaan juomanlaskijaksi.»

Ja vielä Joosef sanoi: »Tahdotko sitten pyytää kuninkaalta, että pääsisin vapaaksi, sillä en ole tehnyt mitään pahaa.»

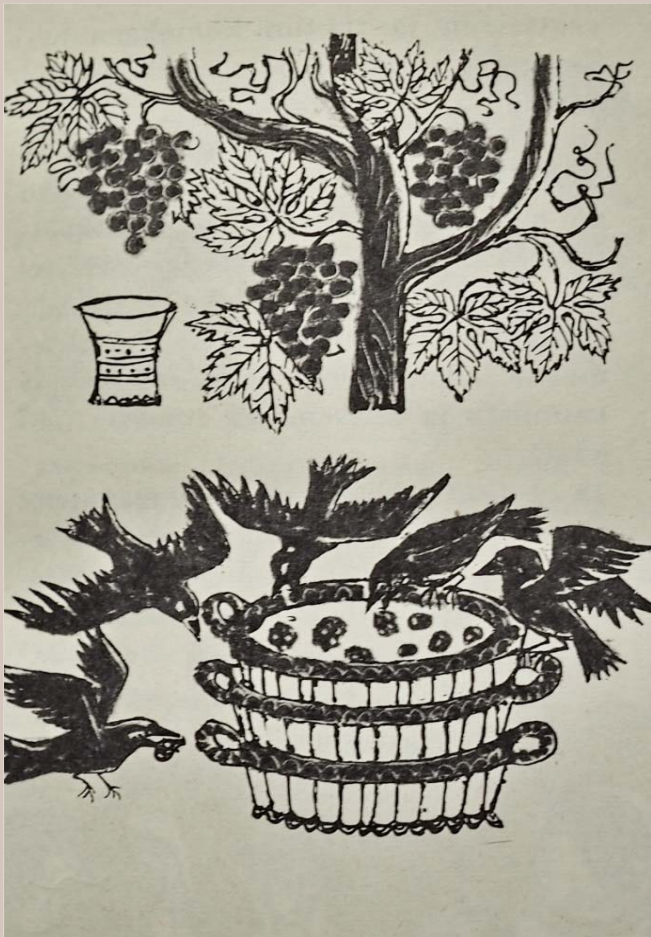
Sen juomanlaskija lupasi. Oi, hän olisi luvannut mitä tahansa, kunhan hän vain olisi taas vapaa.

Nyt tahtoi myös leipuri kertoa unensa. »Minä uneksin, että olimme taas vapaita!» hän huudahti. »Kuljin kadulla ja kannoin pääni päällä kolmea koria. kolmea koria päällekkäin. Ylimmässä korissa oli ihana leivonnainen kuninkaalle. Mutta silloin siihen lensi lintuja ja ne nokkivat kaiken.»

Joosef näytti kovin surulliselta ja sanoi: »Unesi ei merkitse hyvää. Vielä kolme päivää, ja sitten kuningas rankaisee sinua. Hän tappaa sinut, ripustaa ruumiisi puuhun ja linnut tulevat ja syövät lihasi.»

Ja tapahtui kuten Joosef oli sanonut. Kolme päivää myöhemmin oli juomanlaskija

jälleen vapaa. mutta leipuri surmattiin.

Mutta päästyään kotiin juomanlaskija unohti kokonaan, niitä oli luvannut. Hän ei ajatellut enää Joosefia. Hän ajatteli vain sitä, ettei hän enää ollut vankilassa. Joosef odotti ja odotti, mutta kukaan ei tullut noutamaan häntä. Juomanlaskija oli unohtanut hänet.

Mutta Jumala ei ollut unohtanut. Sen Joosef tiesi varmasti. Hän luotti Jumalaan.

Hän istui vielä kaksi vuotta vankilassa. Sitten Jumala vapautti hänet.

JOOSEFISTA TULEE KÄSKYNHALTIJA

Joosef istui yhä vankilassa.

Juomanlaskija oli unohtanut hänet, mutta Jumala vapautti hänet. Tiedätkö sinä, kuinka Jumala sen teki? Kuuntelepas!

Oli yö. Oli pimeää, ja kaikki ihmiset nukkuivat. Kuningaskin nukkui. Ja silloin lähetti Jumala hänelle unen. Kuningas uneksi seisovansa virran rannalla, hyvin suuren veden rannalla. Ja vedestä nousi seitsemän lehmää, kauniita, täyteläisiä, lihavia lehmiä. Ne söivät ruohoa, jota kasvoi rannalla.

Sitten nousi taas vedestä seitsemän lehmää, mutta ne olivat rumia, heikkoja, laihoja lehmiä. Ja ne menivät lihavien lehmien luo ja söivät ne! Eikö se ollutkin kummallista? Ja siitä huolimatta ne jäivät yhtä laihoiksi kuin aikaisemminkin. Kuningas pelästyi kovin ja heräsi. Onneksi kaikki oli vain unta. Ja hän nukahti rauhallisesti uudelleen.

Mutta nyt kuningas näki vieläkin kummallisempaa unta. Hän näki viljankorren kasvavan. Siihen tuli seitsemän tähkää. kauniita, lihavia, täyteläisiä tähkiä. Nyt alkoi kasvaa toinenkin karsi. Siihen tuli myös seitsemän tähkää. Mutta ne olivat ohuita. tyhjiä tähkiä, vailla ainoatakaan jyvää. Ja sitten kävi täsmälleen samoin kuin lehmillekin. Tyhjät tähkät kumartuivat täysinäisten päälle ja söivät ne kaikki. Silloin kuningas säikähti vieläkin enemmän. Hän ei osannut enää nukkua. Hän kutsui palvelijoitaan ja kertoi heille unensa.

»Se merkitsee jotakin!» hän huudahti. »Se merkitsee jotakin. Selittäkää minulle uneni!» Mutta palvelijat eivät osanneet. Juomanlaskija oli myös läsnä, ja nyt hän yhtäkkiä muisti Joosefin. Joosef tietäisi varmasti, mitä kuninkaan unet merkitsivät. Juomanlaskija kertoi hänestä kuninkaalle.

»Tuokaa hänet heti tänne!» käski kuningas.

Niin haettiin Joosef vihdoinkin vankilasta. Hänet pestiin, puettiin hienoihin vaatteisiin ja tuotiin kuninkaan luo. Kuningas kysyi: »Osaatko selittää unia?» Joosef vastasi: »En, kuningas, minä en osaa, Jumala yksin tietää, mitä joku uni merkitsee. Mutta ehkä Hän ilmoittaa sen minulle.» Silloin kuningas kertoi, mitä oli uneksinut: lehmistä ja tähkistä, seitsemästä lihavasta ja seitsemästä laihasta lehmästä, seitsemästä kauniista ja seitsemästä rumasta tähkästä. Ja Joosef selitti: »Molemmat unet merkitsevät samaa. Ensin tulee seitsemän hyvää vuotta. Silloin kasvaa maassa runsaasti viljaa. Mutta sitten tulee

seitsemän huonoa vuotta. Silloin ei kasva kerrassaan mitään, eikä ihmisillä ole mitään syötävää.»

»Voi», sanoi kuningas, »silloinhan he kuolevat nälkään.»

»Ei, kuningas», Joosef sanoi, »tiedättekö, mitä teidän tulee tehdä? Teidän täytyy rakennuttaa suuria aittoja ja täyttää ne viljalla. Seitsemänä hyvänä vuonnahan sitä kasvaa riittävästi. Ja kun sitten huonot vuodet tulevat, on teillä annettavaksi ruokaa kaikille ihmisille.»

»Niin tapahtukoon!» huudahti kuningas. »Joosef, kuinka viisas ja älykäs oletkaan! Sinun tulee huolehtia kaikesta. Sinä olet tästä lähin koko maan taitava käskynhaltija ja saat toimia niinkuin parhaaksi näet. Vain minä olen sinun käskijäsi, minä olen kuningas, mutta sinä olet käskynhaltija.» Ja sitten hän otti sormestaan kauniin kultasormuksen, pani sen Joosefin sormeen, puki hänen ylleen upean puvun ja ripusti kultaketjun hänen kaulaansa. Ja Joosef sai ajaa läpi kaupungin kuninkaan vaunuissa, kauneimmissa, mitä tällä oli. Ja kaikkien ihmisten täytyi kumartaa häntä lähes yhtä kunnioittavasti, kuin hän olisi ollut itse kuningas. Joosef sai mahtavan palatsin asuttavakseen, joukon palvelijoita ja paljon kauniita tavaroita. Nyt hänestä oli tullut rikas ja ylhäinen mies. Mutta Joosef ei tullut ylpeäksi, sillä hän tiesi hyvin, kuka hänelle oli antanut tämän kaiken. Joosef oli iloinen ja kiitollinen.

Ja hän sanoi hiljaa: »Rakas Herra, minä kiitän sinua, että olet huolehtinut minusta niin hyvin.»

JOOSEFIN VELJET MATKUSTAVAT EGYPTIIN

Kävi juuri kuten Joosef oli ennustanut. Ensin tuli seitsemän hyvää vuotta. Silloin kasvoi maassa viljaa niin paljon, etteivät ihmiset tarvitseet kaikkea. Ylijäämän he toivat Joosefille. Joosef sai runsaasti viljaa. Hän rakennutti suuria aittoja ja antoi täyttää ne. Hän talletti viljan hyvin.

Sitten tuli seitsemän huonoa vuotta eikä maassa kasvanut mitään. Aurinko poltti kaiken. Ihmiset näkivät nälkää kaikkialla muualla paitsi Egyptissä. Siellä oli viljaa kylliksi, varastot olivat täynnä. Joosef möi nyt viljaa nälkäisille. Kaikista maista saapui väkeä ostamaan sitä häneltä.

Eräänä päivänä tuli hänen luokseen kymmenen miestä aaseineen. Hekin halusivat ostaa viljaa, ja sitä varten heillä oli mukanaan tyhjiä säkkejä.

Mutta nähdessään heidät Joosef säikähti, sillä nuo kymmenen miestä olivat hänen veljensä. Hänen veljensä, jotka aikaisemmin olivat olleet hänelle niin pahoja. He, jotka olivat myyneet hänet Egyptiin eivätkä olleet tunteneet vähääkään sääliä häntä kohtaan. Niin, Joosef kyllä tunsivat heidät, mutta he eivät enää tunteneet häntä. He kumarsivat syvään hänelle, ylhäiselle käskynhaltijalle. Katsopas, nyt he kyllä kumarsivat! Joosefin uni oli käynyt toteen.

Nyt olivat veljet Joosefin armoilla. Nyt hän saattoi rangaista heitä ankarasti. Hän voi heittää heidät muitta mutkitta vankilaan. Ja mikäli hän halusi, saattoi hän

tapattaa heidät.

Mutta sitä hän ei tahtonut. Vaikka he olivatkin aiheuttaneet hänelle paljon kärsimyksiä, ei hän ollut enää vihoissaan. Kaikesta huolimatta hän halusi olla veljilleen hyvä ja antaa kaiken pahan anteeksi.

Hän ajatteli: »Onko minun sanottava, että olen Joosef? Ei, sitä en tee. Minun täytyy saada ensin tietää, ovatko he vieläkin yhtä huonoja. Sillä missä on Benjamin? Ovatko he myyneet hänetkin?»

Ja hän katsoi veljiinsä hyvin ankarasti ja kysyi: »Mistä te tulette?»

He vastasivat: »Kanaanin maasta, herra.» Ja he kertoivat hänelle vanhasta isästään ja nuorimmasta veljestään, joka oli jäänyt kotiin, ja siitä, miten nälkäisiä he olivat. Käskynhaltija katsoi heihin vihaisesti ja sanoi: »Niin te kyllä sanotte, mutta te petätte minua. Te olette vihollisia, eikö totta? Vakoojia te olette. Ensin teitä tulee vain muutamia tiedustelemaan, ja myöhemmin tulette kokonaisen lauman kanssa varastamaan kaiken.» »Ei, herra, emme ole vakoojia. Olemme kunniallisia ihmisiä. Tulemme vain ostaaksemme viljaa.»

Mutta mikään puhe ei auttanut. Käskynhaltija ei halunnut uskoa heitä. Hän sanoi: »Tulen kyllä näkemään, puhutteko totta. Menkää kotiinne hakemaan nuorin veljenne. Silloin uskon teitä, mutta yhden teistä on jäätävä tänne. että olen varma paluustanne.» Ja niin tapahtui. Simeonin oli jäätävä, toiset saivat mennä kotiin.

He saivat myös viljaa mukaansa. Yksi aasi palasi kotiin ilman miestä.

Murheellisina veljet saapuivat kotiin. Nythän heillä oli taas leipää. mutta iloisia he eivät olleet, sillä Simeon oli jäänyt vieraaseen maahan, eikä isä halunnut antaa Benjaminin mennä ankaran käskynhaltijan luo. Hän pelkäsi Benjaminille tapahtuvan jotakin pahaa.

Mutta lopulta hänen täytyi kuitenkin suostua, sillä vilja oli taas melkein lopussa.

Kohta ei olisi mitään syötävää. Ja ilman Benjaminia eivät veljet halunneet palata Egyptiin, sillä silloin käskynhaltija uskoisi heidän valehdelleen.

Juuda sanoi isälleen: »Anna hänet mukaamme turvallisesti mielin. Minä huolehdin hänestä.»

»Olkoon niin», sanoi Jaakob, »ota hänet. Rukoilen Jumalaa suojelemaan teitä.»

Niin veljet lähtivät yhdessä matkaan ja saapuivat jälleen onnellisesti Egyptiin.

Sielläkin sujui kaikki hyvin. Heidät vietiin käskynhaltijan palatsiin, ja he näkivät jälleen Simeonin. Ja ankara käskynhaltija oli heille nyt kovin ystävällinen.

Josef iloitsi sanomattomasti. Nähdessään Benjaminin hänen täytyi itkeä ilosta.

Mutta hän kiirehti nopeasti toiseen huoneeseen ja pyyhki kyyneleensä.

Veljet, myös Benjamin, saivat jäädä palatsiin syömään. Benjaminille annettiin parhaat palat.

He saivat hyvää viiniä kuten juhlassa. Ja käskynhaltija istui heidän seurassaan ja joi kauniista hopeapikarista. Veljien nukkuessa antoi Joosef täyttää heidän tyhjät säkkinsä.

Benjaminin säkkiin hän pani salaa kauniin hopeapikarin. Siitä eivät veljet tiedäneet mitään. Varhain aamulla he lähtivät kotimatalle. He olivat iloisia,

sillä olihan heillä nyt viljaa ja Simeonkin mukanaan. Benjamininkin oli käynyt hyvin. Veljet olisivat voineet laulaa pelkästä ilosta. Ja he kulkivat niin nopeasti

kuin pääsivät joutuakseen kotiin ja ilahduttaakseen Jaakobia.

Yhtäkkiä he kuulivat takanaan huudettavan. Joukko sotilaita lähestyi ratsastaen täyttä laukkaa. Etummainen sotilas huusi: »Seis! Pysähtykää! Miksi menettelitte

niin kurjasti? Varastitte käskynhaltijan hopeapikarin!»

Ensin veljet säikähtivät. Mutta sitten he suuttuivat ja sanoivat:

»Mitä te ajattelette! Emme me ole varastaneet mitään. Emme ole mitään rosvoja! Voitte rauhassa tutkia säkkimme. Ja se, jonka säkistä löydätte pikarin, saakoon

ankaran rangaistuksen.»

»Hyvä», vastasivat sotilaat, »sen, keneltä löydämme pikarin, viemme käskynhaltijan luo.»

Ja he etsivät ja etsivät. Ja mitä he lopulta nostivatkaan Benjaminin säkistä?

Pikarin! Käskynhaltijan hopeapikarin!

»Minä en ole sitä tehnyt!» huusi Benjamin. »En varmastikaan ole varastanut pikaria enkä tiedä, miten se on joutunut säkkiini.»

Mutta mitkään rukoukset eivät auttaneet. Sotilaat ottivat Benjaminin kiinni.

Hänen täytyi palata käskynhaltijan luo.

Silloin lähtivät veljetkin takaisin. He eivät laskeneet Benjaminia yksin. He eivät

olleet enää niin julmia kuin aikaisemmin. Vähän ajan kuluttua he olivat taas käskynhaltijan edessä. Mutta nyt hän ei ollut enää ystävällinen, vaan toimi taas yhtä ankarasti ja kopeasti kuin ensimmäisellä kerralla.

»Menkää kotinne!» hän sanoi, »Mutta Benjaminin on jäätävä tänne.»

Siihen eivät veljet suostuneet. He eivät lähteneet pois. Mitä vielä, he puolustivat

kovasti nuorinta veljeään, Juuda kaikkein eniten. Hän sanoi: »Oi herra, päästä Benjamin kotiin, muuten vanha isäni kuolee suruun. Anna minun jäädä tänne, rankaise minua äläkä Benjaminia! Minä olen luvannut huolehtia hänestä.» Silloin ei Joosef voinut enää pidättäytyä. Hän huomasi, että veljet olivat muuttuneet. Hän sanoi nyhyhkyttäen: »Minä olen Joosef, eläkö isäni vielä?» Koskaan aikaisemmin eivät veljet olleet olleet niin kauhuissaan. Oliko tämä ankara käskynhaltija Joosef? Joosef, jota he olivat kiusanneet? Joosef, jonka he olivat myyneet? Kuinka kovasti heitä nyt rangaistaisiin? Kuinka he pelkäsivätkään häntä! Mutta Joosef sanoi: »Älkää pelätkö. En ole enää vihainen teille. Olen antanut kaiken anteeksi. Tosin te kohtelitte minua kovin huonosti, mutta Jumala on hyvittänyt kaiken. Ellen minä olisi tullut Egyptiin, ei teillä olisi nyt mitään syötävää.» Hän suuteli Benjaminia ja kaikkia toisia veljiään. Hän lähetti heidät kiireesti kotiin Jaakobin luo ja antoi heidän mukaansa kauniita lahjoja, hienot vaunutkin isän käytettäväksi. Sitten hän sanoi: »Teidän täytyy palata isän kanssa. Ja sitten teidän täytyy jäädä asumaan tähän maahan. Minä huolehdin siitä, että teillä on aina riittävästi ruokaa.»

Matkasta koitui iloinen. Eikä enää tullut sotilaita noutamaan veljiä takaisin. Nyt oli kaikki jälleen muuttunut hyväksi.

JAAKOBIN MUUTTO

Jaakob seisoj ovella katselemassa ja näki poikiensa tulevan: Ruuben, Simeon, Leevi, Juuda ... kaikki olivat yhdessä. Benjaminkin oli mukana. Jumala oli kuullut Jaakobin rukouksen.

Mutta mitä Jaakob nyt kuulikaan? Mistä pojat oikein puhuivat? Joosefista? Puhuivatko he todella Joosefista?

»Isä, Joosef elää!» he huusivat, »Hän on Egyptin käskynhaltijana.»

Vanha Jaakob kalpeni pelästyksestä. Hän ei uskonut sitä. Hän ei voinut käsittää, että hänen rakas Joosefinsa vielä eli ja että hänestä oli tullut ylhäinen mies.

Mutta poikien kerrottua kaikesta ja nähtyään kauniit vaunut ja kaikki Joosefin lähettämät upeat lahjat täytyi isän kuitenkin uskoa. Vielä koskaan ei hän ollut ollut niin onnellinen. Hän nauroi ja itki yhtä aikaa pelkästä ilosta.

»Minä tulen mukaan», hän huudahti. »Varmasti tulen! Poikani Joosef elää! Saan nähdä hänet vielä ennen kuolemaani.» Ja vähän sen jälkeen kaikki, Jaakob ja hänen lapsensa lähtivät matkaan. Herraa tämä miellytti ja Hän sanoi: »Mene turvallisella mielin, Jaakob! Minä pidän sinusta huolen.»

Juuda meni nopeasti edeltäkäs kertomaan Joosefille, että isä oli tulossa. Ja kun Jaakob lähestyi Egyptiä, tuli Joosef häntä vastaan kauniissa kuninkaallisissa vaunuissaan. Kuinka nopeasti poika matkasikaan ja kuinka ketterästi hän juoksikaan vaunuista nähdessään isänsä!

Hän kiirehti isänsä luokse ja kietoi kätensä hänen ympärilleen.

»Oi, isäni, isäni!» hän huudahti. »Joosef, rakas poikani!» sanoi Jaakob. Ja molemmat itkivät ilosta. Jaakob sanoi: »Nyt voin rauhassa kuolla, koska olen nähnyt sinut, poikani.» Jaakob lapsineen jäi vieraaseen maahan, Egyptiin, jonka käskynhaltija Joosef oli. He asettuivat asumaan Goosenin maakuntaan.

Joosef huolehti heistä kaikista. Ellei häntä olisi ollut, olisivat he kuolleet nälkään. Nyt koitti kaikille vielä ihana, onnellinen aika.

Kun sitten Jaakobin oli aika kuolla, ei hän ollut enää murheellinen, sillä hän tiesi, että kerran oli tuleva vieläkin ihanampi ja onnellisempi aika.

Hän tiesi, että syntyisi kuningas, joka huolehtisi ihmisistä vielä paremmin kuin Joosef oli pystynyt tekemään. Kerran kaukaisessa tulevaisuudessa oli maan päällä elävä mies, jolle kävisi tarkalleen kuten Joosefillekin.

Häntäkin kiusattaisiin ja häväistäisiin ja pahat miehet myisivät hänet.

Ja hänenkin olisi istuttava vankilassa. Mutta hän olisi vielä kuuliaisempi kuin Joosef. Hän rakastaisi Jumalaa vielä paljon enemmän.

Ja sitten hänestäkin tulisi kuningas, mutta ei vain Egyptin, vaan koko maailman kuningas. Hän pelastaisi paljon ihmisiä kuolemasta kuten Joosefkin. Ja hän tekisi heidät ainaiseksi iloisiksi ja onnellisiksi kuningaskunnassaan.

Tätä kuningasta Jaakob ajatteli kuollessaan. Ja siksi hän ei lainkaan murehtinut.

Tiedätkö sinä, kuka tämä kuningas on? Hän on Herra Jeesus, joka tahtoo myös meidät tehdä onnellisiksi.

MOOSES

Eräässä pienessä talossa Goosenin maakunnassa eli isä ja äiti. Heillä oli kolme lasta. Vanhin oli tytär nimeltään Mirjam. Seuraava oli noin kolmevuotias poika nimeltään Aaron. Ja vielä oli yksi poika, jolla ei ollut mitään nimeä, sillä hän oli vastikään syntynyt. Molemmista vanhemmista lapsistaan olivat isä ja äiti iloinneet suuresti mutteivät yhtä paljon nuorimmasta. Miksi? Eikö lapsi ollutkaan mieluinen? Johan toki, se oli hyvä ja kaunis, oikea aarre pojaksi.

Mutta näetkös, he eivät oikeastaan olisi saaneet pitää lastaan. Kuninkaan käskystä heidän oli heitettävä se lähellä virtaavaan suureen jokeen.

Niin ilkeä ja jumalaton oli kuningas. Mutta isä ja äiti eivät kuitenkaan noudattaneet tuota määräystä. He pitivät lapsestaan aivan liian paljon. Eikä Jumalakaan sallinut heidän tehdä sellaista. Kuinka he olisivat voineet heittää virtaan sellaisen suloisen pienen pojan, jonka Jumala itse oli heille lahjoittanut! Se olisi ollut kauhistuttava synty. Isä ja äiti eivät kuunnelleet julmaa kuningasta, vaan ainoastaan Jumalaa. He kätkivät lapsensa talon pimeimpään sopukkaan, josta kuningas ei voinut sitä löytää. Ja he sanoivat Mirjamille ja Aaronille: »Ette saa kertoa kenellekään, että teillä on pikkuveli. Sillä jos julma kuningas kuulee sen, lähettää hän sotilaita hakemaan pienokaisen ja heittää hänet virtaan. Ettehän kerro kenellekään?»

»Oi emme!» lupasivat molemmat.

He tahtoivat paljon mieluummin pitää pikkuveljensä.

Isä lähti jo aamuvarhaisella kotoa. Hänen ja kaikkien toisten miesten täytyi työskennellä kaiket päivät ankaran kuninkaan hyväksi.

Heidän täytyi polttaa tiiliä, ja niistä heidän piti rakentaa muureja ja taloja ja palatseja. Heidän oli rakennettava kokonainen kaupunki.

Sitä, joka ei työskennellyt riittävän lujasti, piestiin.

Miesparat nurisivat kovasti, mutta se ei auttanut mitään. Kuningas osoitti olevansa kaikkien herra. Hän ja hänen palvelijansa ja sotilaansa olivat egyptiläisiä. He olivat maan varsinaisia asukkaita.

Mutta pienen Mooseksen isä ja toiset työmiehet eivät olleet aina asuneet Egyptissä. He eivät olleet egyptiläisiä. Tiedätkö, keitä he olivat?

He olivat Jaakobin jälkeläisiä.

Muistathan vielä, kuinka isä Jaakob tuli Egyptiin asuakseen siellä Joosefin vielä ollessa käskynhaltijana? Mutta Jaakob oli jo kuollut, samoin Joosef. Ja Ruuben ja Simeon ja kaikki toiset veljet olivat hekin kuolleet. Mutta heidän lapsensa olivat jääneet Egyptiin ja asuivat vielä siellä. Kaikkia heitä kutsuttiin yhteisesti Israelin

kansaksi. Alussa he olivat vain pieni kansa, mutta nyt he eivät olleet enää sitä. Heistä oli jo tullut suuri kansa, sillä joka päivä syntyi uusia lapsia, jotka kehittyivät ja kasvoivat aikuisiksi ja saivat jälleen lapsia.

Näin Israelin kansa kasvoi aikaa myöten yhä suuremmaksi.

Silloin tuli maahan uusi kuningas, joka ei tuntenut Joosefia. Hän ei ollut kuullut Joosefista mitään eikä myöskään tiennyt, että tämä oli pelastanut maan nälänhädästä.

Kuningas pelkäsi tuota yhä lisääntyvää Israelin kansaa ja ajatteli: »Israelilaisia on liian paljon, pian heitä on enemmän kuin egyptiläisiä. Silloin heistä tulee meidän käskijöitämme. Ja sellaista ei saa tapahtua. Me olemme herrakansa ja myös jäämme siksi.» Ja sen vuoksi kaikki poikalapset, joita syntyi israelilaisille, oli hukutettava, ettei väki enää lisääntyisi. Mutta tytöt saivat jäädä eloon. Naisia ja tyttöjä kuningas ei pelännyt. Mutta kukaan ei tiennyt, että eräässä pienessä talossa oli vastasyntynyt poika. Äiti piti häntä piilossa kokonaista kolme kuukautta. Mutta sitten se ei enää käynyt päinsä, sillä lapsi huusi usein kovasti. Sillä oli uljas ääni. Sen saattoi kuulla kadulle asti.

Ja kadulla ... siellä kulkivat kuninkaan sotilaat. Ja kuullessaan äänen he tulisivat sisään hakemaan lapsen hukuttaakseen sen virtaan. Silloin ei olisi enää poikaansa. Voi äiti rukkaa, mitä hänen piti tehdä? Hän ei voinut nukkua. Hän ei uskaltanut enää pitää lasta talossa eikä kuitenkaan tiennyt, mihin se olisi pitänyt viedä. Hänellä ei ollut mitään varmaa keinoa.

Silloin äiti teki suunnitelman. Hän meni lähellä virtaavan joen rannalle. Sieltä hän poimi kaisloja ja ruokoja. Niitä kasvoi rannalla ylen määrin. Ruo'oista ja kaisloista hän palmikoi kotona korin, pikku arkun kaislanvarsista. Ja aukot hän tiivistä piellä. Arkku oli kuin kehto. Ja kun se oli valmis, asetti äiti lapsensa siihen. Sitten hän nosti kaislakorin käsivarrelleen ja lähti talosta. Mirjam sai seurata äitiä. He menivät sen suuren virran rantaan, mihin pojat hukutettiin. Mutta äiti ei tietystikään hukuttanut poikaansa. Hän astui veteen ja asetti korin varovasti kaislojen väliin. Täällä aivan lähellä rantaa ei vesi ollut syvää. Pieni kehto ajelehti nyt virrassa. Se näytti veneeltä. Lapsi nukkui siinä. Mitä hänelle tulisi tapahtumaan? Lapsen äiti nosti silmänsä taivaaseen ja sanoi: »Oi rakas Herra, nyt täytyy Sinun huolehtia lapsestani, minä en voi enkä uskalla enää, mutta jos Sinä huolehdit lapsestani, sujuu kaikki hyvin. Silloin ei hänelle voi tapahtua mitään pahaa.» Sen jälkeen meni äiti kotiin, mutta Mirjam jäi rantaan. Hän tunkeutui kaislikkoon ja piti silmällä kehtoa. Hän halusi tietää, miten hänen veljensä kävisi. Virralla oli hyvin lämmintä ja hiljaista. Aurinko paistoi, ja kehto keinui hiljaa aalloilla sinne tänne. Jokin lintu lauloi. Mitään muuta ei tapahtunut.

Mutta sitten yhtäkkiä ... sitten tapahtui jotakin. Lähestyi askelia. Kuului ääniä. Mirjam vakoili kaislojen läpi. Hän näki kauniin naisen. Tämä oli prinsessa, julman kuninkaan tytär. Ja hänen mukanaan oli hovineitejä.

Prinsessa aikoi kylpeä vedessä, sillä oli kovin kuuma. Hän kuljeskeli pitkin rantaa hakemassa sopivaa paikkaa. Silloin hän äkkiä näki kehdon.

Hän huusi: »Voi, katsokaa, mitä tuolla on! Tuokaa se nopeasti minulle.»

Muuan hovineideistä juoksi veteen ja nouti korin.

Silloin lapsi heräsi ja alkoi itkeä. Ja nähdessään itkevän lapsen prinsessan tuli sääli. Hän ei ollut yhtä kova kuin isänsä. Hän sanoi: »Kuinka soma lapsi hän onkaan! Hän on varmasti jonkun israelilaisen lapsi. Mutta tätä lasta ei saa hukuttaa. Minä huolehdin hänestä. Minä olen löytänyt hänet, ja hän on oleva minun poikani. Ja minä annan hänelle nimen Mooses, sillä se merkitsee 'vedestä nostettu'.» Lapsi itki yhä. Se oli varmasti nälkäinen. Se oli vielä niin pieni, että sen täytyi saada maitoa äidiltään. Mutta äitiä ei ollut missään. Kuka nyt rahoittaisi lapsen? Prinsessa ei voin sitä tehdä, eivätkä sitä voineet hovineiditkään.

Silloin yhtäkkiä ilmestyi kaislikosta tyttö. Hän oli Mirjam, joka oli kuullut kaiken, ja hän kysyi: »Voinko hakea naisen, joka voi rauhoittaa lapsen?» »Johan toki», sanoi prinsessa, »mene ja hae hänet!»

Mirjam juoksi pois. Ja kenen kanssa hän hengästyneenä palasi? Oman äitinsä.

Prinsessa kysyi: »Tahdotko sinä viihdyttää lasta?»

»Mielelläni, prinsessa», sanoi äiti. »Vie se kotiisi», jatkoi prinsessa. »Pidä se

luonasi ja huolehdi siitä hyvin. Minä maksan sinulle hoitamisesta. Mutta kun poika on suuri ja osaa itse syödä, haluan minä sen takaisin.»

»Kyllä, prinsessa», vastasi äiti. Voi, miten iloinen hän oli! Hän kantoi lapsensa riemuiten kotiin.

Jumala oli kuullut hänen rukouksensa. Hän oli pitänyt huolen lapsesta. Se saisi jäädä eloon, ja äiti saisi päälle päätteeksi maksunkin hoidosta.

Nyt ei hänen tarvinnut enää piilottaa lastaan pimeään komeroon eikä hänen tarvinnut myöskään pelätä kuninkaan sotilaita. »Menkää tiehenne!» hän sanoi sotilaille. »Tämä lapsi kuuluu prinsessalle. Menkää vain palatsiin kysymään!»

Siitä päivästä tuli juhlapäivä pikku talossa. Ei, pieni Mooses-prinssi ei voinut unohtaa oikeaa äitiään. Mooses kasvoi vankaksi. Hänestä tuli aikuinen. Hän sai oman palatsin ja palvelijoita ja hevosia ja vaunuja ja vielä paljon muuta. Kun hän kulki kadun yli, kumarsivat ihmiset hänelle hyvin kohteliaasti ja kunnioittaen. »Näettekö», he sanoivat, »prinsessin poika!»

Mutta kuullessaan sen Mooses pudisti päätään ja ajatteli: »Ei, en minä ole prinsessin poika enkä halua ollakaan sitä. Minä olen köyhän israelilaisvaimon poika. Ja kun hän sitten palattuaan palatsiin katseli kaikkia kauniita tavaroitaan, ei niillä ollut hänelle mitään sanottavaa. Kaikki Egyptin aarteet olivat hänelle merkityksettömiä. »Minä en kuulu tänne», ajatteli hän. »Minä en tahdo kuulua

egyptiläisiin, tahdon kuulua Israelin kansaan, sillä Israelin kansa on Jumalan kansa.» Hän ei voinut unohtaa myöskään Jumalaa.

Eräänä päivänä oli Mooses kävelemässä. Ja arvaapas, minne hän meni! Niiden majojen läheisyyteen, missä hän oli syntynyt ja missä israelilaiset asuivat.

Egyptiläiset olivat yhä israelilaisten herroja. Yhä he poltattivat israelilaisilla tiiliä ja rakennuttivat taloja. Ja sitä, joka ei työskennellyt kyllin uutterasti, piestiin. Se suretti Moosesta ja hän ajatteli: »Miksi Jumala ei auta kansaani? Miksi Hän ei vie sitä Kanaanin maahan?» Yhtäkkiä hän kuuli jonkun kirkuvan. Se oli israelilainen, joka ei ollut varmastikaan työskennellyt kyllin kovasti, ja julma egyptiläinen pieksi häntä. Miesparka itki ja valitti, mutta se ei auttanut. Egyptiläinen ei tuntenut sääliä. Mooses suuttui kauheasti. Hän vapisi kauttaaltaan ja ajatteli: »Ellei Jumala auta kansaani, on minun autettava sitä.» Hän katsoi ympärilleen joka puolelle ja näki, ettei lähellä ollut ketään. Silloin hän juoksi egyptiläisen

luo ja tappoi hänet. Siinä mies nyt makasi. Hän ei voinut enää tehdä pahaa israelilaisille. Mutta häntä ei voinut jättää siihen makaamaan, sillä ei kukaan saanut tietää, mitä Mooses oli tehnyt. Entäpä jos kuningas kuulisi tästä!

Mooses kaivoi nopeasti kuopan hiekkaan ja pani kuolleen miehen siihen. Sitten hän peitti kuopan hiekalla. Nyt oli työ tehty. Näytti aivan kuin mitään olisi tapahtunut. »Kukaan nähnyt sitä», ajatteli Mooses, »eikä kukaan saa koskaan tietää siitä mitään.» Mooses palasi verkalleen palatsin mutta hänen sydämensä takoi hirveän ti, sillä Jumala oli nähnyt kaiken. Mooses tiesi varsin hyvin, että hänen tekonsa ei ollut oikea. Hän olisi niin mielellään auttanut kansaansa, mutta hänestä olikin tullut vai murhaaja. Kunpa vain kukaan ei oli! nähnyt mitään, ettei Moosesta rangaistaisi. Mutta kun hän seuraavana päivän meni kävelylle, kuuli hän taas

jonkun huutavan. Pieksikö joku egyptiläinen siellä taas jotakuta kuten usein ennenkin? Ei, nyt ei ollut kysymyksessä egyptiläinen, vaan kaksi israelilaista. He

olivat riitaantuneet ja kävivät nyt toistensa kimppuun. Mooses tuli murheelliseksi ja ajatteli: »He eivät saa taistella toistensa kanssa, vaan ainoastaan egyptiläisiä vastaan.» Ja hän sanoi toiselle miehelle: »Sanopa, miksi lyöt lähimmäistäsi?» Mutta mies katsoi häntä röyhkeästi ja sanoi: »Se ei kuulu sinulle, sinä et ole täällä mikään käskijä!» Ja sitten hän äkkiä jatkoi: »Vai aiotko tappaa minutkin kuten eilen tapoit egyptiläisen?» Kuinka Mooses pelästyikään! Hän oli otaksunut, ettei kukaan tiennyt siitä, ja kuitenkin jokainen taisi tietää sen.

Ja entä kun kuningas saisi kuulla siitä! Niin, kuningas kyllä kuuli tapahtumasta. Hän lähetti heti sotilaita pidättämään Mooseksen. Hän aikoi rangaista Moosesta. Mutta sotilaat tulivat liian myöhään, sillä Mooses oli jo karannut. Hän pakeni hyvin kauas, yhä kauemmaksi avaraan maailmaan. Nyt hän ei ollut enää prinssi. Nyt hän oli kurja pakolainen. Hän oli halunnut auttaa kansaansa, mutta hän ei osannut tehdä sitä. Jumala yksin pystyi siihen, sillä Hän oli luvannut huolehtia Israelista. Siksi Mooseksen täytyi vain odottaa turvallisissa mielin.

MOOSEKSESTA TULEE LAMMASPÄIMEN

Mooses ei ollut enää prinssi. Hän oli kurja pakolainen, hän vaelsi kauas pois, sillä julma kuningas tahtoi tappaa hänet. Ja viimein hän saapui vieraaseen maahan, jossa oli korkeita vuoria. Maan nimi oli Midian. Eräänä päivänä Mooses lähestyi muuatta kaivoa. Siinä oli syvä vesiaukko maassa. Hän istuutui levähtämään kaivolle. Silloin tuli paikalle seitsemän tyttöä paimentaen suurta lammasmaata. He aikoivat juottaa lampaitaan. Sitä varten he ammensivat ruukuillaan vettä kaivosta ja kaatoivat sen kiviastioihin. Nyt lampaat saattoivat juoda. Silloin tuli paikalle yhtäkkiä miehiä, joilla myös oli lampaita. He olivat röyhkeitä, sillä he ajoivat tytöt pois.

»Laittautukaa tiehennel!» sanoivat he, »ensin täytyy meidän lampaittemme juoda. Teidän on odotettava, kunnes me olemme valmiit.»

Tytöt säikähtivät ja tekivät nopeasti tilaa. Mutta Mooses ei pelännyt. Nähdessään kuinka röyhkeitä miehet olivat, hän suuttui. Hän asettui heidän eteensä ja sanoi: »Laittautukaa itse tiehenne! Tytöt olivat täällä ensin, ja heidän lampaansa saavat myös ensin juoda. Varokaa enää kiusaamista heitä!» Sitten hän huusi tytöt takaisin ja auttoi heitä lampaitten juottamisessa. Niin he tulivat pian valmiiksi ja menivät iloisina kotiinsa. Nuo seitsemän tyttöä olivat sisaruksia. Heidän isänsä oli pappi, Jumalan palvelija. »Kuinka palasitte tänään näin aikaisin?» kysyi isä. Silloin tytöt kertoivat muukalaisesta, joka niin ystävällisesti oli auttanut heitä. »Ja missä mies nyt on?» kysyi isä. »Hän kai istuu vielä kaivolla», tytöt sanoivat. »Hävetkää», nuhteli isä, »olettepa te kiittämättömiä. Hakekaa hänet pian tänne! Hän on varmaankin hyvä mies. Hän saa syödä tänään illallista kanssamme.»

Niin tuli Mooses vanhan papin kotiin ja jäi hänen luokseen illalliselle. Mooses jäi sinne nukkumaankin. Hän jäi sinne jopa asumaan eikä lähtenyt enää pois. Ja hän nai erään tuon papin tyttäristä, Sipporan nimeltään. Nyt ei Mooses ollut enää pakolainen. Hänellä oli taas koti. Ja hänellä oli myös vaimo, joka huolehti hänestä. Mutta saadakseen ruokaa täytyi hänen tehdä myös työtä. Joka päivä hän vei lampaat vainiolle. Hän etsi niille mehevää ruohoa. Iltaisin hän toi ne kaivolle juomaan. Ja jos paikalle sattui tulemaan peto, joka aikoi tehdä lampaille pahaa, ajoi hän sen pois. Mooses muuttui kokonaan. Aikaisemmin hän oli ollut rikas prinssi, nyt hän oli köyhä lammaspaimen. Aikaisemmin hän oli viettänyt mukavaa elämää, nyt hänen täytyi tehdä työtä joka päivä ja hoitaa kärsivällisesti lampaista. Mutta aikaisemmin hän myös oli suuttunut ja vihastunut helposti. Silloin hän itse oli tahtonut auttaa kansaansa. Nyt hän oppi olemaan kärsivällinen ja odottamaan rauhallisesti, kunnes Jumala auttaisi Israelia. Mutta Mooses odotti kauan eikä mitään tapahtunut. Neljänkymmenen vuoden ajan Mooses paimensi lampaista. Hänestä oli vähitellen tullut vanha mies ja hän tuskin enää ajatteli kansaansa. Hän oli jo melkein unohtanut sen. Mutta Jumala ei unohtanut. Päivän toisensa jälkeen Mooses vei lampaat vainiolle. Kerran hän sattui tulemaan korkealle vuorelle. Ja siellä hän näki jotakin kummallista. Vuorella paloi tuli, suuri orjantappurapensas oli liekeissä. Sinänsä ilmiö ei ollut kovin outo, sillä sellaista sattui usein, mutta pensas oli tulen saartama eikä

kuitenkaan palanut. Lehdet ja oksat pysyivät juuri sellaisina kuin ne tavallisesti olivat. »Tuo on ihmeellistä», ajatteli Mooses, »sitä minun täytyy katsoa oikein läheltä.» Ja hän lähestyi uteliaana pensasta. Yhtäkkiä hän kuuli äänen. Se huusi: »Mooses, Mooses!» Ääni kuului tulen keskeltä.

Mooses vastasi pelästyneenä: »Tässä olen!» Ja ääni puhui: »Et saa tulla lähemmäksi, Mooses, sillä minä, Aabrahamin, lisäksi ja Jaakobin Jumala, olen täällä.» Silloin Mooses lankesi kunnioittavasti polvilleen eikä uskaltanut enää nousta. Mutta hän kuunteli tarkasti, mitä Jumalalla oli hänelle sanottavaa. Jumala sanoi, että nyt Hän tahtoi auttaa Israelin kansaa ja oli vievä sen luvattuun, ihanaan maahan. Ja Mooseksen oli mentävä kuninkaan luo ja sanottava hänelle, että tämän oli päästettävä israelilaiset menemään.

Mutta Mooseksella ei ylipäänsä ollut minkäänlaista halua mennä julman kuninkaan luo. Hän ei uskaltanut tehdä sitä. Kas, hän oli vuosien kuluessa muuttunut paljon, sillä aikaisemmin hän oli uskaltanut mitä tahansa. Nyt hänestä olisi ollut paljon mieluisempaa, jos Jumala olisi lähettänyt jonkun muun. Hän tahtoi jäädä lampaitten luo. Mutta Jumala sanoi, että Mooseksen täytyi mennä. Silloin hän ei uskaltanut enää vastustaa. Jumala sanoi myös, että Hän huolehtisi Mooseksesta ja että Mooseksen veljen Aaronin piti mennä Mooseksen kanssa kuninkaan luo. Sitten tuli hiljaista. Ääni ei puhunut enää. Orjantappurapensas oli sammunut. Tuntui kuin ei olisi tapahtunutkaan mitään. Mooses palasi kotiin ja vei lampaat talliin. Nyt täytyi jonkun toisen huolehtia niistä. Mooses oli saanut Herralta toisen tehtävän, vaikean, mutta myös ihanan tehtävän. Hän sai vielä osaltaan auttaa kansansa johdattamisessa luvattuun maahan.

Sitten Mooses lähti pitkälle matkalle takaisin Egyptiin.

Nyt hänellä kuitenkin oli rohkeutta. Nyt hän uskalsi mennä julman kuninkaan luo, sillä hän tiesi, että Jumala pitäisi hänestä huolen. Eikä silloin voivat tapahtua mitään pahaa

MOOSES JULMAN KUNINKAAN LUONA

Niin oli Mooseksen tehtävä matka Egyptiin. Matka oli pitkä. Mutta kuka tulikaan häntä vastaan tiellä? Joku vanhus, samanlainen kuin Mooseskin. Mutta Mooses tunsu hänet heti. Hän oli Aaron, Mooseksen veli. Jumala oli käsenyt Aaronin mennä Moosesta vastaan. Mooses iloitsi nähdessään Aaronin. Hän suuteli tätä ja kertoi hänelle kaiken, mitä Herra oli sanonut palavassa pensaassa.

Niinpä he menivät yhdessä Egyptiin. Ensin he menivät israelilaisten luo ja sanoivat heille, että nyt Herra auttaisi heitä ja että he saisivat pian muuttaa ihanaan maahan, jonka Jumala oli heille luvannut. Ja ihmiset iloitsivat suuresti ja sanoivat: »Kohta on raskas työmme lopussa, eikä meitä enää ruoskita.» Ja he kiittivät Jumalaa siitä. Sitten Mooses ja Aaron menivät kuninkaan luo. Kuningas asui

suurella palatsissa. Hän istui kultaisella tuolilla ihmeellisessä salissa ja näytti kovin ylpeältä ja kopealta. Joukko palvelijoita ympäröi häntä. Kuitenkaan eivät Mooses ja Aaron pelänneet, sillä he tiesivät, että Jumala piti heistä huolen. He asettuivat kuninkaan eteen ja sanoivat: »Näin sanoo Herra: 'päästä kansani pois Egyptistä!'» Kuningas synkistyi ja sanoi: »Ei, sitä en tee. Israelin kansa jää tänne, sen on tehtävä työtä hyväkseni.» »Mutta Herra itse on niin puhunut», sanoivat Mooses ja Aaron. »Teidän tulee totella Jumalaa.»

Silloin kuningas suuttui vielä enemmän ja huusi: »En tunne Jumalaanne enkä myöskään tottele häntä. Minulla ei ole teidän Jumalanne kanssa mitään tekemistä. Minä olen israelilaisten jumala ja pysyn myös sinä ... Ja nyt minä teetän heillä entistäkin raskaampaa työtä. Ja elleivät he saa sitä ajoissa valmiiksi, ruoskitan heitä yhä kovemmin!»

Murheellisina Mooses ja Aaron menivät pois. Nyt oli kaikki tullut entistä pahemmaksi. Ellei Mooses voisi auttaa kansaansa, ei se pääsisi koskaan pois Egyptistä.

Mutta Mooseksen ei tarvinnut tehdä sitä. Jumala teki sen.

Hän huolehti, että pahan kuninkaan oli toteltava. Hän rankaisi kuningasta tämän uppiskaisuudesta ja tottelemattomuudesta. Kymmenen ankaraa rangaistusta Jumala lähetti kuninkaalle ja kaikille egyptiläisille.

Ensin muuttui koko Egyptin vesi vereksi, niin ettei ihmisillä ollut enää juotavaa. Sitten tuli yhtäkkiä jättiläislaumoittain sammakoita. Ne hyppivät taloihin ja

tunkeutuivat joka paikkaan, huoneisiin, ruokiin ja vuoteisiin. Ihmiset eivät saaneet niiltä edes hetken rauhaa.

Silloin kuningas hätäntyi. Hän kutsui Mooseksen ja Aaronin luokseen ja sanoi: »Minä annan israelilaisten lähteä, mutta vasta sitten, kun kauheat sammakot ovat hävinneet.»

Mooses riemuitsi. Hän rukoili Herraa ja kaikki sammakot kuolivat.

Rangaistus oli ohi, mutta nyt ei kuningas enää ollut peloissaan ja sanoi: »Olen tosin luvannut päästää israelilaiset lähtemään, mutta en tee sitä sittenkään, vaan kaikkien on jäätävä tänne.»

Ja sen vuoksi tuli uusi rangaistus. Tomu muuttui hyttysiksi. Ne pistivät

ihmisiä, kuningastakin. Sitten tuli vielä laumoittain paarmoja, eivätkä ihmiset tienneet, mihin olisivat piiloutuneet. Ja jälleen kuningas valehteli. Hän lupasi taas päästää israelilaiset, mutta rangaistuksen mentyä ohi hän ei täyttänytkään lupaustaan. Silloin tuli Egyptissä yhä pahempaa, ja sekin oli kuninkaan syy. Kaikki eläimet sairastuivat. Lehmiä ja lampaista kuoli laumoittain, ainoastaan israelilaisten eläimet pysyivät terveinä. Myös egyptiläiset itse sairastuivat. He saivat ruumiiseensa kauheaa tuskaa tuottavia paiseita.

Ja sitten alkoi sataa rakeita. Taivaasta ryöppösi niin suuria rakeita, etteivät ihmiset olleet vielä koskaan sellaisia nähneet, ja ne hakkasivat kaiken. Vilja tuhoutui, kasvien lehdet repeytyivät, kukat rikkoutuivat. Ja rakeet iskivät kuoliaiksi ne ihmiset, jotka olivat ulkona. Mutta kuningas ei vielääkään totellut

Ja sen vuoksi tuli yhä pahempaa. Tuli heinäsirkkoja. Ne olivat tosin pieniä eläimiä, vain kovakuoriaisia,

mutta ne lensivät mahtavissa parvissa peittäen koko taivaan. Ilmassa oli niin paljon heinäsirkkoja, että tuli aivan pimeää. Ne laskeutuivat maahan ja söivät kaikki kasvit ja ruohon. Ne söivät maan putipuhaksi. Mutta vielääkään ei kuningas totellut.

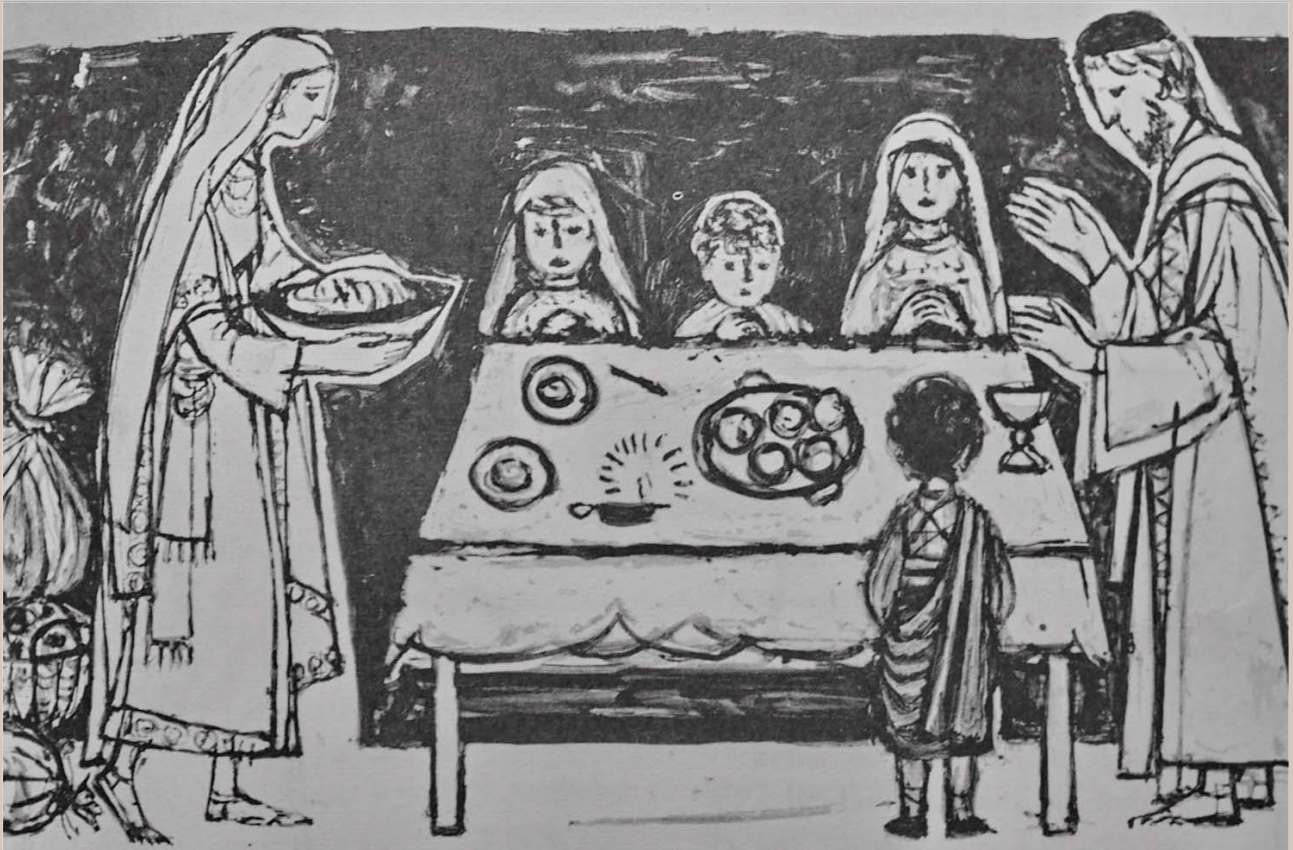
Silloin tuli yhtäkkiä pimeää, pilkkopimeää. Kämmenen leveyttä ei saattanut nähdä eteensä. Oli keskipäivä, mutta aurinko ei paistanut enää, näytti olevan yö. Kolme päivää kesti pimeyttä. Ihmiset istuivat hädissään toistensa luona eivätkä uskaltaneet mennä ulos. Ja kuningas istui raivoissaan palatsissaan, mutta vielääkään hän ei tahtonut olla kuuliainen Herralle.

Mutta hänen oli vielä kerran toteltava. Jumala ei anna itseään pilkata. Ja niin tuli viimeinen rangaistus, pahin kaikista.

Se tapahtui eräänä iltana. Egyptiläiset menivät nukkumaan kuten tavallisesti, sillä he eivät tieneet, mitä tänä yönä tapahtuisi.

Mutta israelilaisista ei kukaan mennyt nukkumaan. He päinvastoin pukeutuivat huolellisesti. Ja kaiken, mitä he saattoivat ottaa matkalle mukaan, he pakkasivat. He olivat valmiit lähtemään.

Jumala oli käskenyt heidän tehdä näin. Tänä yönä lähtisi Israelin kansa ihanaan Kanaanin maahan. Sen oli Jumala sanonut.

Mutta ensin heidän kaikkien täytyi syödä jotakin. Joka talossa olivat äidit leiponeet kakkuja ja isät olivat teurastaneet vohlan. Kakku ja vohla katettiin pöytään. Oli kuin juhlassa. Ja juhla olikin, sillä tänä yönä israelilaiset pääsisivät vapaiksi. Mutta mitä isä joka talossa nyt tekikään?

Hän otti vohlan verta ja vei sen ulos. Ja sitten hän siveli verellä ovenpielet, vasemmalta ja oikealta ja hiukan ylhäältäkin.

Kaikki isät tekivät niin. Kaikki israelilaisten ovet siveltiin verellä

Sitten ovet lukittiin. Tuli yö.

Ja tänä yönä tuli viimeinen rangaistus. Tapahtui jotakin hirveää.

Taivaasta laskeutui enkeli. Hän kulki läpi kaikkien katujen. Hän tuli joka taloon. Ja kaikkialla, mihin hän tuli kuoli vanhin poika. Yhtäkkiä tämä makasi kuolleena vuoteessaan. Enkeli tuli myös kuninkaan palatsiin Enkeli näet meni joka taloon. Hän tuli myös israelilaisten talojen oville. Nuo talot olivat hyvin yksinkertaisia ja

vaatimattomia. Enkeli olisi voinut päästä helposti sisään. Mutta hän ei tehnyt sitä. Sillä kun hän tuli ovelle ja näki veren, meni hän ohi.

Jumala oli sanonut hänelle, että jos hän näki ovella verta, ei hänen pitänyt mennä sisään. Veri pelasti Israelin kansan. Enkeli palasi taivaaseen. Hän oli suorittanut tehtävänsä. Ja Israelin kansa juhli vapautustaan. Mutta egyptiläiset ... He eivät juhloneet. He itkivät hirvittävästi, sillä joka talossa oli kuolleita. Ja he tiesivät kyllä, miksi niin oli käynyt. He tiesivät, että he itse ja heidän julma kuninkaansa olivat syyäitä. He joutuivat suureen tuskaan. Niin kuningaskin. Hänenkin vanhin poikansa oli kuollut. Kuningas huusi: »Päästäkää israelilaiset!» Ja egyptiläiset juoksivat israelilaisten luo ja antoivat heille kaikenlaisia kauniita kulta- ja hopeaesineitä. »Nämä kaikki», he sanoivat, »olkoot teidän, kunhan vain lähdette nopeasti tiehenne. Ja aamun koittaessa israelilaiset lähtivät matkaan lapsineen ja lehmineen ja lampaineen ja monine kauniine tavaroineen, mitkä he olivat saaneet. Ja kaikki olivat riemuissaan, ylenmäärin riemuissaan. Sillä vihdoinkin he pääsivät ihanaan Kanaanin maahan.

MEREN POIKKI

Israelilaiset olivat nyt matkalla Kanaanin maahan.

Siitä oli tuleva pitkä taival, sillä heidän täytyi kulkea koko matka jalan. Vaellus kävi

hitaasti, hyvin hitaasti, sillä mukana oli lapsia ja lampaita ja karitsoja. He eivät voineet kulkea kovinkaan nopeasti.

Mutta miten he löytäisivät tien vieraaseen maahan? Hehän eivät olleet koskaan olleet niin etäällä. He yksinkertaisesti seurasivat Moosesta. Hän kulki heidän edellään kädessään pitkä sauva.

Eikä Mooseksen tarvinnut tuntea tietä. Hän näet ei kulkenut aivan etummaisena. Tiedätkö, kuka kulki etummaisena?

Herra Jumala. Suuri valkoinen pilvi riippui sinisellä taivaalla ja vaelsi ihmisten edellä. Se oli Herran pilvi. Se näytti ihmisille tien.

Herra itse kulki heidän kanssaan avaraan maailmaan. Hän piti kansastaan huolen. Auringon paistaessa kuumasti Hän peitti sen säteet. Silloin tuli suloisen viileää. Lasten väsyessä pilvi pysähtyi. Silloin ihmiset saattoivat levähtää. Illan saapuessa ja auringon laskiessa ei tullut aivan pimeää. Silloin paloi pilvessä tuli, joka valaisi kaiken. Tuli paloi koko yön.

Herra itse vartioi kansaansa. Ihmisten ei tarvinnut enää olla hädissään. Heille ei voinut tapahtua mitään pahaa.

Kolmen päivämatkan kuluttua israelilaiset levähtivät meren rannalle.

Silloin he kuulivat kaukaa ääntä. Mitä siellä oli tulossa?

Hevosiako vaunuineen? Aivan niin, sotilaita sieltä tuli, ja julma kuningas oli heidän mukanaan. Hän katui, että oli päästänyt israelilaiset menemään. Nyt hän tuli sotilaineen ajaakseen heidät takaisin Egyptiin.

Israelilaiset kauhistuivat tavattomasti, sillä heidän edessään oli meri eivätkä he siis voineet päästä eteenpäin. Ja takana oli kauhea kuningas sotilaineen, eivätkä israelilaiset voineet taistella häntä vastaan. He itkivät ja huusivat pelosta. Mutta Mooses huusi: »Älkää pelätkö!

Herrahan huolehtii meistä! Ei teidän tarvitse taistella sotilaita vastaan!

Tulkaa vain perässäni!»

Ja kaikki kiiruhtivat Mooseksen jälkeen. Mooses astui mereen.

Meri oli hyvin syvä ja aallot kohisivat. Mooses ojensi sauvansa veden yli. Silloin puhkesi kova tuuli ja ajoi veden pois. Näin syntyi tie meren poikki. Vesi seisahtui molemmin puolin tietä ja kohosi korkealle kuin muuri.

Ja Mooses kulki pitkän kuivaa tietä vesimuurien välissä meren poikki.

Koko Israelin kansa seurasi häntä. Ja israelilaisten takana tuli pilvi. Se leijui israelilaisten ja sotilaiden välissä. Se näytti sanovan israelilaisille: »Älkää pelätkö, minä huolehdin teistä!»

Sillä pilvi oli israelilaisten puolella aivan valkea, mutta sotilaiden puolella musta. Kuningas saapui sotilaineen rantaan. Hän katseli ympärilleen ja ajatteli: »Missä israelilaiset ovat?» Ja silloin hän näki keskellä merta kaksi vesiseinää. Niin jumalattomia olivat sekä kuningas että sotilaat, etteivät he tulleet ajatelleeksi, millainen ihme se oli. »Eteenpäin!» huusi kuningas. »Me taistelemme heitä

vastaan! Näytämme heille! Tapamme heidät!»

Ja sitten hän ajoi mereen hienoissa vaunuissaan, ja sotilaat seurasivat häntä. He kiiruhtivat israelilaisten perään niin nopeasti kuin taisivat. Mutta he eivät saattaneet näitä, sillä oli jo pimeää. Oli jo yö. Suuri pilvi heidän edessään pimensi kaiken. Oli kuin pilvi olisi aikonut asettautua heidän tielleen.

Ja aamun sarastaessa israelilaiset olivat jo päässeet meren toiselle rannalle, mutta egyptiläiset olivat vielä puolitiessä. Silloin sai julma kuningas ja kaikki hänen kelvottomat sotilaansa rangaistuksen. Jumala sanoi Moosekselle: »Ojenna kätesi meren yli!» Mooses ojensi kätensä ja vesi palasi. Se vyöryi yli tien ja vaunujen ja hevosten ja kuninkaan ja sotilaiden. Sitten ei ollut mitään muuta kuin vettä. Kaikki jumalattomat ihmiset olivat hukkuneet.

Niin usein olivat sotilaat heittäneet israelilaisten pieniä lapsia veteen, ja nyt heitä rangaistiin siitä. Nyt kuningas, joka oli aina tehnyt pahaä israelilaisille, ei voinut enää tehdä mitään pahaä. Ei koskaan enää.

Nyt oli Israelin kansa vapaa. Kuinka ihmiset riemuitsivatkaan! He viettivät juhlaa meren rannalla Ja kiittääkseen Jumalaa he lauloivat laulun, kiitoslaulun, jonka Mooses oli tehnyt: »Ylistäkää Herraa, sillä Hän on meille hyvä. Sotilaat ja hevoset Hän hukutti mereen.»

ERÄMAAN HALKI

Israelilaiset olivat kulkeneet meren poikki.

Julma kuningas' kaikkine sotilaineen oli hukkunut.

Nyt oli Israelin kansa aivan vapaa ja se saattoi kulkea rauhassa ihanaan Kanaanin maahan.

Eksyisikö se pitkällä matkalla? Ei, Jumala näytti sille tien.

Tapahtuisiko sille jotakin pahaä matkalla? Ei tietenkään Herrahan oli sen mukana.

Täytyisikö sen kärsiä puutetta? Eivätkö ihmiset kuolisi nälkään ja janoon? Eivät tietenkään. Jumala piti heistä hyvää huolta. Hän huolehti kansastaan kuin isä lapsistaan. Jos ihmiset vain tahtoisivat uskoa sen, ei heidän tarvitsisi enää koskaan pelätä.

Mutta israelilaiset eivät aina uskoneet lujasti Jumalaan.

Israelin kansa oli oikullinen ja tyytymätön. Se napisi pian, se tuli helposti pelokkaaksi. Yhä uudelleen ja uudelleen se unohti, että Herra piti siitä huolen.

Kansan täytyi kulkea erämaan halki. Siellä ei kasvanut juuri mitään. Siellä ei ollut muuta kuin hiekkaa ja kiviä ja taas hiekkaa. Ja siellä oli kuuma, hirvittävän kuuma. Ihmiset tulivat kauhean janoisiksi vaeltaessaan kuumassa hiekassa.

Eikä siellä ollut yhtään kaivoa tai edes lätäkköä. Kuumassa erämaassa ei ylipäänsä ollut ollenkaan vettä. Ja vesi, jonka ihmiset olivat tuoneet Egyptistä, oli kokonaan käytetty.

Lopulta he löysivät kuitenkin jotain. He näkivät vesilammikon ja kiiruhtivat juomaan siitä. Mutta he sylkäisivät veden heti suustaan. Hyi! Olipa se kitkerää! Sitä ei voinut juoda. Nyt heillä ei ollut enää mitään janon sammuttamiseen. Ja he alkoivat napista ja itkeä ja kirotta. He kirkuivat Moosekselle: »Mitä me nyt

juomme?» Silloin Mooses otti puupalikan ja heitti sen veteen. Siten oli Herra häntä neuvonut tekemään. »Juokaa vain», hän sanoi, »vesi on nyt hyvää.» Ja tosiaan oli kitkerä maku yhtäkkiä muuttunut hyväksi ja raikkaaksi. Mutta sitä ei puupalikka ollut saanut aikaan. Sitä ei ollut myöskään Mooses tehnyt. Sen oli tehnyt Jumala. Nyt saattoi jokainen nähdä, kuin mahtava Herra oli ja kuinka hyvin Hän huolehti lapsistaan. Muistaisivatko he sen tästä lähin? Hiukan myöhemmin loppui leipäkin, jonka

israelilaiset olivat ottaneet mukaansa Egyptistä, samoin myös liha. Heillä ei ollut mitään syötävää ja heti he taas alkoivat napista.

He sanoivat Moosekselle: »Egyptissä meillä oli kylliksi leipää ja lihaa. Olisit antanut meidän jäädä sinne. Miksi toit meidät sieltä pois? Antaaksesiko meidän kuolla nälkään täällä erämaassa?» Kuinka rumasti he tekivätään puhuessaan siten! Jumala oli sentään kovin kärsivällinen heidän suhteensa. Mooses sanoi: »Älkää napisko. Jumala pitää teistä huolen. Tänä iltana Hän antaa sataa taivaasta lihaa ja huomenna leipää. Uskotteko sitten, että Jumala pitää teistä huolen?»

Ja todellakin lensi leirille illalla suuri parvi lintuja, lihavia, rasvaisia viiriäisiä. Ne olivat lentämisestä niin väsyneitä, että ne yksinkertaisesti putosivat maahan israelilaisten teltojen väliin. Ja ihmiset ottivat ne kiinni, teurastivat ja paistoivat ne tulella. Mikä ihana tuoksu! Nyt heillä oli niin paljon lihaa kuin vain jaksoivat syödä. Ja seuraavana aamuna ihmisten mennessä ulos oli maa valkea aivan kuin olisi satanut lunta.

»Mitä tämä on?» huusivat he. Mooses tiesi sen.

»Se on mannaa», hän sanoi, »leipää, jonka Jumala on lähettänyt teille.»

He kokosivat sitä kiireesti, kädet täyteen, ruukut täyteen, niin paljon kuin tarvitsivat. Sen voi syödä raakana, ei tarvinnut keittää puuroa eikä leipoa leipää. Manna maistui ihanalta, makealta kuin hunajakakut. Ja joka aamu oli sitä taas maassa ihmisten käytettäväksi.

Nyt he ymmärsivät, ettei heidän koskaan tarvinnut olla nälissään ja että Herra huolehti heistä hyvin. Unohtaisivatko he enää koskaan sitä? Uskoisivatko he aina sen? Mutta voi, ihmisten usko oli niin heikko.

Eräänä päivänä oli vesi taas lopussa. Leipää heillä oli kylliksi, mutta ei vettä.

Silloin he taas napisivat vielä pahemmin kuin aikaisemmin. Ja jälleen he syyttivät Moosesta. He olivat hänelle ilkeitä. Mooses tuli hyvin murheelliseksi ja huusi Jumalalle! »Oi Herra, mitä minun on tehtävä?»

Ja Herra sanoi: »Mene ja lyö sauvallasi kallioon, niin saat vettä.»

Lähellä oli kokonainen kalliovuori. Mooses meni sinne ja kansa seurasi häntä kirkuen ja nuristen. Kun Mooses löi sauvallaan kallioon, irtautuivat kivet toisistaan ja aukosta syöksyi vesisuihku. Silloin ihmiset vaikenivat. Nyt nuo tyhmit, epäuskoiset ihmiset saivat juoda kyllikseen. Tästä lähin he eivät varmastikaan uskaltaisi napista.

Nyt vihdoinkin oli ihmisten uskottava, että Jumala huolehtisi heistä aina. Ja sitten tapahtui vielä jotain. Siitäkin voit hyvin huomata, että Herra huolehti kansastaan, että Hän oli varmasti aina heidän luonaan. Leirille tuli kokonainen lauma ryöväreitä. He olivat vahvoja, ruskeita miehiä, jotka asuivat erämaassa. He palasivat yhä uudelleen ja uudelleen ryöstöretkille. Mooses sanoi: »Näin ei voi jatkua. Meidän on taisteltava ryöväreitä vastaan ja rangaistava heitä niin kovasti, etteivät he enää palaa.» Hän huusi luokseen Joosuan. Tämä oli nuori mies, joka rakasti Herraa ja oli taitava taistelija. Mooses sanoi: »Etsi vahvimmat miehet mukaasi ja taistele rosvoja vastaan.» Joosua teki niin. Mutta Mooses nousi kukkulalle ja seurasi taistelua. Hän ei taistellut asein, vaan muulla tavalla: hän rukoili kansansa puolesta. Hän kohotti kätensä taivasta kohti. Hän osoitti käsillään Jumalaa ja huusi: »Herra, auta meitä!» Ja rukouksesta koitui hyvä apu. Kun Mooses kohotti kätensä taivasta kohti, olivat miehet vahvoja eivätkä rosvojat pystyneet taistelemaan heitä vastaan, vaan heidät ajettiin takaisin. Mutta kun Mooses antoi käsiensä vaipua, voimistuivat rosvojat jälleen ja ajoivat israelilaiset takaisin. Nähdessään sen Mooses piti käsiään koko ajan kohotettuina taivasta kohti, mutta hänen kätensä väsyivät. Hän tuskin jaksoi pitää niitä ylhäällä. Silloin tuli Mooseksen luo kaksi miestä, Aaron ja muuan toinen, ja he tukivat hänen käsiään. Niin Mooseksen kädet osoittivat koko ajan taivaaseen Jumalan

puoleen ja israelilaiset pysyivät vahvoina. He taistelivat koko päivän ja ajoivat rosvot pakosalle. Mutta yksin he eivät siihen kyenneet. Jumala sen teki. Jos ihmiset vain haluaisivat uskoa siihen, ei heidän tarvitsisi koskaan napista eikä olla peloissaan, vaan heidän uskonsa tekisi heidät iloisiksi ja onnellisiksi.

KULTAINEN VASIKKA

Israelin kansa vaelsi yhä eteenpäin, ja valkoinen pilvi kulki ihmisten edellä. Se näytti tien.

Niin he tulivat siihen maahan, missä Mooses oli aikaisemmin asunut ja ollut lammaspaimenena. Siellä oli korkea vuori, Siinai nimeltään. Pilvi jäi riippumaan vuoren laelle, ja vuoren juurella ihmiset lepäsivät. Sinne heidän piti jäädä joksikin aikaa, sillä täällä, tällä vuorella oli tapahtuva jotakin hyvin kaunista. Herra oli niin määrännyt. Jumala tahtoi tulla israelilaisten ystäväksi. Suuri, kaikkivaltias Jumala, joka oli luonut taivaan ja maan, tahtoi olla tuon kansan ystävä, joka niin usein oli napissut Häntä vastaan. Ja Hän tahtoi itse puhua kansalle. Jokainen oli kuuleva Hänen äänensä. Mutta nyt oli myös kaikkien puolestaan autettava saadakseen juhlasta onnistuneen. Ihmiset pukeutuivat puhtaisiin kauneimpiin vaatteisiinsa. Eivätkä he riidelleet keskenään, sillä se olisi pilannut juhlan.

Sitten kaikki yhdessä eräänä varhaisena aamuna seisoivat vuorella odottamassa. Vuoren huipulla riippui pilvi. Ukkonen jyrisi pilvessä. Koko vuori vapisi kunnioituksesta ja pelosta.

Sitten tuli vuorella hiljaista, aivan hiljaista.

Ja kaikki aikuiset ja kaikki lapset kuulivat Jumalan äänen, joka puhui heille. Herra sanoi, että ihmisten tulisi tästä lähin aina olla kuuliaisia ja että heidän tuli rakastaa Häntä yli kaiken sekä että heidän tuli myös rakastaa toinen toisiaan. Silloin he olisivat aina iloisia ja onnellisia.

Sitten tuli jälleen hiljaista. Jumalan ääni ei puhunut enää, mutta ukkonen alkoi jälleen jyristä. Ja ihmiset palasivat kiireesti teltoihinsa. He eivät uskaltaneet enää jäädä niin lähelle vuorta. Oikeastaan he hiukan pelkäsivät Jumalaa.

Mutta Mooses kirjoitti muistiin kaiken, mitä Herra oli sanonut.

Sillä silloin ei kansa enää koskaan unohtaisi sitä.

Mutta Herralla oli puhuttavaa kansalle vielä paljon enemmän, ja kaikki sekin täytyi Mooseksen kirjoittaa muistiin. Sen vuoksi Mooses meni ylös vuorelle aivan Jumalan lähelle. Hän teki se mielellään. Hän ei pelännyt Jumalaa. Ihmiset näkivät Mooseksen nousevan yhä korkeammalle. He näkivät hänet menevän pilven luo, mutta sitten hän hävisi näkyvistä.

Ja illalla seurasivat kaikki yhdessä, palaisiko Mooses. Mutta hän ei tullut. Hän jäi vuorelle Jumalan luo. Hän ei palannut seuraavanakaan päivänä eikä sitäkään seuraavana. Ei vielä senkään jälkeen. Ihmiset pelästyivät ja sanoivat: »Mooses ei

ehkä palaa ollenkaan. Hänelle on varmasti tapahtunut ylhäällä onnettomuus. Ehkä hän on kuollut. Kuka sitten vie meidät Kanaanin maahan Nyt meillä ei ole enää ketään johtajaa.» Typeriä ihmisiä! Jumalahan oli heidän kanssaan.

Ja he puhuivat vielä typerämpiä ja hullumpia asioita.

He sanoivat: »Me emme voi nähdä Jumalaa, emme merkitse Hänelle enää mitään. Muilla kansoilla on kuva. Se on heidän jumalansa. Sen eteen he polvistuvat, sitä he rukoilevat ja sen he voivat nähdä. Mekin tahdomme kuvan, kultaisen kuvan. Sitä me tahdomme palvella. Ja sitä me kannamme edellämme matkalla Kanaanin maahan.»

Niin he menivät Aaronin luo. Koska Mooses oli poissa. oli hän nyt heidän johtajansa. He sanoivat: »Tee meille kuva, sellainen jumala, jonka me voimme nähdä ja jota me voimme kantaa edellämme matkalla Kanaanin maahan.» Aaron suuttui. Kuinka kelvotonta kansa olikaan! Jumalahan oli juuri sanonut, ettei se saanut kumartaa kuvia, ja nyt se sittenkin tahtoi tehdä niin. Sellainen oli suuri synti.

Mutta sitä ei Aaron uskaltanut sanoa. Hän pelkäsi kansaa. Hän ajatteli »Minä en halua saattaa ihmisiä vihaisiksi, sillä silloin he tappavat minut. Minun täytyy toimia hyvin viekkaasti.» Ja niin hän sanoi: »Teen kuvan, mutta minun on saatava teidän kauniit kultasormuksenne. Niistä teidän on ensin luovuttava.»

Hän luuli, etteivät israelilaiset sitä kuitenkaan tekisi.

Mutta hepä tekivät sen. He vetivät kaikki sormuksensa sormistaan ja toivat niitä Aaronille kädet kukkuroillaan.

Eikä Aaron uskaltanut enää kieltäytyä. Hän pelkäsi ihmisten suuttuvan hänelle. Hän tiesi tekevänsä väärin, mutta kuitenkin hän ryhtyi työhön. Hän valmisti kaikista sormuksista kultaisen kuvan. Hän teki kultaisen vasikan, sellaisen kuin egyptiläisilläkin oli. Ja vasikan hän sitten asetti ihmisten keskelle.

He polvistuivat ja rukoilivat sitä.

Ja nuo tottelemattomat, syntiset ihmiset iloitsivat suuresti kuvasta. He tanssivat sen ympärillä. lie juoksivat ja riemuitsivat ja lauloivat. niin että se kuului ylös vuorille asti. Nyt he viettivät jälleen juhlaa. Mutta nyt ei juhla ollut kaunis.

Nyt se oli syntinen. Mutta kun juhla oli täydessä käynnissä, kuka seisoikaan äkkiä ihmisjoukossa? Kuka tunkeutui joukon läpi ja katseli vihoissaan ympärilleen?

Mooses oli palannut takaisin. Hän ei pelännyt kansaa kuten Aaron, vaan uskalsi sanoa ihmisille, miten huonoja he olivat. Hän otti kultaisen vasikan ja kaatoi sen kumoon. Hän heitti sen tuleen, niin että se suli eikä siitä jäänyt mitään jäljelle.

Silloin ihmiset pelästyivät. He käsittivät, millaisen suuren synnin he olivat tehneet. He poistuivat hiljaa teltoihinsa kätkeytyäkseen Mooseksen vihalta.

Mutta Jumalaa he eivät voineet piiloutua.

Kuinka Jumala nyt vihastuisikaan! Nyt Hän ei enää varmastikaan tahtonut olla heidän ystävänsä. Seuraavana päivänä Mooses nousi hädän ja tuskan

valtaamana jälleen vuorelle.

Ylhäällä hän polvistui Jumalan eteen. Hän sanoi: »Oi, Herra, tämä kansa on tehnyt suuren synnin ja on ansainnut hyvin ankaran rangaistuksen. Mutta tahdotko Sinä vielä pysyä ystävänämme? Anna minun kantaa rangaistus tämän kansan puolesta. Rankaise ainoastaan minua!»

Niin, siihen Mooses oli valmis. Hän rakasti kansaansa kovin. vaikka se olikin ollut niin tottelematon.

Mutta kansan rangaistuksen kantaminen ei ollut hänen tehtävänsä.

Siihen hän ei olisi kyennytäkään. Sen tulisi myöhemmin toinen tekemään. Herra Jeesus oli kärsivä rangaistuksen israelilaisten ja vielä monien muiden ihmisten puolesta. Mutta koska Mooses tätä rukoili, Jumala antoi kansalle sen suuren synnin sittenkin anteeksi. Hän tahtoi olla edelleen sen ystävä ja viedä sen Kanaanin maahan. Jumala rakasti suuresti kansaansa. Hän rakasti sitä vielä paljon enemmän kuin Mooses saattoi sitä rakastaa.

LUVATUN MAAN PORTEILLA

Israelin kansa jäi asumaan noin vuodeksi Siinain vuorelle, mutta sitten sen oli kuitenkin taas lähdettävä eteenpäin, sillä senhän piti mennä luvattuun Kanaanin maahan.

Pilvi lähti taivaalla jälleen liikkeelle, ja ihmiset seurasivat sitä erämaan läpi. Niin he pääsivät joka päivä hiukan eteenpäin. Ja viimein he saapuivat aivan lähelle luvattua maata. He saattoivat jo nähdä vuoret.

Pilvi pysähtyi ja ihmiset pysähtyivät myös. He pystyttivät teltat, söivät ja joivat ja lepäsivät pari päivää. Mutta koko ajan he katsoivat korkeuksiin. Siellä vuorten takana

oli Kanaanin maa. Siellä he pian asuisivat. Siellä he voisivat levätä kunnollisesti pitkän matkan jälkeen. Mutta he eivät olleet vielä siellä. Kanaanin maassa asui nimittäin muita ihmisiä, kelvottomia, jumalattomia ihmisiä, jotka oli ensin ajettava pois. Olivatkohan he vahvaa väkeä? Olikohan heitä paljon? Kasvoikohan Kanaanin maassa vahvaa ruohoa eläinten ravinnoksi? Oliko maa todella niin kaunis kuin ihmiset olivat kuvitelleet?

Kaiken sen olisivat israelilaiset mielellään halunneet tietää.

Sen vuoksi Mooses kutsui luokseen kaksitoista vahvaa, urhoollista miestä. Yksi heistä oli Joosua.

Mooses sanoi: »Teidän on mentävä vuorten yli Kanaanin maahan ja katseltava siellä kaikkea sekä palattava kertomaan meille. Mutta teidän on oltava hyvin varovaisia, ettei teidän kimppuunne hyökätä eikä teitä pidätetä.»

Nuo kaksitoista miestä suostuivat mielellään. Seuraavana päivänä he lähtivät matkaan, ja joka päivä israelilaiset odottivat heidän paluutaan.

Kului kauan aikaa, mutta viimein he palasivat. Ja mitä heillä olikaan ihanasta maasta mukanaan? Hyviä hedelmiä, omenia ja viikunoita ja vieläpä viinirypäleterttukin, valtavan suuri terttu. Yksi mies ei jaksanut sitä kantaa. He olivat sitoneet sen korentoon. Kaksi miestä kantoi sitä olkapäillään. Sellaisia ihania hedelmiä siis kasvoi Kanaanin maassa. Mikä ihmeellinen maa se olikaan! Nuo kaksitoista miestä alkoivat kertoa. Kaksi heistä rakasti Herraa, mutta

kymmenen ei. Kaksi, jotka uskoivat kaiken, mitä Herra sanoi ja kymmenen, jotka eivät uskoneet. Joosua ja Kaaleb uskoivat Herraan.

Epäuskoiset sanoivat: »Voi voi, se on mainio maa. Kaikkialla kasvaa kukkia ja joka paikassa on yltäkyllin ruohoa. Mutta älkää iloitko liian aikaisin, sillä emme me kuitenkaan voi mennä sinne. Sen asukkaat ovat aivan liian voimakkaita. Olemme nähneet suorastaan jättiläisiä. He olivat niin kookkaita, että me olemme heihin verraten aivan pikkuväkeä. He häätävät meidät suoraa päätä tiehemme. Sen voitte uskoa.» Silloin ihmiset kauhistuivat. He pelkäsivät jättiläisiä. He unohtivat taas, että aina Herra huolehtisi heistä.

Mutta kaksi miestä, Joosua ja Kaaleb, eivät unohtaneet. He sanoivat: »Älkää pelätkö! Herra auttaa meitä! Hänhän on luvannut sen. Hän on sanonut antavansa tuon maan meille. Ja Jumala tekee sen, mitä Hän lupaa. Uskokaa siihen.»

Mutta ihmiset eivät uskoneet. He alkoivat kirkua ja valittaa ja itkeä hädissään. Ja he alkoivat jälleen napista Jumalaa ja Moosesta vastaan. He ajattelivat, että Jumala oli pettänyt heidät. Nyt he uskalsivat puhua kauheita asioita.

He huusivat: »Olisimmepa vain jääneet Egyptiin! Miksi Jumala on tuonut meidät tänne? Varmastikin antaakseen jättiläisten tappaa meidät. Mutta me emme tahdo tulla tapetuiksi, ei, me emme mene Kanaanin maahan. Emme tahdo sinne.

Tahdomme takaisin Egyptiin.» Mutta Joosua ja Kaaleb huusivat: »Ette saa sanoa sellaista!» Mutta he eivät kuunnelleet noita kahta, vaan vihastuivat heihin. Ja he aikoivat kivittää heidät kuoliaiksi.

Mutta silloin ... voi miten nuo napsijat säikähtivätkään! Maassa välähti niin voimakas, häikäisevä valo, että oli kuin salama olisi lyönyt taivaasta. Se tuli Herran pilvestä. Itse Jumala oli tullut suojaamaan noita kahta miestä. Kaikki pahat, tottelemattomat ihmiset peittivät käsillään silmänsä räikeältä valolta ja juoksivat kauhuissaan pois. Ellei Mooses olisi silloin rukoillut kansansa puolesta, olisi se saanut ankaran rangaistuksen. Mutta nyt sitä kuitenkin rangaistiin, koska se ei uskonut Herraan. Mooses sanoi kansalle: »Näin sanoo Herra: 'Te ette siis tahdo mennä Kanaanin maahan? Niinpä ette enää pääsekään sinne. Tahdotte takaisin Egyptiin. Hyvä, teidän on lähdettävä takaisin. Teidän on harhailtava erämaassa, kunnes lapsenne ovat tulleet suuriksi. He muuttavat sitten Kanaanin maahan, mutta ette te. Teidän kaikkien paitsi Joosuan ja Kaalebin, jotka ovat uskoneet Herraan, on kuoltava erämaassa.'» Ihmisille kävi kovin huonosti. Mutta he itse olivat siihen syyäitä. He tulivat seuraavana aamuna Mooseksen luo ja sanoivat: »Eilen olimme peloissamme ja tottelemattomia, mutta nyt sittenkin uskaltaisimme mennä sinne ja taistella urhoollisesti siellä asuvia ihmisiä vastaan.»

Mutta Mooses pudisti surullisena päätään ja sanoi: »Älkää tehkö sitä. Jumala ei tahdo sitä. Nyt se ei enää käy.» Mutta he lähtivät kuitenkin. Ja he taistelivat urheasti, mutta Jumala ei auttanut heitä. Ja silloin Kanaanin julmat ihmiset

tappoivat heidät. Ja niin kulkivat jäljelle jääneet israelilaiset eteenpäin. Pilvi kulki taas edellä ihmisten seuratessa sitä. Painunein päin ja tuskaisin sydämin he vaelsivat jälleen erämaahan pilven jäljessä yhä kauemmaksi ja kauemmaksi ihanasta maasta. He eivät saaneet mennä sinne. He eivät voineet mennä sinne. Koska he eivät uskoneet Herraan.

VAELLUKSELLA ERÄMAAN HALKI

Israelin kansa vaelsi jälleen erämaan halki. Herran pilvi kulki edellä ja ihmiset seurasivat sitä. Mutta heidän päänsä oli painuksissa ja he näyttivät murheellisilta, sillä he kulkivat yhä kauemmaksi ihanasta maasta.

He eivät saaneet mennä sinne, koska he eivät uskoneet Herraan. He olivat napsisseet, kun heidän olisi päinvastoin pitänyt olla kiitollisia ja iloisia. Heidän lapsensa saisivat mennä sinne vartuttuaan aikuisiksi.

Vaellus erämaan halki oli pitkä ja murheellinen. Ja ikävintä oli se, että ihmiset uskalsivat yhä napista.

Kerran olivat asiat hyvin huonosti. Matkalaisilla ei ollut lainkaan vettä, ja siitä he syyttivät Moosesta ja Aaronia. He sanoivat: »Miksi olette tuoneet meidät tänne? On teidän syyne, että meillä on niin kauhea jano.»

Silloin Herra sanoi: »Mooses, mene kallion luo ja puhu sille, niin se antaa vettä, että ihmiset voivat juoda.» Mooses ja Aaron menivät kallion luo, ja napsijat seurasivat heidän jäljessään.

Mooses oli vihainen. Hän oli ollut aina kärsivällinen, mutta nyt hän ei voinut enää olla sitä. Hän ajatteli: »Mielettömät ihmiset, miksi he taas napisevat? Emmekö me, Aaron ja minä, huolehdi heistä?» Ja hän huusi vihoissaan: »Kuulkaa nyt, te niskurit! Onko meidän saatava vettä tästä kalliosta?» Ja hän löi sauvallaan kalliota kiivaasti kaksi kertaa. Silloin siitä virtasi vettä ja janoiset saattoivat juoda ja tulla taas tyytyväisiksi.

Mutta Mooses ei riemastunut. Hän tuli hyvin murheelliseksi. Hän ja Aaron olivat olleet tottelemattomia. He olivat olleet suutuksissaan ja vimmoissaan ja olivat unohtaneet Jumalan. »Me annamme teille vettä», olivat he sanoneet ihmisille. »Me pidämme teistä huolen.» Mutta mitään suurta ihmettä he eivät kuitenkaan tehneet. Ihmeen oli tehnyt Jumala. Ja Jumala sanoi heille molemmille: »Koska olette unohtaneet minut, ette tekään pääse Kanaanin maahan.»

Voi heitä! He olivat saaneet murheellisen ilmoituksen, ja vähän myöhemmin tapahtui jotain vieläkin murheellisempaa. Taivaasta satoi yhä joka aamu mannaa. Ihana taivaallinen leipä oli joka päivä valmiina ihmisten syötäväksi. Mutta ihmiset olivat kiittämättömiä. He alkoivat solvata herkullista leipää. He sanoivat:

»Mokoma ikuinen manna, joka päivä yhtä ja samaa.»

Ja he tallasivat mannan hiekkaan. Siinä he tekivät suuren synnin, ja siksi he saivat

myös raskaan rangaistuksen Käärmeet tulivat ja purivat heitä. Se teki kovin kipeää, ja käärmeet olivat myrkyllisiä. Se, jota käärme puri kuoli. Hänellä ei ollut enää mitään pelastusta. Paljon ihmisiä makasi jo kuolleina maassa.

Silloin kaikki joutuivat suureen hätään ja katuivat kovasti, että olivat napsisseet taivaallista leipää vastaan. Ihmiset juoksivat Mooseksen luo ja huusivat: »Auta meitä! Rukoile toki Jumalaa antamaan meille anteeksi ja aja kauheat käärmeet tiehensä!»

Silloin Mooses rukoili hartaasti Herraa, ja Herra kuuli hänen rukouksensa. Mutta Hän ei ottanut käärmeitä pois, vaan sen sijaan teki toisen suuren ihmeen eikä kenenkään israelilaisen enää tarvinnut pelätä käärmeitä.

Mooses meni heidän keskelle. Hänellä oli pitkä sauva, ja sauvan päässä oli käärme. Mutta se ei ollut mikään oikea käärme, vaan vaskikäärme, jonka Mooses itse oli tehnyt.

Kaikkien ihmisten, joita joku käärme oli purrut, oli katsottava vaskikäärmeeseen. Silloin ei myrkky enää voinut vaikuttaa heihin eikä heidän tarvinnut kuolla. Niin oli Herra sanonut. Ja niin myös tapahtui.

Sen, joka ei uskonut Jumalaan eikä halunnut katsoa käärmettä, oli kuoltava. Mutta se, joka uskoi mitä Herra oli sanonut, jäi eloon.

Siten Jumala halusi opettaa ihmisille, että heidän tuli aina uskoa. Silloin heidän ei tarvinnut koskaan olla peloissaan. Suuri vaellus jatkui erämaan halki melkein sen toiseen päähän. Israelin kansa oli jälleen tullut aivan lähelle luvattua maata. Lapset olivat kasvaneet suuriksi. Vielä hetki, ja he pääsisivät tuohon luvattuun

maahan. Jospa he nyt uskaltaisivat! Jospa he nyt uskoisivat, että Jumala auttaisi heitä!

MOOSES LÄHTEE TAIVAASEEN

Israelilaiset olivat saapuneet jälleen aivan lähelle Kanaanin maata. Sen saattoi jo nähdä etäältä. Ei kestäisi enää kauan, kun he pääsisivät sinne.

Mutta Mooseksen oli jäätävä matkasta. Hän ei päässyt luvattuun maahan. Aaron oli jo kuollut, ja nyt oli myös Mooseksen hetki tullut. Hän oli kovin murheellinen. Hän ajatteli: »Pyydän vielä kerran, jos kuitenkin saisin mennä Israelin kansan mukana.»

Ja hän rukoili hartaasti: »Oi Herra, en ole pyyntöäni ansainnut, mutta menisin niin mielelläni Kanaanin maahan. Tahtoisin nähdä, missä kansani on asuva.»

Mutta Herra sanoi: »Vaiti, Mooses, älä puhu minulle enää siitä!»

Eikö Jumala tuntenut lainkaan sääliä Moosesta kohtaan?

Eikö Hän rakastanutkaan enää vanhaa palvelijaansa?

Mooses tiesi sen paremmin. Jumala oli rakastanut häntä koko hänen elämänsä ajan. Aina oli Jumala huolehtinut hänestä.

Mooseksen ollessa vielä pieni poika oli Jumala pelastanut hänet hukkumasta. Hänen maatessaan kaisla-arkussa oli Jumala lähettänyt prinsessan. Ja paljon myöhemmin Mooseksen surmattua egyptiläisen oli Jumala sallinut hänen paeta. Ja Mooseksen ollessa lammaspaimenena ja palatessa Egyptiin ja israelilaisten kulkiessa pitkän vaelluksensa aikana poikki meren ja erämaan oli Jumala aina huolehtinut hänestä niinkuin isä lapsestaan.

Jumala oli viisas ja hyvä. Jumalan tahdon mukaan kävi kaikki parhain päin.

Ja ajatellessaan sitä Mooses ilostui, eikä hän löytänyt enää mitään pahaa siinä, ettei päässyt ihanaan luvattuun maahan.

Hän pääsi Jumalan luo, aivan lähelle Jumalaa, vielä lähemmäksi kuin korkealla vuorella. Eikö se ollutkin vielä ihanampaa?

Silloin Mooses kutsui kaikki ihmiset yhteen ja puhui vielä kerran heille. Hän sanoi, että heidän tuli olla tästä lähin hyvin kuuliaisia, sillä silloin he asuisivat onnellisina ihmisinä luvatussa maassa. Mutta jos he unohtaisivat Jumalan, silloin heistä tulisi onnettomia, eivätkä he voisi jäädä Kanaanin maahan.

Mooses puhui vielä paljon muutakin. Hän rakasti kansaansa ja hän toivoi sen voivan pysyä lähellä Jumalaa. Hän tiesi myös, että hän saattoi jättää kansansa rauhallisien mielin. Jumala pitäisi siitä huolen.

Sitten Mooses otti ihmisiltä jäähyväiset ja meni pois aivan yksin.

Lähellä oli korkea vuori. Hän kiipesi sinne. Ihmiset katsoivat hänen jälkeensä niin kauan kuin saattoivat nähdä hänet.

He rakastivat Moosesta suuresti, säälivät häntä ja sanoivat: »Voi Mooses-raukka!»

Mutta Mooses ei ollut mikään raukka, sillä hänen päästyään vuorelle tuli Jumala hänen luokseen. Korkealta vuorelta saattoi Mooses nähdä hyvin kauas, ja hänen silmiensä edessä oli ihana maa, jossa kansa oli pian asuva. Jumala osoitti hänelle vihreät niityt ja purot, jotka siellä virtasivat, ja vuoret ja puut ja kauimpana meren. Mooses näki koko maan ja tiesi, että hänen kansansa tulisi siellä onnelliseksi. Sitten Jumala sanoi: »Tule, lapseni, nyt on tullut sinun aikasi.» Ja sitten Jumala vei Mooseksen maahan, jossa on vielä ihanampaa. Sitä Mooses ei vain nähnyt, vaan hän pääsi itse sinne. Hän meni taivaaseen. Siellä ei ollut enää syntiä eikä kärsimyksiä. Siellä ei ollut ainoatakaan napolisijaa. Siellä oli jokainen iloinen ja onnellinen.

RAAHAB

Mooses ei ollut enää elossa. Aaronkin oli kuollut. Kuka nyt ohjaisi Israelin kansaa sen vaelluksella? Kuka nyt tuli olemaan johtajana Mooseksen sijasta? Joosua! Joosua menisi kansan mukana Kanaanin maahan. Mutta Joosuan piti olla hyvin varovainen, sillä maassa asui jumalattomia ihmisiä.

He eivät kuuluneet sinne, ja heidät oli ajettava ensin pois. Siellä oli myös suuri muurin ympäröimä kaupunki. Sen nimi oli Jeriko. Kaupunki täytyi ottaa pois vihollisilta. Olivatkohan sen muurit kovin paksut ja vahvat? Ja paljonko kaupungissa mahtoi olla sotilaita?

Joosua halusi saada sen selville, ja sen vuoksi hän kutsui luokseen kaksi miestä ja sanoi heille: »Teidän on mentävä salaa Kanaanin maahan. Siellä teidän on mentävä Jerikon kaupunkiin ja otettava selvä sen asioista. Sitten palaatte kertomaan minulle kaikesta. Uskallatteko?» Kyllä, molemmat miehet uskalsivat; sillä he ajattelivat: »Herra pitää meistä huolen.»

He lähtivät rohkeasti matkaan ja tulivat suureen Jerikon kaupunkiin. Voi voi, muurit olivat kovin korkeat ja paksut. Kukaan ei pystyisi kiipeämään niiden yli. Mutta muurissa oli suuri ovi, jota sanottiin portiksi. Ja portti oli auki. Ihmiset kulkivat siitä sisään ja ulos.

Nämä kaksi miestä menivät myös portista. Kukaan ei huomannut heitä. Niin he tulivat kaupunkiin ja kulkivat pitkin katuja tarkastellen kaikkea. Sitten tuli ilta. Mistä miehet saisivat yösijan? He kulkivat pitkin kaupunkia ympäröivää muuria ja tulivat erääseen taloon. Se sijaitsi ylhäällä muurin päällä. Muuri oli niin paksu, että sen päälle mahtui talo, ja tähän taloon miehet menivät.

Talossa asui nainen, jonka nimi oli Raahab. Hän suostui ottamaan miehet yöksi. Mutta kaupungin miehet olivat nähneet muukalaisten menevän taloon. He kiiruhtivat kuninkaan luo ja ilmoittivat siitä hänelle. Ja Jerikon kuningas lähetti sotilaita ottamaan molemmat miehet kiinni. Sotilaat iskivät ovea ja huusivat: »Raahab, avaa! Missä muukalaiset ovat? Meidän on vangittava heidät, sillä he

ovat vihollisia, jotka ovat tulleet meitä vakoilemaan!»

Mitä Raahabin tuli tehdä? Pitikö hänen päästää sotilaat sisälle? Ja pitikö hänen sanoa: »Tässä ovat miehet, pidättäkää heidät!»

Ei, sitä ei Raahab tehnyt. Hän oli piilottanut miehet jo aikoja sitten. Hän oli kätkenyt heidät katolla olevaan olkikasaan. Raahab oli viisas nainen. Hän sanoi sotilaille:

»Miehetkö? Kyllä he ovat olleet täällä. Jos juoksette nopeasti, saatte heidät vielä ehkä kiinni.»

Onneksi sotilaat menivät taas pois. Mutta Raahab meni katolle ja toi miehet pois olkikasasta. Hän oli jo kuullut Israelin kansasta. Hän tiesi myös, että Israel oli Jumalan kansa. Juuri siksi hän olikin piilottanut miehet ja oli ollut heille hyvä. Hän sanoi: »Jumala antaa teille pian tämän maan ja tämän kaupungin. Herra voi tehdä kaiken, me olemme kuulleet siitä. Hän on vienyt teidät merenkin poikki. Sen vuoksi kaikki jumalattomat ihmiset tässä maassa pelkäävätkin israelilaisia, ja sen vuoksi minä olen ollut teille hyvä. Mutta teidän on myös luvattava olla minulle hyviä. Vähän ajan kuluttua tulee teidän kansanne riistämään meiltä tämän kaupungin. Ettehän te silloin tee mitään pahaa minulle ettekä myöskään isälleni ja äidilleni, veljilleni ja siskoilleni?»

Miehet lupasivat säästää heidät, mutta nyt miesten oli nopeasti poistuttava, sillä sotilaat saattoivat vielä palata. Raahab vei heidät sisälle taloon. Hän avasi ikkunan, sitten hän otti paksun punaisen köyden. Sen toisen pään hän satoi ikkunaan. Toinen pää riippui ulkona pimeydessä. Tätä köyttä pitkin oli miesten laskeuduttava alas. Sitten he olivat kaupungin

ulkopuolella, sillä talohan oli muurilla. »Ripusta palatessamme punainen köysi ikkunaan», he sanoivat, »silloin meikäläiset näkevät, että sinä asut siellä. Ja pidä huolta siitä, että isäsi ja äitisi, veljesi ja sisaresi ovat luonasi. Silloin sanomme meikäläisille: »Siellä missä riippuu punainen köysi ikkunasta, ei kukaan saa tehdä pahaa.» Miehet laskeutuivat nopeasti alas ja piiloutuivat vuorille, ja parin päivän kuluttua he palasivat terveinä Joosuan luo. Jumala oli pitänyt heistä huolen. Hän oli huolehtinut siitä, että vieras nainen oli heille hyvä.

JERIKO

Muistatko vielä kaksi miestä, joiden piti mennä Jerikoon vakoilemaan? Ja sotilaat, jotka aikoivat ottaa heidät kiinni, sekä hyvän naisen, joka niin ovelasti auttoi heitä? Naisen nimi oli Raahab.

Hän oli sitonut ikkunaansa punaisen köyden, ja molemmat miehet olivat liukuneet sitä pitkin alas. Ja israelilaisten tullessa valloittamaan kaupunkia hänen piti antaa köyden riippua ikkunastaan.

Nyt israelilaiset marssivat kaupungin liepeille. Kaupungin miehet näkivät sen. He sulkivat nopeasti portin ja asettuivat itse muurille. He olivat valmiit taisteluun. Mitä israelilaisten oli nyt tehtävä? Oliko heidän ehkä hakattava vasaroilla muurit palasiksi? Oliko heidän yritettävä paksun palkin avulla työntää portti auki? Ei, sellainen ei käynyt. Muuri oli aivan liian paksu ja portti aivan liian vahva. Niinpä israelilaiset tekivät jotakin kokonaan muuta. He kulkivat pitkänä saastuneena kaupungin ympäri. Siinä kaikki. Sitten he menivät taas pois.

Ja seuraavana päivänä he palasivat, ja koko kansa kulki toisen kerran kaupungin ympäri. Ja myös kolmantena päivänä. Ja myös neljäntenä päivänä. Ja myös viidentenä päivänä, aina kerran kaupungin ympäri.

Ja vielä kuudentenakin päivänä. Jerikon pahat miehet eivät voineet käsittää sitä. He nauroivat ja sanoivat: »Mitä typerät israelilaiset aikovat? Aikovatkohan he riistää meiltä kaupunkimme? Omituinen tapa, vai mitä? Tuolla tavalla he eivät koskaan pääse kaupunkiin.»

Mutta Jumala oli sanonut Joosualle, että israelilaisten tuli tehdä niin. Jälleen valkeni uusi päivä, seitsemäs päivä.

Ja jälleen palasivat israelilaiset vaellukselleen. Mutta tällä kertaa he eivät kiertäneet kaupunkia vain kerran, vaan paljon useammin. Kaksi kertaa, kolme kertaa, yhä uudelleen ja uudelleen. Seitsemän kertaa he kiersivät kaupungin. Sitten miehet seisoivat aivan hiljaa. Ja yhtäkkiä he kaikki alkoivat huutaa ja riemuita aivan kuin olisivat jo voittaneet.

Mutta niin asianlaita olikin, sillä katso, paksut muurit alkoivat huojua ja horjua ja kaatuivat. Israelilaiset pääsivät nyt vaivatta hyökkäämään kaupunkiin, eikä noista pahoista ihmisistä jäänyt yksikään eloon.

Mutta muuan kappale muuria oli jäänyt pystyyn. Siitä oli Jumala huolehtinut. Tällä muurinkappaleella oli talo. Ja mitä riippuikaan talon ikkunasta? Paksu punainen köysi. Talo oli Raahabin. Ja ne kaksi miestä, joita hän oli auttanut, menivät taloon ja ottivat mukaansa Raahabin sekä hänen isänsä ja äitinsä, veljensä ja sisarensa ja toivat heidät israelilaisten luo. Raahab halusi nyt kuulua Jumalan kansaan. Heidän luonaan oli parempi kuin Jerikon jumalattomien ihmisten keskuudessa. Israelilaiset vaelsivat yhä pitemmälle maahan. He olivat karkoittaneet viholliset ja olivat valloittaneet kaikki suuret kaupungit. Ja nyt he itse asuivat tuossa ihanassa maassa. He rakensivat taloja. He kylvivät viljaa. He laskivat lehmänsä ja lampaansa reheville niityille. Nyt heillä oli kaikkea, mitä saattoi toivoa. Heidän ei tarvinnut enää kärsiä janoa, sillä heillä oli riittävästi maitoa ja vettä. He eivät syöneet enää mannaa, vaan omasta viljasta tehtyä leipää. Maassa kasvoi ihania hedelmiä ja siellä oli runsaasti hunajaa. Miten suloista olikaan asua näin ihanassa maassa!

Ja Joosua sanoi: »Nyt teidän kaikkien on kiitettävä siitä, että Herra on antanut teille näin ihanan maan. Jumalattomat ihmiset, jotka asuivat täällä, palvoivat kuvia, mutta te ette saa sellaista tehdä. Teidän on rukoiltava Herraa ja rakastettava Häntä aina sekä oltava Hänelle kaikessa kuuliaiset. Tahdotteko tehdä niin?»

Ja kaikki huusivat: »Kyllä me tahdomme! Herran on meidän Jumalamme.» Kunpa ihmiset eivät koskaan unohtaisi sitä! Silloin he pysyisivät aina onnellisina.

GIDEON

Oli kesä. Vilja oli kypsynyt pelloilla, ja ihmiset ahkeroivat kaikkialla viljan korjuussa. Sitten he aikoivat puida ja jauhaa sen. Ja jauhoista he aikoivat leipoa leipää, oman maansa ihanaa leipää. Mutta ihmiset eivät olleet tyytyväisiä viljan runsauteen. Päinvastoin he olivat huolissaan, sillä he eivät ehkä voisi jauhaa sitä. Ehkä he eivät saisi ollenkaan leipää, sillä joka vuosi viljan kypsyttyä tuli rosvoja, jotka veivät kaiken, ja israelilaisten oli kärsittävä nälkää. Sen vuoksi he katselivat huolissaan etäisyyteen ja puhuivat: »Eikö rosvoja vielä näy? Varmasti he taas tulevat. Jo seitsemänä vuonna he ovat tulleet, emmekä kykene karkoittamaan heitä, sillä he ovat aivan liian vahvoja. Kuka ajaa heidät kerta kaikkiaan pois?» Muuan nuorukainen, nimeltään Gideon, oli myös korjannut viljaa. Ja nyt hän seisoi puun alla suuren kaukalon ääressä. Hän kantoi sinne hiukan viljaa ja pui sitten sitä nuijalla. Silloin jyvät irtaantuivat tähkistä ja Gideon pui täten nopeasti rahtusen viljaa. Jyvät hän kaatoi säkkiin ja säkin hän aikoi kätkeä vuoren onkaloon. Sieltä eivät rosivot löytäisi sitä ja Gideonilla olisi hiukan jyviä leivän leipomista varten. Mutta Gideon oli murheellinen. Hän ajatteli: »Voi, kuinka

onneton kansani onkaan! Ja syy on kokonaan sen, koska se ei ole rakastanut Herraa. Se ei ole ollut kuuliainen, vaan on palvonut kuvia juuri kuten tässä maassa asuneet pahat ihmiset. Sen vuoksi tulee joka vuosi rosvoja. Jumala on lähettänyt heidät rankaisemaan Israelin kansaa. Niin, nyt ihmiset katuivat syntejään. Nyt he jälleen huutavat Herraa. Nyt he rukoilevat: »Herra, auta meitä! Karkoita pahat rosivot!» Mutta Herra ei kuule heitä. Hän ei varmasti tahdokaan, ehkä Hän ei halua enää tietää mitään Israelin kansasta.» Niin Gideon ajatteli. Hän oli aivan yksin puun alla. Mutta yhtäkkiä hän säikähti, sillä samassa hän ei ollut enää yksin.

Kivellä puun alla seisoi mies. Hän katsoi Gideonia ja tervehti häntä ystävällisesti. Kuka tuo mies oli? Hän oli enkeli, joka oli tullut taivaasta tuomaan Gideonille ilmoituksen. Jumala oli kuullut kansan huutavan puoleensa.

Enkeli sanoi: »Gideon, kun rosivot tulevat, on sinun karkoitettava heidät.» Gideon säikähti.

»Minunko?» hän huusi. »Minähän olen vielä kovin nuori ja rosivot ovat väkeviä».

Mutta enkeli vastasi: »Sinä pystyt kyllä siihen, sillä Herra auttaa sinua.» Sen kuullessaan Gideon ihastui. Herra auttaisi häntä! Oi, silloin hän uskaltaisi ja onnistuisi. Jumalan avulla Gideon pystyisi tekemään kaiken.

Vähän sen jälkeen rosivot tulivat. He ratsastivat suurilla kameleilla, jotka pystyivät kulkemaan nopeasti. Heillä oli pitkät keihäät, joilla he saattoivat taistella tehokkaasti.

Ihmiset pelkäsivät kovasti ja piiloutuivat nopeasti vuorille, mutta Gideon jäi. Hän puhalsi pasuunaan. Sen ääni kaikui yli koko maan. Ja kaikki urhoolliset miehet tulivat auttamaan Gideonia. Siten hän sai kokoon mahtavan joukon miehiä, jotka tahtoivat auttaa häntä. Mutta Gideon tiesi, ettei hänen joukkonsa pystynyt karkoittamaan rosvoja. Herran oli se tehtävä.

Gideon ajatteli: »Kunpa Herra auttaisi minua. Uskon siihen niin mielelläni. Tahdon lujasti uskoa siihen.»

Sitten hän otti lampaannahan. Se muistutti peitettä. Hän laski nahan ruohikolle ja sanoi: »Rakas Herra, aikaisin joka aamu on ruoho kostea kasteesta. Mutta jos

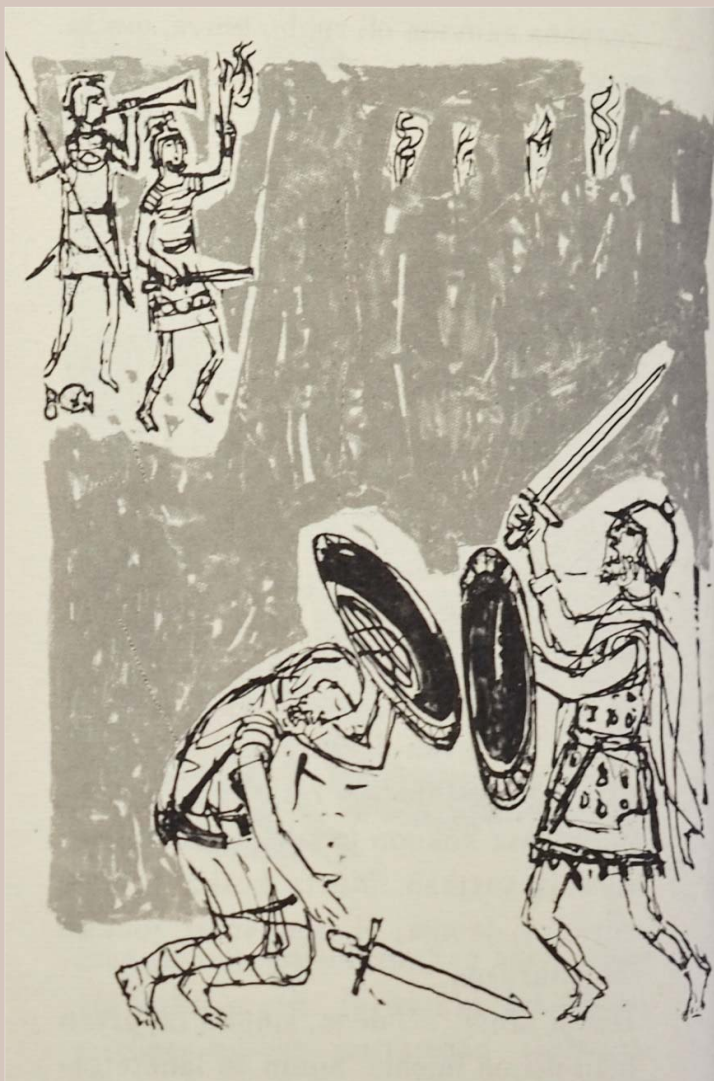
huomisaamuna ruoho on kuiva ja peite kostea, uskon varmasti sinun auttavan minua.»

Sitten hän meni nukkumaan. Ja seuraavana aamuna oli ruoho kuiva, mutta peite aivan märkä. Gideon saattoi vääntää siitä vettä. Sitä tuli kokonainen vadillinen. Nyt Gideon uskoi varmasti Herran auttavan häntä, mutta hän olisi halunnut uskoa vieläkin lujemmin.

Hän pani nahan ruohikolle ja sanoi: »Rakas Herra, salli ruohon olla aamulla märkä ja nahan kuiva.»

Sitten hän meni nukkumaan. Ja seuraavana aamuna oli ruoho märkänä kasteesta, mutta peite aivan kuiva. Silloin Gideon tunsu itsensä vahvaksi, sillä nyt hän uskoi aivan varmasti Jumalan auttavan häntä karkoittamaan kaikki pahat miehet. Hän huusi suuren joukkonsa kokoon ja lähti urhoollisesti rosvoja vastaan. Mutta koska Jumala auttoi Gideonia, ei niin suuri joukko ollut tarpeen. Herra sanoi: »Gideon, sinulla on aivan liian paljon miehiä. Sinun on lähetettävä melkein kaikki kotiin.»

Gideon totteli Herraa. Hän piti vain pienen joukon, mutta mikäpä saattoi huolestuttaa häntä. Hän oli aivan rauhallinen, Herrahan auttaisi häntä. Mutta Herra sanoi: »Gideon, sinulla on vieläkin liian paljon miehiä, sinun on lähetettävä

vielä useampia pois.» Gideon noudatti kuuliaisesti Herran käskyä. Nyt hänellä oli vain vähäinen lauma. Pystyisikö tämä pieni miesjoukko karkoittamaan rosvo?

Kyllä, se pystyi siihen varsin hyvin. Jumala auttoi Gideonia.

Oli yö. Oli äänetöntä ja pimeää. Kaikki rosvoit nukkuivat teltoissaan. Silloin Gideon tuli hiljaa miestensä kanssa teltojen luo. He piirittivät salaa rosvojen leirin.

Jokaisella oli pasuuna. Nyt he yhtäkkiä puhalsivat niihin. Mikä ääni hiljaisuudessa! Heillä oli myös tyhjiä ruukkuja. He heittivät ne menemään. Mikä melu äänettömässä yössä! Jokaisella oli myös soihtu, palava puukappale. Niitä he heiluttivat pänsä ympärillä. Silloin soihtut paloivat entistä kirkeämmin. Se näytti kauhealta pimeässä yössä.

Sitten kaikki miehet huusivat lujalla äänellä: »Herran ja Gideonin puolesta!» Ja he hyökkäsivät nopeasti rosvojen kimppuun. Niin he hätääntyivät yhä enemmän. He eivät uskaltaneet enää jäädä paikalle, vaan pakenivat niin nopeasti kuin pääsivät. Gideon miehineen lähti ajamaan heitä takaa ja karkoitti heidät pois maasta.

Rosvot eivät enää palanneet.

Kaikki ihmiset tulivat kiittämään Gideonia. Mutta Gideon sanoi: »Ei teidän pidä kiittää minua, vaan Herraa. Hän on tehnyt teidät jälleen vapaiksi ja onnellisiksi.»

RUUT

Israelilaisiin kuului eräs nainen, nimeltään Noomi. Hän asui miehensä ja kahden poikansa kanssa Beethlehemissä. Se oli pieni kaupunki ihanassa Kanaanin maassa.

Mies teki työtä joka päivä pellolla ja kylvi viljaa. Kun vilja oli kypsynyt, hän leikkasi sen. Sitten hän pui sen ja toi kaikki kauniit jyvät vaimolleen Noomille.

Sitten Noomi jauhatti viljan ja leipoi jauhoista leipää miehelleen ja pojilleen. Mutta kerran tuli vuosi, jolloin ei saatu viljaa. Mies oli kyllä kylvänyt, mutta vilja ei kasvanut, vaan surkastui. Noomilla ei ollut mitään jauhatettavaa eikä myöskään jauhoja leipomiseen. Nyt ei ollut mitään syömistä.

Mitä heidän oli tehtävä. Naapureillakaan ei ollut juuri mitään. Kukaan ei voinut auttaa Noomia. Koko maan väki kärsi nälkää.

Silloin Noomi lähti miehensä ja molempien poikiensa kanssa muualle. He menivät Mooabin maahan. Siellä oli riittävästi leipää eikä heidän tarvinnut nähdä nälkää. Noomi jäi asumaan pitkäksi aikaa vieraaseen maahan, mutta hän ei ollut siellä onnellinen. Hänen täytyi kokea siellä paljon kärsimyksiä.

Ensin kuoli hänen miehensä, ja Noomilla oli enää vain poikansa.

Pojat naivat vieraan maan tyttäret. Toisen miniän nimi oli Ruut, toisen Orpa.

Vähän ajan kuluttua molemmat pojat sairastuivat ja kuolivat.

Nyt Noomilla ei ollut enää ketään, ei miestä eikä poikia. Hänestä oli tullut yksinäinen naisraukka.

Noomi vanheni ja harmaantui huolista. Hän sanoi: »Nyt en enää tahdo jäädä tänne. Tahdon takaisin kotimaahani. Siellä on toki taas leipää minullekin.» Ja niin Noomi lähti vaeltamaan takaisin Beethelheemiin. Molemmat miniät, Ruut ja Orpa, lähtivät saattamaan häntä kappaleen matkaa.

He rakastivat Noomia suuresti. Hän oli ollut heille mieluinen, hyvä äiti. Hän oli kertonut heille myös Herrasta.

Miniät olivat murheissaan Noomin lähdöstä ja he saattoivat häntä kappaleen matkaa. Mutta viimein Noomi pysähtyi. Hän sanoi: »Nyt teidän on palattava.

Olette olleet minulle kovin rakka. Toivon Herran tekevän teidät onnellisiksi.»

Silloin Orpa antoi vanhalle Noomille suudelman. Hän itki kovasti, mutta palasi

kuitenkin takaisin. Ruutkin itki, mutta ei lähtenytäkään kotiin. Hän ei voinut palata, sillä hän rakasti Noomia hyvin paljon. Hän rakasti myös Jumalaa. Hän ei halunnut palata kansansa luo, koska siellä ei ollut ketään, joka olisi rakastanut Jumalaa. Hän ei kuulunut enää sinne vaan halusi kuulua Israeliin, Noomin kansaan. Sen keskuudessa hän saattoi rakastaa Jumalaa vielä hartaammin. Ruut sanoi: »Ei, minä en päästä sinua menemään yksin. Sinun kansasi on minun kansani ja sinun Jumalasi minun Jumalani. Tahdon jäädä ainaiseksi sinun luoksesi, äiti.» Noomista oli mieluista, että Ruut lähti hänen kanssaan. Ja pitkän vaelluksen jälkeen he saapuivat Beetlehemiin.

Noomi oli lähtenyt nuorena, onnellisena naisena. Vanhana ja murheellisena hän palasi.

»Oletko sinä Noomi?» kysyivät ihmiset, sillä he eivät olleet tunne häntä, koska hänestä oli tullut vanha ja harmaa.

Ja kaikkialla he kertoivat vanhasta vaimosta, joka vielä niin monien vuosien kuluttua oli palannut. Ja myös hyvästä työstä, joka ei ollut päästänyt Noomia lähtemään yksin.

Noomin talo oli vielä jäljellä ja hän asettui jälleen sinne.

Viljaakin oli riittävästi, sillä oli kesä. Kaikkialla olivat ihmiset leikkaamassa. Mutta Noomilla ei ollut viljaa. Kukaan ei ollut kylvänyt häntä varten.

Mitä hänen oli tehtävä? Täytyihän hänellä olla viljaa leipomista varten. Silloin Ruut sanoi: »Äiti, voinko mennä etsimään tähkiä pellolta leikkaajien luota?»

Noomi vastasi: »Siinä teet hyvin, tyttäreni.»

Ruut meni leikkaajien luo ja kysyi: »Saanko poimia tähkät, jotka tippuvat teiltä?»

Siihen leikkaajat suostuivat mielellään. Köyhät ihmiset saivat aina kerätä tähkät.

Ruut etsi koko aamun ja niin hän poimi koko joukon tähkiä.

Leikkaajat olivat erään rikkaan miehen palvelijoita. Hänen nimensä oli Booas.

Ja hetken kuluttua tuli Booas itse pellolle katsomaan työntekoa. Silloin hän näki tytön, joka uutterasti poimi tähkiä.

Hän kysyi: »Kuka tuo tyttö on?» Palvelijat vastasivat: »Hän tuli Noomin kanssa vieraasta maasta.»

Booas ihastui, että Ruut oli hänen pellollaan, sillä hän oli kuullut paljon työstä.

Hän meni Ruutin luo ja sanoi: »Saat poimia rauhassa ja palvelijoideni on kohdeltava sinua hyvin. Jos olet janoissasi, on heidän annettava sinulle juotavaa. Älä mene kenenkään muun pellolle.»

Kuinka onnellinen Ruut olikaan!
Hän kumarsi syvään hyvää miestä
ja kysyi: »Miksi huolehdit minusta
niin hyvin?» Booas vastasi:
»Koska sinä olet huolehtinut niin
hyvin Noomista.»
Tuli sitten päivällisaika ja leikkaajat
menivät syömään. Booas sanoi:
»Tule Ruut, syö toki sinäkin!»
Ja Ruut sai mainiota leipää ja
mietoa, hapanta viiniä, joka oli
hyvää janoon. Ruoan jälkeen hän
lähti taas innokkaasti poimimaan
tähtiä, ja Booas sanoi hiljaa
leikkaajille: »Teidän on
huolehdittava siitä, että tyttö
löytää runsaasti tähtiä.
Pudottakaa niitä tahallanne hänen
poimittavakseen.»
Kuinka paljon Ruut löysikään
noukittavaa! Illan tultua hän meni

puimaan, ja täyden säkin kanssa hän
palasi kotiin Noomin luo. Vanhus oli iloinen ja ihmeissään ja kysyi: »Missä olet
ollut, lapseni?» Silloin Ruut kertoi kaiken, ja seuraavana päivänä hän meni jälleen
hyvän isännän pellolle. Ja ylihuomenissa myös. Niin kauan kuin leikkaajat olivat
työssä, etsi Ruut Booasin pelloilta tähtiä.

Ja kun kaikki vilja oli leikattu, tapahtui jotakin kaunista. Rikas Booas vietti häitä
köyhän Ruutin kanssa, ja jonkin ajan kuluttua lahjoitti Jumala heille lapsen,
mieluisen pienen pojan. Kuinka onnellinen Noomi silloin olikaan!

Hän nosti lapsen syliinsä, ja kaikki naapurin vaimot tulivat katsomaan sitä.

He kysyivät: »Noomi, oletko vielä murheissasi?»

Ja Noomi sanoi: »En, minulla on ollut elämässäni paljon suruja, mutta Herra on
muuttanut kaiken.»

SAMUEL

Kanaanin maassa asui eräs nainen, nimeltään Hanna. Ja Hanna oli kovin
murheellinen, sillä hän olisi halunnut lapsen, mutta ei saanut sitä.. Talossa, jossa
hän asui, oli toinenkin nainen, joka kiusasi Hannaa joka päivä sanoen: »Sinulla ei
ole lasta, mutta minullapa on. Jumala on varmasti unohtanut sinut. Herra ei

rakasta sinua, siksi Hän ei anna sinulle lastakaan.» Näetkös, pahinta Hannasta oli, ettei Herra tainnutkaan rakastaa häntä. Ajatellessaan sitä hän usein itki tuskasta. Hanna teki miehensä kanssa matkan loka vuosi. Silloin he menivät pyhäkköön. Se oli kirkko, Jumalan huone. Siellä he uhrasivat Herralle ja rukoilivat Häntä. Ja joka kerran Hanna sai mieheltään jonkun lahjan, sillä mies rakasti vaimoaan paljon. Hän tahtoi ilahduttaa Hannaa, mutta ei kyennyt siihen. Vain Jumala saattoi tehdä sen.

Kerran oli Hanna taas mennyt pyhäkköön miehensä kanssa. Toinen vaimo oli juuri kiusannut häntä rumasti. Hanna ei huoliltaan pystynyt edes syömään.

Silloin hän ajatteli: »Kerron kaikki murheeni Herralle.»

Ja hän meni pyhäkköön ja lankesi polvilleen.

Hän sanoi: »Rakas Herra, kuule minua! Älä unohda minua! Annathan minulle lapsen, suloisen pikku pojan! Huolehtisin hänestä hyvin ja kertoisin hänelle joka päivä sinusta. Hänestä tulisi Sinun palvelijasi, lupaan sen Sinulle.»

Hanna puhui vielä paljon muutakin. Hän rukoili kauan, mutta hän puhui vain kuiskaten, ettei kukaan muu kuin Herra kuulisi häntä.

Ja pyhäkön ovella seisoj vanha mies, jolla oli yllään kaunis sininen puku. Hän oli ylipappi. Hänen nimensä oli Eeli ja hän oli Jumalan ylhäisin palvelija. Hän oli kaikkien muiden pappien päämies ja vartioi pyhäkköä.

Eeli näki Hannan ja ajatteli: »Miten omituisesti tuo vaimo käyttäytyykään! Hänhän makaa lattialla ja liikuttaa huuliaan puhumatta silti ääneen.

Onkohan hän huono nainen? Jospa hän on juopotellut?»

Sitten pappi meni Hannan luo ja tuiskahti: »Etkö häpeä, huono nainen, tulla juovuksissa Jumalan huoneeseen?» Hanna katsoi häntä. Hänen silmänsä olivat täynnä kyyneliä ja hän sanoi: »Oi, en ole juovuksissa, vaan tuskissani ja kerroin kaikki huoleni Herralle. Olen rukoillut Jumalaa.»

Silloin Eeli katui vihastumistaan. Hän sanoi: »Mene rauhaan, Jumala on kuuleva rukouksesi.»

Hanna palasi miehensä luo ja suru oli tiessään. Hän uskoi, että Jumala kuulisi hänen rukouksensa.

Ja sen Jumala myös teki. Vuotta myöhemmin Hanna sai lapsen, suloisen pikku pojan. Hän antoi pojalle nimen Samuel. Se merkitsee: »Herralta saatu.» Sinä vuonna Hanna ei enää mennyt pyhäkköön. Hänen täytyi jäädä kotiin hoitamaan lastaan.

Joitakin vuosi myöhemmin hän ensimmäisen kerran meni taas sinne. Ja kuka valkopukuinen olento kulkikaan hänen rinnallaan?

Pieni Samuel.

Hänestä oli tullut jo vikkela poika, joka ei enää tarvinnut äitiä joka päivä.

Ja nyt hänestä oli tuleva pyhäkköön Jumalan pieni palvelija.

Äiti vei Samuelin Eelin luo. Eeli istui taaskin pyhäkön ovella. Hän oli vanhentunut

ja harmaantunut eikä tuntenut enää Hannaa. Mutta Hanna sanoi: »Minä olen nainen, joka kerran rukoili täällä lasta. Tässä on lapsi, jonka Herra antoi minulle. Minä olen luvannut Herralle, että lapsestani on tuleva hänen palvelijansa. Saako hän jäädä tänne pyhäkköön ja auttaa sinua?» Eeli suostui.

Ja niin Hanna palasi jälleen yksin kotiin. Mutta hän ei ollut murheellinen, vaan iloitsi siitä, että hänen poikansa sai olla Jumalan huoneessa.

Hän lauloi ilosta.

Joka vuosi hän meni miehensä kanssa pyhäkköön. Silloin he taas näkivät rakkaan Samuelinsa ja toivat joka kerran hänelle uuden kauniin puvun, joka vuosi hiukkasen edellistä suuremman. Samuelista oli ihanaa olla Jumalan palvelijana. Hänen piti auttaa Eeliä kaikenlaisissa vähäisissä tehtävissä ja hän nukkui omassa pienessä huoneessa lähellä Eelin huonetta. Eelillä oli kaksi poikaa, nimeltään Hofni ja Piinehas. He olivat pappeja ja heidän piti uhrata pyhäkössä. Heidän piti olla hyviä Jumalan palvelijoita.

Mutta he olivat huonoja palvelijoita. He tekivät kaikenlaista pahaa.

Eeli kyllä tiesi sen, mutta hän ei puuttunut asiaan. Hän vain sanoi: »Ette saa tehdä niin, poikani, se ei ole oikein.» Mutta Eelikään ei ollut kelvollinen Herran palvelija.

Mutta Samuel, joka varttui huonojen ihmisten luona, rakasti aina Herraa. Hän oli hyvä Jumalan palvelija.

Eräänä yönä Samuel heräsi. Hän kuuli äänen, joka kutsui häntä.

»Samuel, Samuel!» huusi ääni.

Samuel nousi ja meni huoneeseen, missä Eeli nukkui.

Hän sanoi: »Tässä olen, sinä kutsuit minua.»

Mutta Eeli vastasi: »Ei, en minä kutsunut sinua. Mene vain pian nukkumaan.»

Samuel ajatteli: »Olen varmasti erehtynyt.» Ja hän paneutui jälleen vuoteelleen.

Mutta yhtäkkiä kuului tuo ääni jälleen: »Samuel, Samuel!»

Nyt Samuel varmasti tiesi, ettei hän ollut erehtynyt. Hän meni Eelin luo ja sanoi: »Tässä olen, nyt ainakin kutsuit minua.»

Mutta Eeli vastasi: »Enhän toki, poikani, en minä sinua kutsunut. Olet varmasti uneksinut. Mene vain taas nukkumaan.»

Samuel ei käsittänyt sitä, mutta hän palasi kuuliaisesti huoneeseensa.

Ja tuskin hän oli paneutunut taas nukkumaan, kun hän kolmannen kerran kuuli äänen: »Samuel, Samuel!» Jälleen hän juoksi Eelin luo ja sanoi: »Nyt varmasti kutsuit minua.»

Ja silloin Eeli ymmärsi, mistä ääni tuli, ja hän sanoi: »Herra kutsui sinua. Mene takaisin. Ja jos kuulet äänen uudelleen, on sinun sanottava: 'Puhu, Herra, palvelijasi kuulee'.»

Samuel palasi huoneeseensa. Hän makasi rauhallisesti kuunnellen ja odottaen. Ja hänen sydämensä takoi kunnioituksesta ja pelosta. Tahtoiko Herra puhua

hänen kanssaan? Se olisi ihanaa, kauneinta, mitä hänelle saattoi tapahtua.

Kuule, jälleen puhui Jumalan ääni! »Samuel, Samuel!»

Ja Samuel vastasi hiljaa: »Puhu, Herra, palvelijasi kuulee!»

Ja sitten Herra puhui pikku Samuelille. Oli ihanaa kuulla Herran ääni.

Ja kuitenkin Samuel sai kuulla ikävän sanoman.

Jumala sanoi nähneensä, kuinka kelvottomia Eelin molemmat pojat olivat. Hän sanoi jo varottaneensa heitä, mutta he eivät tahtoneet kuulla Häntä, eivät he eikä Eeli. Sen vuoksi heitä rangaistaisiin. Hofni ja Piinehas kuolisivat samana päivänä, ja Eelikin saisi kovan rangaistuksen. Sitten tuli taas hiljaista. Jumalan ääni ei puhunut enää. Mutta Samuel ei voinut enää nukkua. Hän nousi jo varhain ylös. Hän meni ulos avaamaan pyhäkön oven. Se kuului hänen jokapäiväisiin tehtäviinsä. Silloin Eeli kutsui häntä ja kysyi: »Mitä Herra sanoi?» Silloin oli Samuelin kerrottava. Ja hän teki sen myös. Niin murheellinen kuin uutinen olikin, hän kertoi kaiken. Eeli huokasi ja sanoi: »Hän on Herra. Hän tekee, minkä hyväksi näkee.»

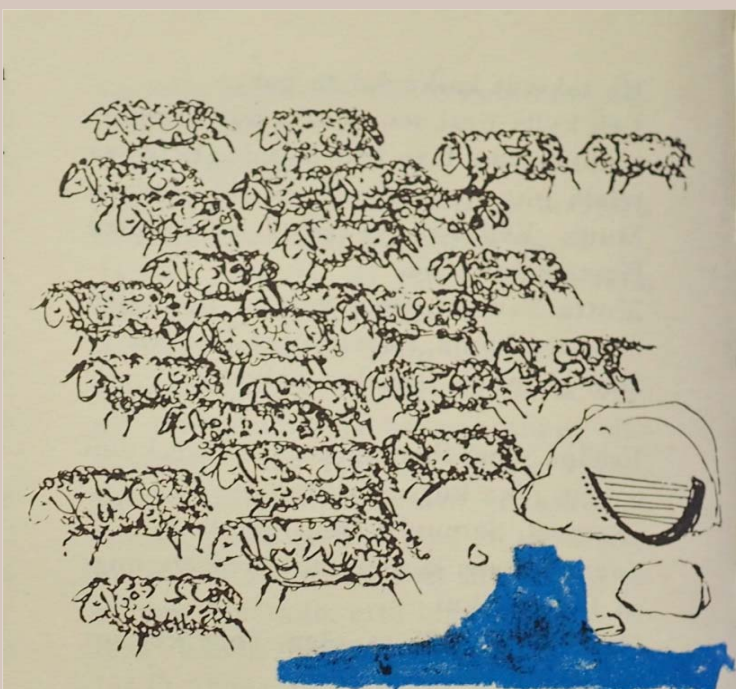
Ja vähän myöhemmin, kun Samuel oli jo varttunut suureksi, tuli rangaistus.

Maahan tuli sota. Israelin miesten piti taistella vihollisia vastaan, myös Hofnin ja Piinehaksen. Viholliset löivät Hofnin ja Piinehaksen kuoliaiksi. Ja kuullessaan mitä oli tapahtunut, kauhistui vanha Eeli niin, että kaatui tuoliltaan ja kuoli. He olivat olleet huonoja Jumalan palvelijoita. Kenestä nyt tulisi Jumalan palvelija? — Samuelista!

Hän oli hyvä palvelija. Hän rakasti Herraa. Hän kuuli vielä usein Jumalan äänen, joka puhui hänelle. Ja Samuel noudatti uskollisesti Jumalan käskyjä.

DAAVID

Daavid oli nuori paimen. Hänen täytyi joka päivä hoitaa isänsä lampaista.

Aamuisin auringon noustessa hän avasi tallin oven. Siellä lampaat nukkuivat yön. Hän kutsui lampaista ja sanoi: »Tulkaapas, etsimme taas rehevää ruohoa! Sitten voitte syödä itsenne kylläisiksi.» Sitten he menivät yhdessä niitylle ja olivat siellä koko päivän. Lampaat söivät ruohoa ja Daavid istui nurmikolla. Hän oli paimen ja hänen täytyi huolehtia, että lampaat söisivät riittävästi. Ja jos niitä janotti, oli hänen haettava vettä niiden juotavaksi.

Lampaat eivät saaneet kärsiä minkään puutetta. Daavidin täytyi myös vahtia, ettei lähelle tullut petoja tekemään lampaille pahaa. Hänen täytyi karkoittaa pedot kivittämällä tai uhkaamalla sauvallaan. Niin hän oli koko päivän yksin lampaineen. Kaukana näkyi taloja. Siellä oli Beethlehemin kaupunki. Siellä asuivat isä ja veljet, mutta Daavid oli aivan yksin etäisellä niityllä. Mutta hän ei ollut ikävissään. Päinvastoin hän oli onnellinen. Ja usein hän soitteli monikielistä taivutettua puuriukua. Se oli harppu, ja Daavid osasi soittaa sitä taitavasti. Joskus hän myös lauloi, ja laulu kaikui kauas yli niityn. Tiedätkö, miksi Daavid oli tyytyväinen ja iloinen? Koska hän ei sittenkään ollut koskaan yksin niityllä.

Joku oli koko päivän hänen kanssaan. Se ilahdutti häntä. Tiedätkö, kuka tuo joku oli? Herra on kaikkialla, kaupungissa ja maalla. Hän pitää kaikista ihmisistä huolen. Hän näkee meidät aina ja kaikkialla. Sen tiesi Daavidkin ja hän ajatteli: »Minä huolehdin lampaista, ja Herra huolehtii minusta. Herra on myös paimen, ja minä olen yksi Hänen lampaistaan.» Ja sitä ajatellessaan Daavid tuli niin iloiseksi, että hänen täytyi laulaa. Hän lauloi kauniin laulun, jonka hän itse oli sepittänyt: »Herra on minun paimeneni, eikä minulta mitään puutu.» Niityllä kuulivat ainoastaan lampaat Daavidin laulun, mutta taivaassa sen kuuli Jumala. Eräänä päivänä tapahtui jotakin kauheaa. Daavid oli taas niityllä lampaineen, kun häntä lähestyi leijona, teräväkynsinen ja terävähampainen eläin. Leijona hiipi salaa pensaiden läpi ja syöksi äkkiä lampaiden kimppuun. Se sieppasi niistä yhden suuhunsa ja karjui hirveästi. Se yritti päästä lammas-parka suussaan metsään syödäkseen en siellä. Mutta Daavid oli myös paikalla. Hän nousi ja juoksi leijonan jälkeen. Hän ei ajatellut, miten vaarallista se oli. Hän ajatteli vain teräviä kynsiä ja hampaita.

Hän ajatteli vain: »Minä olen paimen, ja minun on autettava lammasparkaa.» Ja hän ajatteli myös: »Herra on minun paimeneni. Hän auttaa varmasti myös minua.» Eikä hän pelännyt lainkaan. Hän sai leijonan kiinni ja löi sitä sauvallaan, kunnes se päästi lampaan irti.

Ja kun leijona yritti purra häntä, kävi hän siihen käsiksi ja löi sen kuoliaaksi. Siinä leijona makasi. Nyt se ei voinut enää koskaan tehdä pahaa.

Daavid otti lampaan käsivarrelleen ja toi sen toisten lampaiden luo. Leijona oli pidellyt lammasta pahoin, mutta Daavid pesi veren pois ja sivali haavoihin voidetta. Hän huolehti siitä, että tuskat hävisivät ja eläin tuli taas aivan terveeksi. Daavid oli hyvä paimen. Hän oli huolehtinut hyvin lampaasta.

Ja Herra oli hänen hyvä paimenensa ja huolehti hänestä.

Eräänä päivänä tuli palvelija niitylle sanomaan Daavidille, että tämän täytyi tulla viipymättä kotiin, sillä hänen isänsä lisai oli saanut vieraan. Hänen veljensä olivat myös kotona. Daavidilla oli seitsemän isoa veljeä. Hän oli kaikkein nuorin.

Kuka oli mahtanut tulla vierailulle? Vanha mies, jolla oli pitkä, harmaa parta. Hän oli Samuel. Samuel oli tullut hyvin vanhaksi, mutta hän oli hyvä Herran palvelija, ja Jumala itse oli hänet lähettänyt tänne.

Samuelilla oli kerrottavana kummallinen, mutta samalla ihana sanoma. Jumala oli ilmoittanut hänelle, että yhdestä lisain pojasta tulisi Israelin kansan kuningas, mutta ei heti, vaan vasta jonkin ajan kuluttua. Olihan Israelilla nytkin kuningas. Hänen nimensä oli Saul, mutta Saul ei ollut hyvä kuningas. Hän ei ollut kuuliainen Jumalalle, ja uusi kuningas tuli olemaan yksi lisain pojista.

Mutta kenestä heistä tulisi kuningas? Sitä ei Samuelkaan tiennyt.

Jumala itse etsisi kuninkaan. Ja sen vuoksi oli nyt kaikkien lisain poikien tultava Samuelin luo, toisen toisensa jälkeen.

Ensin tuli vanhin. Hän oli suuri, vahva mies. Samuel ajatteli: »Hän se varmaan on. Kuinka komea kuningas hänestä tuleekaan!»

Mutta Herra sanoi: »Ei, Samuel, ei se ole hän. Minä en katso, onko kuninkaani suuri ja vahva. Minä katson sydämeen.» Silloin Samuel taivutti päänsä ja sanoi: »Ei, ei ole Herra häntä valinnut.» Sitten tuli toinen poika, mutta Samuel taivutti jälleen päänsä ja sanoi: »Ei, ei ole Herra häntäkään valinnut.»

Niin tulivat kaikki lisain kotona olevat pojat toinen toisensa jälkeen Samuelin luo. Mutta vanha Jumalan palvelija sanoi joka kerran uudelleen: »Ei, ei ole Herra häntäkään valinnut.» Ja lopulta hän kysyi: »Ovatko tässä kaikki poikasi, lisai?» lisai vastasi: »Nuorin ei ole täällä. Hän on kaitsemassa niityllä lampaita.»

»Lähetä joku noutamaan hänet heti tänne», sanoi Samuel.

Ja niin täytyi Daavidin tulla kotiin, koska Samuel odotti häntä.

Isä toi Daavidin sisään. Silloin Herra sanoi Samuelille: »Nouse, Samuel, sillä tässä hän on! Daavidista on tuleva minun kansani kuningas, sillä hän rakastaa sydämestään minua.» Silloin Samuel otti viittansa alta sarven. Se oli lehmän

sarvi. Se oli sisältä ontto ja täytetty suloisella öljyllä, joka tuoksui ihanalle. Tätä öljyä Samuel vuodatti Daavidin pään päälle ja sanoi: »Näin sanoo Herra: 'Minä voitelen sinut kansani Israelin kuninkaaksi.' Kestää vielä jonkin aikaa, mutta sitten tulee Daavidista kuningas, sillä hänen sydämensä on täynnä rakkautta Jumalaa kohtaan.»

Mikä ihmeellinen sanoma se olikaan! Daavidhan oli vain köyhä, yksinkertainen paimenpoika! Mutta kuitenkin Daavid uskoi siihen, sillä Herra oli sen luvannut. Ja mitä Jumala lupaa, sen hän aina pitää.

Daavid ja hänen isänsä olivat kovin iloisia, mutta he eivät puhuneet tapahtuneesta. He eivät todella kertoneet siitä vielä kenellekään.

Sillä ... jos kuningas Saul sen kuulisi! Kuka tietää, kuinka kauheaksi hän sitten tulisi!

DAAVIDIN ON TULTAVA KUNINKAAN LUO

Kuningas Saul oli palatsissaan. Hän istui hyvin kauniilla kultatuolilla.

Se oli hänen valtaistuimensa. Hänen yllään oli komeat vaatteet ja päässään hieno kultakruunu.

Hänellä oli suuri joukko palvelijoita, joiden oli tehtävä kaikki mitä hän halusi.

Ja kuitenkin kuningas Saul oli vihainen ja suutuksissaan.

Sillä Samuel, vanha Jumalan palvelija, oli sanonut hänelle, ettei hän saisi jäädä kuninkaaksi, koska hän ei rakastanut Herraa eikä halunnut totella Häntä.

»On tuleva uusi kuningas», oli Samuel sanonut. »Herra itse on valinnut hänet.

Hän on eräs, joka rakastaa Jumalaa koko sydäimestään. Hän on asuva palatsissasi ja istuva valtaistuimellasi. Hän on oleva kuningas sinun sijastasi, koska sinä et tahdo totella Herraa.»

Mutta kuka tuo toinen oli, sitä ei Samuel ollut sanonut.

Sitä ei Saul siis tiennyt. Mutta hän tiesi kyllä, että tulisi tapahtumaan täsmälleen niin. Sillä mitä Herra on sanonut, se tapahtuu aina.

Ja nyt täytyi Saulin aina ajatella sitä, ettei hän jäisi kuninkaaksi. Sen vuoksi hän oli vihainen ja suutuksissaan.

»Siitä toisesta ei saa tulla kuningasta», hän ajatteli. »Minä tahdon pysyä kuninkaana aina, koko elämäni ajan. Myöhemmin täytyy pojastani Joonatanista tulla kuningas, muttei tuosta toisesta. Ei, ei koskaan siitä toisesta.» Ja hän ajatteli myös: »Haluaisinpa tietää, kuka se toinen on.»

Saul vihasi häntä ja olisi mieluummin tappanut hänet.

Ja mitä enemmän hän sitä ajatteli, sitä vihaisemmaksi hän tuli. Usein hän oli niin raivoissaan, että palvelijat pelkäsivät häntä. Silloin hän sai raivokohtauksia. Hän kirkui ja uhkasi toisia nyrkeillään. Hän polki lattiaa kiukuissaan ja harmissaan halusi rikkoa kaiken palasiksi. Hänen palvelijansa säälivät häntä ja sanoivat

toisilleen: »Kuninkaamme on sairas, hänen sydämensä on sairas, sillä Jumala on hänet hyljännyt. Nyt asuu pahuus hänen sydämessään.»

Ja he olivat kovin murheellisia.

He sanoivat: »Emmekö voi tehdä jotakin kuninkaan hyväksi? Emmekö voi auttaa häntä, että hänen olisi helpompi olla?» Ja he ajattelivat sitä paljon.

Sitten he menivät kuninkaan luo ja sanoivat: »Tiedätkö, mitä sinun on

tehtävä, kuningas? Sinun täytyy kutsua joku taitava soittaja. Soitto tekisi sinulle hyvää ja tulisit varmasti taas terveeksi.»

»Etsikää sitten minulle sellainen mies!» vastasi kuningas.

Ja muuan palvelija sanoi: »Minä kyllä tiedän erään. Hän on beetlehemiläinen paimen, lisain poika. Hän osaa soittaa kauniisti harppua, se kuulostaa kerrassaan ihmeelliseltä.»

»Hyvä», sanoi kuningas, »antakaa hänen tulla.»

Silloin eräs palvelijoista meni Beetlehemiin noutamaan Daavidia.

Ja niin Daavid tuli kuninkaan palatsiin. Kuninkaan laita oli parhaillaan kovin huonosti. Hän oli jälleen saanut raivokohtauksen. Hän tömisteli ympäri huonetta ja kiljui raivosta ja järkytyksestä.

Mutta sinä silmänräpäyksenä tuli Daavid harppuineen hiljaa sisään. Hän meni

nurkkaan, istuutui ja soitti erään kauniista lauluistaan, joita hän oli niitylläkin soitellut lampailleen. Huoneessa helisi kuin kultakellojen ääni.

Joka sen kuuli, ei voinut enää olla paha eikä murheellinen.

Kuningas kuuli sen ja vaikenä. Hän ei enää polkenut jalkaansa eikä raivonnut. Hän kuunteli vienoa musiikkia ja unohti ilkeytensä ja alakuloisuutensa. Hän unohti myös sen toisen, jota hänen aina täytyi ajatella, toisen, josta myöhemmin oli tuleva kuningas.

Kuningas voi paremmin. Kaunis musiikki oli parantanut hänet. Nähdessään Daavidin hän ajatteli: »Daavid on hyvä nuorukainen. Olen iloinen, että hän on täällä. Hänen on pysyttävä aina luonani.»

Ja hän alkoi pitää Daavidista hyvin paljon.

Mutta hän ei tiennyt, että juuri Daavid oli tuo toinen, josta oli myöhemmin tuleva kuningas. Voi, jos hän olisi tiennyt sen ...

DAVID JA GOLJAT

Maahan tuli sota. Viholliset tulivat ryöstämään israelilaisten lampaat ja viljan ja pitämään herruutta koko maassa. He olivat filistealaisia..

Mutta kuningas Saul kutsui sotilaansa kokoon ja lähti ajamaan heitä pois.

Hän lähestyi vihollista. He seisoivat vastakkain, Saul sotilaineen toisella puolella ja filistealaiset toisella.

Ajoivatko he nyt filistealaiset pois? Ei, he eivät uskaltaneet, sillä vihollisia oli liian paljon, ja he olivat vahvoja. Muuan heistä oli aivan hirvittävä. Hän oli kookas kuin puu. Hän oli oikea jättiläinen ja nimeltään Goljat. Hänellä oli mukanaan hyvin vaarallinen sauva, jossa oli terävä rautakärki. Se oli keihäs. Hänen lonkaltaan riippui myös suuri, vaarallinen veitsi. Se oli hänen miekkansa. Hänen yllään oli vaskipanssari ja päässään vaskikypärä. Se kiilsi auringossa. Jättiläinen tuli aivan lähelle. Hän huusi: »Tänne vain! Kuka uskaltaa taistella kanssani? Haa, ettehän te uskalla! Minä olen väkevämpi kuin te kaikki yhteensä. Tulkoonpa nyt joku, joka uskaltaa taistella kanssani!»

Hän nauroi ääneen ja kirosi. Hän pilkkasi Saulia ja sotilaita, mutta hän pilkkasi myös Jumalaa. Joka päivä hän palasi eikä kukaan uskaltanut ajaa häntä pois, ei kuningas Saul eikä myöskään prinssi Joonatan, Saulin poika. Mukana oli myös kolme Daavidin veljeä. He olivat kookkaita, vahvoja sotilaita, mutta hekään eivät uskaltaneet. Kaikki pelkäsivät jättiläistä ja vapisivat pelosta nähdessään hänen tulevan. Entä Daavid?

Daavid ei ollut mukana. Hän oli taas kotona isänsä luona. Hänen ei tarvinnut enää soittaa kuninkaalle. Tällä ei ollut nyt kuitenkaan aikaa kuunnella häntä. Daavid kaitsi taas lampaita Beetlehemini niityllä. Ja kerran eräänä iltana kutsutti hänen isänsä hänet kotiin. Hän sanoi: »Daavid, sinun täytyy mennä

veljiesi luo. He ovat sotilaina Saulin joukoissa. Sinun on otettava selvää, onko heillä kaikki hyvin. Ja sinun täytyy ottaa mukaasi myös jotain viemistä heille. Ota hiukan leipää ja viljaa. Daavid lähti kovin mielellään matkaan, sillä hän halusi nähdä hiukan sotaa. Hän lähti matkaan varhain seuraavana aamuna. Hänen oli kuljettava aikamoinen taival, mutta lopulta hän kuitenkin tuli Saulin sotilaiden luo. Ja juuri hänen saapuessaan oli myös jättiläinen Goljat kentän toisella puolella. Siellä hän taas seisoj ja huusi. Siellä hän taas seisoj pilkaten ja kiroillen. Nyt Daavidkin kuuli sen. Hän pelästyi. Jumalaton mies pilkkasi kuningasta, mutta hän pilkkasi myös Jumalaa, jota Daavid suuresti rakasti. Daavid vihastui, Eikö ollut ketään, joka uskaltaisi rangaista tuota kauheaa miestä? Ei, kukaan ei uskaltanut.

»Sitten minä teen sen!», sanoi Daavid. »Mutta sinäpä olet rohkea!» huusivat sotilaat. »Jos voitat jättiläisen, saat kauniin lahjan, saat naida kuninkaan tyttären. Sen on kuningas itse sanonut.»

Ja sitten he toivat Daavidin kuninkaan luo.

Kuningas kysyi: »Sinäkö tahdot taistella jättiläisen kanssa? Mutta sitä sinä et voi. Sinä olet vain nuori paimen, ja hän on väkevä sotilas. Hän on paljon kookkaampi ja väkevämpi sinua. Ei, sitä minä en salli.»

Mutta Daavid vastasi: »Minä kyllä pystyn siihen, kuningas, sillä Jumala auttaa minua. Paimentaessani vielä lampaita painin kerran leijonan kanssa. Silloinkin

Jumala auttoi minua minä tapoin leijonan. Ja tämän kauhean miehen, joka uskaltaa pilkata Jumalaa, tapan aivan samoin. Herra, jo on auttanut minua leijonaa vastaan auttaa myös jättiläistä vastaan.»

Silloin oli kuningas hänen kanssa, samaa mieltä.

Hän haetti rautapanssarinsa. Daavid puki sen ylleen. Kuningas pani hänen päähänsä vaskikypärän ja antoi hänelle oman suuren miekkansa. Kuningas halusi näin tehdä Daavidista sotilaan. Mutta panssari ja kypärä olivat Daavidista aivan liian raskaat. Hän veti panssarin nopeasti yltään ja pani kypärän pois. Miekkin hän antoi takaisin sillä sitä hän ei voinut käyttää taistelussa. Hän ei tarvinnut mitään näistä varusteista, Jumala huolehtisi

häneestä. Hän ei ottanut mitään muuta kuin sauvansa ja linkonsa. Linko oli hihna, jonka avulla saattoi heittää kiven. Daavid etsi viisi kaunista, sileää kiveä. Ne hän pani taskuunsa. Ja sitten hän juoksi suoraa päätä jättiläistä kohti. Goljat näki hänen tulevan. Hän nauroi ja kirosi. »Haa», hän huusi, »kuka sieltä tuleekaan? Voi, millainen nuorukainen! Eihän hänellä ole edes miekkaa, keppi vain! Ethän sinä vain luule minua koiraksi, jonka voit ajaa kepillä tiehensä? Tule vain tänne, niin näytän sinulle. Tapan sinut ja pedot syövät sinut suuhunsa!» Hän huusi kaiken pelkästä ilkeydestä.

Jokainen, joka sen kuuli, pelkäsi häntä. Mutta Daavid ei pelännyt, sillä hän tiesi, että Jumala oli aivan hänen lähellään. Daavid sanoi: »Sinä tulet minua vastaan miekoin ja keihäin, mutta minä tulen sinua vastaan, koska olet pilkannut Jumalaa, ja siksi aion rangaista sinua.»

Sitten hän asetti kiven linkoon, ja ennen kuin jättiläinen ehti heittää keihästään,

heilautti Daavid linkonsa ympäri. Kivi irtosi, suhahti läpi ilman ja osui suoraan jättiläisen otsaan. Suuri, vahva jättiläinen hoiperteli ja horjui. Ja sitten hän rysähti maahan. Siinä hän nyt makasi.

Daavid juoksi paikalle, tarttui miekkaan ja löi jättiläisen pään irti tämän omalla miekalla, ja niin Goljat kuoli. Nyt hän ei voinut enää koskaan pilkata. Hänen ystävänsä filistealaiset pelästyivät kovin, mutta Saulin sotilaat iloitsivat. He huusivat ja riemuitsivat eivätkä he enää pelänneet. Nyt he olivat rohkeita, sillä he näkivät, että Jumala oli auttanut Daavidia. He juoksivat nopeasti ja ajoivat

kaikki viholliset tiehensä. Daavidin täytyi tulla kuninkaan luo. Sota oli päättynyt. Kuningas sanoi: »Nyt sinun on jäätävä luokseni ainaiseksi. Et saa olla enää lammaspaimen. Olet niin ketterä ja urhoollinen. Olet tästä lähin suuren sotilasjoukon päällikkö. Ja jos viholliset taas tulevat, ajat sotilainesi heidät pois.» Prinssi Joonatan, Saulin poika, oli myös paikalla.

Joonatan rakasti Daavidia kovin. Hän lahjoitti tälle kaikenlaisia kauniita tavaroita: viittansa ja miekkansa, jousensa ja vyönsä. Joonatan sanoi: »Tahdommehan aina

olla ystäviä?» Siihen Daavid suostui mielellään. Hän rakasti paljon Joonatania. Se oli ihana päivä. Nyt Daavid oli kuninkaan ja prinssin ystävä. Mutta hän oli myös Jumalan ystävä. Ja se oli kaikkein ihaninta.

DAAVIDIN TÄYTYY PAETA

Nyt Daavid ei ollut enää lammaspaimen. Hänestä oli tullut tuhannen pää mies. Hän oli suuren sotilasjoukon päällikkö. Vihollisen hyökätessä maahan oli hänen ajettava se pois, ja hän menestyi hyvin, sillä Herra auttoi häntä. Daavid asui kauniissa talossa aivan lähellä kuninkaan palatsia. Hän sai usein tulla kuninkaan luo ja syödä hänen kanssaan. Kuninkaan tytär oli hänen vaimonsa ja kuninkaan poika hänen paras ystävänsä.

Daavidista oli tullut ylhäinen mies. Ihmiset kumarsivat syvään hänelle. He sanoivat: »Daavid on vahva ja urhoollinen. Hän on vahvin meistä kaikista.» Mutta Daavid ei tullut lainkaan ylpeäksi eikä kopeaksi. Hän rakasti Herraa ja ajatteli aina: »Minä en ole vahva, en kykene paljookaan. Vain Herran auttaessa minua pystyn kaikkeen.»

Oli taas kerran ollut sota, ja Daavid oli sotilaineen ajanut kaikki viholliset tiehensä. Silloin vietettiin koko maassa juhlaa. Kun Daavid miehineen palasi, seisoivat ihmiset kadulla odottamassa heitä. Naiset ja tytöt kulkivat pitkänä saattueena heidän edellään. He iloitsivat sodan päättymisestä. He soittivat ja lauloivat lauluja. Mitä he lauloivat? »Saul on karkoittanut tuhat vihollista, mutta

Daavid kymmentuhatta.» Kuningas Saulkin kuuli sen. Hän ajatteli: »Daavid on karkoittanut kymmentuhatta ja minä vain tuhat. Onko Daavid sitten arvokkaampi kuin minä? Näyttää siltä kuin hän olisikin kuningas.» Saul tuli vihaiseksi ja kateelliseksi. Hän ei voinut enää unohtaa laulua. Hänen oli ajateltava sitä kaiken päivää eikä hän voinut yöllä nukkua ajatellessaan sitä. Seuraavana päivänä oli kuninkaan laita taas hyvin huonosti, sillä nyt hän äkkiä tiesi, kuka se toinen oli, joka oli tuleva kuninkaaksi hänen sijaansa. Daavid se oli! Kuningas tiesi sen varmasti. Hän näki sen ihmisistä,

sillä he pitivät paljon Daavidista. Mutta hän näki sen Daavidistakin. Tämähän rakasti Herraa ja oli urhoollinen. »Ihmiset tahtovat karkoittaa minut», ajatteli Saul, »ja Daavidista he aikovat tehdä kuninkaan.» Silloin hän sai jälleen raivokohtauksen. Hän metelöi, kirkui ja tömisti pitkin palatsia. Kaikki palvelijat pelkäsivät häntä.

Mutta Daavid ei pelännyt, vaan sääli kuningasta. Hiljaa hän tuli paikalle harppuineen parantaakseen taas kuninkaan soitollaan. Hän istuutui nurkkaan ja soitti parhaan taitonsa mukaan, sillä hän tahtoi mielellään auttaa kuningas raukkaa. Mutta tällä kertaa hän ei kyennyt auttamaan tätä. Nyt ei Saulin tila tullut paremmaksi, soittipa Daavid miten kauniisti tahansa, sillä nyt Saul tiesi, kuka se toinen oli.

Hän väijyi Daavidia ja ajatteli: »Minä tapan Daavidin, sitten hänestä ei voi tulla kuningasta.» Ja hän heitti keihäänsä kaikin voimin Daavidia kohti, mutta onneksi se ei osunut. Keihäs lensi seinään Daavidin pään ohi.

Silloin Daavid säikähti kovasti. Hän juoksi nopeasti pois palatsista ja oli kiitollinen, että Herra oli suojellut häntä. Mutta hän oli myös huolissaan, koska kuninkaan tila oli tullut kovin huonoksi ja koska hän ei kyennyt auttamaan tätä. Voi, sen jälkeen muuttui kaikki aivan kauheaksi. Daavid ei voinut enää jäädä kuninkaan luo.

Hänen oli paettava hyvin kauas. Joonatankin oli sitä mieltä, sillä kuningas yrittäisi varmasti tappaa Daavidin. Daavidin täytyi kätkeytyä jonnekin metsiin tai vuorille, mistä kuningas ei voisi löytää häntä. Daavid ja Joonatan tapasivat vielä toisensa kaupungin ulkopuolella etäisellä niityllä. Siellä nämä kaksi uskollista ystävää hyvästelivät toisiaan. Ehkä he eivät enää koskaan tapaisi.

He olivat kovin murheellisia, sillä he rakastivat suuresti toisiaan. Itkien he syleilivät toisiaan.

Joonatan sanoi: »Rauhoitu, Daavid. Sinustahan tulee myöhemmin kuningas. Herra tahtoo niin, ja siksi se myös tapahtuu. Oletko sitten hyvä minulle ja lapsilleni, kun tulet kuninkaaksi. Kyllä, sen Daavid lupasi. Ja hänen oli vaikea irrottautua Joonatanista, parhaasta ystävästään. Mutta hänen täytyi tehdä se. Joonatan palasi palatsiin ja Daavid pakeni metsiin. Minne?

Hän ei tiennyt sitä. Hän oli nyt kuin lintu, jolla ei enää ollut missään turvallista sijaa, sillä kuningas yrittäisi etsiä häntä vangitakseen ja tappaakseen hänet. Mutta Daavid tiesi, että Herra pitäisi hänestä huolen. Se rauhoitti hänen mielensä.

RAKASTA VIHOLLISIASI

Daavid-raukka! Nyt hänellä ei ollut enää missään rauhaa. Hän ei voinut palata kotiin, sillä silloin kuningas suoraan päätä vangituttaisi hänet. Mutta hän ei voinut myöskään palata isänsä ja äitinsä luo, sillä sieltäkin kuningas varmasti löytäisi hänet.

Hänen täytyi kätkeytyä metsiin tai erämaahan tai vuorille; milloin minnekin. Eikä hän ollut turvassa missään, sillä kaikkialla oli kuningas hänen jäljillään.

Niin kuin metsästäjä ajaa riistaa, niin ajoi kuningas Saul sotilaineen Daavidia. Hän halusi vangita Daavidin. Hän etsi tätä läpi koko maan, ja kerran oli Daavid joutua vangiksi. Mutta hän ei taistellut kuningasta vastaan.

Siitä piti Herra huolen. Daavid istui luolassa. Tiedätkö, mikä luola on?

Se on hyvin suuri pimeä aukko vuorella. Sellaiseen oli Daavid ryöminyt, ettei kuningas voisi löytää häntä, sillä kuningas oli lähellä. Ja tässä pimeässä luolassa Daavid istui hiljaa ja odotti, kunnes kuningas jatkaisi matkaansa.

Mutta hän ei istunut siellä yksin, vaan hänen kanssaan oli ystäviä. He olivat miehiä, joihin kuningas oli vihastunut ja joiden oli myös paettava häntä. Kaikki miehet istuivat hiljaa luolassa ja odottivat. He eivät uskaltaneet puhua.

He eivät halunneet antaa itseään ilmi, sillä kuningas ja hänen sotilaansa olivat aivan lähellä. He olivat juuri luolan suulla, mutta he eivät tienneet, että Daavid istui sisällä. Kuningas oli etsimisestä kovin väsynyt ja kuumissaan ja nähdessään pimeän luolan hän ajatteli: »Tuolla on miellyttävän viileää, lepään siellä hetkisen.» »Seis!» hän huusi sotilailleen. Silloin kaikki pysähtyivät. Heidän oli levättävä vuoren varjossa. Vain Saul meni luolaan levätäkseen siellä. Daavid miehineen näki hänet. He säikähtivät kauheasti. Heidän sydämensä takoi pelosta ja he pidättivät hengitystään.

Mutta onneksi kuningas ei nähnyt heitä, sillä he istuivat aivan perällä, ja siellä oli hyvin pimeää. Vain luolan etuosassa oli valoisaa. Siihen kuningas Saul laskeutui lepäämään. Pian hän oli unessa.

Nähdessään kuninkaan nukkuvan eivät Daavidin ystävät enää pelänneet. He nauroivat ja sanoivat: »Nyt vihollisemme on käsissämme! Mene vain, Daavid, rankaisemaan häntä pahuudestaan! Lyö hänet kuoliaaksi, sitten hän ei voi enää vainota meitä! Sitten tulee sinusta kuninkaamme!»

Mutta sillä tavalla ei Daavid halunnut tulla kuninkaaksi. Hän vastasi heille: »Ei, sitä en tee. En tahdo tulla murhaajaksi, Herra itse rankaisee häntä.» Mutta hetken kuluttua hän kuitenkin nousi hiljaa ylös ja hiipi kuninkaan jalkopäähän. Hän otti

käteensä kuninkaan suuren, terävän miekan.

Ja sitten ... Löikö hän nyt kuninkaan pään poikki?

Ei, sitä ei Daavid tehnyt. Hän vain leikkasi salaa kappaleen Saulin viitasta, ja sydän jyskyttäen hän hiipi hiljaa takaisin toisten luo kädessään viitan-lieve.

Hetken kuluttua Saul heräsi. Hän nousi ja meni luolasta ulos. Hän sanoi: »Eteenpäin mars!» Ja sitten hän lähti sotilaineen taas edelleen.

Mutta nyt nousi Daavidkin ja meni nopeasti ulos. Saul ei ollut vielä kaukana.

Daavid huusi: »Kuninkaani!» Saul katsoi hämmästyneenä taakseen. Mistä Daavid niin äkkiä siihen ilmestyi. Daavid sanoi: »Kuninkaani, miksi vihaatte minua? Enhän tee teille mitään paha. Katsokaa, olisin voinut surmata teidät, mutta en tehnyt sitä. Leikkasin vain palasen viitastanne.» Ja hän piti viitanlievettä korkealla kädessään. Silloin Saul häpesi. Kyyneleet valuivat hänen silmistään. Hän itki häpeästä ja mielipahasta ja sanoi: »Oi poikani Daavid, olet parempi minua. Olen tehnyt sinulle paha, mutta sinä olet kohdellut minua hyvin. Minä olen vihannut sinua, mutta sinä olet rakastanut minua.» Ja sitten hän lähti sotilaineen hiljaa pois. Hän ei halunnut tehdä enää paha Daavidille. Tiedätkö, miksi niin kävi? Koska Daavid oli rakastanut vihollistaan.

KEIHÄS JA RUUKKU

Muistatko vielä pimeään luolan, minne kuningas Saul meni nukkumaan? Ja kuka istui luolan perällä? Siellä istui Daavid. Hän olisi voinut surmata Saulin, mutta ei

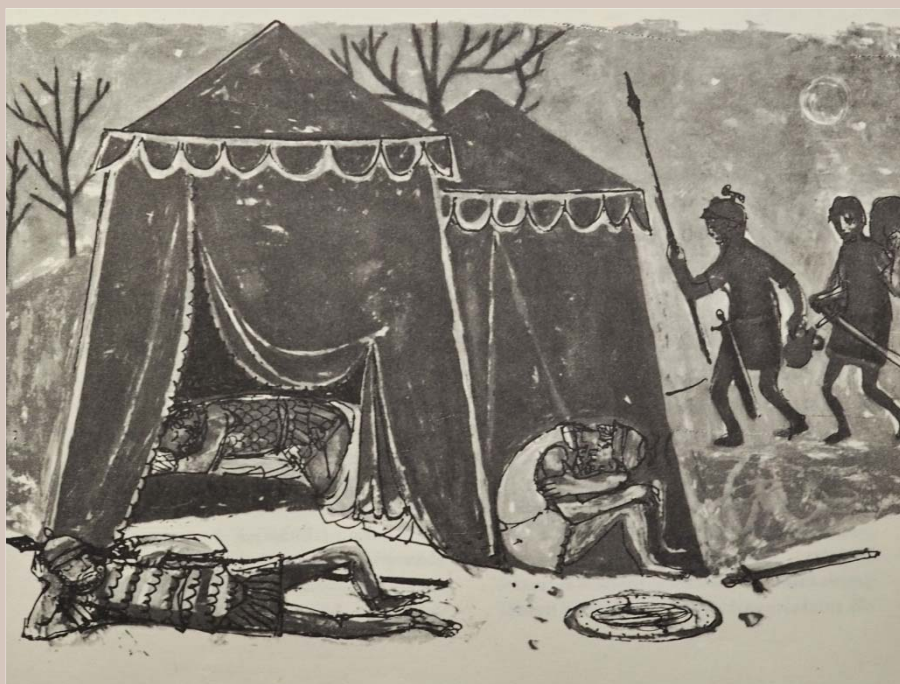

tehnyt sitä. Hän leikkasi vain palasen Saulin viitasta. Daavid rakasti vihollistaan. Ja silloin Saul häpesi eikä halunnut tehdä Daavidille enää mitään paha. Mutta kuningas unohti pian, että Daavid oli ollut hyvä hänelle. Ja jälleen hän ajoi Daavidia takaa läpi koko maan. Koko ajan hän yritti vangita tämän. Kerran hän oli taas etsinyt Daavidia tuloksetta kaiken päivää. Tuli ilta. Missä kuningas nyt nukkuisi? Sotilaat pystyttivät teltan kuningasta varten. Sinne hän laskeutui lepäämään. Hän pani teräväkärkisen keihäänsä maahan aivan päänsä viereen. Siten hän saattoi tarttua siihen heti tarvittaessa. Ja hän asetti myös vesiruukun viereensä. Siitä hän voi juoda janoissaan.

Niin hän paneutui nukkumaan. Hän oli väsynyt kulkemisesta ja etsimisestä. Mutta ensin hän kutsui luokseen pari sotilasta ja sanoi heille: »Te ette saa nukkua! Teidän on pidettävä vahtia ja vartioitava tarkoin, jos vihollisia sattuisi tulemaan. Silloin teidän on herätettävä minut heti.»

Sitten hän paneutui pitkäkseen ja nukahti nopeasti. Toiset sotilaat nukkuivat myös. He olivat hyvin väsyneitä. Entä sotilaat, joiden täytyi olla vahdissa? Voi, he olivat myös hyvin väsyneitä. He eivät jaksaneet seistä kauan, vaan laskeutuivat maahan ja nukahtivat hekin. Niin nukkuivat kuningas Saul ja hänen sotilaansa. Oli yö, vain tähdet loistivat. Oli pimeää ja hiljaista.

Mutta seis, kuka hiipi hiljaa vaisussa pimeässä yössä? Oli tulossa kaksi miestä ja kummallakin oli miekka. He tulivat yhä lähemmäksi ja lähemmäksi. Miehet olivat Daavid ja hänen ystävänsä Abisai. Daavid oli nähnyt kuninkaan, kun vielä oli ollut valoisaa. Hän oli myös nähnyt Saulin paneutuvan nukkumaan. Daavid oli ollut aivan lähellä. Ja nyt hän saapui ystävineen paikalle. He kulkivat varpaisillaan, askel askeleelta. He hiipivät hiljaa nukkuvien sotilaiden

välistä. Voi, jos nyt joku sotilaista heräisi! Jospa sotilaat näkisivät Daavidin! Mutta niin ei käynyt, vaan sotilaat nukkuivat sikeästi. Daavid ja Abisai hiipivät hiljaa heidän ohitse. Sitten he saapuivat kuninkaan teltalle ja hiipivät varpaisillaan sisään. Kuningas nukkui. Daavid ja Abisai seisoivat aivan hänen vierellään. He saattoivat tehdä hänelle mitä halusivat. Abisai kuiskasi: »Tapanko nyt Saulin? Hän on ansainnut sen, sillä hän tahtoo tappaa myös sinut, Daavid.»

Mutta Daavid vastasi vain: »Varo tekemästä sellaista! Jumala ei tahdo sitä. Jumala itse on tehnyt hänestä kuninkaan. Herra on myös rankaiseva häntä.» Sitten Daavid otti Saulin keihään ja ruukun, joka myös oli hänen vieressään. Ja keihäs ja ruukku mukanaan hän hiipi jälleen pimeyteen Abisai perässään. Daavid rakasti vieläkin vihollistaan. Tuli aamu, aurinko nousi ja linnut lauloivat. Äkkiä Daavid huusi kovalla äänellä hänen huutonsa herätti sotilaat. Hän sanoi: »Miksette vartioi kuningastanne paremmin? Hän olisi voinut kuolla. Katsokaa, minulla on tässä hänen keihäänsä ja vesiruukkunsa! Minä olisin voinut tehdä hänelle paha; mutta en ole tehnyt.» Silloin Saul heräsi ja huusi: »Onko ääni sinun, poikani Daavid?» »Kyllä, kuningas», vastasi Daavid, »miksi yhä vainoat minua? Enhän ole tehnyt sinulle mitään pahaa.

Olen ollut aivan lähelläsi, mutta en ole nostanut kättäni sinua vastaan. Etkö lopultakaan usko, etten tahdo olla vihollisesi?» Silloin kuningas taas häpesi kovasti. Hän sanoi: »Kadun sitä, Daavid, olen huono ihminen. Lähdä rauhassa kanssani palatsiin. En enää milloinkaan tee sinulle pahaa.» Mutta Daavid ei lähtenyt kuninkaan mukaan. Hän ei uskaltanut, sillä hän tiesi hyvin, että kuningas taas unohtaisi lupauksensa. Muuan sotilas haki keihään ja ruukun ja toi ne takaisin kuninkaalle. Sitten Daavid ja Saul menivät pois, kumpikin omalle suunnalleen. Saul palasi palatsiinsa. Daavid meni kauas vieraaseen maahan, mistä kuningas ei voinut löytää häntä. He eivät nähneet enää koskaan toisiaan.

DAVIDISTA TULEE KUNINGAS

Daavid asui vieraassa maassa, josta kuningas Saul ei voinut löytää häntä. Kerran koitti Daavidille hyvin murheellinen päivä. Israelissa oli jälleen ollut sota. Filistealaiset olivat palanneet. Saulin ja Joonatanin ja kaikkien toisten miesten oli taisteltava kovasti ajaakseen heidät pois. Ja eräänä päivänä Daavid sai sanoman,

että sekä Saul että Joonatan olivat kuolleet. Nyt ei Daavidin enää tarvinnut jäädä vieraaseen maahan, sillä nyt ei kukaan vainoaisi häntä. Hänellä ei ollut enää vihollista. Mutta Daavid ei iloinnut siitä, sillä hän oli rakastanut paljon Saulia ja vielä enemmän ystäväänsä Joonatania. Hän itki koko päivän. Hän ei voinut murheeltaan syödä eikä juoda, ja illan saapuessa hän otti harppunsa ja laului.

Laulu oli hyvin murheellinen, surunvalitus Saulin ja Joonatanin vuoksi. »Minä murehdin sinua, veljeni Joonatan, sinä olit minulle ylen rakas.» Niin kaikui illan hiljaisuudessa surumielinen laulu. Mutta tuli toki vielä iloinenkin päivä. Silloin tapahtui jotakin ihanaa, sellaista, minkä Jumala oli jo kauan sitten luvannut. Siihen aikaan Daavid vielä oli ollut isänsä luona ja paimentanut lampaita Beetlehemin niityllä. Eräänä päivänä tuli

Samuel. Muistatko sen vielä? Hänellä oli mukanaan sarvellinen tuoksuva öljyä. Tällä öljyllä hän voiteli Daavidin ja sanoi: tästä oli tuleva kuningas. Sanoma oli saapunut Jumalalta. Kuinka kauan siitä olikaan!

Mutta Jumala ei ollut unohtanut Jumala ei unohda koskaan mitään. Mitä hän lupaa, sen hän aina tekee. Kun Saul kuoli, tuli Daavidista kuningas. Hän asui Jerusalemissa upea kuninkaanpalatsissa. Nyt hän oli koko maan herra. Hän oli iloinen ja kiitollinen ja hän ajatteli: »Minä olen tosin ihmisten kuningas, mutta Jumala on minun kuninkaani. Ihmisten tulee totella minua, mutta minun tulee totella Herraa.» Daavid oli hyvä ja Jumalan mielen mukainen kuningas. Herra rakasti suuresti häntä, eikä Daavid unohtanut Herraa. Hän ei myöskään koskaan unohtanut olleensa aikaisemmin köyhä paimenpoika. Hän ajatteli usein: »Kuinka hyvin Herra onkaan minusta huolehtinut. Hän on yhä uudelleen auttanut minua. Hän ei salli minulta minkään puuttuman.» Ja Daavid tarttui harppuunsa. Hän laului jälleen saman laulun kuin paimentaessaan niityllä lampaista: »Herra on minun paimeneni, ei minulta mitään puutu.» Palvelijat kuuntelivat kaunista laulua hiljaisina ja hartaina. Taivaassa sitä kuunteli Jumala.

ABSALOM

Kuningas Daavidilla oli poika nimeltä Absalom. Hän oli varsin sokea prinssi. Erikoisesti hänen tukkansa oli kaunis, se oli tuuhea ja pitkäkiharainen. Absalomilla oli käytettävänään voimakkaitten hevosten vetämät kauniit vaunut. Hänen ajaessaan vaunuineen pitkin katuja liehuivat kiharat hänen päänsä ympärillä. Silloin jäivät ihmiset katsomaan hänen jälkeensä ja puhuivat: »Katsokaa, siinä meni meidän prinssimme, kaunis Absalom.»

Niin, Absalom oli kaunis. Hän oli myös aina ystävällinen ihmisille. Usein hän jopa antoi jollekulle suudelmankin keskellä katua.

Sen vuoksi ihmiset pitivät kovin Absalomista ja puhuivat: »Kuinka rakastettava prinssi hän onkaan! Kuinka hyvä kuningas hänestä vielä tuleekaan! Kyllä vain Absalomista aikanaan on tultava kuninkaamme.»

Kuullessaan tuon kaiken Absalom oli mielissään. Hän oli ystävällinen ja herttainen juuri siksi, että kaikki sanoisivat: »Absalomista on tuleva kuninkaamme.»

Jos hän näet olisi kuningas, hän saisi asua kauniissa palatsissa ja hän olisi koko maan herra, mahtavampi ja rikkaampi kuin kukaan muu. Mutta hänen isänsä oli vielä kuningas ja hänen oli ensin kuoltava. Ennen sitä ei Absalomista tulisi kuningasta. Ja nyt Absalom vain odotti isänsä kuolevan.

Hän ajatteli: »Miten kauan se kestääkään! Haluaisin isäni sairastuvan.

Haluaisin hänen olevan jo kuollut.» Niin kelvoton Absalom oli. Hän näytti hyvältä ja ystävälliseltä, mutta sydämessään hän oli aivan muuta. Hän käyttäytyi hyvin vain päästäkseen kuninkaaksi. Hän oli prinssi, jolla oli petollinen ja ilkeä sydän.

Mutta ihmiset eivät huomanneet sitä. Absalom oli odottanut jo kauan isänsä kuolemaa, mutta Daavid ei sairastunut. Siihen saattoi kestää vielä pitkälti. Ja silloin Absalom ajatteli: »Miksi odottaisin enää? Minähän voin raivata isän tieltäni ja pääsen heti kuninkaaksi.» Hän puhui asiasta ystävilleen.

He olivat yhtä kehoja kuin Absalomkin ja vastasivat: »Tee se, me autamme sinua varmasti.»

Ja mitä tuo kelvoton prinssi teki? Hän meni ystävällisenä isänsä luo ja sanoi: »Isä, saanko mennä Hebroniin? Uhraisin siellä Herralle.»

Daavid vastasi: »Mene huoleti, poikani.» Ja Absalom meni Hebroniin. Se oli pieni kaupunki lähellä Jerusalemiä. Hän kutsui sinne kaikki ystävänsä ja muita miehiä, jotka olivat halukkaat auttamaan häntä. Hän sai kokoon mahtavan sotajoukon, ja tämän joukon kanssa hän palasi Jerusalemiin raivaamaan isänsä tieltään. Hänen miehensä puhalsivat pasunaan ja huusivat kaikkialla: »Absalom on Hebronin kuningas!» Daavid-parka! Hän pelästyi pahoin. Oli miltei uskomatonta, että hänen poikansa saattoi olla niin huono ja aiheutti hänelle niin paljon kärsimyksiä. Mutta kuitenkin kaikki oli totta.

Absalom oli joukkoineen jo matkalla. Pitikö nyt Daavidin puolestaan koota palvelijansa ja sotilaansa? Pitikö hänen taistella omaa poikaansa vastaan?

Ei, sitä hän ei halunnut. Hän ajatteli: »Minä pakenen omaa poikaani. Voi Absalom, mitä kärsimyksiä minulle tuotatkaan!» Mutta hän ajatteli myös: »Herra näkee tämän. Herra tietää kaiken. Jos Hän katsoo hyväksi kuninkuuteni, tuo Hän minut takaisin Jerusalemiin.»

Ja Daavid lähti pois kaupungistaan. Itkien hän kulki halki katujen. Mutta hänen ystävänsä ja palvelijansa lähtivät hänen mukanaan, koko joukko ihmisiä, jotka rakastivat häntä. Saattue oli suuri, mutta murheellinen. Se vaelsi yli joen ja vuoren maan eteläisimpään kolkkaan. Sinne Daavid jäi.

Mutta nyt oli Absalom Jerusalemissa. Hän asui isänsä palatsissa ja oli kuningas. Mutta mahtoiko hän olla tyytyväinen?

Ei, sitä ei tuo huono prinssi ollut. Nyt hän oli kyllä kuningas, mutta aikoi myös pysyä sinä. Sen vuoksi hänen oli vielä saatava isänsä vangiksi. Silloin ei Daavid voisi koskaan palata karkoittamaan Absalomia.

Absalom varusti suuren sotajoukon ja lähti siihen maan kolkkaan, jossa hänen isänsä asui.

Silloin ei Daavid voinut muuta kuin ryhtyä taisteluun omaa poikaansa vastaan. Hän lähetti joukkonsa tuleen lähtemättä kuitenkaan itse mukaan.

Hän jäi paikalleen ja odotti murheellisena ja rauhattomana. Hän ajatteli: »Kunpa Absalomille ei sattuisi mitään pahaa, kunpa hän ei vain kuolisi!

Silloin hänen olisi kaikessa kurjuudessaan kohdattava Jumala, ja Jumala rankaisisi häntä kaikista hänen tihutöistään.» Ja Daavid antoi käskyn kaikille

sotilailleen: »Älkää tehkö nuorukaiselle mitään pahaa!» Niin paljon isä rakasti lastaan. Absalomin ja Daavidin joukot seisoivat suuressa metsässä vastakkain. Siellä ne alkoivat taistella. Absalom ratsasti joukon edellä aasin selässä. Hän ja hänen sotilaansa taistelivat parhaan

taitonsa mukaan, mutta Daavidin sotilaat olivat vahvempia, sillä Herra auttoi heitä. Ja niinpä he voittivat. Kaikki Absalomin sotilaat pakenivat. Absalomkin pakeni. Hän oli hädissään ja hän ratsasti niin nopeasti kuin pääsi, mutta metsä oli tiheä ja oksat

riippuivat alhaalla. Absalom törmäsi puun oksaan. Hänen kauniit hiuksensa

tarttuivat oksiiin kiinni. Aasi juoksi edelleen, mutta Absalom jäi riippumaan puuhun. Siitä Daavidin sotilaat löysivät hänet. Hän oli saanut rangaistuksen. Daavid odotti kotona rauhattomana ja murheissaan. Silloin hänen luokseen riensi mies huutaen riemuissaan: »Kuningas, me olemme voittaneet!» Mutta Daavid ei riemuinnut. Hän kysyi vain: »Miten on käynyt poikani Absalomin?» Mies vastasi: »En tiedä.» Mutta sitten tuli toinenkin mies huutaen: »Kuningas, me olemme voittaneet!» Ja Daavid kysyi jälleen: »Miten on käynyt poikani Absalomin?» Mies vastasi: »Absalom on kuollut.» Silloin Daavid puhkesi itkuun. Hän väenteli käsiään ja vaikeroi: »Oi poikani Absalom, oi poikani, oi rakas poikani! Kuinka toivoisinkaan, että sinä eläisit ja minä olisin kuollut!» Niin suuresti rakasti isä lastaan. Vähän myöhemmin Daavid palasi Jerusalemiin, Hän asui jälleen palatsissaan. Hän istui valtaistuimellaan, ja kaikki oli aivan kuten ennenkin. Mutta ei, ei aivan kaikki. Prinssi Absalom ei liikkunut enää kaduilla. Daavid oli kadottanut poikansa ainaiseksi. Ja ajatellessaan sitä Daavid tuli murheelliseksi. Hän nyhytti: »Oi Absalom, poikani, poikani!»

KUNINGAS SALOMO

Olisitko sinä mielelläsi kuningas? Silloin voisit asua palatsissa. Sinulla olisi koko joukko palvelijoita ja voisit saada kaiken haluamasi. Eikö se olisikin suurenmoista? Mutta pystyisitköhän myös kuninkaan tehtäviin? Kuninkaan on huolehdittava valtakuntansa kaikista ihmisistä. Hänen on pidettävä huolta siitä, että alamaiset ovat onnellisia. Hänen tulee olla erittäin viisas ja ymmärtäväinen, muuten hän ei ole hyvä kuningas. Sitä ajatellessasi et varmaan haluakaan kuninkaaksi. Kuninkaana oleminen tuntuu kovin mukavalta. Mutta se ei ole sitä. Joskus se on pelottavan vaikeaa. Salomostakin se oli hyvin vaikeaa. Hän oli kuningas Daavidin poika. Daavid oli jo kuollut ja Salomo oli nyt kuninkaana. Mutta Salomo ei iloinnut kuninkuudestaan, sillä hän halusi kovin mielellään olla hyvä kuningas. Hän halusi pitää koko Israelin kansasta hyvää huolta, mutta hän oli vielä kovin nuori. Salomo ajatteli: »Tehtäväni on minulle aivan liian vaikea. En ole tarpeeksi viisas ja älykäs. En pysty olemaan hyvä kuningas.» Ja häntä pelotti tuo asia joka päivä. Mutta kerran tapahtui jotakin. Salomo oli uhrannut Herralle. Sitten hän oli mennyt nukkumaan, ja unessa puhui Herra hänelle. Jumala sanoi: »Salomo, annan sinulle jotakin. Voit valita mitä haluat ja saat sen.» Se oli Salomosta ihmeellistä. Mitähän hän haluaisi? Rikkauttako? Vai tulla viisaaksi ja mahtavaksi? Vai pitkää elämää? Ei, ei mitään niistä. Salomo halusi tulla hyväksi kuninkaaksi. Ja hän pyysi: »Herra, anna minulle tarpeeksi sydämen viisautta pystyäkseni olemaan kelvollinen kuningas!» Herra sanoi: »Valitsit hyvin, Salomo.

Minä teen sinusta viisaamman ja taitavamman kuin yksikään kuningas ennen sinua. Ja koska teit hyvän valinnan, teen sinusta myös rikkaan, voimakkaan ja mahtavan. Ja koska olet kuuliainen, annan sinulle vielä pitkän elämänkin.» Silloin Salomo heräsi. Hän ei ollut enää peloissaan eikä rauhaton.

Nyt hän iloitsi siitä, että hän oli kuningas, sillä hän tiesi selviytyvänsä tehtävästään. Kerran Salomon istuessa palatsissa tuli sisään kaksi naista. He olivat riidelleet keskenään ja nyt he halusivat kysyä kuninkaalta, kumpi oli oikeassa. Kummallakin naisella oli lapsi. Toinen lapsista katseli maailmaa iloisin silmin. Se eli ja oli terve. Mutta toinen lapsi makasi naisen käsivarsilla silmät kiinni aivan hiljaa. Se oli kuollut.

»Elävä lapsi kuuluu minulle!» sanoi toinen nainen.

»Se ei ole totta, hän kuuluu minulle», väitti toinen. Salomo sanoi: Kertokaa minulle kaikki!» Ja toinen kertoi: »Oi kuningas, me asumme yhdessä eräässä talossa. Nukumme samassa huoneessa ja meillä kummallakin on lapsi. Mutta viime yönä kuoli heistä toinen. Naapurini lapsi kuoli, oi kuningas. Kuollut lapsi on hänen ja elävä minun.» Mutta toinen nainen sanoi: »Ei, elävä lapsi on minun ja kuollut sinun.» »Minä haluan pitää elävän, sillä minä olen hänen äitinsä!» huusi toinen. »Ei, vaan minä olen oikea äiti ja haluan pitää hänet!» huusi taas toinen. Siinä he nyt riitelivät, eikä sivullinen voinut tietää, kumpi oli oikeassa. Mutta Salomon oli saatava se tietää. Hänen oli sanottava, kumpi sai pitää elävän lapsen. Salomo sanoi: »Te molemmat siis haluatte pitää lapsen?»

»Kyllä, kuningas», sanoi toinen. »Kyllä, kuningas», sanoi toinenkin. Ja silloin

Salomo sanoi sellaista, jota molemmat säikähtivät.

Hän sanoi: »No, sitten on elävä lapsi halkaistava ja te kumpikin saatte puolet siitä.» Sitä ei kuningas tietysti todella tarkoittanut, mutta hän sanoi sen hyvin vakavana, aivan kuin olisi ajatellutkin niin. Hän kutsui sisälle palvelijan, käski hänen tuoda miekan ja sanoi: »Leikkaa lapsi kahtia!»

Palvelija tarttui lapseen ja

otti miekkansa. Mutta silloin alkoi toinen nainen huutaa kauheasti. »Älä tee sitä!» hän huusi. »Älä tee lapselle pahaa! Anna se naapurilleni, kunhan vain lapseni saa elää!» Mutta toinen sanoi: »Hyvä, leikkaa se kahtia, sittenhän meillä

kummallakaan ei ole lasta.» Silloin kuningas tiesi, kumpi oli oikea äiti. Hän sanoi: »Anna lapsi ensimmäiselle naiselle, sillä hän rakastaa sitä. Hän on äiti.» Niin sai nainen lapsensa ja meni onnellisena kotiin. Ja kaikki ihmiset sanoivat: »Kuinka viisas ja älykäs kuninkaamme onkaan!» Salomo oli kuninkaana kauan. Hän piti kansastaan hyvää huolta. Asukkaat olivat onnellisia hänen valtakunnassaan. Hän rakensi myös kauniin temppelin. Se oli Jumalaa varten rakennettu talo, Herran huone, valtava kirkko. Ja tähän temppeliin tulivat ihmiset kaikkialta maasta uhraamaan ja rukoilemaan. Salomo oli todella hyvä kuningas, muttei sittenkään kaikkein paras. Hän oli tosin erittäin viisas, mutta myöhemmin olisi tuleva häntäkin viisaampi kuningas. Hän pitäisi ihmisistä vielä parempaa huolta kuin Salomo ja tekisi heidät vielä onnellisemmiksi. Tämä kuningas hallitsee tänäkin päivänä. Tiedätkö, kuka hän on?

Jeesus Kristus. Hän on myös meidän kuninkaamme, ja jos olemme Hänelle kuuliaiset, pääsemme aikanaan Hänen valtakuntaansa.

ELIA JA KELVOTON KUNINGAS

Israelia hallitsi kerran kuningas nimeltä Ahab. Hän oli hyvin kelvoton kuningas. Hänellä oli puoliso nimeltä lisebel, ja lisebel oli Ahabiakin kehnempi. He asuivat Israelissa kauniissa palatsissa.

He olivat Jumalan kansan kuningas ja kuningatar, mutta eivät tehneet sitä onnelliseksi, vaan päinvastoin. Tiedätkö, mitä he tekivät? He sanoivat: »Me emme rakasta enää Herraa, vaan tahdomme toisen jumalan.» Ja sitten he valmistsivat kuvan. Sille he antoivat nimen baal ja sanoivat: »Tämä on meidän jumalamme.» He polvistuivat ja rukoilivat kuvaa ja kutsuivat maahan pappeja, jotka uhrasivat sille.

Ahab ja lisebel sanoivat alamaisilleen: »Teidänkin on rukoiltava baalia ja unohdettava Herra.» Melkein kaikki noudattivat käskyä. He ajattelivat: »Koska kuningas sanoo niin, täytyy sen olla oikein.» He polvistuivat kuvan eteen ja unohtivat Herran. Mutta he eivät tulleet onnellisemmiksi, sillä ken Herran Jumalan unohtaa, ei saata olla onnellinen.

Mutta Jumala ei tahtonut ihmisten unohtavan Häntä. Hän rankaisi noita ihmisiä. Eräänä päivänä kuningas istui palatsissaan kultaisella valtaistuimellaan ja näytti hyvin mahtavalta.

Yhtäkkiä avautui ovi ja sisään astui outo mies. Hän oli varmaan hyvin köyhä. Hänen yllään oli pitkä, harmaa viitta ja vyötäisillään nahkahihna. Hän ei kuulunut upean palatsin palvelusväkeen. Mies katsoi totisena kuningasta ja sanoi: »Olen profeetta Elia, Jumalan palvelija. Jumala itse on lähettänyt minut tuomaan sinulle rangaistuksen synneistäsi. Ja se on oleva tämä: ei tule enää sadetta eikä yöllä laskeudu kastetta, ennen kuin minä käsken.» Sitten Elia kääntyi ja meni pois.

Tuokion oli palatsissa aivan hiljaista. Kuningas ja palvelijat pelästyivät outoa miestä ja hänen kummallista puhettaan. Mutta sitten he alkoivat nauraa ja sanoivat: »Voi, mikä hupsu mies! Hänkö pystyisi pysäyttämään pilvet ja sateen!« Kului päiviä eikä satanut. Kului viikkoja eikä vieläkaan satanut. Joka päivä aurinko paistoi polttavan kuumana pilvettömältä taivaalta.

Kaikki kuivui. Ruoho kuihtui, kukatkin lakastuivat, lehdet putosivat puista, vilja kuivettui ja kuloutui pellolla. Mutta vilja oli välttämätön ihmisille leivän leipomista varten. Nyt heillä ei ollut mitään leivottavaa eikä siis mitään syötävääkään. Kaikki kärsivät nälkää. Silloin kuningas hätääntyi, sillä hän käsitti, että Elia oli puhunut totta. Hän huusi: »Elia on syypää kaikkeen. Hän on saattanut meidät onnettomuuteen. Hakekaa hänet tänne! Etsikää joka paikasta!« Ahabin sotilaat kulkivat läpi koko maan, etsivät ja etsivät kaikkialta löytämättä Eliaa. Eikä sadetta tullut. Tiedätkö, missä Elia oli?

Jossakin vuorten välissä virtasi puro, pieni, mutkittileva oja, jossa vielä oli vettä. Ja puron rannalla vuorten suojassa istui Elia. Jumala oli

piilottanut hänet sinne. Elia oli löytänyt varman turvapaikan. Sotilaat eivät voineet löytää häntä sieltä, ja Jumala piti hänestä huolta. Yöt Elia nukkui luolassa.

Janoissaan hän joi vettä purosta. Hänen ei myöskään tarvinnut kärsiä nälkää, sillä joka aamu ja ilta Jumala lähetti hänelle syötävää. Tiedätkö, ketkä sitä toivat Eliaalle? Kaarneet, suuret, mustat linnut. Joka aamu niillä oli leipää tai lihankappale nokassaan. Sen ne pudottivat Eliaalle. Ja joka ilta ne palasivat nokassaan leipää tai lihaa, sillä Jumala oli sanonut kaarneille, että niiden oli huolehdittava Eliaasta. Israelin kansa kärsi nälkää, koska se oli unohtanut

Jumalan. Mutta Eliaalla oli syötävää ja juotavaa riittävästi, koska hän oli Jumalan uskollinen palvelija.

ELIA ERÄÄN NAISEN LUONA VIERAASSA MAASSA

Elia asui kauan vuoripuron rannalla. Sieltä eivät kuninkaan sotilaat voineet häntä löytää. Lopulta hänen oli kuitenkin lähdeittävä, sillä vesi loppui. Puro oli ehtynyt kokonaan. Jumala sanoi, että Eliaan oli mentävä vieraaseen maahan, sillä siellä asui muuan nainen, joka oli huolehtiva hänestä.

Elia lähti matkaan. Pitkän vaelluksen jälkeen hän saapui outoon maahan. Hän oli janoissaan ja nälissään tuosta pitkästä matkasta. Yhtäkkiä hän näki erään naisen. Tämä kulki puiden alla keräämässä oksia ja oli koonnut jo hyvänlaisen taakan. Elia kysyi: »Hakisitko minulle hiukan vettä? Olen kovin janoissani.» Sen nainen teki mielellään. Elia sanoi vielä: »Tuo pala leipääkin, olen myös nälissäni.» Mutta silloin nainen ravisti päätään ja sanoi: »Sitä en voi tehdä, minulla ei ole enää leipää, ei palastakaan. Tynnyrini pohjalla on vain kourallinen jauhoja ja ruukussa pari tippaa öljyä, siinä kaikki. Nyt olen etsinyt puita tulen tekoa varten. Voin vielä leipoa pienen kakkaran pojalleni ja itselleni. Mutta sitten on kaikki lopussa ja meidän on kuoltava.»

Miten murheelliselta se kuulostikaan! Mutta Elia ei näyttänyt surulliselta. Hän sanoi: »Mene kotiin ja leivo kakkara, mutta anna se minulle! Sitten voit vielä leipoa itsellesi ja lapsellesikin. Ja aina on jäävä riittävästi jäljelle, sillä näin sanoo Herra: 'Jauhot eivät lopu tynnyristä, eikä öljyä ole puuttuva ruukusta.' Meillä on oleva syömistä niin kauan, kunnes sateet jälleen tulevat ja kaikilla on leipää.»

Ne olivat ihmeellisiä sanoja, mutta nainen uskoi niihin. Hän meni kotiin ja teki tulen. Hän otti kourallisen jauhoja sekä öljyn tähteet ja leipoi niistä kakkaran. Poika istui hänen vieressään katsellen kaikkea suurin, anovin silmin.

Ja yhtäkkiä äiti olisi voinut laulaa riemusta, sillä kuvittele: nyt oli tynnyrissä taas jauhoja ja ruukku oli täynnä öljyä! Kuka ne oli pannut sinne?

Vaimo tiesi sen. Jumala oli sen tehnyt. Se oli suuri ihme. Vaimo leipoi edelleen. Ensimmäinen kakku oli Eliaalle. Toinen oli pojalle. Kolmas oli hänelle itselleen. Hän voi leipoa niin paljon kuin halusi. Joka päivä hän saattoi tehdä niin. Elia jäi asumaan hänen luokseen, ja joka päivä nainen leipoi heille kaikille kolmelle. Herra piti heistä huolen.

Mutta eräästä päivästä tuli murheellinen. Lapsi sairastui. Sen oli vaikea hengittää, ja lopulta hengitys lakkasi kokonaan. Poika oli kuollut.

Äiti murehti suunnattomasti. Hän istui lapsi käsivarsillaan. Hän huusi poikansa nimeä, mutta tämä ei kuullut enää. Lapsi oli kuollut. Kohta se täytyisi haudata, ja sitten se olisi kokonaan poissa.

Elia sääli kovin vaimo raukkaa. Hän sanoi: »Anna lapsi minulle!» Hän otti kuolleen

pojan äidin sylistä, vei hänet huoneeseensa ja pani omalle vuoteelleen. Sitten hän polvistui. Hän ajatteli: »Jumala on sallinut lapsen kuolla, Jumala voi myös sallia sen jälleen elää.» Ja sitten hän pyysi hartaasti: »Herra, minun Jumalani, palauta lapsi eloon!» Hän rukoili siten moneen kertaan.

Ja Jumala kuuli palvelijansa äänen. Lapsi heräsi eloon. Se alkoi hengittää. Se avasi silmänsä ja nosti päänsä korkealle. Elia otti sen riemuiten käsivarsilleen ja toi nopeasti äidille.

»Katso, poikasi elää!» hän huusi. Vaimo saattoi tuskin uskoa sitä, mutta totta se oli. Lapsi ojensi kätensä äitiään kohti. Äiti oli saanut sen takaisin kuolemalta. Vaimo itki ilosta.

Ja Elialle hän sanoi: »Nyt tiedän, olet suuri profeetta, oikea Jumalan palvelija.» Nyt hän oli entistäkin onnellisempi.

ELIA JA KELVOTTOMAT PAPIT

Elia asui kauan edellisen kertomuksen naisen luona kaukaisessa maassa. Koko aikana ei satanut. Siten Jumala rankaisi kuningas Ahabia ja tottelematonta Israelin kansaa. Kuivuutta kesti yli kolme vuotta. Sinä aikana ei maassa kasvanut juuri mitään. Viimein oli rangaistus riittävän ankara. Herra sanoi Elialle: »Mene nyt kuningas Ahabin luo, sillä aion antaa teen tulla.» Elia noudatti kuuliaisesti Herran käskyä. Hän meni Ahabin luo. Hän saattoi tehdä sen rauhassa, sillä hän tiesi Herra] huolehtivan hänestä.

Nähdessään Eliaan kuningas suuttui kauheasti ja huusi: »Siinäkö sinä olet! Olet saattanut Israelin kansan onnettomuuteen!» Mutta Elia sanoi: »Ei, kuningas, en minä ole saattanut Israelia onnettomuuteen, vaan sinä olet sen tehnyt, koska olet unohtanut Herran ja palvellut baalia. Mutta kuuntele nyt, mitä sinun on tehtävä. Sinun on kutsuttava koko kansasi koolle korkealle vuorelle. Ja kaikkien kelvottomien pappien, jotka ovat palvelleet Baalia, on myös tultava. Tämä kaikki on sinun tehtävä.» Eikä Ahab uskaltanut vastata: »En minä tee sitä.» Hänen oli toteltava. Näytti aivan siltä kuin Elia olisikin ollut kuningas. Koko kansa kokoontui korkealle vuorelle. Kuningas oli siellä.

Eliakin oli siellä. Myös baalin kelvottomat papit olivat siellä. He katselivat kateellisina Eliaa. He olisivat mielellään pidelleet häntä pahoin, mutta he eivät uskaltaneet. Heidän oli kuunneltava häntä.

Elia puhui kansalle: »Nyt näytän teille, että Herra on teidän Jumalanne ettekä saa enää koskaan unohtaa Häntä. Herra voi tehdä kaiken, mutta baal ei pysty mihinkään. Kuulkaa, mitä nyt on tehtävä. Baalin papit valmistakoot uhrin. Minä teen sen myös. Mutta me emme sytytä tulta. Papit rukoilkoot Baalia ja minä rukoilen Herraa sytyttämään sen. Ja se jumala, joka lähettää taivaasta tulen sytyttämään uhrin, on oleva meidän jumalamme.»

Kaikkien mielestä tämä ehdotus oli hyvä. Sitten alkoivat kaikki rukoilla ja huutaa: »Oi baal, vastaa meille!» Heidän kurkkunsa kuivuivat huutamisesta, mutta vastausta ei tullut. Taivas ei lähettänyt tulta. Silloin Elia sanoi: »Nyt on minun vuoroni.» Hänkin teki alttarin. Hänkin pani sille puita ja puiden päälle hän pani lehmänlihaa. Sitten hän kaivoi alttarin ympärille ojan ja valeli kaiken vedellä. Oja täyttyi vedestä. Elia polvistuessa uhrin eteen tuli aivan hiljaista. Nyt hänen oli rukoiltava, mutta hän ei huutanut kuten baalin papit. Hän tiesi Jumalan kuulevan muutenkin. Hän puhui hartaasti: »Herra, Aabrahamin, lisäkin ja Jaakobin Jumala, näytä kaikille näille ihmisille, että yksin Sinä olet Jumala ja että minä olen Sinun palvelijasi ja ettei kansasi saa Sinua enää koskaan unohtaa. Vastaa minulle, Herra, vastaa minulle!»

Eikä Eliaan tarvinnut rukoilla enempää. Yhtäkkiä kaikki perääntyivät kauhuissaan,

sillä taivaasta lankesi tuli sytyttäen uhrin, ja se paloi suurin, leimuavin liekeihin. Puu ja liha paloivat ja liekit nuolivat kaiken veden ojasta. Sen nähdessään ihmiset lankesivat polvilleen ja huusivat: »Herra on Jumala, Herra on Jumala!» Nyt he olivat nähneet, että Jumala voi kaiken eikä baal mitään. Nyt he käsittivät, kuinka typeriä ja huonoja he olivat olleet unohtaessaan

mahtavan Jumalan. Väkijoukon mentyä pois Elia jäi yksin vuorelle.

Hän rukoili jälleen, mutta ei tällä kertaa tulta, vaan sadetta. Ja Jumala kuuli palvelijansa tämänkin rukouksen. Vielä samana iltana nousi taivaalle raskaita pilviä ja sade kohisi maahan. Ruoho alkoi jälleen viheriöidä.

Kukat puhkesivat, puut saivat lehdet, vilja kasvoi ja kypsyi. Ihmiset korjasivat sen. Sitten he puivat ja jauhoivat jyvät, ja heillä oli taas jauhoja leivän leipomista varten. Kuka oli antanut heille leivän? Baalko?

Ei toki, ihmiset tiesivät, ettei baal voinut mitään, mutta Herra voi kaiken. Herra piti heistä huolen. Hän yksin oli Jumala.

RIKAS JA KUITENKIN KÖYHÄ

Kauniissa Kanaanin maassa eli isänsä ja äitinsä kanssa muuan pieni tyttö. Maassa oli taas sota. Vieraat sotilaat hyökkäsivät. He ryöstivät ja rosvosivat

kaiken ja veivät saaliin mukanaan omaan maahansa. He jopa ottivat pienen tytönkin ajatellen: »Hän soveltuu lahjaksi päälliköllemme.» Päällikön nimi oli Naeman.

Hän otti tytön ja antoi hänet puolisolleen. Siten tämä sai uuden palvelijattaren entisten lisäksi. Lapsi rukka! Nyt hän ei ollut enää isän ja äidin luona, vaan palvelijattarena vieraan isännän ja emännän suuressa talossa.

Mutta Naeman oli hyvä isäntä. Tyttö piti häntä suuressa arvossa. Naeman oli myös sangen rikas. Hänellä oli palvelijoita ja vaunuja ja hevosia ja rahaa ja paljon kauniita tavaroita. Hän saattoi saada kaiken mitä halusi. Mutta kuitenkin Naeman oli hyvin onneton, sillä hän sairasti vaikeaa tautia. Hänessä oli pitali. Hänen kasvoissaan oli suuria, valkeita haavoja, samoin hänen käsissään ja jaloissaan ja koko ruumiissaan. Kukaan ei osannut parantaa häntä, eivät lääkäritkään. Hänen tilansa tuli yhä huonommaksi. Todennäköisesti hänen olisi pian kuoltava, sillä kukaan ei keksinyt parannuskeinoa tuohon tautiin.

Mutta pieni tyttö tiesi neuvon. Hän puhui emännälleen: »Jos herrani olisi minun kotiseudullani, missä isäni ja äitini asuvat, voisi hän parantua. Elisa pystyisi auttamaan häntä. Hän on profeetta, Jumalan palvelija, profeetta Eliaan seuraaja. Hän osaa tehdä ihmeitä.» Näin tyttö puhui emännälleen. Ja tämä kertoi asian heti puolisolleen. Naeman ajatteli: »Voisinko todella vielä parantua? Kuinka ihanaa se olisikaan!» Ja hän lähti heti Elisan luo. Hän matkusti upeissa vaunuissa ja joukko palvelijoita seurasi häntä. He ratsastivat

Naemanin rinnalla voimakkailla hevosilla. Naeman otti mukaansa myös paljon lahjoja: kultaa ja hopeaa ja kaikenlaisia kauniita esineitä. Ne kaikki olivat lahjaksi Elisalle, jotta tämä parantaisi Naemanin. Matka oli pitkä. Viimein Naeman tuli erään virran rantaan. Sen nimi oli Jordan. Se oli hyvin leveä. Se oli ensin ylitettävä, ja sitten Naeman olikin Kanaanin maassa. Vielä vähän matkaa ja hän oli perillä Elisan luona. Naeman ajatteli: »Elisasta on varmasti hauskaa, että niin rikas mies kuin minä tulee hänen luokseen. Hän tietysti suorastaan riemastuu. Hän kai rientää ulos ja kumartaa syvään edessäni, ja sitten hän rukoilee puolestani ja sivelee käsillään sairasta ruumistani. Ehkäpä sen jälkeen olenkin taas terve.» Mutta Elisa ei tullut ulos. Tuli vain palvelija, joka sanoi: »Teidän on peseydyttävä seitsemän kertaa Jordanissa ja sitten olette jälleen terve.» Ja palvelija sulki oven.

Siinä Naeman nyt seiso. Hän oli pettynyt ja vihainen ja sanoi: »Olenko minä tehnyt sellaisen pitkän matkan vain peseytyäkseeni Jordanissa? Siitä ei ole kuitenkaan apua. Olenhan peseytynyt vaikka miten usein, eikä se ole minua auttanut. Takaisin kaikki! Takaisin kotiin! Kohtaloni on olla sairas, kunnes kuolen.» Ja niin hän lähti pois pettyneenä ja vihoissaan. Hänen palvelijansa ratsastivat hänen rinnallaan pettyneinä hekin. He rakastivat paljon Naemania ja halusivat hänen parantuvan. He sanoivat hänelle: »Miksi olet niin vihoissasi? Mikset usko

profeettaan? Voithan ainakin yrittää. Tee se toki! Peseydy seitsemän kertaa Jordanissa. ehkäpä se sittenkin auttaa.» »No, olkoon!» Naeman aikoi yrittää. Kenties se sittenkin auttaisi.

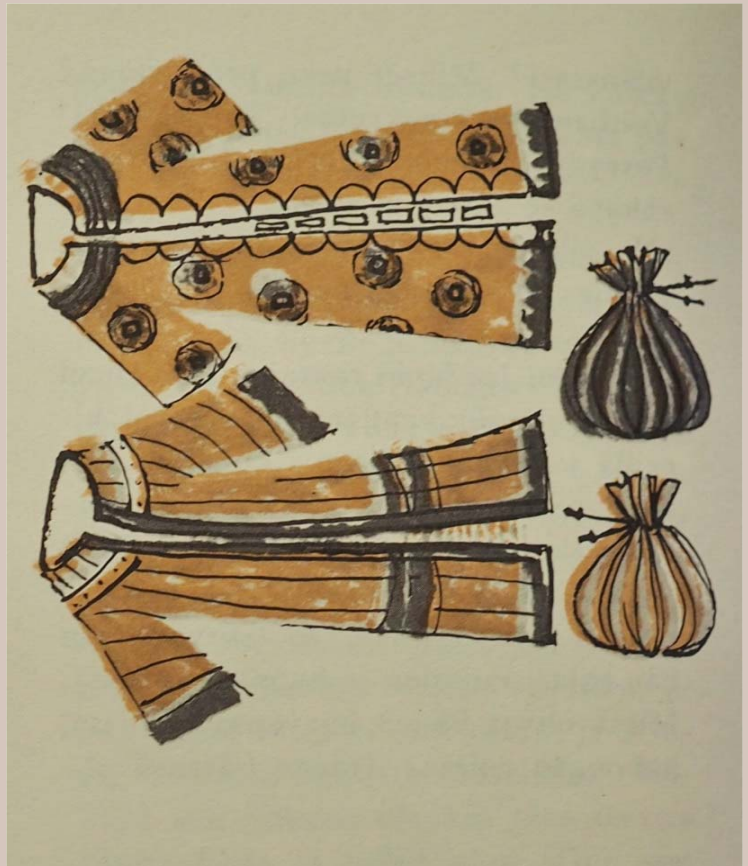
Hän meni Jordanin rantaan. Hän riisui yltään kauniit vaatteensa ja ontui kipeillä jaloillaan veteen. Ja sitten hän alkoi pestä sairasta ruumistaan, kerran, kaksi kertaa, kolme kertaa. Se ei vielä auttanut. Seitsemän kertaa hänen oli peseydyttävä. Ja tehtyään sen hän palasi tanssien ja hyppien vedestä. Missä olivat hänen haavansa? Poissa, kokonaan poissa! Hänen kätensä olivat jälleen terveet, hänen jalkansakin olivat jälleen terveet. Koko hän ruumiinsa oli jälleen terve. Oliko Elisa tehnyt sen? Naeman tiesi paremmin. Sellaista kukaan ihminen voinut tehdä. Jumala oli sen tehnyt. Mutta Elisa oli Jumalan palvelija, hän oli varmasti rukoillut Naemanin puolesta. Sen vuoksi Naeman halu: kiittää

häntä. Hän kiiruhti takaisin Elisan kotiin Hän haki kaikki kauniit lahjat ja laski ne Elisan jalkojen juureen: kultaa ja hopeaa ja hienoja vaatteita. »Valitse» hän sanoi, »valitse itsellesi kauneinta! Oi Elisa, olen niin iloinen! Ota mitä vain haluat!» Mutta Elisa pudisti päätään ja sanoi: »En halua sinulta mitään. Sinun ei tarvitse kiittää minua, sillä en minä ole sinua parantanut. Sinun on kiitettävä Herraa.» Naeman vastasi: »Tuon Herralle uhrin. Olen aina rakastava Häntä enkä unohda Häntä koskaan.»

Sitten Kaikki kauniit tavarat vietiin takaisin vaunuihin. Elisa palasi taloonsa ja Naeman lähti omaan maahansa. Vain Elisan palvelija seisoj vielä ulkona. Hän seisoj siellä seuraten vaunujen menoa. Palvelijan nimi oli Gehasi. Hän oli nähnyt kaikki kauniit lahjat ja hän olisi halunnut itselleen jotakin. Hän halusi saada rahaa. Silloin hän voisi ostaa talon ja maata ja lemmiä ja lampaista. Sitten hän olisi rikas mies. Gehasi ajatteli: »Kuinka tyhmä Elisa onkaan! Hän olisi voinut saada niin paljon rahaa ja kauniita tavaroita ja antoi kaiken olla. Mutta minäpä en annakaan. Elisa on kotona. Hän ei näe mitä minä teen.» Ja Gehasi juoksi

vaunujen jälkeen ja huusi: »Pysähtykää, odottakaa!» Hän juoksi ja vilkutti ja huusi niin kovasti kuin voi. Vaunut pysähtyivät. Naeman hyppäsi ulos. Hän kysyi: »Mikä hätänä? Eikö kaikki ole kunnossa?»

Niin, mitä Gehasin nyt oli sanottava? Hänen täytyi valehdella saadakseen jotakin. Ja Gehasi valehteli: »Oi herra, Elisa haluaisi sittenkin mielellään jonkin lahjan. Hän haluaisi säkillisen hopeaa ja kaksi kaunista viittaa, sillä hänelle tulee vieraita, ymmärrättehän. On tulossa kaksi miestä, ja heille hän antaisi mielellään jotakin.» »Hyvä», vastasi Naeman. Ja hän antoi Gehasille jopa kaksi täyttä säkillistä hopeaa ja lisäksi kaksi upeaa viittaa. Sitten hän lähti edelleen. Ja Gehasi palasi kotiin kauniine tavaroineen. Kuinka hän iloitsikaan! Kuinka ovela hän olikaan ollut! Nyt hän oli rikas ja saattoi ostaa mitä

halusi. Mutta ensin hänen oli piilotettava kaikki hyvin, sillä Elisa ei saanut tietää mitään. Gehasi meni taloon ja tuli viattoman näköisenä Elisan luo. Ja Elisa kysyi: »Missä olet ollut, Gehasi?» Nyt hänen oli valehdeltava taas. Hän sanoi: »En juuri missään.»

Mutta Elisa pudisti surullisena päätään ja sanoi: »Gehasi, Gehasi, ajattelit, ettei kukaan sinua näe. Luuletko rahan tekevän sinut onnelliseksi? Onnettomaksi tulet nyt, Gehasi. Naeman on päässyt taudistaan, mutta sinä sairastut siihen.» Ja Gehasi sai haavoja kasvoihinsa ja käsiinsä. ja jalkoihinsa ja koko ruumiiseensa. Nyt hän oli yhtä sairas kuin Naeman oli ollut aikaisemmin. Rahat Gehasi sai pitää. Nyt hän oli rikas. Hän saattoi ostaa talon ja maata ja kaikkea, mitä mieli. Mutta mitä iloa hänellä nyt oli kaikesta? Hän oli sittenkin köyhä, koska hän oli unohtanut Jumalan. Naeman oli nyt rikas. Hän ei unohtanut Herraa enää koskaan. Entä pieni tyttö hänen talossaan, tyttö, joka oli antanut hänelle niin hyvän neuvon? Hän sai varmasti valita itselleen jonkin kauniin lahjan. Mitähän hän mahtoi valita?

JOONA

Oletko jo kuullut kertomusta Joonasta? Joonan oli profeetta, Herran palvelija, mutta hän ei ollut kuuliainen. Jumala sanoi hänelle: »Joonan, sinun on

matkustettava. Sinun on mentävä suureen Niiniven kaupunkiin, sillä ihmiset tekevät siellä paljon paha. Ja sinun on sanottava, että minä näen tarkoin heidän pahat tekonsa ja rankaisen heitä, elleivät he tee parannusta.»

Mutta Joonan ajatteli: »Ei, sitä en tee. En mene Niiniveen. Tehköt sen asukkaat paha, heidän ovat minun kansani vihollisia. Minä en halua mennä julman vihollisen luo.» Ja hän tosin lähti matkaan, mutta aivan päinvastaiseen suuntaan. Hänen piti mennä itään, mutta hän menikin länteen. Hän pakeni Jumalaa. Joonan ajatteli: »Menen pois, menen hyvin kauas, niin kauas, ettei Jumala enää voi löytää minua. Sitten minun ei tarvitse mennä Niiniveen.» Ja hän kulki ja kulki, kunnes hän saapui meren rantaan. Siitä hän ei päässyt eteenpäin. Rannassa oli laiva, joka oli juuri lähdössä yli valtameren. Joonan ajatteli: »Menen laivaan. Silloin pääsen vieläkin kauemmaksi eikä Jumala varmasti löydä minua.» Hän astui laivaan ja pyysi päästä mukaan. Laivuri suostui ja Joonan antoi hänelle rahaa maksuksi.

Taivas oli aivan sininen ja aurinko paistoi lämpimästi. Pikku laineet liplattivat somasti laivan kylkiä vasten. Oli hauskaa matkustaa meren yli.

Mutta Joonan ei ajatellut niin. Hän ei uskaltanut olla kannella toisten miesten seurassa. Hän pelkäsi Jumalan näkevän hänet. Hän oli väsynytkin pitkästä vaelluksesta ja paneutui nukkumaan kannen alle. Siellä hän ei tuntenut enää uupumusta eikä myöskään pelännyt.

Mutta Jumala näki Joonan pimeän sijan kannen alla. Hän löysi tottelemattoman palvelijansa aavalla merelläkin. Ja Jumala nostatti hirvittävän myrskyn ja lähetti sen laivaa kohti. Myrsky oli kuuliaisempi kuin Joonan, sillä se totteli heti Jumalaa. Se kuljetti muassaan suuria, mustia pilviä. Aurinko piiloutui niiden taakse. Tuuli puhalsi purjeisiin niin, että laiva oli kaatua. Tuuli kasvatti pikku laineet talon korkuisiksi. Aallot löivät laivaa niin, että se oli hajota kappaleiksi. Silloin kapteeni ja merimiehet joutuivat suuren hädän valtaan. Ja Joonan nukkui ruumassa kaikessa rauhassa. Muuan matruusi tuli hänen luokseen, ravisti hänet hereille ja sanoi: »Älkää toki nukkuko, vaan nouskaa auttamaan meitä! Rukoilkaa Jumalaa, ettemme hukkuisi!»

Joonan meni kannelle. Hän näki korkeat aallot ja mustan taivaan. Hän kuuli myrskyn ulvovan, ja silloin hän tiesi, että Jumala oli sittenkin löytänyt hänet. Hän sanoi: »Myrskyn tulo on minun syytäni. Jumala on sen lähettänyt, koska minä olen tehnyt väärin. Olen ollut tottelematon. Minun piti mennä itään, mutta meninkin länteen. Aioin paeta Jumalaa, mutta se on mahdotonta.» Ja Joonan jatkoi: »Ottakaa minut ja heittäkää mereen. Sen rangaistuksen ansaitseen. Sitten Jumala asettaa myrskyn ja meri rauhoittuu.»

Mutta sitä eivät miehet halunneet tehdä. He soutivat kaikin voimin päästäkseen rantaan ja turvaan. Mutta he eivät kyenneet siihen, myrsky raivosi yhä kiivaammin. Silloin eivät miehet tienneet enää muuta keinoa. He tarttuivat

Joonaan ja heittivät hänet mereen. Joonaa ei enää näkynyt. Ja katso, myrsky oli ohi! Jumala asetti sen heti. Tuuli ei enää ulvonut. Aallot eivät lyöneet laivan kylkiä vasten. Mustat pilvet vetäytyivät pois. Taivas tuli jälleen siniseksi ja aurinko paistoi. Laiva saattoi jatkaa matkaansa rauhoittuneella, tyvenellä merellä. Miehet näkivät kaiken ja sanoivat: »Kuinka mahtava Jumala onkaan! Jopa tuuli ja meri tottelevat Häntä. Mekin tahdomme olla Hänelle kuuliaiset.»

Entä Joonaa?

Oliko hän hukkunut? Oliko hän kuollut? Ei, Joonaa ei ollut kuollut, Jumala piti hänestä huolen. Jumala lähetti suuren kalan, valaan. Se nieli Joonan. Hän joutui valaan vatsaan. Siellä oli pilkkopimeää ja kamalaa. Mutta Joonaa ajat teli: »Jumala näkee minut ja kuulee minua täälläkin.» Ja hän alkoi rukoilla. Hän katui kovin tottelemattomuuttaan ja sanoi: »Tästä lähtien tottelen Sinua aina.» Ja Jumala ohjasi valaan meren rannalle. Kala ojensi päänsä vedestä ja oksensi Joonan vatsastaan. Niin Joonaa pääsi takaisin maihin. Mutta Jumala sanoi uudelleen:

»Joonaa, sinun on matkustettava. Sinun on mentävä suureen Niiniven kaupunkiin. Ilmoitan myöhemmin, mitä sinun on siellä puhuttava.»

Joonaa ei uskaltanut enää olla tottelematon. Hän lähti oikealle tielle ja kuljettuaan pitkän taipaleen hän saapui suureen kaupunkiin.

Mitä Joonan oli siellä sanottava? Hänen piti sanoa: »Vielä neljäkymmentä päivää, ja Niinive hävitetään.» Sepä oli hyvä sanoma. Kaupunki hajoaisi kuin korttitalo. Sen Joonaa soi mielellään kelvottomille ihmisille. Hän kulki läpi koko kaupungin ja huusi: »Vielä neljäkymmentä päivää, sitten Niinive hävitetään.»

Ihmiset pelästyivät kovasti tällaista sanomaa. Kuningaskin säikähti. Kaikki olivat tehneet paljon paha. Ja he katuivat syntejään. Kuningas sanoi: »Meidän kaikkien on rukoiltava, että Jumala antaisi meille anteeksi. Ei kukaan saa enää elää huonosti. Meidän on tehtävä kääntymys, jokaisen on se tehtävä.» Ja kaikki rukoilivat. Miehet, naiset, lapset, kaikki rukoilivat. Lampaat määkivät, lehmät ammuivat. Kaikki eläimet auttoivat eikä kukaan elänyt huonosti. Jumala näki sen. Hän sääli kaupunkia ja säästi sen.

Joona odotti vuorella kaupungin lähellä. Hän odotti kaupungin sortumista. Hän halusi nähdä sen kovin mielellään, sillä niiniveläiset olivat hänen vihollisiaan. Joona ei säälinyt heitä. Hän odotti ja odotti, mutta rangaistusta ei kuulunut. Ja silloin Joona raivostui.

Mutta Jumala opetti hänelle, ettei hän saanut niin tehdä. Aivan Joonan vieressä puhkesi maasta yhtäkkiä puu. Se kasvoi hyvin nopeasti. Joona suorastaan näki sen kasvavan. Siitä tuli suuri lehtipuu, Joonan oli hyvä istua sen varjossa, ja hän oli kiitollinen ja iloinen ihmepuusta. Mutta seuraavana aamuna Jumala lähetti madon. Se puri poikki ihmepuun juuret. Puu surkastui, lehdet kuivuivat ja putosivat eikä Joonalla ollut enää varjoa. Aurinko poltti hänen päätänsä. Joona suuttui yhä enemmän. Häntä raivostutti, ettei ollut enää puun varjoa. Ja silloin Jumala osoitti Joonalle, kuinka typerä tämä oli.

Jumala sanoi: »Joona, sinä säälit puuta, enkö minä sitten saa sääliä kaikkia Niiniven aikuisia, lapsia ja eläimiä?» Joona häpesi kovasti. Varmastikin hän ajatteli: »Kuinka huono ja tyhmä olenkaan! Ja kuinka hyvä ja viisas onkaan Jumala! Hän pitää huolen kaikista luoduista. Hän rakastaa sekä ihmisiä että eläimiä.»

HURSKAS KUNINGAS HISKIA

Hiskia oli nuori mies ja rakasti Herraa. Hän oli prinssi. Ja isänsä kuoltua tuli Hiskiasta kuningas, Jumalan kansan kuningas. Mutta Jumalan kansa oli unohtanut Jumalan. Kaikkiällä olivat ihmiset tehneet kuvia ja palvelivat niitä. Jumalaa he eivät enää ajatelleet. Eivätkä he ajatelleet enää Jumalan huonettakaan, kaunista Jerusalemin temppeliä, jonka Saul oli rakennuttanut. Kukaan ei mennyt temppeliin rukoilemaan ja uhraamaan. Miehet olivat jopa naulanneet temppelin ovet kiinni, ettei kukaan enää pääsisi sisään. Kansa parka! Se olisi voinut olla onnellinen ja nyt siitä tuli onneton, sillä joka vuosi hyökkäsivät viholliset maahan rosvoamaan ja ryöstämään rangaistukseksi siitä, että kansa oli unohtanut Jumalan. Hiskia ajatteli: »Näin ei voi jatkua. Kansani on taas opittava rakastamaan Herraa. Sen on jälleen tultava oikeaksi Jumalan kansaksi. Sen vuoksi olen tekevä parhaani.»

Ja Hiskia ryhtyi työhön. Hän rikotutti kaikki epäjumalan kuvat. Hän antoi jälleen

avata temppelin ja koristutti sen uudelleen. Ja sitten hän lähetti palvelijoitaan kaikkialle kutsumaan kansaa Jerusalemiin. Hän sanoi: »Uhratkaamme kauniissa temppelissämme ja pyytäkäämme Herraa antamaan anteeksi meidän pahat tekomme.» Niin kaikki tekivätkin.

He viettivät myös yhteistä juhlaa. Nyt koitti Israelille ihana aika. Koska se jälleen tahtoi rakastaa Jumalaa, tuli siitä voimakas ja onnellinen kansa. Siitä tuli jälleen Jumalan oma kansa. Se ei enää kärsinyt vihollisten hyökkäyksistä, sillä Hiskia lähti heitä vastaan ja karkoitti kaikki.

Mutta Hiskia ei ollut sittenkään vielä tyytyväinen. Hänen työnsä ei ollut vielä päättynyt. Hänen kansansa piti rakastaa Jumalaa vielä enemmän. Oli jäljellä paljon vihollisia, joita vastaan hän aikoi taistella. Hän tahtoi tehdä kansansa vieläkin voimakkaammaksi ja onnellisemmaksi. Mutta

kesken työtään Hiskia sairastui vaikeasti. Hänen lääkäriensä ei voinut auttaa häntä, vaan hän tuli yhä huonommaksi.

Hiskia oli kovin murheissaan. Hänestä oli kauheata olla sairas ja hän ajatteli: »Kuinka hartaasti toivoisinkaan olevani pian taas terve.»

Silloin avautui huoneen ovi. Kuninkaan luo tuli Jesaja. Jesaja oli profeetta, Jumalan palvelija. Hänellä oli kuninkaalle sanoma Jumalalta. Mutta ilmoitus oli kovin huono. Jesaja sanoi: »Kuningas, sinun on otettava jäähyväiset perheeltäsi ja ystäviltäsi, sillä sinun on nyt kuoltava.» Kuinka Hiskia pelästyikään! Mutta kuolemaa hän ei suinkaan pelännyt. Hän rakasti Jumalaa ja tiesi pääsevänsä taivaaseen. Mutta hänellä oli vielä niin paljon tekemistä kansansa hyväksi. Hänen suuri työnsä ei ollut vielä valmis.

Jesaja oli jo mennyt pois, ja Hiskia kääntyi vuoteellaan kasvot seinään päin ja itki tuskissaan. Hänen tyynynsä kostui kyynelistä.

»Oi Herra!» hän vaikeroi, »salli minun elää vielä vähän aikaa! Salli minun vielä vähän aikaa toimia kansani hyväksi! Tahtoisin tehdä sen vielä voimakkaammaksi ja onnellisemmaksi!» Rukous kohosi taivaaseen. Ja katso, hetken kuluttua ovi taas avautui. Tulija oli jälleen profeetta Jesaja. Ja nyt hänellä oli iloinen sanoma kuninkaalle.

Hän sanoi: »Kuningas, kuuntele! Näin sanoo Herra: 'Minä olen kuullut rukouksesi

ja nähnyt kyöneleesi. Parannan sinut. Elät vielä vähän aikaa, viisitoista vuotta. Ja minä olen auttava sinua taistelussasi vihollista vastaan.» Hiskia ei ollut käsittänyt sitä, niin ihana oli sanoma. Mutta hän uskoi siihen, sillä Jumala oli sanonut niin. Kolmen päivän kuluttua oli kuningas jälleen terve. Silloin hän meni ensi kerran ulos. Ja minnekähän hän mahtoi mennä? Hän meni temppeliin, Jumalan huoneeseen. Jumala oli tehnyt hänelle suuren ihmeen. Hän tahtoi kiittää siitä. Parin vuoden kuluttua teki Jumala Hiskialle vieläkin suuremman ihmeen. Silloin tunkeutui vieras kuningas mahtavine sotajoukkoineen maahan. Hän oli israelilaisten vihollinen. Sotilaat aikoivat marssia Jerusalemiin ryöstääkseen kaiken, polttaakseen talot ja vangitakseen Hiskian.

Mutta Jerusalemin ympärillä oli korkea muuri, eivätkä viholliset voineet ylittää sitä. Muurissa oli kyllä portteja, mutta ihmiset sulkiivat ne nopeasti. Siten eivät viholliset päässeet niistä sisään. Mutta he eivät lähteneet kuitenkaan pois. He piirittivät kaupungin ja odottivat, yhä vain odottivat, sillä nyt ei kukaan päässyt kaupungista pois eikä kukaan myöskään sinne sisään. Nyt ei kukaan voinut myöskään tuoda elintarpeita kaupunkiin. Tosin siellä oli vielä joitakin varastoja, mutta ne olisivat pian käytetyt. Silloin joutuisivat ihmiset nälänhätään ja heidän olisi avattava portit.

Kaupungin väki tuli hyvin levottomaksi. Hiskiakin oli huolissaan. Hän ajatteli: »On toki vielä eräs, joka voi auttaa meitä.» Hiskia meni temppeliin ja rukoili: »Oi Herra, auta meitä!» Hänen rukoiltuaan tuli paikalle Jesaja ja sanoi: »Älä pelkää, kuningas, sillä näin sanoo Herra: 'Minä olen auttava sinua, eikä vieras kuningas hyökkää kaupunkiin.'»

Viholliskuningas kirjoitti Hiskialle Jumalaa solvaavan kirjeen. Siihen oli kirjoitettu: »Älä luulekaan, että Jumalasi auttaa sinua. Sitä ei Jumalasi tee, siihen hän ei kykene, sillä minä olen paljon mahtavampi häntä! Älä anna Jumalasi enää pettää sinua.» Mitähän Hiskia teki kirjeelle? Hän vei sen temppeliin. Siellä hän pani sen maahan. Hän ajatteli: »Jumalan on itse luettava kirje. Jumalan on itse annettava vastaus tuohon solvauskirjeeseen.»

Ja sen Jumala myös teki. Yön saavuttua tuli taivaasta enkeli, joka kulki läpi koko vihollisjoukon. Enkeli toi Herran vastauksen kirjeeseen. Aamulla makasi tuhansia vieraan kuninkaan sotilaita kuolleena maassa. Ja jäljellejääneet säikähtivät niin kovasti, että pakenivat nopeasti takaisin omaan maahansa. Eivätkä he uskaltaneet enää koskaan palata. Niin kovasti he pelkäsivät Hiskian Jumalaa. Niin kauan kuin Hiskia vielä eli, ei yksikään vihollinen enää tunkeutunut maahan. Ja israelilaiset olivat onnellisia ja tyytyväisiä.

BAABELIN VANKEUDESSA

Muistatko vielä, kuka Hiskia oli? Hän oli kuningas, joka rakasti Jumalaa ja teki Israelin kansan voimakkaaksi. Se oli ihanaa aikaa.

Mutta Hiskian kuoltua muuttuivat israelilaisten olot huonommiksi. Tuli uusia kuninkaita, jotka eivät rakastaneet Jumalaa ja jotka taas palvelivat kuvia. Kansakin seurasi jälleen heitä. Ihmiset unohtivat Jumalan kokonaan. Hän suhtautui kauan kärsivällisesti kansaansa. Hän varoitti sitä usein, mutta Israelin kansa ei tahtonut kuulla Häntä. Ja tämän takia sitä rangaistiin ankarasti. Vieraat sotilaat tunkeutuivat maahan. He hävittivät Jerusalemin ja polttivat kauniin temppelein. He veivät kaupungin asukkaat omaan maahansa. Siellä näiden oli tehtävä työtä vieraan kuninkaan hyväksi. Sinne heidän oli jäätävä siksi, kunnes Jumala antaisi heille anteeksi. Vieraan maan nimi oli Baabel.

Ja sen kuninkaan nimi oli Nebukadnessar. Hän oli hyvin rikas ja mahtava ja hallitsi puolta maailmaa. Hän asui loisteliaassa palatsissa ja hänellä oli koko joukko palvelijoita. Mutta he eivät olleet tavallisia palvelijoita, vaan ruhtinaita. Kuningas oli näet mielestään niin ylhäinen, että hänen palvelijoidensakin tuli olla ylhäisiä.

Palveluskuntaan kuului neljä israelilaista ylhäisönuorukaista, eräs heistä oli nimeltään Daniel. Oli hyvin vaarallista ja raskasta olla Nebukadnessarin palvelijana, sillä kuningas oli ylpeä ja ankara. Jos palvelija erehtyi, antoi kuningas heti hakata hänen päänsä poikki. Mutta Daniel ja hänen kolme ystäväänsä eivät pelänneet. He rakastivat Herraa ja ajattelivat: »Herra on huolehtiva meistä aina.» Oli yö ja kaikki nukkuivat, myös kuningas Nebukadnessar. Ja hän näki niin kummallista unta, että hän heräsi kauhusta. Mutta valveilla hän unohti näkemänsä unen. Hänen sydämensä takoi rajusti unen johdosta eikä hän voinut enää nukkua. Hän oli varma, että unella oli jotakin sanottavaa.

Hän kutsui viisaat palvelijansa, jotka olivat lukeneet paljon paksuja kirjoja ja väittivät tietävänsä kaiken. Ja heidän seisoessaan kuninkaan edessä tämä sanoi: »Olen nähnyt unen ja haluan tietää, mitä se merkitsee.»

Viisaat palvelijat kumarsivat syvään ja sanoivat: »Oi kuningas, kertokaa vain, mitä olette uneksinut, niin me selitämme sen.»

Mutta kuningas vastasi: »Ei, teidän on kerrottava minulle, mitä olen nähnyt. Jos kykenette sen tekemään, annan teille paljon rahaa. Mutta ellette pysty siihen, hakkautan teidän kaikkien päät poikki.»

Viisaat säikähtivät kauheasti.

»Mutta kuningas», sanoivat he, »kuinka voisimme tietää, mitä olet uneksinut. Ei yksikään ihminen maan päällä voi sitä sanoa.» Silloin kuningas vimmastui ja huusi: »Pettureita olette joka ainoa. Sanotte tietävänne kaiken ettekä tiedä yhtään mitään.» Hän kutsui sotilaansa ja sanoi, että heidän oli hakattava maan

kaikkien viisaiden päät poikki.

Sotilaat kulkivat miekkoineen kautta maan ja tulivat myös Danielin luo. Hänkin ystävineen kuului noihin viisaihin palvelijoihin. Heidätkin piti tappa. Mutta Daniel meni suoraan päätä kuninkaan luo.

»Kuningas», hän sanoi, »tahdotko odottaa huomiseen asti? Todennäköisesti voin sanoa sinulle silloin, mitä olet uneksinut.»

Kuningas suostui. Daniel meni ystäviensä luo ja sanoi: »Ainoastaan Jumala tietää, mitä kuningas on uneksinut. Meidän on pyydettävä Häntä ilmoittamaan meille.» Ja ystävät kääntyivät Jumalan puoleen. Ja yöllä Daniel näki saman unen kuin kuningas oli nähnyt. Jumala myös selitti, mitä se merkitsi. Daniel iloitsi. Hän kiitti Jumalaa ja kiiruhti kuninkaan luo. Kuningas kysyi: »Voitko aivan varmasti kertoa, mitä äskettäin uneksin?» »En, kuningas», sanoi Daniel, »sitä en voi, yksikään ihminen ei voi sitä. Mutta taivaan Jumala tietää kaiken. Hän on ilmoittanut minulle unesi.» Ja sitten Daniel kertoi sen.

Hän sanoi: »Näit hyvin suuren kuvan, kuningas, niin suuren, että pelästyit sitä. Kuvan pää oli kultaa ja rinta hopeaa. Vatsa oli vaskea, sääret rautaa ja jalkaterät rautaa ja savea. Ja lähellä kuvaa oli vuori. Sieltä lähti vierimään kivi. Se vierii kuvan jaloille, kuva kaatui ja kivi murskasi sen kokonaan. Siitä ei jäänyt mitään jäljelle. Ja kivi tuli yhä suuremmaksi. Se tuli yhtä suureksi kuin koko maailma. Siinä oli unesi, kuninkaani. Tahdotko tietää, mitä se merkitsee? Kivi oli voimakkaampi kuin kuva. Ja niin on Jumala voimakkaampi kuin koko maailman kuningaskunnat. Sitä unesi merkitsee.»

Nebukadnessar hämmästy, sillä nyt hän muisti nähneensä tarkalleen saman unen. Hän sanoi: »Oi Daniel, kuinka mahtava Jumalasi onkaan!» Hän antoi Danielille kaikenlaisia kauniita, kallisarvoisia esineitä. Ja siitä lähtien oli Daniel oleva hänen ensimmäinen palvelijansa, kaikkien muiden palvelijoiden päällikkö. Ja Danielin kolmesta ystävästä tuli myös hyvin ylhäisiä. He rakastivat Herraa, ja siksi Hän piti heistä huolen.

TULISESSA PÄTSISSÄ

Danielin kolme ystävää eivät pelänneet mitään, eivät edes kuningasta, vaikka hän oli ylpeä ja ankara. Ja vain siksi, että he tiesivät Jumalan rakastavan heitä ja huolehtivan heistä, he eivät pelänneet. Kun Jumala pitää sinusta huolen, ei sinun tarvitse pelätä koskaan mitään.

Kerran teetti Nebukadnessar valtavan kuvan, melkein samanlaisen kuin hänen unessa näkemänsä kuva oli ollut. Mutta uusi kuva oli kokonaan kultaa. Ja kuvan viereen hän rakennutti uunin eli pätsin, mahtavan kivikiukaan, johon voitiin sytyttää aivan erityisen suuri tuli.

Sitten kuningas kutsutti luokseen kaikki ylhäiset palvelijansa kautta maan,

yhteensä lähes tuhat miestä. Ja hän sanoi: »Kuunnelkaa kaikki tarkoin! Kohta kuulette musiikkia, ja silloin teidän on polvistuttava teettämäni kuvan eteen. Oletteko ymmärtänyt? Jokaisen on polvistuttava ja rukoiltava kuvaa. Se, joka ei niin tee, heitetään palavaan pätsiin.»

Tuli aivan hiljaista. Saattoi kuulla mahtavien tulenliekkien rätisevän, ja savu nousi korkealle taivaalle suurina mustina pilvinä.

Kaikki joutuivat suuren tuskan valtaan. Kun soittoa alkoi kuulua, tekivät miehet kuten kuningas oli käsenyt. He polvistuivat ja rukoilivat kuvaa. Mutta ei, eivät kaikki, Danielin ystävät jäivät seisomaan. He eivät polvistuneet.

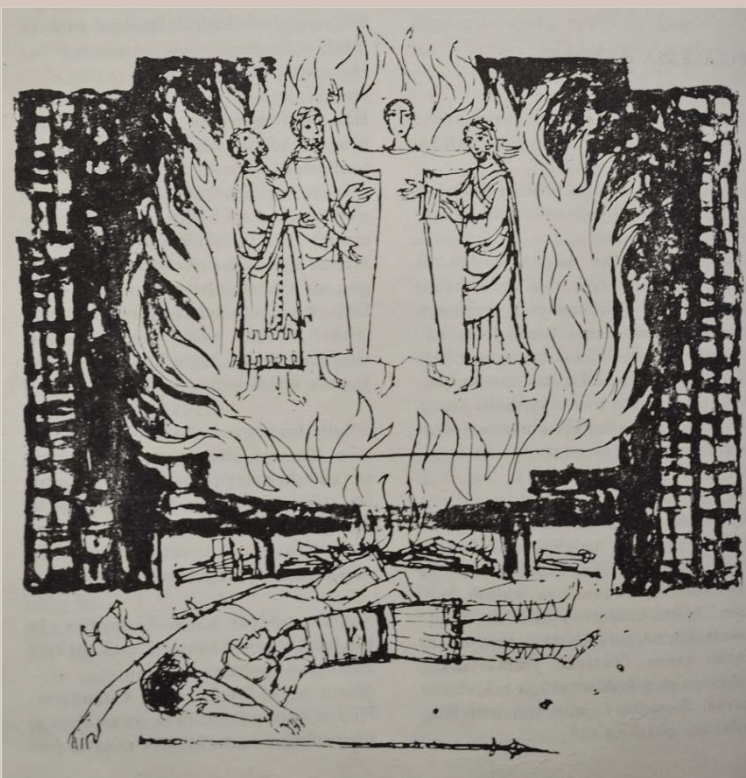
Heidän oli heti tultava kuninkaan luo. Hän oli vihainen ja sanoi: »Tahallanneko te teitte näin? Tahdon koetella teitä vielä kerran. Ellette sittenkään polvistu, heitätän teidät palavaan pätsiin. Ja kuka teitä sitten pystyy auttamaan? Palatte elävältä!» Mutta ystävykset sanoivat: »Kuningas, me emme polvistu kuvan eteen. Sitä emme saa tehdä, Jumala ei sitä tahdo. Ja siksi emme myöskään niin tee. Jos meidät heitetään tuleen, voi Jumala meitä auttaa.»

Silloin kuningas vihastui yhä enemmän. Hän tuli aivan punaiseksi raivosta ja käski palvelijoitaan tekemään tulen seitsemän kertaa mahtavammaksi. Ja sitten hän kutsui paikalle vahvimmat sotilaansa ja käski heidän heittää nuo kolme miestä tuleen.

Sotilaat tekivät kuten käskettiin. Ja tuli hehkui niin kuumasti, että sotilaat kaatuivat kuolleina maahan. Mutta se ei huolettanut kuningasta. Hän ei katsonut sotilaita, vaan ainoastaan tulta ja noita kolmea miestä, jotka oli heitetty sen saaliiksi. Ja silloin hän säikähti hirveästi. Hän huusi palvelijoilleen: »Eikö tuleen heitetty kolme miestä?»

»Varmasti, kuningas», vastasivat he. »Mutta nyt siellä on neljä», huusi kuningas, »katsokaa: yksi, kaksi, kolme, neljä! He kulkevat tulessa edestakaisin. Eikä neljäs ole ihminen, vaan hän näyttää Jumalan pojalta.»

Kuningas meni vielä lähemmäksi tulta ja huusi: »Tulkaa pois, tulkaa luokseni, en ole enää vihoissani!» Miehet tottelivat ja kulkivat tulen läpi, aivan kuin se ei olisi lainkaan polttanut ja tulivat kuninkaan luo. Neljättä miestä ei enää näkynyt. Hän oli palannut taivaaseen. Hän oli tullut vain suojelemaan ystävyksiä.

Ei hiuskarvaakaan heidän päästään ollut palanut. Heidän vaatteistaankaan ei voinut päätellä heidän olleen tulessa.

Nuo kolme ystävästä olivat luottaneet Jumalaan. Ja Jumala oli auttanut heitä. Ja kopea kuningas oli oppinut, että oli vielä eräs häntäkin mahtavampi.

DANIEL LEIJONANLUOLASSA

Danielista oli tullut vanha mies. Hänen hiuksensa ja partansa olivat harmaantuneet. Mutta hän asui yhä kaukaisessa Baabelissa. Hän oli kuninkaan ensimmäinen palvelija. Mutta Nebukadnessar ei ollut enää kuningas. Hän oli kuollut jo kauan sitten. Nykyinen kuningas oli nimeltään Daarejaves (eli Darius). Kuningas Daarejaves piti paljon Danielista ja sanoi: »Daniel on parhain palvelijani. Tahdon tehdä hänestä vielä ylhäisemmän. Tahdon tehdä hänestä käskynhaltijan. Silloin hän on koko kuningaskuntani ja kaikkien muiden palvelijoitteni päämies.» Sen kuullessaan tulivat toiset palvelijat kateellisiksi.

He sanoivat: »Tuleeko hänestä ensimmäinen? Se ei saa tapahtua. Me itse ja joka päivä toiset palvelijat vakoilivat, sattuisiko Daniel tekemään jotakin väärin. Mutta sellaista ei tapahtunut. Hän suoritti työnsä aina niin hyvin kuin taisi. Ja kolme kertaa päivässä hän rukoili. Rukoillessaan Daniel polvistui huoneensa avoimen ikkunan eteen. Jossakin kaukana oli Jerusalem. Siellä oli ollut kaunis temppeli, joka nyt oli tuhkana.

Mutta Jerusalemissa oli Danielin kansa vielä kerran asuva. Ja siellä olin jälleen temppeli, kunhan Israelille, määrätty rangaistusaika olisi ohi.

Daniel katsoi kauas Jerusalemin suuntaan ja sanoi: »Herra, salli kansan pian palata kotiin!» Daniel ei unohtanut koskaan rukousta Hän teki sen uskollisesti kolme kerta päivässä. Toiset palvelijat näkivät sen ja silloin he laativat suunnitelman syöstäkseen Danielin onnettomuuteen ja huolehtiakseen siitä, ettei hän enää olisi ensimmäinen.

Palvelijat menivät kuninkaan luo ja kumarsivat syvään. He käyttäytyivät kohteliaasti ja ystävällisesti ja sanoivat: »Oi kuningas, olemme ajatelleet erästä asiaa. Tiedätkö, mitä sinun pitää tehdä? Sinun on kiellettävä kaikkia alamaisiasi rukoilemasta ketään. He eivät saa anoa mitään toisiltaan eivätkä myöskään Jumalalta yhden kuukauden aikana. Ainoastaan sinulta he saavat anoa, koska olet mahtava kuninkaamme.»

Palvelijoiden puhe miellytti kuningasta. »Olkoon niin», hän lupasi.

»Ja tottelematonta on rangaistava ankarasti», sanoivat palvelijat. »Sellainen alamainen on heitettävä leijonien luolaan.» »Olen kanssanne samaa mieltä», sanoi kuningas. Ja hän lähetti sanansaattajia kautta maan. He ilmoittivat kaikkialla, ettei kukaan saanut yhden kuukauden aikana anoa mitään keneltäkään muulta kuin kuninkaalta. Kaikki ihmiset kuulivat sen, Danielkin.

Hän ymmärsi sängen hyvin, ketkä olivat laatineet tämän kavalan suunnitelman. Hänen vihollisensa sen olivat tehneet. He tahtoivat saattaa Danielin onnettomuuteen. Mitä Danielin oli tehtävä? Jumala oli sanonut, että jokaisen, joka rakasti Häntä, oli myös rukoiltava.

Mutta kuningas määräsi, ettei kukaan saanut sitä tehdä.

Kumpaa Danielin piti totella? Tietysti Jumalaa. Kaikesta huolimatta Daniel polvistui avoimen ikkunan ääreen kolmasti päivässä. Mutta ikkunan luona seisoivat hänen vihollisensa kuuntelemassa. Ja huomattessaan Danielin kiellostä huolimatta rukoilevan he riensivät kuninkaan luo. »Kuningas», he sanoivat, »etkö olekin kieltänyt alamaisasiasi kuukauden aikana rukoilemasta ketään muuta kuin sinua?» »Kyllä», vastasi kuningas, »niin olen todella sanonut.»

»Ja jos joku on tottelematon, heitetään hänet leijonien luolaan?»

»Kyllä», vastasi kuningas, »niin on käyvä tottelemattomalle.»

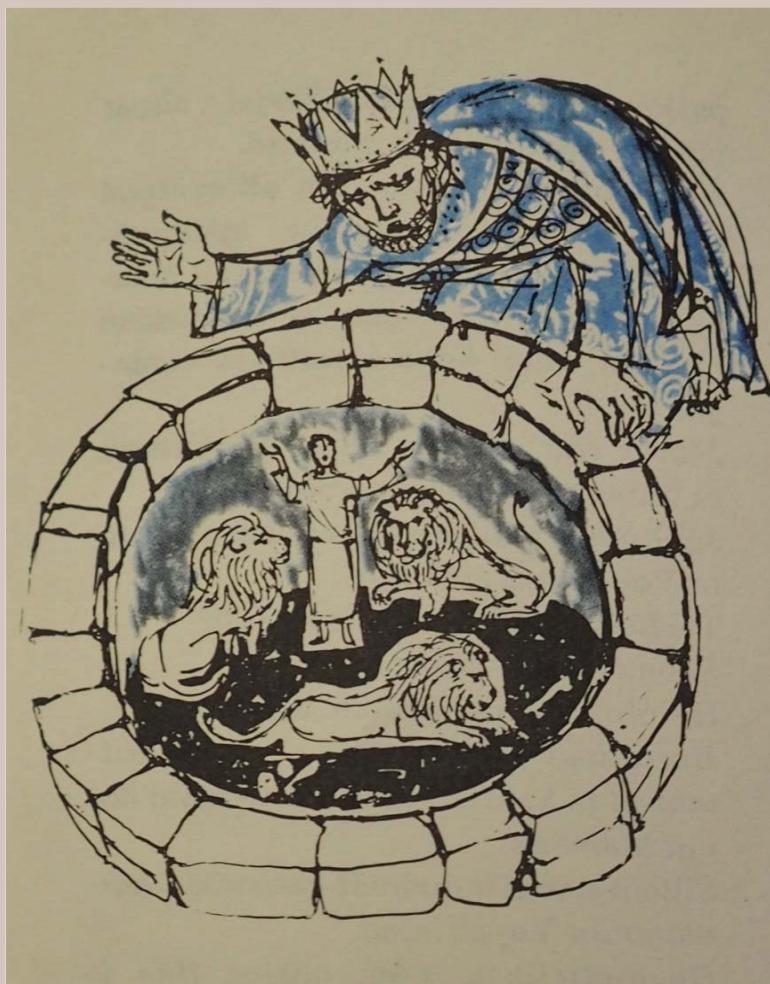
»Oi kuningas», palvelijat huusivat, »sitten on Daniel heitettävä leijonien luolaan.

Hän on ollut tottelematon. Hän rukoilee Jumalaansa kolmasti päivässä.»

Kuningas säikähti. Hän käsitti nyt miesten kavaluuden. »Ei Danielia!» hän huusi, »ei Danielia!»

Mutta miehet sanoivat: »Olet sanonut sen ja sinun on pidettävä sanasi.»

Kuninkaan on aina pidettävä sanansa. Hän olisi mielellään auttanut Danielia, mutta hän ei voinut. Ja samana iltana Daniel heitettiin leijonien luolaan.

Tuli yö, mutta kuningas ei voinut nukkua. Hän oli murheissaan ja hänen oli ajateltava koko ajan Danielia. Auttaisiko tämän Jumala palvelijaansa?

Kuningas nousi vuoteesta aikaisin aamulla ja meni ulos. Sydän vavisten hän tuli leijonien luolalle. »Daniel!» hän huusi, »onko Jumala auttanut sinua?»

Ja yhtäkkiä olisi kuningas voinut huutaa ilosta, sillä luolan syvyydestä kuului ääni: »Kyllä, kuningas, Jumala on auttanut minua. Hän lähetti enkelinsä varjelemaan minua. Enkeli piti huolen siitä, etteivät leijonat tehneet minulle pahaa, koska minäkään en ole tehnyt mitään pahaa.»

Kuningas riemuitsi. »Hakekaa Daniel

pois!» hän huusi, »vetäkää hänet heti ulos!» Paikalle tuli miehiä mukanaan vahva köysi. Ja niin Daniel jälleen seisoikin kuninkaansa edessä elävänä ja terveenä. Hän oli ollut koko yön leijonien keskellä, mutta ne eivät olleet tehneet hänelle mitään pahaa. Se oli suuri ihme. Kuningas iloitsi suuresti saadessaan Danielin takaisin. Mutta sitten kuningas muisti kelvottomat miehet, jotka olivat aikoneet tappaa Danielin. Hän lähetti sotilaita noutamaan heitä ja antoi heittää heidät samaan luolaan. Mutta nyt ei tullut mitään enkeliä pelastamaan heitä. Danielista tuli kuninkaan käskynhaltija, kaikkein ensimmäinen alamainen koko maassa. Ja kuningas määräsi, että kaikkien ihmisten oli palveltava Danielin Jumalaa.

ISRAELIN KANSA PALAA KOTIIN

Israelin kansan oli pysyttävä vie kauan Baabelissa. Siellä sen oli tehtävä työtä vieraalle kuninkaalle. Ja niin hartaasti kuin ihmiset kotimaahan! ikävöivätkin, eivät he päässeet sinne. He olivat vieraan maan vankeja. Hehän olivat unohtaneet Jumalan ja palvoneet kuvia. Mutta vihdoin oli raskas rangaistus ohi. Ja he saivat palata ihanaan Kanaanin maahan. He riemuitsivat ja lähtivät heti matkaan suuressa kulkueessa. Pitkän vaelluksen jälkeen he palasivat omaan maahansa. Mutta heidän talonsa oli poltettu ja Jerusalemin muurit olivat sortuneet. Salomon kaunis temppeli oli poltettu ja hävitetty, vain kiviroskiö oli jäljellä. Mutta israelilaiset ryhtyivät heti työhön. He rakensivat taas uusia taloja ja uuden temppelin sekä pystyttivät korkean muurin kaupungin ympärille. Ja kun kaikki oli valmista, elivät he tyytyväisinä ja iloisina omassa maassaan kuten kerran aikaisemminkin. Mutta nyt he eivät enää palvoneet kuvia, sillä he eivät tahtoneet enää unohtaa Jumalaa.

Ainoastaan Häntä he palvelivat, ja temppelissä he uhrasivat Hänelle. He lukivat myös kirjoja, joissa puhuttiin Jumalasta. Niihin oli kirjoitettu kaikki kauniit kertomukset Adamista ja Eevasta, Aabrahamista, Daavidista ja profeetoista. Ja tiedätkö, mitä niissä vielä oli? Että kerran oli tapahtuva jotakin sanomattoman ihanaa. Sellaista, jonka Jumala jo kauan sitten oli luvannut tapahtuvan. Jo Adamille ja Eevalle Hän oli sen luvannut. Ja sitten jälleen Aabrahamille ja myös Daavidille. Yhä uudelleen oli Jumala luvannut, mutta vielä ei ollut mitään tapahtunut?

Tiedätkö sinä, mitä Jumala oli luvannut?

Että kerran oli syntävä lapsi, joka oli tekevä ihmiset täysin onnellisiksi. Lapsi oli oleva maailman Vapahtaja. Jo kauan olivat ihmiset odottaneet Vapahtajaa, eikä Häntä ollut vielääkään tullut. Mutta varmasti Hän oli tuleva, sillä Jumala oli luvannut sen. Ja mitä Jumala lupaa, sen Hän aina pitää.

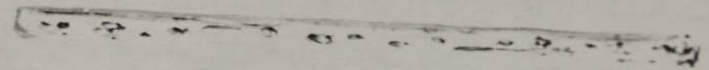
Jumalan kirjoissa kerrottiin hyvin paljon Vapahtajasta. Kirjat olivat täynnä ennustuksia Hänestä. Niissä sanottiin, että Hän oli syntävä Beetlehemissä,

Daavidin syntymäkaupungissa, ja että hänestä oli aikanaan tuleva kuningas, ei ainoastaan Israelin, vaan koko maailman kuningas. Mutta sitä, milloin Hän oli syntyvä, ei Jumalan kirjoissa sanottu. Ja ihmiset odottivat ja odottivat, mutta Vapahtaja ei tullut. Tiedätkö, keitä sen sijaan tuli? Roomalaiset tulivat. He olivat israelilaisten vihollisia. He tulivat ja ottivat koko maan valtaansa ja kohtelivat sen asukkaita kovin huonosti. Silloin nämä ikävöivät entistäkin hartaammin Vapahtajaa. He ajattelivat: »Ah, olisipa Hän jo syntynyt!» Ja he menivät temppeliin ja rukoilivat: »Rakas Jumala, tahdothan lähettää Vapahtajan pian luoksemme! Me ikävöimme Häntä sanomattomasti.» Ja viimein hyvin pitkän ajan kuluttua saapui Vapahtaja. Hän syntyi Beetlehemissä, kuten oli kirjoitettu. Tiedätkö, mikä Hänen nimensä oli? Jeesus.

UUSI

TESTAMENTTI

KERTOMUS MIEHESTÄ, JOKA SAI HYVÄN SANOMAN

Vähäisessä majassa jossakin vuorilla asui Sakarias-niminen vanha mies vaimonsa Elisabetin kanssa. Sakarias oli pappi, ja hänen tehtäviinsä kuului kertoa ihmisille Jumalasta. Hänen oli myös rukoiltava ja uhrattava kansan puolesta. Sakarias ja Elisabet olivat hyviä ihmisiä, jotka rakastivat Herraa. Mutta heidän muuten onnellista elämäänsä painoi muuan suru: heillä ei ollut koskaan ollut omaa lasta.

Nuorempina he olivat usein rukoilleet itselleen lasta ja olivat odottaneet sitä kauan, mutta näytti siltä, ettei Herra kuullut heidän rukoustaan.

Nyt he olivat tulleet jo vanhoiksi eivätkä enää ajatelleet koko asiaa, ja aikaisemmat rukouksensa he olivat unohtaneet. Niin vanhat ihmiset kuin he eivät varmasti saisi enää lasta.

Eräänä päivänä Sakariaan piti lähteä matkalle. Hänen oli mentävä Jerusalemiin, maan pääkaupunkiin. Sakarias pukeutui parhaimpiin vaatteisiinsa: valkeaan, kauniiseen papinpukuun, suuteli Elisabetia ja lähti matkaan. Jerusalem oli kaukana, mutta viimein Sakarias tuli korkean vuoren laelle, josta saattoi nähdä koko kaupungin: paljon somia, vihreiden puiden ympäröimiä valkeita taloja. Jerusalem oli kaunis kaupunki. Toisten rakennusten joukosta erottui muuan hyvin suuri talo. Sekin oli valkea, mutta siinä oli kultainen katto joka kimalsi auringossa. Suuri talo oli temppeli, Jumalan huone. Kaikkialta maasta kokoontuivat ihmiset sinne uhraamaan. Sakariaskin oli menossa uhrijuhlaan. Temppelin edessä oli suuri aukio, jota kutsuttiin esipihaksi. Sinne ihmiset toivat uhrinsa. He ostivat lampaan ja antoivat sen papeille. Nämä teurastivat sen ja asettivat sitten liekkien päälle. Lampaan liha paloi ja savu nousi taivaalle. Sitä kutsuttiin poltto uhriksi ja se merkitsi: »Herra, me tiedämme rikkoneemme sinua vastaan pyydämme sitä anteeksi uhraamalla niin kuin olet laissasi määrännyt.»

Ja Herra ymmärsi uhrin tarkoituksen Mutta tiedätkö, kenellä oli lupa mennä itse temppeliin, sillä sielläkin oli uhrattava? Ainoastaan yksi pappi kerrallaan sai mennä sinne, ja jokainen olisi halunnut olla juuri tuo yksi.

Papit heittivät arpaa, ja tiedätkö, kuka voitti tällä kertaa? Sakarias! Kaikkien toisten oli jäätävä ulkopuolelle, mutta Sakarias meni hartaana temppeliin.

Hän tuli suureen kultaseinäiseen huoneeseen. Siellä paloi seitsemän lamppua, ja seinät ja katto välkkyivät. Oli aivan hiljaista, sillä Sakarias oli yksin. Nyt hänen piti suorittaa uhri. Temppelissä paloi kultainen malja hiililiekin päällä.

Sakarias sirotti maljaan pieniä suitsutusjyviä. Niistä nousi hienotuoksuinen savu, joka kutsuttiin suitsutusuhriksi. Ja uhratessaan temppelin yksinäisyydessä Sakarias rukoili hiljaa ulkona olevien ihmisten puolesta. Mutta kesken rukoustaan hän kauhistui, sillä yhtäkkiä hän ei ollutkaan 'enää yksin, vaan hänen vieressään seiso joku pukeutuneena samanlaiseen valkeaan pukuun kuin hän itsekkin. Mutta olento ei ollut pappi, vaan enkeli, joka oli tullut taivaasta.

Sakarias vetäytyi kauhusta vapisten taaksepäin. Mutta enkeli sanoi: »Älä pelkää, Sakarias, sillä olen tullut kertomaan sinulle ilosanoman. Sinun rukouksesi on kuultu. Vaimosi Elisabet on synnyttävä pojan, ja sinun on annettava hänelle nimi Johannes.» Tuntui siltä, kuin Sakarias ei olisi ymmärtänyt mitään. Hän ei näyttänyt lainkaan iloiselta, vaan seiso ravistaen päätään aivan kuin ei olisi uskonut enkelin puhetta. Oliko hänen rukouksensa saada lapsi vielä nyt tullut kuulluksi? Rukous, jonka Sakarias oli jo melkein unohtanut? Ei, niin vanha nainen

kuin Elisabet ei voinut enää saada lasta.

»Lapsi on tekevä sinut hyvin onnelliseksi», sanoi enkeli, »eikä vain sinut, vaan lukemattomat muutkin ihmiset, sillä hän on oleva Jumalan palvelija ja vartuttuaan mieheksi hän on julistava Vapahtajan pikaista tulemista.»

Enkeli ajatteli Sakariaan iloitsevan tästä tiedosta, sillä ihmiset olivat jo kovin kauan odottaneet Vapahtajan syntymistä.

Mutta Sakarias vain ravisti päätään. Hän ei yksinkertaisesti voinut uskoa. »Ei», hän sanoi, »sellaista ei voi tapahtua. Minä sekä vaimoni olemme iäkkäitä. Kuinka saattaisin uskoa sellaista? Senhän täytyisi olla ihme.»

Mutta enkeli sanoi: »Etkö tunne minua, Sakarias? Olen Gabriel ja asun taivaassa Jumalan luona. Jumala itse on lähettänyt minut tuomaan sinulle sanoman. Etkö enää usko Herraan? Niinpä minun on osoitettava sinulle, että Herra voi tehdä ihmeen: minä rankaisen sinua nyt heti, koska et uskonut sanojani. Katso, olet oleva mykkä niin kauan, kunnes se, minkä olen ilmoittanut, tapahtuu.» Ja samassa oli enkeli kadonnut. Sakarias oli jälleen yksin. Ulkona temppelin esipihassa seisoivat ihmiset odottamassa. He ajattelivat': »Miksikähän vanhus viipyy niin kauan temppelissä?»

Mutta lopulta he näkivät hänen tulevan. He odottivat Sakariaan sanovan: »Herra siunatkoon teitä.» Siten teki jokainen pappi tullessaan temppelistä. Mutta Sakarias ei sanonut mitään. Hän ei kyennyt enää puhumaan, sillä hän oli tullut mykäksi. Ja ihmiset ajattelivat: »Mitä merkillistä hänelle on tapahtunut? Mitä hän on nähnyt temppelissä?» Mutta kuinka Sakarias yrittikin, ei hän voinut sanoa sanaakaan. Suoritettuaan tehtävänsä temppelissä hän palasi taas kotiin. Hän kiiruhti päästäkseen pian vaimonsa luo, sillä tämänkin oli saatava tietää, että Jumala oli kuullut heidän rukouksensa. Niin, nyt Sakarias uskoi, sillä yrittäessään vielä sanoa, ettei enkelin puhe ollut totta, hän ei kyennyt siihen. Ja niinpä hänen oli uskottava, että Jumala saattoi tehdä ihmeitä.

Ajatellessaan tätä Sakarias riemastui. Hän olisi halunnut laulaa ilosta, mutta hän ei pystynyt siihenkään. Saavuttuaan kotiin hän otti taulun ja kirjoitti siihen kaikesta, mitä oli tapahtunut. Elisabet sai siten tietää enkelin ilmoituksesta. Kuinka onnellinen hän olikaan! »Johannes on oleva hänen nimensä!» Niin kirjoitti Sakarias tauluun. Johannes ... tiedätkö sinä, mitä se merkitsee? »Jumala on armollinen.» Ja vajaan vuoden kuluttua tapahtui ihme. Silloin Sakarias ja Elisabet saivat pojan.

Naapurit ja ystävät kuuluivat tapahtumasta ja iloitsivat. Ja lapsen tultua kahdeksan päivän vanhaksi tulivat he katsomaan sitä. Nyt pidettiin oikea juhla, sillä lapselle annettiin nimi. Vieraat arvelivat, että hän saisi nimen Sakarias isänsä mukaan, mutta Elisabet sanoi: »Ei, hänen nimensä on oleva Johannes.» Johannesko?» kysyivät vieraat, »eihän hänelle toki voi antaa niin harvinaista nimeä. Kysymmepä sitä hänen isältään, hän tietää paremmin.»

Ja he kysyivät Sakariaalta: »Minkä nimen lapsi saa?»

Sakarias halusi sanoa sen, mutta hän ei voinut vielä puhua. Hän otti taulunsa ja kirjoitti siihen: »Johannes on hänen nimensä.»

Mutta vieraat pudistivat päätään, sillä he eivät käsittäneet mitään.

Mutta yhtäkkiä Sakarias osasi jälleen puhua, sillä nyt oli tapahtunut kaikki, minkä enkeli oli ilmoittanut.

»Johannes on hänen nimensä oleva!» huusi Sakarias, »sillä Jumala on kuullut rukouksemme.» Ja sitten Sakarias alkoi riemuissaan laulaa. Hän lauloi Jumalan kunniaksi laulun, jonka hän itse oli kirjoittanut.

Ja kaikkialla, minne ihmiset menivät, he kertoivat Sakariaasta, Elisabetista ja pienestä pojasta, jonka nimi oli Johannes.

ENKELI ILMESTYY MARIALLE

Muistatko vielä vanhan Sakariaan, jolle enkeli ilmoitti ilosanoman? Hän sai tietää sen ollessaan temppelissä. Enkelin nimi oli Gabriel, joka asui taivaassa Jumalan luona. Ja nyt hänen oli jälleen tuotava sanoma maan päälle.

Tällä kertaa enkeli ei mennyt suureen Jerusalemiin, vaan maan kaukaisessa kolkassa sijaitsevaan vähäiseen kaupunkiin, jonka nimi oli Nasaret.

Ja nasaretilaiseen pieneen, kurjaan majaan enkeli toi kauneimman sanoman, mikä koskaan on maan päälle ilmoitettu. Majassa asui nuori tyttö nimeltään Maria.

Oikeastaan hänen olisi pitänyt asua palatsissa, sillä hän oli prinsessa. Hän oli kauan sitten hallinneen kuningas Daavidin sukua. Mutta sitä ei Nasaretissa juuri kukaan tiennyt. Marian naapurissa asui puuseppä nimeltään Joosef. Hänkin oli

oikeastaan prinssi, sillä myös hän oli kuningas Daavidin sukua.

Mutta siitäkään ei juuri kukaan tiennyt mitään. Joosef oli köyhä, aivan yhtä köyhä kuin Maria, ja hänen oli tehtävä utterasti työtä ansaitakseen jokapäiväisen leipänsä. Joosef ja Maria rakastivat toisiaan ja aikoivat pian solmia avioliiton. Mutta he eivät aikoneet asua palatsissa, vaan Joosefin pienessä puusepän majassa. Jerusalemissa oli kyllä yksi palatsi, mutta siellä asui vieras kuningas. Hänen nimensä oli Herodes ja hän oli hyvin julma. Vierailta sotilailla oli maan herruus. He olivat roomalaisia ja kohtelivat kansaa huonosti. Elettiin levotonta aikaa. Ihmiset eivät olleet onnellisia. Mutta kerran oli koittava parempi aika. Jumala oli sen luvannut. Kerran oli syntävä lapsi, josta suureksi vartuttuaan oli tuleva kuningas ja joka oli tekevä ihmiset vapaiksi ja onnellisiksi. Mutta kuka on huolehtiva lapsesta sen synnyttyä? Kuka oli oleva lapsen äiti? Eikö hän ollutkin oleva onnellisin äiti maan päällä? Eräänä päivänä Maria oli yksin kotona.

Silloin puhui hänelle ääni: »Terve, armoitettu, sinä siunatuin naisten joukossa.»

Ja kohottaessaan katseensa Maria näki enkelin seisovan edessään. Enkeli oli Gabriel, ja hänen yllään oli hohtavan valkeat vaatteet. Enkeli katsoi Mariaan lempeästi, mutta Maria pelästyi kuitenkin hiukan ja ajatteli: »Mitä hän tarkoittaa? Siunatuin naisten joukossa? Olenko minä oleva se?»

Mutta enkeli sanoi: »Älä pelkää, Maria,

minä olen tullut ilmoittamaan sinulle ihanan sanoman. Jumala on minut lähettänyt. Vähän ajan kuluttua olet synnyttävä pojan ja hänen nimekseen on pantava Jeesus. Vartuttuaan suureksi on lapsestasi tuleva kuningas aivan kuten Daavidkin oli aikoinaan. Mutta sinun poikasi on pysyvä kuninkaana iankaikkisesti. Kuullessaan sen Maria ilostui, sillä nyt hän ymmärsi: lapsi oli oleva Vapahtaja, joka oli tekevä ihmiset iloisiksi ja onnellisiksi. Ja hän, Maria, oli oleva tämän lapsen äiti! Silloin piti todellakin paikkansa, että hän oli siunatuin naisten joukossa. Maria kysyi: »Mutta kuka on lapsen isä? Minähän en ole vielä aviovaimo.» Enkeli vastasi: »Jumala itse on isä. Sen vuoksi lapsesi ei ole mikään tavallinen lapsi, vaan sitä on kutsuttava Jumalan pojaksi.» Sen kuullessaan Maria kumarsi kunnioittavasti päänsä. Jumala itse tahtoi olla hänen lapsensa isä! Oi, sitten Maria tahtoi olla äiti. Ja hän sanoi: »Silloin on kaikki hyvin, ja tapahtukoon niinkuin olet sanonut.» Enkeli palasi taivaaseen. Hän oli suorittanut tehtävänsä. Hän oli tuonut pieneen majaan kauneimman sanoman, mikä maan päälle koskaan on ilmoitettu.

SEIMEN LAPSI

Kaksi ihmistä, mies ja nainen, kulki katua pitkin. He kulkivat hitaasti. He olivat äärettömän väsyneitä, sillä he olivat vaeltaneet pitkän matkan. Kulkijat olivat Maria ja Joosef. He olivat matkalla Beetlehemiin. Siellä oli kuningas Daavid kerran asunut. Heidän oli mentävä sinne verollepanoa varten, keisari oli niin käskenyt. Ja keisarin käskyä oli toteltava, sillä hän oli melkein koko maailman valtias. Keisari halusi tietää, kuinka paljon asukkaita oli hänen valtakunnassaan. Sen vuoksi oli jokaisen kirjoituttava nimensä omassa kaupungissaan. Marian ja Joosefin oli siis mentävä Beetlehemiin, koska se oli heidän kaupunkinsa. Siellä olivat heidän esivanhempansa eläneet. Beetlehemiin oli pitkä matka. Maria ja Joosef eivät voineet käyttää rautatietä, sillä siihen aikaan ei sellaista ollut olemassa. He eivät voineet myöskään ratsastaa aasilla tai käyttää vaunuja, sillä he olivat köyhiä eikä heillä ollut rahaa aasin tai vaunujen hankkimiseen. Heidän oli kuljettava koko matka jalan. Se kesti kauan, ja matkalaiset, ennen kaikkea Maria, väsyivät kovin. Mutta viimein he näkivät kaukaa Beetlehemin valkeat talot. Heidän lähestyessään kaupunkia oli jo tullut ilta. Aurinko oli juuri laskemaisillaan. Joosef sanoi: »Tulehan, Maria, olemme pian perillä. Sitten etsimme majapaikan, jossa voimme levätä yön.» He kulkivat eteenpäin ja tulivat lopulta Beetlehemiin. Mutta oli tullut jo aivan pimeää. He menivät suureen

majataloon. Sieltä voi matkalainen saada yösjän, ja siellä oli varmaan vuode Mariallekin, että hän voisi levätä kunnollisesti.

Mutta matkalla oli paljon muitakin ihmisiä, jotka tarvitsivat lepoa. Majatalo oli aivan täynnä. Maria ja Joosef etsivät vapaata paikkaa, mutta sellaista ei ollut missään. Koko majatalossa ei ollut heille yösjää. Mitä heidän nyt oli tehtävä?

Oliko heidän nukuttava ulkona paljaan taivaan alla?

Onneksi ei. He löysivät jotakin. He löysivät tallin ja menivät sinne. Lampaat olivat ulkona kedolla. Onneksi tallissa oli olkia ja seimi. Se oli lampaiden ruokkimista varten rakennettu puukaukalo. Joosef valmisti oljista

vuoteen. Siinä oli Marian hyvä levätä. Ja molemmat kiittivät Herraa rauhallisesta yösjastaan.

»Nuku hyvin, Maria.»

»Nuku hyvin, Joosef.»

Ulkona oli pimeää. Tähdet kimalsivat korkealla taivaalla. Beetlehemissä oli yö. Ja Beetlehemin tallissa hiljaisessa, pimeässä yössä tapahtui suurin ihme, mikä maan päällä on koskaan tapahtunut. Siellä Maria synnytti enkelin lupaaman lapsukaisen. Kuinka pieni se olikaan! Juuri yhtä pieni ja avuton kuin kuka vastasyntynyt tahansa. Lapsukainen näytti aivan tavalliselta mutta se oli pyhä lapsi. Se oli Jumalan Poika. Mieheksi vartuttuaan siitä tulisi kuningas, joka tekisi kaikki ihmiset onnellisiksi. Niin oli enkeli sanonut. Maria riemuitsi lapsestaan. Hän otti sen syliinsä ja suuteli sitä hellästi. Joosefkin riemuitsi. Hän silitti lasta suurilla, karkeilla käsillään. Marialla ei ollut lasta varten nuttua, mutta hän kääri sen liinoin. Hänellä ei ollut kehtoakaan, mutta Joosef teki oljista vuoteen seimeen. Sitten Maria pani lapsensa seimeen makaamaan.

»Hänen nimensä on oleva Jeesus», puheli Maria, »niin on enkeli määrännyt.» Ja pieni kuningas makasi eläinten ruokakaukalossa.

Jumalan Poika oli syntynyt tallissa. Kukaan ei tiennyt tapahtumasta.

BEETLEHEMIN PAIMENET

Oli hiljaista ja pimeää. Oli keskiyö. Beetlehemin asukkaat nukkuivat. He

eivät tienneet mitään Jeesuksen syntymästä.

Mutta kedolla Beetlehemissä ulkopuolella oli paimenia. He eivät nukkuneet, sillä heidän oli paimennettava lampaita. He olivat sytyttäneet nuotion ja istuivat sen ympärillä. Lampaat nukkuivat paimenien takana.

Tähdet kimalsivat heidän yläpuolellaan ja tuuli suhisi ruohikossa. Muuten oli aivan hiljaista. Mutta yhtäkkiä paimenet pelästyivät kovin, sillä tuli niin valoisaa, kuin aurinko olisi alkanut paistaa. Ja valkean valon keskellä seisoivat enkelit. Hän oli tullut taivaasta. Paimenet joutuivat suuren hädän valtaan.

Mutta enkeli sanoi: »Älkää pelästykö! Sillä minä olen tullut ilmoittamaan teille suuren ilon. Herra Jeesus on syntynyt. Hän on teidän kauan odottamanne Vapahtaja, ja Hän on syntynyt Beetlehemissä. Kiiruhtakaa katsomaan Häntä. Ette voi erehtyä, sillä löydätte siellä lapsen kapaloituna seimessä makaamasta.» Ja yhtäkkiä ilmestyi taivaalle ainakin tuhat enkeliä. He täyttivät ilman, ja he lauloivat niin ihanan laulun, etteivät paimenet olleet vielä koskaan sellaista kuulleet:

»Kunnia olkoon Jumalalle korkeuksissa,
ja maassa rauha ihmisten kesken,
joita kohtaan Hänellä on hyvä tahto,»

Niin enkelit lauloivat, ja sitten he nousivat jälleen taivaaseen.

Tuli jälleen aivan hiljaista tuolla Beetlehemin kedolla.

Mutta paimenet eivät istuutuneet enää tulen ääreen, vaan sanoivat toisilleen:

»Kiiruhtakaamme ja menkäämme Beetlehemiin katsomaan sitä, mikä on tapahtunut ja minkä enkeli meille ilmoitti! Vapahtaja on syntynyt! Oi, kuinka ihanaa se on!»

Ja paimenet kiiruhtivat yli pimeän kedon. He jättivät lampaat yksin, Herra huolehtisi niistä ja niin he tulivat kaupunkiin ja löysivät tallin. Hiljaa he astuivat sisään. He näkivät Marian ja Joosefin, kaksi samanlaista köyhää ihmistä kuten he itsekin. Ja he näkivät pienen lapsen, samanlaisen kuin toisetkin lapset. Mutta paimenet tiesivät, ettei tämä lapsi ollut mikä tahansa lapsi, sillä se makasi kapaloituna seimessä aivan kuten enkeli oli sanonut. He eivät saattaneet erehtyä: juuri häntä enkeli oli tarkoittanut. Tässä oli Vapahtaja, joka oli antava ihmisille onnen.

Paimenet polvistuivat seimen ääreen ja rukoilivat lasta. »Rakas Jeesus», he sanoivat, »rakas Vapahtaja, kuinka ihanaa onkaan, että olet tullut luoksemme. Meillä ei ole mitään annettavaa sinulle, sillä olemme vain köyhiä paimenia, mutta tahdomme aina pitää sinut mielessämme. Tahdomme rakastaa sinua. Teetkö sinä myös meidät onnellisiksi?»

Ja he kertoivat Marialle, mitä kedolla oli tapahtunut. Mutta sitten heidän oli palattava lampaiden luo.

Paimenet kulkivat kedolla ja lauloivat:

»Kunnia olkoon Jumalalle korkeuksissa,
ja maassa rauha ihmisten kesken,
joita kohtaan Hänellä on hyvä tahto.»

Paimenet eivät osanneet laulaa yhtä ihanasti kuin enkelit, mutta hartaasti he sen tekivät. Heidän oli suorastaan pakko laulaa, sillä niin iloisia he olivat. Seimen lapsi oli tehnyt heidät niin onnellisiksi.

LAPSI VIEDÄÄN TEMPPELIIN

Joosef ja Maria jäivät joksikin aikaa Beetlehemiin.

Eräänä päivänä he veivät ensimmäisen kerran lapsensa mukanaan Jerusalemiin. Muistathan, että temppeli on Jumalan huone. Sinne Joosef ja Maria aikoivat mennä. He tahtoivat kertoa Herralle, kuinka he iloitsivat lapsukaisestaan. Ja he aikoivat pyytää Herraa siunaamaan lapsen ja pitämään hänestä huolta. Siten tekivät isä ja äiti aina saatuaan pojan. Ja vielä oli tapana uhratakin Herralle. Rikkaat toivat lampaan ja köyhät pari kyyhkystä.

Maria kantoi Jeesusta sylissään kulkiessaan kadulla. Siellä liikkui paljon väkeä. Mutta kukaan ei katsonut lasta eikä tervehtinyt Mariaa, sillä kukaan ei tiennyt, että hänen sylissään oli kauan odotettu Vapahtaja.

Temppelissäkin oli paljon ihmisiä, mutta kukaan ei huomannut lasta.

Joosef uhrasi Herralle. Mutta koska hän oli köyhä, ei hän voinut antaa lammasta, vaan hän osti kaksi kyyhkystä ja antoi ne papille. Pappi pani kätensä lapsen päälle ja sanoi: »Herra siunatkoon sinua.» Mutta pappi ei tiennyt, kuka lapsi oli. Silloin tuli temppeliin muuan vanhus. Hän meni suoraan Marian luo. Vanhus oli onnellinen nähdessään lapsen. Ilonkyöneleet valuivat hänen poskiaan pitkin. Hänen nimensä oli Simeon ja hän tiesi, kuka lapsi oli. Jumala oli sen hänelle ilmoittanut.

Simeon oli ikävöinyt jo kauan Jeesusta. Hän oli ollut murheellinen, koska lasta ei vain syntynyt. Mutta viimein oli Jumala sanonut hänelle: »Älä murehdi, Simeon, ennen kuolemaasi olet näkevä Vapahtajan.»

Ja nyt oli Simeonin kauan odottama lapsi syntynyt. Kuinka onnellinen vanhus olikaan! Hän otti lapsukaisen käsivarsilleen ja sanoi: »Nyt kuolen mielelläni, Herra, sillä olen saanut lohdutuksen. Silmäni ovat nähneet Vapahtajan.»

Ja Simeon lauloi riemulaulun.

Sitten muuan vanha nainen ontui temppeliin. Hänen nimensä oli Hanna ja hän oli jo kahdeksankymmenen neljän vuoden ikäinen. Hannakin tiesi, kuka lapsi oli. Hän otti pienokaisen syliinsä ja huudahti: »Hän on Vapahtaja! Hän on siis vihdoinkin tullut! Oi, kuinka onnellinen olen.»

Ja sitten hän lähti ontumaan pitkin katuja ja kertoi kaikille nähneensä Vapahtajan. Joosef ja Maria palasivat onnellisina lapsi mukanaan kotiin.

ITÄISEN MAAN TIETÄJÄT

Eräänä yönä tietäjät taas tutkivat tähtiä. Ja silloin he yhtäkkiä huomasivat aivan

uuden tähden. Kuinka kaunis ja suuri se olikaan! Ja miten juhlallisesti se säteilikään! Se näytti olevan kaikkien muiden tähtien valtiias.

Tietäjät katsoivat riemuissaan tuota loistavaa näkyä.

»Kas, uusi tähti«, sanoivat he, »sehän merkitsee sitä, että jossakin on syntynyt lapsi. Ja tuollainen erikoisen loistava tähti merkitsee rikasta ja ylhäistä, kuninkaallista lasta.«

He tarkastelivat tähteä kauan ja puhuivat kuninkaan lapsesta, eivätkä he osanneet enää ajatella mitään muuta. Eräs heistä sanoi: »Tiedättekö, mitä teemme? Me etsimme tuon lapsen. Ja löydettyämme hänet kumarramme häntä, sillä hänestä tulee varmasti mahtavampi ja rikkaampi kuin yksikään kuningas on häntä ennen ollut.«

Tiedäthän, mistä aurinko nousee aamulla? Kaukaa idästä. Juuri siellä, hyvin etäällä asui Jeesuksen syntymän aikaan muutamia vanhoja, viisaita miehiä. He olivat lukeneet paljon paksuja kirjoja ja he olivat kaikkia muita ihmisiä viisaampia ja etevämpiä. Heitä kutsuttiin tietäjiksi. Mieluimmin he kuitenkin tarkastelivat tähtiä. He puhuivat: »Tähdet ovat ihania. Jumala on ne luonut ja sallii niiden loistaa joka yö. Jumala on kaikkia ihmisiä viisaampi.« Ja tietäjät lähtivät matkaan etsimään kuninkaan lasta. Ensin he noutivat tallista kamelinsa. Nämä ovat paljon suurempia eläimiä kuin hevoset ja niiden selässä on hyvä tehdä taivalta. Tietäjät ottivat mukaansa myös arvokkaita, kauniita lahjoja lapselle. Heillä oli mukanaan kokonainen lipas täynnä kultaa.

Ja niin tietäjät nousivat kameleiden selkään ja lähtivät matkaan. He ratsastivat

siihen suuntaan, missä he olivat nähneet uuden tähden. Siellä jossakin oli vastasyntynyt kuninkaan lapsi. Matka oli pitkä.

Tietäjät kulkivat läpi suurten metsien ja yli korkeiden vuorten. He kulkivat vieraiden, outojen maiden halki, ja yhä eteenpäin he ratsastivat, kunnes lopulta

saapuivat Juudean maahan. Siellä oli varmasti heidän etsimänsä lapsi. Mutta kuinka he löytäisivät hänet?

Tietäjät matkustivat Juudean halki ja tulivat Jerusalemiin, maan pääkaupunkiin. Siellä he kyselivät ihmisiltä: »Missä on se äsken syntynyt Juudean kuningas? Olemme nähneet hänen tähtensä itäisillä mailla ja olemme tulleet häntä kumartamaan.»

Mutta ihmiset eivät tieneet uudesta kuninkaasta mitään. Tietäjät ratsastivat läpi koko kaupungin. He menivät palatsiinkin. Ehkä lapsi oli siellä.

Mutta palatsissa asui vain vanha kuningas. Hänen nimensä oli Herodes, ja hän oli julma mies.

Herodes säikähti kuullessaan tietäjien puheen.

Hakivatko tietäjät Juudean kuningasta?

»Minä se olen», huusi Herodes, »ja pysyn myös kuninkaana! Mutta minua he eivät tietystikään etsi. Pitäisikö olla vielä toinenkin? Nuori, vastasyntynytkö? Sellainen ei käy, vain minä olen kuningas.»

»Olisiko jossakin kansan odottama Vapahtaja?» ajatteli Herodes. »minun on ehdottomasti löydettävä hänet. Surmaan hänet, sillä en salli muuta kuningasta kuin itseni.»

Herodes kutsui luokseen kaikki kirjanoppineet. He olivat miehiä, jotka tiesivät kaiken Raamatusta. Herodes kysyi: »Tiedättekö, missä Vapahtaja on syntyvä?» Kyllähän kirjanoppineet sen tiesivät. He sanoivat: »Beetlehemissä, kuningas, niin sanotaan Raamatussa.»

»Hyvä», sanoi Herodes, »panen sen mieleeni.»

Sitten hän kutsui tietäjät salaa luokseen.

Hän teeskenteli ystävällisyyttä ja kysyi:

»Milloin näitte uuden tähden?»

»Jo jonkin aikaa sitten», sanoivat tietäjät»,

olimme silloin vielä kaukana omassa maassamme. Olemme etsineet kuninkaallista lasta jo kauan löytämättä häntä.»

»Minä autan teitä», sanoi kuningas, »ehkä hän on Beetlehemissä. Menkää heti sinne ja etsikää huolellisesti. Ja löydettyänne lapsen tulkaa luokseni kertomaan minulle, sillä minäkin tahdon mennä kumartamaan häntä.»

Valehtelija!

»Minäkin tahdon kumartaa häntä»,

Herodes sanoi vielä. Todellisuudessa hän tahtoi tappaa lapsen. Mutta viisaat eivät tieneet kuninkaan julmuutta. He lähtivät suoraa päätä Beetlehemiin.

Oli tullut ilta. Aurinko oli jo laskenut. ja tähdet alkoivat loistaa. Tietäjät ratsastivat edelleen. Yhtäkkiä he näkivät jälleen tähtensä! Sama kaunis, suuri tähti, jonka he olivat nähneet idässäkin, loisti taivaalla ja näytti heille tien Beetlehemiin. Tietäjät seurasivat tähteä, ja sen pysähtyessä hekin pysähtyivät ja laskeutuivat ratsailta.

Tähti pysähtyi pienen majan ylle. Viisaat astuivat sisään.

Kuka asui majassa?

Jeesus-lapsi Marian ja Joosefin kanssa. Hän näytti aivan tavalliselta lapselta, mutta tietäjät tiesivät, ettei hän ollut sitä. Hän oli kauan ikävöity nuori kuningas. Hänestä oli tuleva kerran maailman rikkain ja mahtavin hallitsija. Viisaat polvistuivat kunnioittavasti lapsen eteen.

»Oi Herra Jeesus», he sanoivat, »kuinka iloitsemme siitä, että olemme löytäneet sinut.»

Sitten he hakivat lahjansa ja laskivat ne lapsen eteen. Siinä oli kullalla täytetty lipas, suitsutusruukku ja mirharasia. Lahjat olivat kauniita ja kallisarvoisia, mutta tietäjät luopuivat niistä mielellään, sillä he tunsivat itsensä onnellisiksi. He viettivät yönsä Beethlehemissä ja näkivät kukin saman unen: He kuulivat äänen puhuvan heille: »Kunnetkaa tarkoin! Te ette saa palata Heroksen luo. Hän on julma ihminen, sillä hän ei aio suinkaan kumartaa lasta vaan tappa sen.» Ääni oli Jumalan, ja tietäjät noudattivat sen kieltoa. He eivät palanneet kuninkaan luo, vaan antoivat tämän odottaa turhaan. He menivät toista tietä omaan maahansa. Ja tietäjät riemuitsivat koko elämänsä ajan siitä, että he olivat löytäneet Jeesuksen, Kuninkaitten Kuninkaan.

JULMA KUNINGAS HERODES

Oli keskiyö. Kaikki ihmiset nukkuivat. Mutta Herodes, julma kuningas, ei voinut nukkua. Hänen täytyi aina ajatella tietäjiä. Missä miehet viipyivät? Hän oli odottanut heitä jo kauan, mutta he eivät olleet tulleet.

Ja Herodeksen oli ajateltava alinoma Beethlehemissä syntynyttä nuorta kuningasta. Hän himoitsi saada lapsen käsiinsä ja huolehtia, ettei siitä tulisi koskaan kuningasta. Hän ei malttanut odottaa tehdäkseen lapselle pahaa. Mutta sellaiseen ei julma kuningas pystynyt. Jumala varjeli lasta.

Jeesus oli vielä Beethlehemissä. Hän nukkui rauhallisesti Marian käsivarsilla.

Joosef, Marian puoliso, nukkui myös. Ja hän näki unen.

Hän näki kauniin, säteilevän enkelin, joka katsoi häneen sanoen: »Joosef, nouse, ota lapsi ja Maria mukaasi ja lähde pian pois täältä. Mene Egyptiin ja pysy siellä niin kauan, kunnes sanon sinulle toisin. Herodes aikoo tappa lapsen.»

Siihen Joosef heräsi. Merkillinen uni kauhistutti häntä. Hän herätti Marian ja kertoi hänelle, mitä enkeli oli sanonut. Molemmat ymmärsivät saaneensa sanoman Jumalalta. Ja vielä samana yönä he pakenivat Beethlehemistä hiljaisen pimeyden turvaan. Matka Egyptiin oli pitkä.

Mutta Marian ei tarvinnut enää kulkea jalan, sillä he eivät olleet enää köyhiä.

Muistathan, että he olivat saaneet idän tietäjiltä kauniita, kallisarvoisia tavaroita.

Niiden joukossa oli myös lipas täynnä kultaa, ja Joosef saattoi ostaa aasin. Maria

istui aasin selässä Jeesus-lapsi sylissään, ja Joosef kulki vierellä ohjaten aasia. Niin he saapuivat Egyptiin.

Siellä he olivat turvassa, eikä julma kuningas voinut tehdä lapselle pahaa. Mutta Herodes ei tiennyt mitään Joosefin ja Marian paosta, vaan luuli lapsen olevan yhä Beethlehemissä. Ja hän vain odotti tietäjien paluuta. Mutta hän odotti turhaan. Ketään ei tullut, ja Herodeksen kärsivällisyys loppui. Hän kutsui palvelijan ja sanoi: »Kiiruhda Beethelheemiin katsomaan, missä tietäjät viipyvät.» Palvelija noudatti käskyä ja palasi pian. Hän sanoi: »Oi kuningas, tietäjät eivät ole enää siellä, vaan ovat jo aikoja palanneet omaan maahansa. He ovat menneet salaa toista tietä kulkematta lainkaan Jerusalemin kautta.»

Herodes vihastui. »Tietysti he ovat pettäneet minua!» hän huusi, »he ovat löytäneet nuoren kuninkaan eivätkä halunneet kertoa siitä minulle. Mutta aivan varmasti tulen kaikesta huolimatta löytämään hänet.»

Ja julma Herodes teki jotakin kauheaa.

Hän kutsui sotilaansa ja antoi käskyn: »Menkää Beethelheemiin, ottakaa kiinni kaikki kahta vuotta nuoremmat poikalapset ja tappakaa heidät!»

Sotilaat olivat aivan yhtä julmia kuin kuningaskin ja täyttivät käskyn.

Julma Herodes istui palatsissaan ja luuli, että Jeesus-lapsi oli kuollut. Hän sanoi: »Olen voittanut. Nyt ei pienä kuningasta ole enää olemassa. Minä yksin olen jälleen kuningas ja myös jään siksi.» Mutta Jeesus-lapsi ei ollut kuollut. Hän oli kaukana Egyptissä Joosefin ja Marian kanssa. Siellä heidän kaikkien oli pysyttävä, kunnes enkeli sanoisi toisin.

»Olen voittanut», sanoi Herodes, »olen pysyvä kuninkaana.»

Mutta vain vähän aikaa enää kesti hänen kuninkuutensa, sillä hän sairastui, eikä kukaan voinut auttaa häntä. Niin oli julma kuningas kuollut.

Entä nyt?

Oliko hän voittanut?

Herodeksen kuoltua enkeli tuli Egyptiin Joosefin luo ja sanoi: »Palaa omaan maahasi lapsen kanssa, sillä Herodes on kuollut!»

Ja niin lähtivät Joosef ja Maria matkaan jälleen omaan maahansa. He eivät asettuneet enää Beethelheemiin, vaan Nasaretiin Joosefin majaan.

Joosef oli jälleen puuseppä. Hänen oli tehtävä työtä elättääkseen perheensä. Maria hoiti taloutta ja lastaan.

Eikä kukaan nähdessään Jeesuksen ajatellut, että hän oli Vapahtaja.

Mutta kerran olisi Jeesus oleva kuningas ja tekevä ihmiset onnellisiksi.

JEESUKSEN LAPSUUS

Ollessaan vielä lapsi Jeesus asui Joosefin, puuseppän majassa Nasaretin kaupungissa. Joosef teki työtä ja Maria hoiti taloutta, ja Jeesus kasvoi suureksi ja

voimakkaaksi. Kaikki ihmiset, varsinkin lapset, pitivät hänestä.

Hän näytti aivan samanlaiselta kuin kuka tahansa toinen nuorukainen, mutta kuitenkin hän oli erilainen. Hän ei tehnyt koskaan missään väärin. Hän oli pyhä lapsi, ja se johtui siitä, että hän oli Jumalan Poika. Taivaan Jumala oli hänen isänsä.

Joka vuosi Joosef ja Maria tekivät matkan Jerusalemiin, jossa oli Herran temppeli. Siellä vietettiin pääsiäisjuhlaa ja kaikki israelilaiset ottivat siihen osaa.

Jeesus ei voinut vielä tulla mukaan, sillä hän oli liian pieni tehdäkseen niin pitkän matkan. Mutta kaksitoistavuotiaana hän pääsi ensimmäisen kerran Jerusalemiin. Matka oli ihana. Kuljettiin vuorien poikki. Pääsiäisjuhlaan menijöitä oli tiellä paljon, ja laulaen he vaelsivat Jerusalemin kohti.

Viimein he tulivat korkealle vuorelle, josta näkyivät Jerusalemin valkeat talot. Kuinka ihmiset iloitsivatkaan! He näkivät myös temppelin. Sekin oli valkoinen, mutta sen katto oli kultaa. Temppeli oli koko kaupungin kaunein rakennus. Mutta sehän olikin Jumalan huone.

»Temppeli on isäni talo», ajatteli Jeesus iloisena.

Ihmiset menivät temppeliin rukoilemaan ja uhraamaan, sillä juhla vietettiin siellä.

Jeesus rukoili. Hän puhui taivaassa olevan Isänsä kanssa. Temppelissä oli ihanaa. Jeesus ajatteli: »Tänne isäni taloon oikeastaan kuulun, täällä tahtoisin aina olla.» Ja hän toivoi juhlan kestävän oikein kauan.

Juhlaa vietettiin seitsemän päivää, mutta sitten se päättyi ja ihmiset palasivat kotiin.

Joosef ja Maria lähtivät myös takaisin. He eivät nähneet Jeesusta missään, mutta silti he eivät tulleet levottomiksi, vaan ajattelivat: »Hän on tottelevainen ja ymmärtäväinen eikä tee tyhmyyksiä. Hän on varmasti mennyt toisten lasten mukaan, matkalla kyllä tapaamme hänet.»

Ja he koettivat saada Jeesuksen näkyviinsä, mutta eivät löytäneet häntä. He kyselivät toisilta ihmisiltä: »Oletteko nähneet poikaamme?» Mutta kukaan ei tiennyt hänestä mitään. Tuli jo ilta, eivätkä vanhemmat olleet vieläkään löytäneet Jeesusta. Silloin he tulivat levottomiksi eivätkä uskaltaneet jatkaa kotimatkaa, vaan palasivat ajatellen: »Kyllä hänen täytyy olla vielä Jerusalemissa.»

He kulkivat pitkin katuja hakien poikaa kaikkialta kuitenkaan löytämättä häntä.

Maria kysyi vastaantulijoilta: »Oletteko nähneet lastani? Olen kadottanut hänet.»

Mutta ihmiset pudistivat päätään. He eivät tunteneet Jeesusta.

Maria juoksi itkien sinne tänne. Hän oli kauheassa tuskassa. Mihin hänen lapsensa oli mennyt? Miksei hän ollut pysynyt äidin luona? Hänhän oli ollut aina niin tottelevainen. Ja yhä etsivät vanhemmat Jeesusta.

Kolme päivää he hakivat häntä aivan turhaan. Kolmantena päivänä he menivät temppeliin. Siellä oli nyt aivan hiljaista, sillä melkein kaikki ihmiset olivat menneet pois. Vain pappeja ja joitakin kirjanoppineita oli siellä. Katsellessaan ympärilleen Maria yhtäkkiä näki Jeesuksen. Lapsi istui kaikessa rauhassa kirjanoppineiden keskellä kuunnellen heidän puheitaan ja tehden heille kaikenlaisia kysymyksiä.

Kirjanoppineet olivat aivan

ihmeissään, sillä he eivät olleet vielä koskaan nähneet niin järkevää ja taitavaa pientä vastaajaa kuin tämä lapsi heidän keskellään. Maria kiiruhti Jeesuksen luo. »Lapseni», hän sanoi: »miksi jäit tänne? Olemme sekä isäsi että minä olleet niin levottomia ja etsineet sinua joka paikasta.» »Isäsi ja minä», sanoi Maria. Oliko Joosef Jeesuksen isä Jeesus sanoi: »Miksi olette etsineet minua? Ettekö tiedä, että minun on oltava Isäni talossa?»

Silloin Maria ymmärsi, ettei Jeesus ollut ollut tottelematon.

Hän oli ollut levoton, mutta syy ei ollut Jeesuksen, vaan Marian itsensä, sillä hän oli unohtanut, että Jumala oli Jeesuksen isä. Kuuliaisesti palasi Jeesus Joosefin ja Marian mukana kotiin.

He tulivat Nasaretiin. Siellä Jeesus asui Joosefin ja Marian kanssa, kunnes hän oli kasvanut mieheksi. Joka vuosi hän matkusti Jerusalemiin pääsiäisjuhille. Mutta Maria ei ollut enää levoton hänen vuokseen.

JOHANNES KASTAJA

Muistatko vielä Johanneksen? Muistelepa vanhaa pappia, joka sai Herralta ilosanoman. Papin ollessa temppelissä sinne tuli enkeli. Tämä kertoi että papin vanha vaimo oli saava lapsen. Ja niin myös tapahtui.

Papin nimi oli Sakarias ja hänen vaimonsa Elisabet.

Lapsi oli nimeltään Johannes.

Muistatko, mitä Johanneksen oli mieheksi vartuttuaan tehtävä? Hänen piti kertoa ihmisille Vapahtajan saapumisesta. Johannes oli oleva Vapahtajan palvelija. Ja kun Johannes oli kasvanut aikuiseksi, kertoi Sakarias hänelle kaiken. Johannes halusi mielellään olla Vapahtajan palvelija ja ryhtyä hänelle määrättyyn

tehtävään. Mutta kuinka hän osasi suorittaa tehtävänsä?

Ja milloin ja missä hänen oli aloitettava?

Sen Johannes olisi mielellään halunnut tietää, mutta isä ei osannut neuvoa häntä. Vain Jumala tiesi sen.

Ja sen vuoksi Johannes mieheksi vartuttuaan jätti vanhempiensa kodin. Hän meni erämaahan. Siellä ei asunut ketään. Siellä oli vain vuoria ja hiekkaa ja kiviä.

Mutta Jumala oli erämaassakin. Hän on kaikkialla. Johannes oli Jumalan kanssa kahden ja kuuli jokaisen sanan, mitä Herra hänelle puhui.

Erämaassa ei ollut taloa Johanneksen asuttavaksi, vaan hän asui luolassa. Leipää hän ei myöskään voinut siellä ostaa. Nälän ahdistuksessa hän etsi pieniä syötäviä heinäsiirkoja. Usein hän myös löysi villimehiläisen pesän ja sai siten hunajaa. Se maistui ihmeen makealle.

Johannes ei tarvinnutkaan muuta, ei edes kauniita vaatteita. Pitkä, harmaa viitta oli ainoa, mitä hänellä oli. Sen hän sitoi nahkaremmillä vyötäisilleen. Johannes asui kauan hiljaisessa erämaassa. Siellä Jumala puhui kaiken, mitä Johanneksen piti tehdä. Hän opetti, että Vapahtaja oli oleva kuningas, mutta ei mikään maallinen, vaan taivaallinen kuningas. Ei mikään sotia käyvä vaan rauhan ruhtinas. Ja Hänen kuningaskuntansa nimi oli oleva »Taivasten valtakunta».

Mutta kuka pääsee tähän kuningaskuntaan? Jokainen, joka tahtoo rakastaa Vapahtajaa. Mutta sellainen ihminen ei saanut enää elää väärin eikä huonosti, vaan hänen oli tehtävä kääntymys ja muututtava uudeksi, paremmaksi ihmiseksi. Senkin Jumala opetti Johannekselle.

Ja lopuksi Herra sanoi: »Nyt on tullut aika, Johannes. Nyt sinun on mentävä ihmisten keskuuteen ilmoittamaan, että taivasten valtakunta on tullut lähelle.»

Johannes meni Jordanin rannalle. Se on suuri virta, jonka ohi Jerusalemiin matkustavien oli mentävä.

Ja siellä paljaspäinen, viittaan vyöttäytynyt Johannes seiso. Hän huusi: »Tehkää parannus, sillä taivasten valtakunta on tullut lähelle!»

Ihmiset pysähtyivät kuuntelemaan häntä. Heitä kiiruhti joka suunnalta. »Tehkää parannus, sillä taivasten valtakunta on tullut lähelle! Se tulee pian!» Ihmiset riemastuivat, sillä he olivat jo kauan odottaneet Vapahtajaa.

Mutta he myös säikähtivät, sillä he ajattelivat kaikkea tekemäänsä paha. He tulivat Johanneksen luo ja sanoivat: »Johannes, me pelkäämme Vapahtajan tuloa, sillä olemme huonoja, syntisiä ihmisiä. Sydämemme on synnin mustaama, eikö Vapahtaja vihastu meihin?» Johannes kysyi: »Kadutteko syntejänne ja tahdotteko täyttää Jumalan tahdon?»

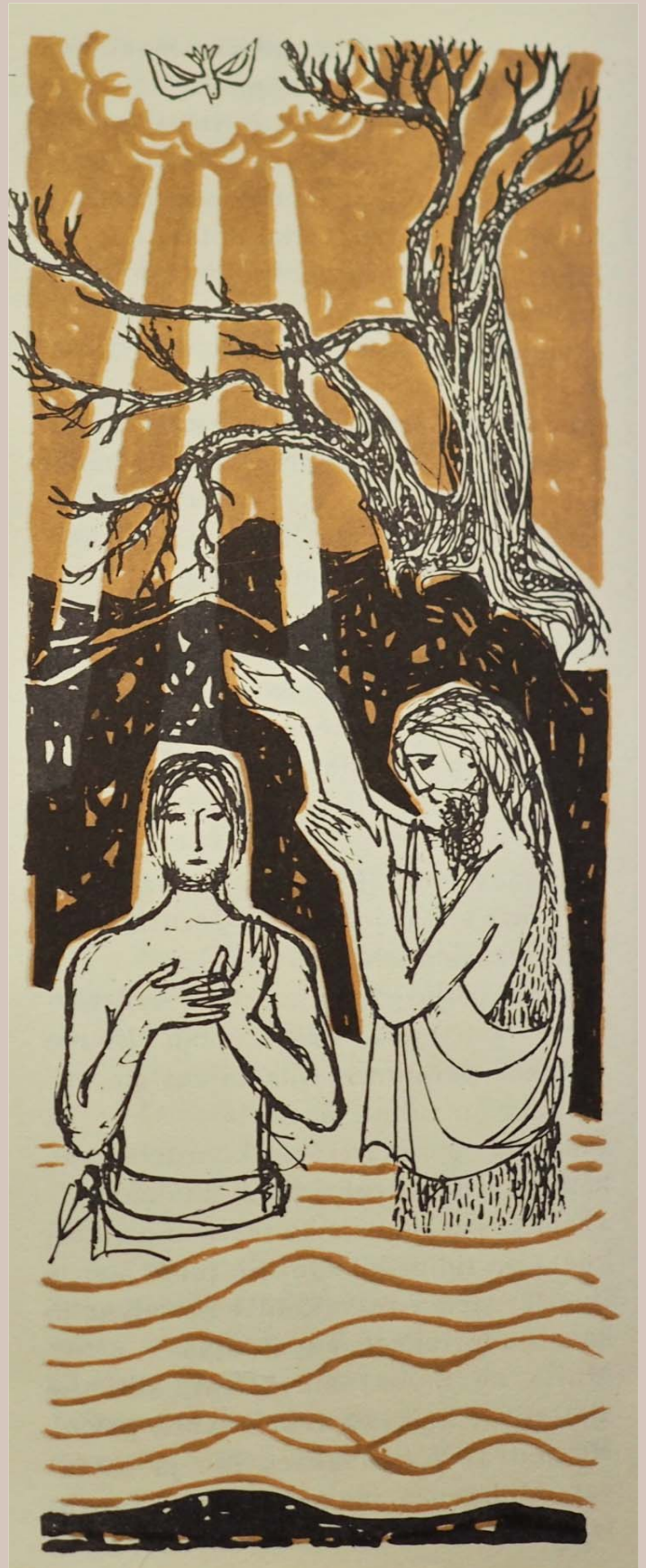
Siihen he olivat valmiit. »Silloin ei Vapahtaja vihastu teihin». puhui Johannes, »vaan on antava syntinne anteeksi ja puhdistava sydämenne.»

Ja sitten Johannes halusi osoittaa ihmisille, että Jumala tahtoi antaa heille puhtaan sydämen. Hän vei heidät veteen ja kastoi heidät upottamalla jokaisen hetkiseksi veteen. Se merkitsi: Kuten vesi puhdistaa ruumiin, niin on Jumala puhdistava sydämen ja pesevä kaikki synnit pois. Sen ihmiset ymmärsivät. Kaikki tahtoivat tulla kastetuiksi, sillä jokainen tahtoi saada puhtaan sydämen. Ja Johannes kastoi heidät kaikki. Mutta jos joku, joka ei todella katunut syntejään, tuli pyytämään kastetta, ei Johannes suostunut siihen, vaan vihastui ja sanoi anojalle suorat sanat. »Menkää tiehenne», hän huusi, »menkää tiehenne, te väärintekijät! Olette rakastavinanne Jumalaa ettekä sitä kuitenkaan tee. Olette omistavinanne puhtaan sydämen, mutta se onkin synnin mustaama!» Johanneksen rohkeus miellytti ihmisiä ja he sanoivat: »Ehkä hän itse onkin Vapahtaja.» Mutta kuullessaan sen Johannes säikähti. Hän huusi: »En minä ole Vapahtaja. Sillä nimellä ette saa minua kutsua. Vapahtaja on paljon arvokkaampi kuin minä ja Hän tulee pian.»

Ja pian sen jälkeen Vapahtaja tuli. Hän tuli Johanneksen parhaillaan seisoessa vedessä. Nähdessään Hänet Johannes riemastui, sillä hän tiesi Jeesuksen olevan Vapahtaja. Mutta Jeesuksen pyyntöä ei Johannes käsittänyt. Jeesus näet halusi tulla kastetuksi kuten toisetkin.

Mutta sehän ei ollut tarpeen, sillä Jeesuksen sydän oli puhdas. Hän ei ollut vielä milloinkaan tehnyt syntiä. Johannes pudisti päätään eikä halunnut suorittaa kastetta. Mutta Jeesus sanoi, että Johanneksen oli tehtävä se.

»Jumalakin tahtoo niin,» Hän sanoi, »sinun on kastettava minut.»

Silloin molemmat menivät yhdessä veteen ja Jeesus kastettiin kuten syntiset ihmiset. Ja Hänen noustessaan vedestä tapahtui jotakin hyvin kaunista.

Taivas aukeni ja sieltä kuului ääni, joka sanoi: »Tämä on minun rakas poikani, johon olen mielistynyt.»

Ja Jeesuksen pään päälle laskeutui valkea kyyhkystä muistuttava olento. Se oli Pyhä Henki. Silloin Johannes oli varma siitä, että Jeesus oli Vapahtaja, joka oli tullut tekemään ihmiset onnellisiksi. Jeesuksen mentyä pois Johannes sanoi rannalle jääneille ihmisille: »Tehkää parannus, sillä taivasten valtakunta on tullut.» Ja hän ajatteli: »Olen pian suorittanut tehtäväni. Tästä lähin ei ihmisten tule kuunnella minua, vaan heidän on seurattava kaikesta sydämestään Jeesusta. Minut heidän on unohdettava, sillä minäkin olen vain palvelija. Herra Jeesus on kuningas. Häntä ei kukaan saa unohtaa.»

ENSIMMÄISET OPETUSLAPSET

Oletko nähnyt jonkun hyvin suuren järven, melkein kuin meri? Se on niin suuri vesiaava, ettet saata nähdä sen rannalta toiselle. Laivalla voit matkustaa ulapan yli. Aallot vyöryvät kohisten rantaan. On hauskaa kuljeskella rannalla.

Kerran vaelsi myös Herra Jeesus tuollaisen järven rannalla. Hän näki järvellä veneen. Veneessä oli kaksi miestä. He olivat kalastajaveljeksiä ja heidän nimensä olivat Pietari ja Andreas. He olivat juuri pyytämässä kalaa ja heittivät suuren verkon veteen. Jeesus pysähtyi katselemaan heidän työskentelyään. Kalastajat huomasivat Hänet ja ilostuivat, sille he tunsivat Jeesuksen.

Herra Jeesus sanoi: »Lähtekää mukaan, niin minä opetan teille vielä arvokkaampaa kuin kalastaminen. Tulkaa. ja te olette oleva ystäviäni ja opetuslapsiani elämänne loppuun asti. » Miehet vastasivat: »Herra, me tulemme, Ja he jättivät veneensä ja verkkonsa ja seurasivat Jeesusta.

Vähän matkan päässä oli toinenkin vene, Se oli aivan rannassa ja siinä oli joukko miehiä. He paikkasivat parhaillaan verkkoja, sillä ne usein repeytyivät saaliin painosta. Mukana oli veneen omistaja ja hänen kaksi poikaansa, Jaakob ja Johannes. Tämä Johannes ei kuitenkaan ollut tuntemasi Johannes Kastaja, vaan eräs toinen Johannes Vielä oli laivassa pari apumiestä. Jeesus kulki siitä ohi ja huusi Jaakobille ja Johannekselle: »Tulkaa opetuslapsikseni!» Ja he jättivät kaiken ja seurasivat Jeesusta. Isä apulaisineen selviytyisi kalastamisesta. Nyt Jeesuksella oli jo neljä opetuslasta. Samalla tavalla Jeesus kutsui mukaansa muitakin ihmisiä, ja lopulta Hänellä oli kaksitoista opetuslasta, kaksitoista ystävää, jotka halusivat seurata Häntä. He seurasivat Jeesusta kaikkialle ja rakastivat Häntä suuresti. He tahtoivat olla Hänen ystäviään.

JEESUS KAAKAN HÄISSÄ

Muuan sulhanen ja morsian viettivät häitä. He olivat iloisia ja onnellisia ja tahtoivat tuottaa iloa toisillekin. Sen vuoksi he järjestivät hääjuhlan ja pyysivät ystäviään ja tuttaviaan sinne.

Kaikki noudattivat kutsua. Jeesuskin opetuslapsineen saapui, samoin Maria, Jeesuksen äiti. Vieraat saivat hyvää juhlaruokaa ja hienoa viiniä. Viinin käyttäminen aterian yhteydessä näet on Itämailla yleinen tapa. Jokainen sai syödä ja juoda niin paljon kuin halusi. Soitettiin ja laulettiin, ja kaikilla oli hauskaa. Mutta kesken juhlan loppui viini. Ainoastaan sulhanen ja palvelijat tiesivät sen. Sulhanen oli aivan neuvoton, mutta kukaan muu kuin

Maria ei huomannut sitä. Hän olisi halunnut auttaa, mutta ei voinut.

Niinpä hän meni Jeesuksen luo ja sanoi: »Viini on lopussa, etkö voisi tehdä jotakin?»

Jeesus vastasi: »En vielä.»

Ja Maria sanoi palvelijoille osoittaen Jeesusta:

»Tehkää juuri niinkuin hän käskee!»

Hetken kuluttua Jeesus meni palvelijoiden luo. Heillä oli kuusi kiviruukkua, joissa pidettiin vettä peseytymistä varten.

Jeesus sanoi palvelijoille »Täyttäkää ruukut vedellä!»

Palvelijat täyttivät ruukut reunoja myöten. Sitten Jeesus sanoi:

»Ammentakaa nyt ja viekää edeskäyvälle!»

Tiedätkö, mikä edeskäypä oli? Hän oli arvossa ensimmäinen palvelija, jonka oli huolehdittava pitojen onnistumisesta. Hän otti maljan ja maistoi. »Mutta tämäpä on hyvää viiniä», hän sanoi. Ja sitten hän kutsui sulhasen luokseen ja sanoi:

»Uusi viinimme on parempaa kuin entinen. Sinähän olet säästänyt parhaan viimeiseksi.»

Mutta sitä ei sulhanen ollut tehnyt. Hän ei voinut käsittää, mistä uusi viini oli

tullut. Mutta palvelijat tiesivät. He olivat panneet ruukkuihin vettä ja ammentaneet niistä viiniä. Herra Jeesus oli tehnyt ihmeen: Hän oli muuttanut veden viiniksi. Juhla jatkui iloisena. Vieraat katsoivat Jeesusta ja ihmettelivät: »Osaako hän tehdä ihmeitä? Kuka hän mahtaa olla? Eikö hän olekaan tavallinen ihminen?» Opetuslapset tiesivät, että Jeesus oli Vapahtaja. He uskoivat Häneen.

IHMEELLINEN KALANSAALIS

Herra Jeesus kulki opetuslapsineen ympäri maata. Kaikkialla Hän toi ihmisten

murheiden sijaan ilon ja onnen. Tavatessaan ramman hän tarttui tätä kädestä ja nosti seisomaan, ja heti olivat sairaat jalat terveet ja niillä saattoi juosta jälleen. Kuinka onnellinen Jeesuksen parantama ihminen olikaan! Usein tuli Jeesuksen luo sokea, jonka oli elettävä ainaisessa pimeydessä. Silloin Jeesus siveli kädellään sairaita silmiä, ja yhtäkkiä ne olivat taas terveet ja sokea näki kaiken. Kuinka iloinen hän olikaan!

Mutta useimpien ihmisten sairaus oli sydämessä. He olivat tehneet paljon syntiä ja pelkäsivät Jumalan rangaistusta ja sitä, etteivät he pääsisi taivaaseen. Sellaisillekin ihmisille Jeesus toi ilosanoman. Hän kertoi heille, että Jumala rakasti kaikkia ihmisiä, syntisiäkin. Se oli ilosanoma, jonka kuultuaan ei kenenkään tarvinnut olla enää murheellinen.

Herra Jeesus sanoi: »Tulkaa kaikki työtätekevät ja raskautetut, niin minä annan teille levon.»

Yhä enemmän ja enemmän ihmisiä tuli kuulemaan Jeesuksen ilosanomaa. Usein oli Hänen ympärillään sadoittain, jopa tuhansittain ihmisiä kuuntelemassa. Eräänä päivänä Jeesus tuli jälleen järven rantaan. Silloin Pietari ajatteli: »Nyt minulla on tilaisuus taas hiukan kalastaa.»

Hänen veneensä oli yhä rannassa. Ja illan tultua Pietari ja hänen veljensä Andreas astuivat veneeseen ja lähtivät ulapalle. He heittivät verkot veteen ja kalastivat koko yön. Yön seutuhan on paras aika kalan pyytämiseen. Mutta aamu tuli eikä miehillä ollut lainkaan saalista. He palasivat rantaan ja

puhdistivat verkot, jotka olivat täynnä vesikasveja ja simpukoita. Silloin tuli heidän luokseen Herra Jeesus ja Hänen jäljessään oli joukko ihmisiä. Jeesus pysähtyi rantaan puhumaan ja kertomaan Jumalan rakkaudesta syntisiä kohtaan.

Kaikki halusivat tulla Jeesuksen lähelle. He tungeksivat ja olivat vähällä työntää Jeesuksen vahingossa veteen. Silloin Hän astui Pietarin veneeseen ja sanoi:

»Soudatko minut hiukan kauemmaksi rannasta, Pietari?»

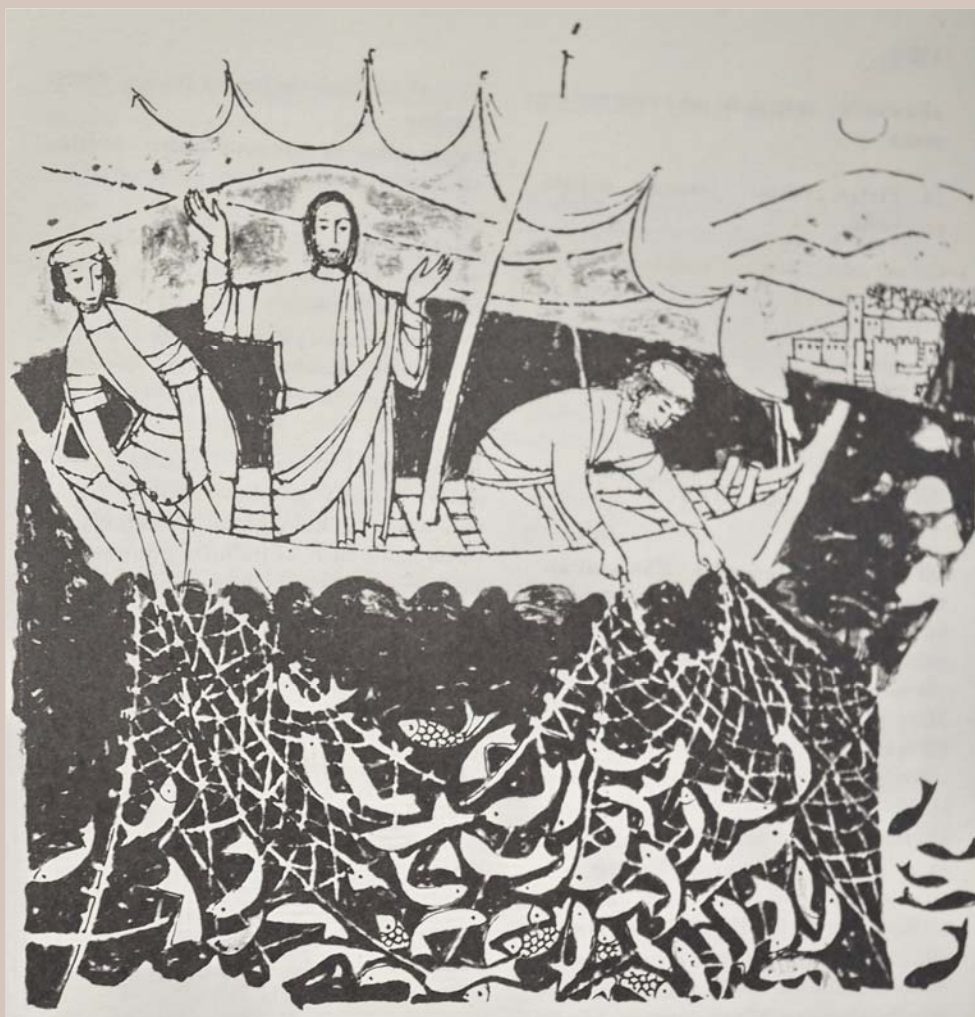
Pietari täytti mielellään Jeesuksen pyynnön.

Nyt ei kukaan voinut työntää Häntä veteen, ja kaikki saattoivat nähdä ja kuulla hyvin. Ihmiset istuivat aivan hiljaa rannalla ja kuuntelivat.

Tuli kuuma keskipäivän aika. Aurinko paistoi polttavana.

Silloin Jeesus sanoi Pietarille: »Souda merelle ja heitä verkot veteen, että saisimme kalaa.» Pietari katsoi hämmästyneenä Jeesusta. Nytkö keskellä päivää? Eihän nyt ollut sopiva aika kalastamiseen. Ja Pietari sanoi: »Mestari, olemme kalastaneet koko yön saamatta mitään.»

Mutta yhtäkkiä hän muisti, että juuri Jeesus puhui hänelle. Ja siksi Pietari jatkoi: »Koska sinä käsket, teen niin.» Sitten hän ohjasi veneen ulapalle ja heitti verkon veteen. Pietari ajatteli: »Tähänkö aikaan päivästä kalat menisivät verkkoon? Se on aivan mahdotonta.»

Mutta hän erehtyi, sillä yrittäessään vetää verkkoa takaisin miehet eivät pystyneetkään sitä tekemään, sillä verkko oli liian raskas. Se oli niin täynnä kaloja, että se repeytyi.

Kuinka he saisivat kalat veneeseen? Onneksi olivat Jaakob ja Johannes veneineen lähellä. Kaikki yhdessä vetivät verkon vedestä ja heittivät kalat veneeseen. Molemmat veneet tulivat niin täyteen kalaa, että ne tuskin pysyivät pinnalla. Nähdessään sen Pietari häpesi. Hänhän oli ajatellut, ettei hän saisi mitään. Oikeastaan hän ei ollut uskonut Jeesusta.

»Olen huono ja mahdoton», Pietari ajatteli, »ja Jeesus on viisas ja mahtava. Olen liian kehno Hänen ystäväkseen.»

Ja hän laskeutui polvilleen ja sanoi: »Herra, mene pois luotani! Jätä minut yksin, sillä olen syntinen ihminen.» Mutta Herra Jeesus vastasi lempeästi: »Rauhoitu, saat toki olla opetuslapseni.» Ja Pietari rakasti Jeesusta entistä enemmän.

KÖYHÄ, SAIRAS MIES

Oli kerran onneton mies. Hän asui aivan yksin pienessä majassa jossakin kaupungin ulkopuolella. Hänen oli pakko asua siellä, sillä ihmiset inhosivat häntä. Mies sairasti vaarallista pitalitautia. Hänen päänsä, kätensä ja jalkansa olivat täynnä inhottavia haavoja. Hänen koko ruumiinsa oli sairas. Hänestä saattoi helposti saada tartunnan. Siksi kaikki karttoivat miestä. Eräiden ihmisten tehtävänä oli tuoda hänelle ruokaa, mutta he jättivät sen majan ulkopuolelle ja juoksivat kiireesti pois. Miehen ontuessa tiellä ja ihmisten sattuessa tulemaan häntä vastaan hänen oli varoitettava heitä huutaen:

»Pitalinen, pitalinen!» Ja vastaantulijat kiersivät hänet kaukaa. He ajattelivat: »Mitä tekemistä tuolla inhottavalla miehellä on ollenkaan yleisellä tiellä?» Kukaan ei kyennyt auttamaan häntä, päinvastoin kaikki olivat ilkeitä ja epäystävällisiä. Eräänä päivänä oli Jeesus tulossa kaupunkiin. Sairas mies ei tuntenut Häntä, mutta oli kuullut ruoantuojien puhuvan Hänestä. »Herra Jeesus voi tehdä mitä tahansa», he sanoivat, »Hän parantaa kaikki sairaat terveiksi.»

Sen kuullessaan pitalinen mies ajatteli: »Minun on päästävä Jeesuksen luo, että Hän parantaisi minutkin.» Ja hän lähti etsimään Jeesusta. Hän ontui sairailta jaloillaan pitkin tietä niin nopeasti kuin pääsi. Nähdessään toisia hän huusi: »Pitalinen, pitalinen!» Ja ihmiset kiersivät hänet inhoten.

Miesparka ajatteli: »Kunpa Herra Jeesus ei inhoaisi minua, kunpa Hän tahtoisi parantaa minut!»

Ja hän tuskin uskalsi jatkaa matkaansa. Oliko hänen sittenkin palattava ja ryömittävä majaansa? Oliko hänen kärsittävä koko elämänsä ajan kauheita tuskia ja oltava onneton? Ei, hänen oli yritettävä eteenpäin, että Jeesus parantaisi hänet. Kunpa Jeesus vain tahtoisi tehdä sen!»

Ja mies ontui edelleen. Hän etsi ja katseli ympärilleen. Ja viimein hän näki Jeesuksen ihmisjoukon keskellä. Silloin pitalinen kiiruhti Jeesuksen luo. Nähdessään tuon sairaan miehen ihmiset perääntyivät kauhuissaan ja huusivat: »Mene tiehesi, mitä tekemistä sinulla on täällä!» Mutta mies oli jo päässyt Jeesuksen lähelle. Hän polvistui, ojensi sairaat kätensä ja huusi: »Oi Herra, etkö tahtoisi parantaa minua? Sinä voit sen tehdä, jos vain tahdot.»

Jeesus ei ajanut miestä pois. Hän ei pelännyt inhottavia haavoja, vaan sääli miesparkaa. Jeesus meni hänen luokseen. Kauhistuneet ihmiset näkivät Hänen panevan kätensä sairaan pään päälle ja sanovan: »Minä tahdon, puhdistu!» Ja katso, samassa olivat haavat poissa! Poissa olivat myös kuvat tuskat. Mies oli tullut aivan terveeksi. Hän itki ilosta eikä tiennyt, kuinka olisi kiittänyt Jeesusta. Mutta Herra Jeesus jatkoi matkaansa. Oli vielä paljon kurjia ja onnettomia odottamassa.

Mies palasi kotiinsa, muttei majaan, vaan kaupungissa olevaan taloonsa, missä hän oli asunut ennen sairastumistaan. Hän saattoi jälleen liikkua vapaasti. Hänen ei tarvinnut enää huutaa varoittaakseen ihmisiä: »Pitalinen, pitalinen!» Eikä kukaan enää kaihtanut häntä. Vielä vähän aikaa sitten hän oli ollut onneton mies, mutta nyt hänestä oli tullut voimakas, onnellinen ihminen. Jeesus oli tehnyt hänelle ihmeen.

HALVAANTUNUT MIES

Kadulla kulki neljä miestä kantaen kankaasta tehtyjä paareja. Niillä makasi halvaantunut, joka ei voinut käyttää käsiään eikä jalkojaan. Miesparan oli maattava aina paareilla ja häntä oli ruokittava kuin pientä lasta.

Mutta pahinta ei ollut se, että hänen ruumiinsa oli sairas, vaan se, että hän tiesi tehneensä elämässään paljon syntiä ja pelkäsi Jumalan vihaa sekä sitä, ettei Jumala antaisi hänen syntejään anteeksi. Mutta nyt oli Herra Jeesus tullut kaupunkiin, ja miesraukan ystävät kantoivat sairaan Jeesuksen luo.

He sanoivat: »Vain Jeesus voi auttaa sinua. Hän parantaa sinut varmasti.» Mutta Jeesus oli mennyt erääseen taloon, ja se oli eteistä myöten täpötäynnä väkeä.

Ovellakin seisoivat sisäänpyrkijöitä, mutta kukaan ei voinut antaa enää tilaa.

Kaikki halusivat päästä Jeesuksen luo. Kuinka ystävät nyt saisivat sairaan sisälle? Olisiko heidän sittenkin palattava kotiin miesraukka mukanaan?

Sitä he eivät halunneet tehdä, vaan he tahtoivat saada ystävänsä Jeesuksen parannettavaksi. Ja äkkiä heidän mieleensä juolahti suunnitelma. Talon seinällä oli portaat, joita myöten päästiin katolle. Katto oli sileä ja sen päällä voi kävellä kuin tavallisella lattialla. Miehet kuljettivat ystävänsä varovasti portaita ylös ja laskivat hänet katolle. Sitten he kaivoivat kattoon aukon ja katsoivat sen läpi alas talon sisälle.

He näkivät Jeesuksen siellä puhumassa. Hän kertoi parhaillaan jotakin kuulijoille. Miehet suurensivat aukkoa niin paljon, että he voivat laskea sen kautta ystävänsä alas. He solmivat paarien kulmiin vahvat köydet. Sitten he pitivät köysistä lujasti kiinni ja laskivat sairaan hyvin hitaasti lattialle aivan Jeesuksen eteen.

Niin oli sairas päässyt perille. Hänellä oli paljon kysyttävää, mutta hän ei uskaltanut sanoa mitään. Hän vain katsoi Jeesukseen. Jeesus näki kuinka sairas onnettoman miehen ruumis oli, mutta Hän näki myös sairaaseen sydämeen, ja Hän sanoi: »Älä pelkää, sillä syntisi ovat anteeksiannetut.» Kuinka mies riemastui! Jumala ei ollut enää vihoissaan, vaan oli parantanut hänen sydämensäkin. Mutta Jeesus jatkoi vielä: »Nouse, ota vuoteesi ja kävele!»

Ja katso, samassa oli miehen ruumiskin terve! Hän saattoi jälleen liikutella käsiään ja jalkojaan. Hän oli tullut vahvaksi ja terveeksi. Hän nousi ja otti parit olkapäälleen. Ja hän nauroi ja riemuitsi ja huusi: »Oi Herra, kiitän sinua! Olen sanomattoman onnellinen!»

Ihmiset, jotka näkivät tapauksen, eivät olleet uskoa silmiään. He sanoivat toisilleen: »Tällaista suurta ihmettä emme ole koskaan nähneet Kuinka mahtava ja hyvä Herra onkaan!»

NAININ NUORUKAINEN

Eräänä päivänä Jeesus saapui opetuslapsineen kaupunkiin, jonka nimi oli Nain. Kaupunkia ympäröi muuri, ja muurissa oli suuri portti.

Portista tuli pitkä, murheellinen saattue. Se oli menossa hautajaisiin. Vanha nainen kulki mukana itkien katkerasti, sillä juuri hänen poikaansa kuljetettiin

haudattavaksi. Hänen ainoa rakas lapsensa oli kuollut. Poika oli paareilla, ja neljä miestä kantoi häntä.

Hän makasi hiljaa ja kalpeana, näytti kuin hän olisi vain nukkunut. Mutta hän ei voinut enää koskaan herätä, hän ei voinut enää koskaan sanoa sanaa »äiti». Hän ei voinut enää puhua eikä kuulla eikä nähdä mitään. Hänet haudattaisiin vuoren synkkään luolaan.

Kun vanha äiti hautajaisten jälkeen palasi kotiin, ei hänellä olisi siellä enää ketään, sillä hänen miehensä oli kuollut jo aikaisemmin, eikä hänellä poikaansa lukuun ottamatta ollut muita lapsia. Hän jäisi yöpöyksiin. Kuka hänestä sitten pitäisi huolta? Kuka ansaitsisi hänelle leipää? Vanhus oli murheen murtama. Saattoväki sääli häntä kovin. Siksi he nyt kulkivatkin hänen mukanaan, mutta auttaa he eivät voineet. Yhtäkkiä kuului ääni: »Älä itke!» Vanhus katsoi ylös. Kaikki toisetkin hämmästyivät. Kuka puhui? Hän oli Herra Jeesus. Hän sääli vanhaa äitiä vielä enemmän kuin toiset. Hän meni paarien luo ja kohotti kätensä. Kantajat pysähtyivät. Koko saattue pysähtyi ja katsoi hämmästyneenä Jeesukseen. Mitä Hän aikoi tehdä?

Herra Jeesus katsoi paareilla lepäävää kuollutta nuorukaista, joka ei voinut enää kuulla eikä nähdä mitään.

Ja Herra Jeesus sanoi: »Nuorukainen, minä sanon sinulle, nouse!»

Ja katso, kuollut kuuli sen! Jeesuksen puhuessa hän yhtäkkiä kuuli jälleen. Hän avasi silmänsä, nousi istumaan ja alkoi puhua. Ja Jeesus otti häntä kädestä ja vei hänet äidin luo. Vanhus riensi lapsensa luo ja sulki hänet syliinsä. Näin iloinen hän ei ollut vielä milloinkaan ollut. Hän oli saanut poikansa takaisin. Hän ei ollut uskoa sitä, mutta se oli kuitenkin totta. Poika oli kuollut, mutta Jeesus herätti

hänet jälleen henkiin.

Kaikki ihmiset ajattelivat: »Kuinka hyvä Jumala onkaan ollut meitä kohtaan lähettäessään Herran Jeesuksen luoksemme!» Ja kaikkialla kaupungissa he kertoivat Jeesuksen mahtavuudesta ja kyvystä herättää kuolleet henkiin.

VARMASSA TURVASSA

Kerran Jeesus tuli taas meren rantaan. Siellä oli paljon murheellisia ihmisiä, jotka tarvitsivat lohdutusta.

Jeesus puhui heille. Hän kertoi Jumalan rakkaudesta ja paransi taas sairaita, ja Hän 'meni 'taas Pietarin veneeseen voidakseen sieltä puhua paremmin.

Mutta illan tultua oli Jeesus kovin väsynyt, ja lisää ihmisiä vain tuli Hänen luokseen. He eivät tienneet, että Jeesus oli väsynyt eivätkä he antaneet hänelle rauhaa.

Silloin Jeesus sanoi Pietarille: »Meidän on purjehdittava toiselle rannalle.» Siellä ei ollut ketään, oli vain vuoria ja Jeesus saattoi levätä siellä.

Vene lähti järvelle. Herra Jeesus asettui lepäämään sen perään ja opetuslapset puhelivat hiljaa etteivät herättäisi Häntä.

Aluksi oli sää kaunis. Ilta oli rauhaisa ja tyyni, tähdet loistivat korkealla. Tuuli puhalsi purjeisiin aivan hiljaa ja kuljetti venettä eteenpäin. Aallot liplattivat leikiten veneen taitoja vasten.

Mutta keskellä järveä sää muuttui. Tähdet katosivat. Koko taivas pimeni. Tuuli alkoi puhaltaa voimakkaasti. Pikku laineet kasvoivat jättiläisiksi. Ne eivät enää liplattaneet, vaan paiskautuivat veneen laitoihin, aivan kuin ne olisivat aikoneet särkeä sen palasiksi. Tuuli tarttui veneeseen, heitti sitä edestakaisin ja ajoi sen yli järven. Pikku vene tanssi aalloilla ylös ja alas melkein upoksiin.

Opetuslapset joutuivat hädän valtaan, sillä aallot löivät veneen yli. Joskus se oli aivan veden alla ja näytti siltä, että kaikki, myös Herra Jeesus, hukkuisivat.

Mutta missä Jeesus oli? Nukkuiko Hän yhä välittämättä lainkaan, että vene uppoaisi? Opetuslapset menivät Jeesuksen luo. He herättivät hänet huutaen: »Oi Mestari, auta meitä! Mestari, me hukumme! Etkö välitä siitä, että hukumme?»

Jeesus heräsi. Hän kuuli tuulen ulvovan ja aaltojen kohisevan, mutta se ei pelästyttänyt Häntä.

Hän kysyi: »Miksi pelkäätte? Enhän minä salli teidän hukkuvan.»

Sitten Hän nousi ja seisoj veneessä suorana katsellen kärkevästi vettä ja tuulta.

Hän sanoi: »Vaikene, tuuli! Vaikene, vesi! Vaietkaa, sanon minä teille.»

Ja katso, yhtäkkiä tuli aivan hiljaista. Tuuli ei uskaltanut enää puhaltaa eivätkä aallot uskaltaneet lyödä venettä. Ne asettuivat kuuliaisesti Hänen käskystään.

Niiden oli toteltava Häntä. Sitten Jeesus kysyi opetuslapsiltaan: »Näettekö nyt, että olette kanssani turvassa?»

Opetuslapset eivät rohjenneet sanoa mitään, sillä he häpesivät.

Ja jatkaessaan matkaa tyvenen järven yli he kuiskasivat toisilleen: »Kuinka on mahdollista, että jopa tuuli ja aal-lotkin tottelevat Häntä?»

Ja he ajattelivat: »Meidän ei tarvitse olla huolissamme, kun Jeesus on kanssamme.»

JAIRUKSEN TYTÄR

Kapernaumissa eli muuan perhe, johon kuului isä ja äiti sekä kaksitoistavuotias tytär. Isän nimi oli Jairus. Kapernaum oli järven rannalla. Jairus asui suuressa talossa, sillä hän oli rikas mies. Hän rakasti suuresti vaimoaan ja lastaan.

Mutta eräänä päivänä tytär sairastui niin vaikeasti, ettei hän enää parantunut. Lapsi makasi vuoteella hiljaisena ja kalpeana. Hän oli hyvin heikko ja saattoi tuskin puhua. Lääkäri sanoi Jairukselle: »Tyttäresi kuolee, kukaan ei voi auttaa häntä.»

Kuinka kauheaa se olikaan! Isä ja äiti olivat murheen murtamat, sillä lapsi oli heidän ainoansa ja kovin rakas. Jos hän kuolisi, olisi kaikki ilo heidän elämästään kadonnut. Mutta silloin isä muisti Jeesuksen. Jeesus voisi parantaa lapsen.

Hän olikin aivan lähellä järven rannalla. Kunpa Hän vain ehtisi Jairuksen kotiin, ennen kuin se olisi myöhäistä. Isä syöksyi ulos ja juoksi nopeasti läpi katujen rantaan. Hän näki siellä joukon ihmisiä ja Jeesuksen heidän keskellään.

Isä tunkeutui väkijoukon läpi, lankesi polvilleen Jeesuksen eteen ja sanoi: »Oi Mestari, lähde heti mukaani! Tyttäreni on kovin sairas. Hän voi kuolla minä hetkenä tahansa. Vain sinä voit hänet parantaa. Jos vain panisit kätesi hänen päälleen, paranisi hän varmasti.»

Ja Jeesus lähti Jairuksen mukaan. Mutta Hän ei päässyt kovinkaan nopeasti eteenpäin, sillä ihmiset olivat tiellä ja kaikki halusivat tulla mukaan. Kesti kauan, ennen kuin Jeesus pääsi kaupunkiin. Lisäksi juoksi muuan sairas nainen Jeesuksen luo pyytäen tätä parantamaan hänet, ja niin kuuluivat kallisarvoiset hetket. »Voi», ajatteli Jairus, »kunpa emme tulisi liian myöhään.»

Mutta oli jo myöhäistä. Palvelija juoksi Jairusta vastaan. Hän näytti murheelliselta ja sanoi: »Tyttäresi on jo kuollut. Herran Jeesuksen ei tarvitse tulla, sillä Hän ei voi enää auttaa.» Mutta Jeesus sanoi: »Älä pelkää. Jairus, autan sinua.»

Jairus ei ollut enää murheellinen. Hän uskoi Jeesukseen ja ajatteli: »En tiedä, kuinka kaikki tapahtuu, mutta Jeesus voi tehdä kaiken hyväksi jälleen.»

Niin he tulivat Jairuksen taloon. Mukana seuranneiden ihmisten, myös useimpien opetuslasten, oli jäätävä ulkopuolelle. Ainoastaan Pietari, Jaakob ja Johannes saivat tulla mukaan. Mutta talon sisälläkin oli paljon väkeä. Ystävät olivat kuulleet lapsen kuolleen ja olivat siellä itkemässä ja valittamassa.

Herra Jeesus sanoi: »Miksi olette täällä itkemässä? Lapsihan ei ole kuollut, vaan nukkuu.»

Silloin ihmiset nauroivat, sillä he tiesivät varmasti, että tyttö oli kuollut. Ja Jeesus ajoi heidät pois. Nyt oli talossa hiljaista.

Mutta Jeesus meni huoneeseen, jossa tyttö oli. Vain kolme lähintä opetus-lastaa seurasi Häntä lapsen isän ja äidin lisäksi. Tyttö makasi vuoteellaan. Hänen silmänsä olivat kiinni ja hän näytti nukkuvan.

Samanlaiselta hän oli näyttänyt aina aamuisin äidin herättäessä hänet. Silloin oli äiti sanonut: »Lapseni, nousehan.» Ja tyttö oli avannut silmänsä. Mutta nyt hän oli kuollut. Hän ei hengittänyt enää eikä hänen sydämensä lyönyt. Nyt hän ei kuullut äidin ääntä. Mutta Jeesuksen kutsun tyttö kuuli. Herra Jeesus tarttui tytön käteen ja sanoi lempeästi: »Lapsukainen, minä sanon sinulle, nouse!»

Ja katso, lapsen silmät avautuivat! Sydän alkoi jälleen lyödä.

Lapsi ojentautui, nousi ja juoksi huoneen toiselle puolelle äidin luo.

Hän ei ollut enää kuollut eikä edes sairas. Herra Jeesus oli parantanut hänet.

Äiti riensi lasta kohti sulkien Hänet syliinsä, ja isä suuteli tytärtään. Mutta Jeesus sanoi: »Lapsen on ensin syötävä jotakin.» Hän piti lapsesta hyvää huolta. Hän oli saattanut kaiken jälleen hyväksi. Jos sinulla on huolia, voi Jeesus auttaa sinua.

VIISI LEIPÄÄ JA KAKSI KALAA

Herra Jeesus oli vuorella järven vastakkaisella rannalla ja opetuslapset olivat hänen kanssaan. He olivat tulleet sinne Pietarin veneellä levähtääkseen vuorella, sillä he olivat kovan työn uuvuttamat. Mutta ihmiset olivat nähneet Jeesuksen lähtevän vuorelle ja olivat jo vastassa Häntä. Heidän mukanaan oli sairaita, jotka Jeesuksen piti parantaa. Yhä lisää kansaa tuli Jeesuksen luo. Lopulta vuorella oli

viisituhatta henkeä, eikä Hän ajanut heitä pois. Hän ei sanonut: »Menkää kotiin, sillä minä olen väsynyt.» Herra Jeesus ei koskaan lähetä avunpyytäjää pois. Hän ryhtyi jälleen työhön. Hän puhui jälleen ihmisille lohduttaakseen heitä ja paransi kaikki sairaat.

Mutta ilta oli tulossa, aurinko oli jo alhaalla. Vielä hetki ja olisi aivan pimeää. Missä ihmiset voisivat syödä, sillä vuorella ei ollut taloja eikä paikkaa, mistä olisi voinut ostaa ruokaa? Sitä saadakseen olisi pitänyt mennä hyvän matkaa alas kylään tai kaupunkiin. Mutta kukaan ei ajatellut leipää. Kaikki istuivat hiljaa kuunnellen Jeesusta. Näytti siltä, ettei Jeesuskaan ajatellut syömistä.

Jeesus vastasi: »Tuokaa ne minulle.» Nuorukainen luovutti eväänsä. Opetuslapset tulivat Hänen luokseen ja sanoivat: »Lähetä kansa pois ostamaan ruokaa.» Mutta lähellä ei ollut kauppoja. Joukossa oli sitä paitsi köyhiä, joilla ei ollut rahaa ruoan ostamiseen. Oliko heidän nyt oltava nälissään? Jeesus sanoi opetuslapsille: »Antakaa te heille syödä.» Opetuslapset katsoivat Jeesukseen hämmästyneinä.

Oliko heidän tosiaan ruokittava heidät? Se ei käynyt päinsä, ihmisiä oli aivan liian paljon.

Mutta Jeesus sanoi vain: »Ottakaa selvää, kuinka paljon heillä on leipää.»

Opetuslapset kyselivät ja löysivät aivan Jeesuksen takaa nuorukaisen, jolla oli korissa viisi leipää ja kaksi kalaa. Mutta siinä ei ollut läheskään riittävästi.

Opetuslapset tulivat jälleen Jeesuksen luo ja sanoivat: »Olemme löytäneet vain viisi leipää ja kaksi kalaa.» Sitten Jeesus sanoi: »Kaikki ihmiset istuutukoot ruohikolle.»

Ja Hän otti viisi leipää ja kaksi kalaa, asetti ne maahan eteensä, katsoi taivaaseen ja kiitti Isäänsä leivästä ja kalasta. Hän pani kätensä niiden päälle ja siunasi ne. Silloin tapahtui suuri ihme. Jeesus otti leivät ja kalat ja mursi ne. Palaset Hän asetti koriin. Se täyttyi ja sen lisäksi vielä monta muuta korillista. Opetuslapset jakoivat ihmisille korit, jotka olivat täynnä leipää ja kalaa. Kaikki saivat syödä niin paljon kuin jaksoivat. Mutta mistä tämä kaikki hyvyys tuli?

Se tuli Herran Jeesuksen kädestä. Hän oli tehnyt suuren ihmeen. Ihmisten syötyä itsensä kylläisiksi sanoi Jeesus: »Kootkaa tähteeksi jääneet palaset, ettei mitään joutuisi hukkaan.» Ja opetuslapset kokosivat tähteet. Tiedätkö, paljonko niitä oli? Kaksitoista täyttä korillista. Jäljellä oli siis enemmän kuin ennen ruoan

siunaamista. Ja kuitenkin oli viisituhatta henkeä syönyt itsensä kylläiseksi.

Ihmistä oli melkein uskomatonta, että Herra Jeesus oli niin mahtava. He sanoivat: »Herra Jeesus voi tehdä kaiken. Hän on Vapahtaja. Tiedättekö mitä meidän on tehtävä? Voitelemme Hänet kuninkaaksi. Sitten Hän asuu komeassa palatsissa ja karkoittaa kaikki vihollisemme. Siihenkin Hän varmasti pystyy, sillä kyllä Hän varmasti osaa käydä sotaakin. Herra Jeesuksen on oltava kuninkaamme.»

Mutta sitä ei Jeesus halunnut. Hän ei halunnut olla sodan kuningas. Vasta sitten, kun Hänen tehtävänsä maan päällä olisi täytetty, Hänestä tulisi kuningas, mutta ei sellainen, joka kävi sotia, vaan rauhan ruhtinas. Eikä Hänen valtakuntansa ollut oleva maan päällä, vaan taivaassa. Ja Hän lähetti pois kaikki ihmiset, koska he tahtoivat tehdä Hänestä kuninkaan.

Opetuslastenkin oli lähdettävä. Jeesus sanoi: »Nouskaa veneeseen ja palatkaa toiselle rannalle. Minä tulen myöhemmin.»

Opetuslapset suostuivat Jeesuksen käskyyn vastahakoisesti, mutta heidän oli toteltava. Jeesus jäi yksin. Tuli pimeää ja hiljaista. Tuli yö.

Jeesus nousi vuorelle, polvistui ja rukoi. Hän puhui taivaallisen Isänsä kanssa.

JEESUS KULKEE VEDEN PÄÄLLÄ

Järvellä kulki vene. Siinä oli kaksitoista miestä. He olivat Jeesuksen opetuslapsia. Hän oli lähettänyt heidät pois ja sanonut: »Menkää turvallisin mielin. Minä tulen myöhemmin, Mieluummin olisivat opetuslapset jääneet Jeesuksen luo, mutta heidän oli toteltava. Heidän lähtiessään oli ollut ilta. Nyt oli jo yö ja aivan pimeää.

Sitä paitsi heidän oli kuljettava vastatuuleen ja soudettava kaikin voimin päästäkseen eteenpäin. Tuuli voimistui yhä. Miehet soutivat niin kovasti kuin vain voivat pääsemättä kuitenkaan enää mihinkään. Tuuli ja aallot kohisivat venettä vastaan. Laineet löivät keulaan, niin että pieni vene vaappui ja tärisi. Se tanssi ja keikkui korkeilla aalloilla ja oli mennä kappaleiksi. Hukkuisivatko kaikki?

Opetuslapset hätääntyivät. He ajattelivat: »Olemme aivan yksin keskellä myrskyä. Nyt ei Herra Jeesus ole kanssamme niinkuin kerran aikaisemmin eikä Hän siis voi meitä auttaa. Hän ei edes tiedä meidän joutuneen hätään. Hän ei näe meitä, ja niin meidän on hukuttava.» Mutta Herra Jeesus tiesi kaiken. Hän näki opetuslapset. Hän oli vielä vuorella, hänhän oli noussut sinne rukoilemaan, ja Hän näki pimeyden läpi opetuslapsensa.

Hän näki opetuslasten soutavan kaikin voimin. Hän näki heidän tuskansa ja kaipauksensa. Ja silloin Hän meni heidän luokseen. Mutta Hän ei mennyt veneellä. Se ei ollut tarpeen. Vesi ei voinut pidättää Jeesusta, vaan sen oli toteltava Häntä. Herra Jeesus sanoi: »Vesi, kannan minut!» Ja niin tapahtui. Jeesus käveli veden päällä opetuslastensa luo. He soutivat soutamistaan ja pelkäsivät hukkuvansa. Ja sitten he yhtäkkiä näkivät jonkin valkean liikkuvan veden päällä. He kauhistuivat. »Katsokaa, aave!» he huusivat. Mutta sitten he kuulivat Herran Jeesuksen äänen, joka sanoi: »Älkää peljätkö, minä se olen.» Opetuslapset riemastuivat. Jeesus ei ollut unohtanut heitä, vaan tuli jälleen heidän luokseen. Pietari huusi: »Oletko se sinä, Herra? Käveletkö veden päällä? Saanko tulla vettä pitkin luoksesi?» Jeesus vastasi: »Tule!»

Pietari astui veneestä veteen, ja katso, vesi kannatti hänet! Hän ei vajonnut, vaan käveli veden yli Jeesusta kohti eikä pelännyt, sillä hän näki Jeesuksen ja tiesi tämän pitävän hänestä huolen. Mutta tuuli puhalsi kiivaasti ja aallot kohisivat heidän jalkojensa alla. Vesi oli musta ja syvä.

Sen nähdessään Pietari sittenkin pelästyi. Hän unohti Jeesuksen, ja äkkiä hän alkoi vajota. »Herra, auta minua!» huusi Pietari.

Mutta Jeesus oli jo hänen luonaan ja tarttui hänen käteensä. Hän veti Pietarin vedestä ja sanoi: »Sinä vähäuskoinen, miksi epäilit?»

Jeesus nousi Pietarin kanssa veneeseen. Ja yhtäkkiä tuli merkillisen hiljaista. Tuuli ei enää puhaltanut. Aallot eivät lyöneet laivan kylkiä vasten.

Tuuli ja aallot tiesivät, kuka veneessä oli. Opetuslapsetkin tiesivät sen.

He polvistuivat Jeesuksen eteen ja sanoivat hartaasti: »Oi Herra Sinun mahtavuuttasi! Sinä olet Jumalan Poika ja pidät meistä aina huolen.»

Nyt he uskoivat siihen lujasti. Jos Jeesus on sinunkin ystäväsi, olet aina turvassa eikä sinun tarvitse pelätä mitään.

MIES, JOKA EI TAHTONUT ANTAA ANTEEKSI

Jos joku toverisi on ollut sinulle ilkeä, mitä teet silloin? Annatko takaisin samalla mitalla? Haukutko toveriasi ja puhutko rumasti? Oletko sinäkin puolestasi mahdollisimman ilkeä? Jeesus ei tee koskaan niin. Tuottaessamme Hänelle huolta Hän antaa meille yhä uudelleen ja uudelleen anteeksi. Hän tahtoo kaikesta huolimatta saada meidät luokseen taivaaseen. Hän on sanonut: »Tehkää kuten minä teen. Teidän on annettava toinen toisillenne anteeksi. Ellette sitä tee, ei Jumalakaan anna teille anteeksi.»

Anteeksiantamisesta on Jeesus kertonut kauniin vertauksen. Oli kerran kuningas, jolla oli suuri joukko palvelijoita. Erään palvelijan piti maksaa kuninkaalle suuri vero, kokonainen vaunulastillinen rahaa.

Eräänä päivänä kuningas kutsui hänet luokseen ja sanoi: »Maksa minulle kaikki, mitä olet velkaa.» Palvelija hätääntyi, sillä hänellä ei ollut rahaa. Hän ei kyennyt maksamaan velkaansa. Kuningas sanoi: »Niinpä heitän sinut vankilaan.» Palvelija kauhistui.

Hän polvistui kuninkaan eteen itkien ja huutaen: »Oi kuningas, sääli toki minua! Älä heitä minua vankilaan, maksan sinulle myöhemmin kaiken!»

Miehen velka oli niin suuri, ettei hän koskaan pystyisi sitä maksamaan. Mutta kuningas oli hyvä ja sääli itkevää palvelijaansa. Hän sanoi: »Mene kotiin. Et ole enää minulle mitään velkaa, minä annan sinulle kaiken anteeksi.»

Riemuissaan palvelija lähti kuninkaan palatsista. Hän olisi voinut suorastaan tanssia ilosta. Hänen ei tarvinnut mennä vankilaan eikä hän ollut enää mitään velkaa. Kuinka hyvä tuo kuningas olikaan ollut hänelle! Mutta tullessaan kadulle palvelija näki erään toisen palvelijan, joka oli hänelle velkaa pienen summan rahaa.

Ensimmäinen palvelija hyökkäsi toisen luo, tarttui tämän kurkkuun ja sanoi: »Nyt olet käsissäni. Ellet maksa heti, mitä olet minulle velkaa, niin heitän sinut vankilaan.» Nyt hätääntyi vuorostaan toinen palvelija. Hän lankesi polvilleen, itki ja huusi: »Ah, sääli toki minua! Maksan varmasti kaiken takaisin, mutta anna minulle vähän aikaa! Nyt ei minulla ole rahaa, mutta älä pane minua vankilaan!» Mutta ensimmäinen palvelija ei tuntenut sääliä.

Kuningas oli ollut hänelle itselleen hyvä, mutta hän ei ollut hyvä toiselle palvelijalle. Hän laahasi toverinsa yli kadun ja antoi heittää hänet vankilaan. Mutta ohikulkijat olivat nähneet kaiken, ja he menivät kertomaan kuninkaalle, mitä olivat nähneet.

Hyvä kuningas vihastui. Hän kutsui palvelijan vielä uudelleen luokseen ja sanoi: »Sinä paha palvelija! Minä annoin sinulle kaiken anteeksi. Eikö sinunkin olisi pitänyt tehdä kanssapalvelijallesi samoin?» Nyt sai palvelija itkeä niin paljon kuin halusi, sillä kuningas ei enää säälinyt häntä, vaan heitti hänet vankilaan. Kuningas teki oikein, eikö totta? Lopetettuaan kertomuksen Jeesus sanoi: »Näin myös taivaallinen isäni tekee teille, ellette kukin anna veljillenne anteeksi.» Oletko ymmärtänyt oikein tämän vertauksen?

Mitä sinun on siis tehtävä, jos joku toverisi on ollut sinulle paha?

HYVÄ PAIMEN

Karitsan, lampaan vuonan, koti oli lammastarhassa. Siellä oli yhteensä ainakin sata lammasta. Yöllä oli tarhan ovi lukossa. Silloin kaikki lampaat nukkuivat lämpimillä oljilla. Aamun sarastaessa tuli hyvä paimen. Hän avasi oven ja huusi: »Tulkaa, mustapäät! Tulkaa, päkäpäät!» Ja vielä: »Tulkaa, karitsaiset!» Lampaat tunsivat hyvän paimenen ja hänen äänensä. Ne seurasivat häntä ulos.

Hyvä paimen sanoi: »Pysykääpä kauniisti luonani!» Ja lampaat kokoontuivat yhteen. Hyvä paimen lähti matkaan ja lampaat seurasivat häntä. Paimen kuljetti laumansa pitkin vaarallisia, kapeita polkuja ohi syvien rotkojen ja vuorenharjanteiden. Mutta lampaat pysyttelivät paimenen lähellä, ja silloin oli kaikki hyvin. Ne eivät voineet eksyä. Hyvä paimen tunsi oikean tien. Ja hetken kuluttua lampaat tulivat perille niitylle. Siellä kasvoi rehevää ruohoa. Lampaat saivat syödä niin paljon kuin jaksoivat, mutta ne eivät saaneet juosta pois. Silloin hyvä paimen kutsui ne heti takaisin. Hän huolehti hyvin laumastaan. Kerran oli muuan karitsa eksynyt laumasta. Silloin hiipi peto sitä kohti. Se vaani karitsaa syödäkseen sen suuhunsa. Mutta hyvä paimen näki kaiken ja juoksi nopeasti pelastamaan karitsan. Hän ei pelännyt petoa, vaan ajoi sauvallaan sen tiehensä. Ja paimen sanoi lampaalle: »Pysy luonani. Silloin olet turvassa.» Mutta karitsa oli tyhmä ja tottelematon. Se unohti pian pedon ja ajatteli: »Selviän kyllä yksinkin, olenhan jo kyllin suuri.» Ja niin se juoksi jälleen pois ja kulki omaa tietään. Se ei enää muistanut toisia, ja niin se joutui yhä kauemmaksi laumasta ja hyvästä paimenesta. Tuli ilta, ja silloin karitsa tahtoi palata. Se etsi toisia lampaita löytämättä niitä. Se määki minkä jaksoi saamatta vastausta. Karitsa hätääntyi. Se oli aivan yksin synkässä metsässä, eikä se löytänyt hyvää paimenta. Voi, miten se katui! Se ajatteli: »Kunpa en olisi juossut tieheni.» Se juoksenteli ja etsi ja harhaili sinne tänne, mutta tuli yhä pimeämpää. Vuorilla oli paljon rotkoja, eikä karitsa nähnyt enää mitään. Ja yhtäkkiä, voi, se putosi rotkoon. Siellä karitsa nyt makasi. Se itki ja valitti ja sen jalkoja särki. Karitsa yritti nousta, mutta se ei päässyt ylös. Se määki: »Apua! Apua!» Mutta kukaan ei kuullut sen huutoa. Pääsisikö se enää koskaan hyvän paimenen luo? Paimen oli mennyt jo kotiin. Hän seiso lammastarhan ovella päästämässä lampaat sisään. Hän laski parhaillaan: »yksi, kaksi, kolme, neljä ... kaksikymmentä ... kuusikymmentä ... sata!» Ei, lampaita ei ollut täyttä sataa, yksi puuttui. Ja silloin paimen huomasi, että pikku karitsa oli poissa. Hyvä paimen tuli surulliseksi, sillä karitsa oli hänelle hyvin rakas. Ja niin väsynyt kuin hän olikin, ei hän sittenkään mennyt kotiin lepäämään. Hän lähti suoraa päätä takaisin öiselle niitylle etsimään kadonnutta karitsaa. Hän huusi kulkiessaan: »Karitsaiseni, karitsaiseni!» Ja yhtäkkiä hän kuuli jotakin. Hyvä paimen kiiruhti ääntä kohti. Ja niin hän löysi kadonneen karitsan. Se häämötti valkeana läikkänä pimeydessä. Onnellisena hän otti karitsan vahvoille käsivarsilleen ja kantoi sen kotiin. Karitsa painoi päänsä hyvän paimenen olkaa vasten ja ajatteli: »Tästä lähin olen kuuliainen. Hyvä, rakas paimen pitää minusta huolen. En enää koskaan juokse tieheni.» Niin he tulivat lammastarhaan. Hyvä paimen laski karitsan oljille, juotti sen ja satoi sen loukkaantuneen jalan. Vasta sitten hän itse meni syömään, juomaan ja lepäämään. Ja hän iloitsi löytämästään kadonneesta karitsasta. Eikö tämä ollutkin kaunis

kertomus? Jeesus itse on kerran puhunut näin. Hän sanoi: »Minä olen se hyvä paimen.» Ymmärrätkö, mitä Hän tarkoitti? Hän on hyvä paimen, ja me olemme Hänen lampaitaan. Kaikki, sekä suuret että pienet, jotka Häntä rakastavat, ovat Hänen lampaitaan. Hyvä paimen pitää meistä huolta. Jos olemme tottelemattomia ja juoksemme pois, etsii Hän meidät yhä uudelleen ja uudelleen ja iloitsee jokaisesta löytämästään kadonneesta lampaasta. Hän on Hyvä Paimen. Pysykäämme aina Hänen luonaan. Hänen luonaan olemme varmassa turvassa. Hänen luonaan on aina hyvä olla.

LAUPIAS SAMARIALAINEN

Eräs mies teki pitkän matkan. Hän asui Jerusalemissa ja aikoi mennä Jerikoon. Hänen oli kuljettava syrjäistä, yksinäistä tietä. Sen varrella ei ollut taloja eikä ihmisiä. Vuoret ja pensaikot reunustivat tietä. Pensaikossa väijyi rosvoja. Nähdessään matkalaisen tulevan he hyökkäsivät hänen kimppuunsa, ryöstivät hänen kaikki rahansa ja riisuivat hänen vaatteensa ja pieksivät häntä, kunnes hän vaipui maahan. Sitten rosvot pakenivat nopeasti. Mies parka makasi tiellä puolikuolleen. Hän ei voinut enää kulkea. Hän voivotteli ja vaikeroi ja ajatteli: »Ellei kukaan tule auttamaan minua, on minun kuoltava.» Mutta hetken kuluttua — tamp —tamp — tamp — hän kuuli jonkun lähestyvän. Tulija oli valkopukuinen pappi, Jumalan palvelija, joka oli rukoillut temppelissä. Hän varmaankin säälsi haavoittunutta ja auttaisi tätä. Mies kohotti hiukan päätään ja huusi: »Auta, auta minua!» Mutta pappi ei näyttänyt kuulevan mitään. Hän ei säälinyt avutonta, vaan meni nopeasti tien toiselle puolelle. Ja onneton mies oli jälleen yksin kärsimyksineen. Mutta kuule! Tamp, tamp, tamp ... Jälleen tuli joku. Hän oli leviitta, pappien palvelija. Hänkin oli ollut temppelissä ja oli myös Jumalan palvelija. Mahtaisiko hän auttaa tuota onnetonta miestä? »Auta, auta minua!» huusi miesparka. Mutta leviittakaan ei ollut hyvä Jumalan palvelija, vaan meni yhtä nopeasti ohi kuin pappikin. Loukkaantunut oli jälleen yksin. Hänen päätään ja koko ruumistaan särki, hänen tilansa tuli yhä huonommaksi ja hän huokasi. Ei kukaan säälinyt häntä, ja hän ajatteli: »Nyt minun on kuoltava.» Mutta kuule, lähestyikö taas joku? Tramp, tramp, tramp ... Tiellä ratsasti mies aasin selässä. Auttaisikohan hän? Ei varmaankaan. Hän näet oli samarialainen, muukalainen. Hän oli oikeastaan vihollinen. Hän nauraisi ja sanoisi: »Kas, siihenkö olet joutunut makaamaan? Se on sinulle oikein.» Miesparka tien sivussa sulki silmänsä ja pysytteli aivan hiljaa, ettei samarialainen huomaisi häntä. Mutta kuule, aasi pysähtyi! Ihmisaskeleet lähestyivät ja mies kuuli äänen: »Miesparka, mitä sinulle on tapahtunut? Etkö voi enää liikkua? Tule, autan sinua!»

Sitten samarialainen polvistui miehen eteen, pesi hänen haavansa ja pani kääreen hänen päähänsä. Sitten hän nosti sairaan varovasti pystyyn, pani hänet aasin selkään ja kulki itse vieressä tukien häntä.

Samarialainen ei ajatellut, että loukkaantunut oli vihollinen. Hän rakasti vihollistaan ja sääli tätä. Hän oli laupias samarialainen. Niin he kulkivat hitaasti tietä pitkin, kunnes saapuivat majataloon. Siellä oli saatavissa huoneita, mutta huonetta vastaan oli annettava rahaa.

Samarialainen kantoi miehen sisälle, laski hänet vuoteelle ja huolehti hänestä kaikin tavoin. Kun samarialaisen sitten seuraavana aamuna oli jatkettava matkaa, kutsui hän majatalon isännän luokseen, antoi tälle rahaa ja sanoi: »Saat pitää kaiken, mutta sinun on hoidettava miesparkaa hyvin etkä saa lähettää häntä pois, ennen kuin hän on aivan terve. Jos tarvitset lisää rahaa, annan sitä sinulle palattuani.»

Tämäkin on Jeesuksen oma kertomus. Lopetettuaan sen Hän kysyi: »Kuka noista kolmesta, pappi, leviitta vai samarialainen, teki Jumalan tahdon mukaan?»

Kysymys ei ollut vaikea, vaan siihen oli hyvin helppo vastata.

Ja Herra Jeesus sanoi vielä: »Niin tulee teidänkin tehdä.»

TUHLAAJAPOIKA

Eräällä isällä oli kaksi poikaa. Hän asui hienossa talossa, sillä hän oli hyvin rikas. Isä piti lapsistaan hyvää huolta. Hän antoi heille kauniita vaatteita ja kultasormuksen kummallekin. Vieläpä hän lahjoitti molemmille kamelinkin

ratsastamista varten. Vanhempi poika oli kuuliainen ja suoritti jokapäiväiset askareensa hyvin. Hän oli isälle hyvin rakas. Mutta nuorempi ei ollut samanlainen, vaan tuotti isälleen paljon huolta. Kuitenkin isä rakasti tätäkin poikaansa hyvin paljon, molemmat lapset olivat hänelle yhtä rakkaat.

Kerran seiso nuorempi poika kukkulalla, josta saattoi nähdä hyvin kauas. Poika ajatteli: »Tuolla etäällä on varmasti vielä kauniimpaa kuin täällä. Sinne haluaisin mennä. Pääsisinpä kauas avaraan maailmaan.»

Hän meni isän luo ja sanoi: »Isä, anna minulle rahaa, en tahdo jäädä tänne, vaan haluan nähdä maailmaa!»

Vanha isä tuli kovin murheelliseksi ja vastasi: »Lapseni, älä tee sitä. Älä jätä minua, vaan pysy luonani. Murehtisin kävin, jos lähtisit.

Älä tuota minulle sitä huolta.»

Mutta poika ei halunnut kuunnella isäänsä, vaan ajatteli: »Isä on tyhmä. Minä ymmärrän asiat paremmin.» Hän pukeutui parhaimpiin vaatteisiinsa, nousi kamelin selkään ja sanoi: »Isä, anna minulle rahaa, sillä lähdän maailmalle.»

Silloin isä antoi pojalle rahat, ja tämä ratsasti iloisena tiehensä.

Hän ei edes katsonut taakseen, vaan oli jo unohtanut vanhan isänsä. Mutta isä ei unohtanut poikaansa, vaan ajatteli tätä paljon. Hän seiso talon edessä ja katsoi hänen jälkeensä niin kauan kuin saattoi nähdä hänet. Isä oli kovin murheellinen, sillä nyt hänellä oli vain yksi poika. Toisen hän oli menettänyt.

Hän ajatteli: »Poikani, katson joka päivä tielle, palaatko luokseni. Odotan sinua joka päivä.» Poika meni avaraan maailmaan. Hänestä matka oli hauska.

Kaupungeissa oli paljon hienoja kauppoja, joista saattoi ostella kauniita ja kallisarvoisia tavaroita. Poika eli ylellisesti, hänellähän oli paljon rahaa. Hänellä oli runsaasti ystäviä, joiden kanssa oli hauska juhlia. Sellainen elämä tuli kalliiksi, mutta poika ei välittänyt siitä, vaan ajatteli, että hänen rahansa riittäisivät mihin tahansa.

Mutta pian ne olivat lopussa ja molemmat taskut olivat tyhjät. Silloin poika möi kamelinsa ja sai taas paljon rahaa, mutta nekin loppuivat pian. Nyt hän möi kultasormuksensa kalliista hinnasta, mutta pian hänellä oli taas tyhjät taskut. Nyt oli tämä kerran niin rikas poika aivan rahaton. Hän ei voinut ostaa hienoja vaatteita eikä pitää juhlia, eivätkä hänen ystävänsä halunneet enää tietää hänestä mitään, vaan jättivät hänet aivan yksin.

Poika kärsi nälkää, mutta hänellä ei ollut rahaa leivän ostamiseen. Hän kerjäs sitä ovilla, mutta kukaan ei antanut hänelle mitään, sillä kenelläkään ei ollut juuri mitään. Maassa oli nälänhätä. Viimein poika meni talonpojan luo ja tämä sanoi: »Saat olla renkinäni ja paimentaa sikoja.»

Nuorukainen vastasi: »Hyvä on, suostun siihen.» Hän ajatteli: »Sittenpä saan ainakin syödäkseni.» Ja niin hänestä tuli talonpojan renki ja hän paimensi lihavia sikoja. Hänen vaatteensa olivat tulleet vanhoiksi ja risaisiksi, eikä hän voinut ostaa uusia. Hänellä oli kauhean kova nälkä, sillä talonpoika ei antanut hänelle juuri mitään syötävää. Nuorukainen olisi mielellään syönyt nälissään jopa sikojen ruokaa, mutta sitä ei talonpoika sallinut. Pojan oli käynyt maailmalla huonosti. Isä oli ollut oikeassa.

Muistaessaan isänsä nuorukainen tuli surulliseksi ja ajatteli: »Isäni oli hyvä. Kunpa en olisi lähtenyt koskaan pois. Isälläni on riittävästi leipää, mutta minun on kuoltava nälkään.» Poika itki katumuksesta ja nyyhkytti: »Menen isäni luo.» Ja hän nousi ja lähti heti matkaan. Hän ajatteli: »Isäni on varmasti hyvin vihainen minulle, mutta sittenkin menen hänen luokseen. Sanon hänelle: »Isä, olen elänyt huonosti ja tehnyt syntiä enkä ansaitse enää olla sinun poikasi, mutta salli minun edes olla palvelijanasasi!» Viimein poika saapui lähelle isänsä kotia. Hän näki sen jo kaukaa. Rikkaana miehenä hän oli sieltä lähtenyt, mutta köyhänä kerjäläisenä hän palasi. Ihmiset eivät tunteneet häntä, vaan ajattelivat: »Kukahhan tuo likainen ryysyläinen mahtaa olla?»

Nuorukainen tuskin uskalsi enää jatkaa matkaa. Mutta kuka seisoi talon ovella katsellen tielle? Kuka kiiruhti poikaa vastaan? Isä! Hän toki tunsu poikansa. Hän oli odottanut lastaan koko ajan eikä ollut tälle vihoissaan. Hän sulki pojan syliinsä, suuteli häntä ja sanoi: »Lapseni, oi lapseni, kuinka iloitsenkaan siitä, että olet palannut!» Nuorukainen vastasi: »Isä, olen ollut tottelematon ja olen liian huono enää sinun pojaksesi.»

Mutta isä sanoi: »Olet toki nytkin poikani.»

Ja hän käski palvelijoitaan: »Tuokaa pian kunnollisia vaatteita pojalleni uusia kenkiä myöten, ja pankaa hänen sormeensa kultasormus!» Sitten isä antoi valmistaa hienon paistin ja hyviä kakkuja ja sanoi: »Nyt syömme ja juhlimme, sillä minä olin kadottanut poikani, mutta nyt olen saanut hänet takaisin.» Niin paljon rakasti isä lastaan. Niin paljon rakastaa Taivaallinenkin Isä lapsiaan. Vaikka olemme tehneet paljonkin pahaa, saamme yhä uudelleen tulla Hänen luokseen. Jos kadumme kaikesta sydämestämme, ei Jumala ole meille vihainen, vaan iloitsee ja saamme pysyä Hänen lapsinaan. Taivaan enkelitkin riemuitsevat kadonneen lapsen palaamisesta.

LASARUKSEN HERÄTTÄMINEN KUOLLEISTA

Jeesus kävi mielellään Betaniassa. Se oli Jerusalemin lähellä sijaitseva pieni kylä, missä Jeesuksella oli paljon ystäviä. Eräässä Betanian pikku majassa asui kolme sisarusta, Maria, Martta ja Lasarus. Heistä oli ihanaa olla Jeesuksen ystäviä ja he iloitsivat hänen vierailuistaan. Martta puuhasi utterasti keittiössä valmistaakseen jotakin erikoisen hyvää Jeesukselle. Mutta Maria istui Herran jalkojen juuressa kuunnellen, mitä tällä oli kerrottavana. Joskus Jeesus sanoi: »Martta, sinun on kerrankin istuttava kanssamme, ei ole tarpeen, että minun täällä ollessani

ahkeroit liiaksi.»

Kuinka ihanaa olikaan kaikkien kolmen sisaruksen istuessa Jeesuksen jalkojen juuressa! He olivat uskollisia ystävyksiä. Jeesus tuli usein heidän luokseen, sillä Hän rakasti Mariaa, Marttaa ja Lasarusta. Eräänä päivänä Lasarus sairastui. Näytti siltä, että hän kuolisi. »Kunpa Jeesus olisi nyt täällä», sanoivat Maria ja Martta. »Hän parantaisi veljemme».

Mutta Jeesus oli kaukana toisessa maakunnassa. Olisipa Hän tiennyt Lasaruksen olevan sairaana, niin Hän olisi varmaan tullut suoraan päätä tämän luokse. Maria ja Martta lähettivät Jeesukselle sanan erään miehen mukana. Tämän oli sanottava: »Herra, Lasarus, joka on sinulle rakas, on hyvin sairas.»

Herra Jeesus ei pelästynyt eikä tullut murheelliseksi. vaan vastasi rauhallisesti: »Lasaruksen sairaus ei ole kuolemaksi.» Se oli ihana sanoma, ja mies kiiruhti takaisin Betaniaan kertomaan siitä Marialle ja Martalle. Mutta hänen saapuessaan perille istuivat sisarukset itkemässä. Suuri joukko muitakin surijoita oli talossa. Mies ilmoitti: »Herra Jeesus sanoi: 'Lasaruksen sairaus ei ole kuolemaksi'».

Millainen. omituinen sanoma se olikaan!

Etteikö sairaus ollut kuolemaksi? Lasarus oli jo kuollut ja vielä samana päivänä hänet haudattaisiin johonkin vuoren synkkään onkaloon ja kivi pantaisiin aukon suulle. Marialla ja Martalla ei ollut enää veljeä, ja heidän surunsa oli aivan lohduton.

He itkivät ja Maria sanoi: »Olisipa Herra Jeesus ollut luonamme.» »Niin», nyhkytti Martta, »silloin ei tätä kaikkea olisi tapahtunut, eikä Lasarus olisi kuollut.» Herra Jeesus tiesi, että Lasarus oli kuollut. Hän tiesi kaiken, mutta jäi vielä kahdeksi päiväksi sinne, missä Hän parhaillaan oli. Sitten Hän sanoi opetuslapsilleen: »Tulkaa, lähtekäämme Betaniaan!» Opetuslapset olisivat mieluummin pysyneet paikallaan, sillä Betania oli Jerusalemin lähellä ja Jerusalemissa oli paljon julmia ihmisiä, jotka halusivat tehdä Jeesukselle pahaa. Mutta Jeesus sanoi: »Lasarus, ystävämme, nukkuu. Minun on mentävä herättämään hänet.»

Opetuslapset eivät ymmärtäneet sitä, vaan sanoivat: »Herra, jos hän nukkuu, niin hän myös paranee, sillä nukkuminenhan on hyväksi sairaalle.» He näet ajattelivat: »Ei ole ollenkaan tarpeellista lähteä taas vaaralliselle matkalle.» Mutta Jeesus sanoi: »Lasarus on kuollut, ja minä olen iloinen, etten ollut siellä, sillä nyt on teidän uskottava minua.»

He lähtivät yhdessä matkaan, ja seuraavana päivänä he saapuivat Betaniaan. Lasarus oli ollut jo neljä päivää haudassa.

Kuullessaan Jeesuksen tulevan meni Martta Häntä vastaan, mutta Maria jäi sisälle. Martta sanoi itkien: »Herra, jos Sinä olisit ollut täällä, ei Lasarus olisi kuollut.» Jeesus vastasi: »Veljesi on nouseva haudastaan, usko minua.»

Martta sanoi: »Herra, uskon, että olet Kristus, Jumalan Poika.»

Eikä Martta murehtinut enää. Jeesus sanoi vielä: »Mene hakemaan Maria!»
Martta juoksi sisälle. Siellä oli paljon Martan ja Marian ystäviä, jotka olivat tulleet lohduttamaan sisaruksia. Martta meni Marian luo ja kuiskasi: »Mestari on täällä ja kutsuu sinua.»

Silloin lähti Maria ulos, ja kaikki toisetkin seurasivat häntä. He sanoivat: »Maria menee varmasti haudalle, emme saa päästää häntä sinne yksin.» Mutta Maria menikin Jeesuksen luo. Nähdessään Jeesuksen Maria itki, lankesi polvilleen ja sanoi samoin kuin Marttakin: »Herra, jos sinä olisit ollut täällä, ei Lasarus olisi kuollut.» Marian puhe kuulosti kovin murheelliselta, ja vieraat alkoivat itkeä. He säälivät sisaruksia. Mutta Herra Jeesus sääli heitä vielä enemmän. Hänkin itki. Mutta sitten Hän sanoi: »Missä on veljenne hauta?»

He vastasivat: »Tule, näytämme sen sinulle!»

Niin he kaikki menivät haudalle. Jeesus sanoi: »Vierittäkää kivi pois!» Maria säikähti ja sanoi: »Herra, mitä aiot tehdä? Nythän on jo neljäs päivä...»

Mutta Jeesus vastasi: »Usko minua, Maria, ja olet näkevä, kuinka mahtava Jumala on.» Pari miestä vieritti raskaan kiven sivuun. Nyt saattoi nähdä hyvin onkalon pohjalle. Mutta Jeesus katsoi taivaaseen ja puhui Isänsä kanssa. Hän sanoi: »Isä, minä kiitan Sinua, että olet kuullut minua.»

Sitten Hän katsoi hautaan ja huusi: »Lasarus, tule ulos!» Oli aivan hiljaista. Mutta äkkiä ihmiset kuuluivat pimeästä haudasta kolinaa. Ja Lasarus tuli ulos! Hän tuli käärittynä liinoin juuri sellaisena, kuin hänet oli haudattu. Ihmiset perääntyivät kauhuissaan, sillä he eivät voineet uskoa, että Lasarus seiso elävänä heidän edessään. Kukaan ei ojentanut kättään hänelle. Mutta Jeesus sanoi: »Irroittakaa käärinliinat ja päästäkää hänet menemään.» Maria ja Martta riemuitsevat. He ottivat veljensä keskelleen ja veivät hänet kotiin.

Neljä päivää oli Lasarus ollut kuolleena. Neljä päivää hän oli nukkunut niin syvää unta, ettei ainoakaan ihminen voinut häntä siitä herättää.

Mutta kuitenkin hän oli herännyt eloon. Herra Jeesus oli herättänyt hänet syvästä kuoleman unesta. Ihmiset, jotka näkivät suuren ihmeen tapahtuvan, tiesivät, että Jeesus oli Jumalan Poika, joka herätti kuolleita.

SALLIKAA LASTEN TULLA MINUN TYKÖNI

Äitejä kulki kadulla lastensa kanssa. Pienimpiä he kantoivat, ja suuremmat pitivät äitiä kädestä. Kaikki näyttivät iloisilta, kuin he olisivat olleet menossa juhlaan. He olivat matkalla Jeesuksen luo. Äidit ajattelivat: »Lastemmekin on opittava tuntemaan Jeesus. He eivät saa unohtaa Häntä.» Mutta he halusivat myös pyytää Häneltä jotakin. He aikoivat sanoa: »Rakas Herra Jeesus, sinä voit tehdä kaikki ihmiset, lapsetkin, onnellisiksi. Tahdotko panna kätesi lastemme päälle ja siunata heidät?»

Katso, Jeesus oli juuri puhellut parin miehen kanssa, ja nyt Hän jäi yksin opetuslapsineen. Nyt oli sopiva hetki tavata Hänet. Iloisina riensivät äidit Jeesuksen luo. Mutta nähdessään heidän tulevan lapsineen opetuslapset sanoivat: »Mitä haluatte? Aiotteko tuoda lapsenne Jeesuksen luo? He ovat aivan liian pieniä ymmärtääkseen, mitä Hän sanoo. Menkää takaisin, eivät lapset kuulu tänne.»

Mutta Jeesus kuuli kaiken eikä Hän 'pitänyt ollenkaan opetuslasten puheesta. Hän huusi äidit ja lapset luokseen ja sanoi: »Tulkaa huoletti luokseni.» Ja opetuslapsille Hän sanoi: »Sallikaa lasten tulla minun tyköni älkääkään estäkö heitä!»

Lapset juoksivat riemuissaan Jeesuksen luo. He eivät olleet vielä koskaan nähneet Häntä, mutta silti he eivät olleet peloissaan, sillä Jeesusta ei yhdenkään lapsen tarvitse pelätä.

He asettuivat Hänen ympärilleen, ja Hän veti heidät luokseen. Hän syleili heitä ja puhui heille lempeästi.

Ehkä lapset eivät ymmärtäneet vielä kaikkea, mutta he käsittivät kuitenkin, kuinka paljon Jeesus heitä rakasti. Ja Jeesus pani kätensä heidän päänsä päälle ja siunasi heidät. Hän puhui heille Jumalasta, taivaallisesta Isästä, joka tahtoo siunata jokaista lasta. Lapset kuuluvat Jeesukselle. Hän rakastaa jokaista lasta.

SOKEA BARTIMEUS

Tien varressa istui mies. Hänen yllään oli viitta ja hän istui liikkumatta. Hän näytti nukkuvan. Mutta askelten lähestyessä mies kohotti hiukan päätään ja kuunteli. Jos askelet tulivat aivan kohdalle, hän ojensi kätensä ja alkoi huutaa: »Antakaa minulle jotakin! Antakaa lantti, että voin ostaa leipää!»

Mutta mies ei nähnyt ihmisiä, sillä hän oli sokea. Hän vain kuuli askeleet. Hän kuuli puiden suhisevan, mutta ei nähnyt niiden vihreitä lehtiä. Hän tunsu kukkien tuoksun, mutta ei nähnyt niiden kauniita värejä. Hänen silmissään oli ainainen pimeys. Hänen oli liikuttava varovasti, missä hän kulkikin. Mies ei voinut tehdä mitään työtäkään. Hän saattoi ainoastaan kerjätä.

Sen vuoksi hän istui joka päivä tien varressa ja ojensi kättään huutaen: »Antakaa minulle jotakin!» Niin hän sai kokoon pari lanttia päivässä. Miehen nimi oli Bartimeus. Hän oli ollut sokeana jo kauan, eikä kukaan pystynyt parantamaan sairaita silmiä. Vain Herra Jeesus kykeni sen tekemään, mutta Bartimeus ei ollut koskaan päässyt Herran luokse, muuten hän olisi jo rukoillutkin parannusta. Bartimeus ei voinut myöskään etsiä Jeesusta, vaan hänen oli istuttava hiljaa tien varressa ja odotettava.

Siinä hän kuunteli ohikulkijoiden askelta.

Viime päivinä niitä oli kuulunutkin paljon. Jerusalemiin oli menossa runsaasti

väkeä. Oli tulossa pääsiäisjuhla, ja kaikki halusivat päästä sinne. Mutta tänään liikkui tiellä erikoisen paljon väkeä. Heitä oli aivan tien täydeltä. He huusivat kulkiessaan ja tungeksivat, niin että he joskus tyrkkivät vahingossa Bartimeustakin.

»Mitä tapahtuu?» huusi Bartimeus,

»miksi täällä kulkee niin paljon väkeä?»

Jotkut vastasivat: »Etkö tiedä sitä? Herra Jeesushan on tulossa.»

»Herra Jeesus?» Bartimeuksen sydän sykähti. Herra Jeesus oli ehkä aivan lähellä ja saattaisi ehkä kuulla, jos Bartimeus huutaisi oikein kovasti.

Ja äkkiä Bartimeus alkoi huutaa:

»Herra Jeesus, Herra Jeesus, armahda minua!» Lähellä kulkijat suuttuivat.

»Hiljaa!» he sanoivat,

»hiljaa siinä huutoinesi! Luuletko Jeesuksella olevan aikaa sinulle? Hän on menossa Jerusalemiin voideltavaksi kuninkaaksi.» Mutta Bartimeus ei välittänyt ihmisten puheesta. Olisivatpa he itse sokeita ja istuisivat päivät päästään tien varressa!

Ja hän huusi vielä kovemmin: »Herra Jeesus, armahda minua!»

Jeesus kuulee aina avunpyynnön.

Hän seisautui ja sanoi: »Tuokaa Bartimeus luokseni. Hän istuu tien varressa huutamassa minua.»

Silloin ihmiset sanoivat: »Bartimeus, sinun on tultava Jeesuksen luo.» Bartimeus nousi ylös niin nopeasti kuin pääsi, heitti viittansa ja lähti. Kädet ojennettuina hän kompuroi ihmisjoukon läpi Jeesuksen luo.

Hän kuuli hyvän, lempeän äänen kysyvän: »Mitä tahdot, Bartimeus, minun tekevän sinulle?» Ääni oli Jeesuksen.

Ja Bartimeus vastasi: »Herra, että saisin näköni jälleen.»

Jeesus sanoi: »Tule näkeväksi! Uskosi on tehnyt sinut terveeksi.» Ja yhtäkkiä Bartimeus näki jälleen. Hän näki vihreät puut ja ihanan sinisen taivaan. Hän näki ihmiset ja Herran Jeesuksen, joka oli parantanut hänet.

Hän lankesi polvilleen Jeesuksen eteen kiittääkseen Häntä. Ja Herran lähtiessä jatkamaan matkaansa Bartimeus seurasi Häntä. Hän juoksi Jeesuksen ympärillä ja tanssi ja hyppi riemusta.

Nyt Bartimeus ei ollut enää säälettävä ihmisraukka, vaan iloinen, vahva mies, jonka ei tarvinnut enää kerjätä. Jeesus oli tehnyt ihmeen.

HOOSIANNA

Oli sunnuntai. Herra Jeesus kulki tiellä lähellä Jerusalemiä. Opetuslapset ja paljon muita ihmisiä oli Hänen kanssaan.

He katsoivat Häntä kunnioittaen ja kyselivät toisiltaan: »Aikooko Hän nyt mennä Jerusalemiin kruunattavaksi?» Kaikki olisivat toivoneet Jeesuksesta kuningasta, sillä Israelilla oli vihollisia.

He olivat roomalaisia, jotka kohtelivat maan omia asukkaita kovin huonosti. Mutta jos Herra Jeesus olisi kuningas, niin Hän voisi taistella heitä vastaan ja ajaa heidät kokonaan pois. Hänhän oli mahtava ja kykeni kaikkeen. Yhtäkkiä Jeesus pysähtyi. Hän huusi kaksi opetuslastaan luokseen ja sanoi: »Näettekö tuolla taloja? Siellä on kylä ja teidän on mentävä sinne. Kylän portilla on aasi, joka on köytetty portinpieleen. Säästäkää aasi irti ja tuokaa se tänne. Jos joku kysyy teiltä, mitä te teette aasilla, on teidän vastattava: 'Herra tarvitsee sitä'.»

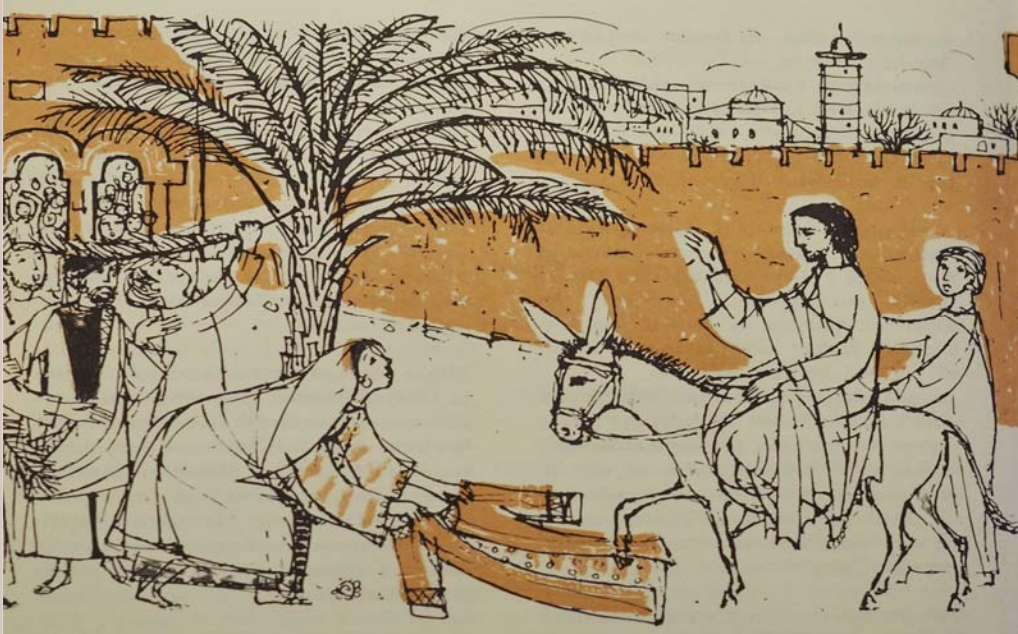
Opetuslapset ajattelivat: »Mitä Herra Jeesus tekee aasipahalla?» Mutta äkkiä he ymmärsivät. Hän aikoi ratsastaa sen selässä Jerusalemiin, ja siellä Hänet voideltiin kuninkaaksi.

Opetuslapset riensivät iloisina kylään. Kaikki oli kuten Jeesus oli sanonut. Aasi seisoj kylän ensimmäisten talojen lähellä portinpieleen sidottuna. He päästivät eläimen ja ottivat sen mukaansa. Jotkut näkivät sen ja kysyivät: »Mitä teette aasilla?» Ja opetuslapset vastasivat: »Herra tarvitsee sitä.» Siihen kysyjät tyytyivät. Jeesuksen mukana seuranneet ihmiset riemastuivat nähdessään aasin, sillä he ymmärsivät nyt, mitä Jeesus aikoi.

He riisuivat viittansa ja panivat ne aasin selkään. Sitten he auttoivat Jeesuksen viittojen päälle.

Niin Jeesus ratsasti Jerusalemiä kohti. Opetuslapset kulkivat Hänen rinnallaan, ja muut seurasivat heitä. Ja yhtäkkiä alkoivat kaikki laulaa: »Täällä tulee kuninkaamme! Hoosianna, Daavidin poika!» Yhä lisää kansaa liittyi mukaan.

Kulkue kasvoi ja kaikki lauloivat: »Kuninkaamme tulee! Siunattu olkoon Hän, joka

tulee Herran nimeen! Hoosianna, Daavidin poika!» Ja kulkijat poimivat palmunlehtiä ja heiluttivat niitä. Lehvät muistuttivat suuria lippuja. He riisuiivat viittansa ja levittivät tielle, ja aasin oli astuttava niiden päällä. Silloin ei kuninkaan tarvinnut ratsastaa tomussa.

Ihmiset riemuitsivat ja lauloivat. He ajattelivat: »Nyt tulee Jeesuksesta kuningas, joka pystyy käymään sota Hän asuu upeassa palatsissa juuri kuten Daavid aikoinaan. Ja Hän teki meistä kaikista onnellisia ja rikkaita Mitä lähemmäksi he tulivat kaupunki; sitä kovemmin he lauloivat: »Hoosianna, Hoosianna!»

Mutta matkan varressa seisoivat rikkaita ja ylhäisiä miehiä. He olivat prinsskejä, ja farisealaisia eivätkä he ottaneet osaa lauluun. He eivät pitäneet Jeesuksesta. Kateellisina he olivat seuranneet kuinka ihmiset rakastivat Jeesusta kuuntelivat Häntä. He näet ajattelivat: »Kansan on kuunneltava meitä sillä me olemme paljon viisaampia ja järkevempiä.»

Nyt he näkivät Jeesuksen saapuvan ja kansan laulavan, ja he suuttuivat.

Mieluummin he olisivat riistäneet Jeesuksen aasin selästä alas, mutta he eivät uskaltaneet. »Hoosianna, kuninkaamme!» lauloivat ihmiset.

Kateelliset miehet sanoivat: »Älkää huutako, ei hän ole meidän kuninkaamme!» Mutta ihmiset jatkoivat laulamistaan. Silloin miehet sanoivat Jeesukselle: »Kiellä opetuslapsiasi laulamasta tuolla tavalla!»

Mutta Jeesus ei kieltänyt, vaan he saivat laulaa rauhassa, sillä heidän olivat oikeassa: Herra Jeesus oli kuningas, mutta aivan toisenlainen kuin ihmiset luulivat.

Hän ei ollut maallinen kuningas, sotaa käyvä, vaan rauhan ruhtinas. Hän ei aikonut asua palatsissa kuten Daavid eikä sotia maallista vihollista vastaan. Hän tahtoi tehdä paljon enemmän ihmisten hyväksi, sillä Hän tahtoi taistella Kiusaajaa vastaan, ihmiskunnan mahtavinta vihollista vastaan. Vasta sitten, kun Hän

voittaisi Kiusaajan, tulisi Hänestä ei vain Israelin, vaan koko maailman kuningas. Ihmiset eivät käsittäneet sitä. He ajattelivat, että Hänestä piti tulla kuningas aivan heti, ja siksi he riemuitsivat. Mutta Herra Jeesus tiesi, että ennen sitä tapahtuisi paljon kauheita ja murheellisia asioita. Sen vuoksi Hän oli murheellinen. Ihmiset

Hänen ympärillään nauroivat, lauloivat ja riemuitsivat. Mutta Herra Jeesus itki. Niin Hän ratsasti Jerusalemiin ja läpi katujen temppeliin. Ihmiset tungeksivat Hänen ympärillään. He odottivat Hänen sanovan: »Voidelkaa minut kuninkaaksenne, niin ajan kaikki viholliset pois maasta!« Mutta Jeesus meni temppeliin puhumatta mitään. Ihmiset tulivat rauhattomiksi ja sanoivat: »Eikö Hän haluakaan tulla kuninkaaksemme? Mennään pois, sittenpä Hän näkee, kuinka käy.«

Ja he menivät toinen toisensa jälkeen pois. He heittivät palmunlehvät kadulle sanoen: »Emme halua tietää enää mitään Jeesuksesta. Olemme Hänelle vihaisia, koska Hän ei halua tulla kuninkaaksi.« Typerät ihmiset! Jeesuksestahan oli eräänä päivänä tuleva kuningas.

MARIA VOITELEE JEESUKSEN HIUKSET JA JALAT

Herra Jeesus oli taas Betaniassa. Siellähän asuivat Hänen ystävänsä Maria, Martta ja Lasarus, jonka Jeesus oli herättänyt kuolleista. Oli ilta. Jeesus oli ystäviensä ja opetuslastensa kanssa käymässä aterialle. Martta puuhaili pöydän kattamisessa ja Lasarus istui vieraiden seurassa. Kaikki iloitsivat siitä, että Jeesus oli heidän kanssaan. Vain Maria oli poissa. Mutta heidän jo istuessaan pöydässä hän tuli sisään. Hänen kädessään oli kaunis, kallisarvoinen pullo ja hän näytti

kovin surulliselta.

Maria tiesi, että Jeesus istui viimeistä kertaa heidän seurassaan. Aamulla Hän jatkaisi matkaansa Jerusalemiin palaamatta enää koskaan. Jeesus itse oli niin sanonut. Ja nyt tahtoi Maria tehdä Jeesuksen hyväksi jotakin. Hän halusi osoittaa suurta rakkauttaan. Hän oli ostanut öljypullon. Se oli ollut hyvin kallis, mutta Maria ajatteli, ettei Jeesukselle ollut mikään liian kallista. Pullossa oli ihanaa, hyväntuoksuista nardusöljyä, jota käytettiin hiusten voitelemiseen. Tavallisesti sitä käytettiin vain pari tippaa kerrallaan, mutta Marian mielestä ei se riittänyt Jeesukselle. Hän asettui Jeesuksen taakse, kumartui ja tyhjensi melkein koko pullon Hänen hiuksilleen. Sitten Maria polvistui ja voiteli Jeesuksen jalatkin. Koko talo tuoksui ihanalle öljylle.

Jeesus ei kieltänyt Mariaa voitelemasta, sillä Hän ymmärsi, miksi Maria teki niin. Maria rakasti Jeesusta.

Mutta kaikki eivät sitä ymmärtäneet. Juudas, eräs opetuslapsista, suuttui ja alkoi torua:

»Mitä tuo nainen ajatteleekaan? Älä suotta riko kallista pulloa ja valuta kaikkea öljyä pois!«

Juudas oli epämiellyttävä ihminen. Tosin hän oli Jeesuksen opetuslapsi, mutta hän ei rakastanut Herraansa, vaan hänen mielessään oli ainoastaan raha. Juudas halusi tulla rikkaaksi, ja joskus hän oli jopa varastanutkin rikastuakseen nopeammin.

Hän soimasi: »Miksei Maria antanut pulloa täysinäisenä, niin että me olisimme voineet myydä sen hyvästä hinnasta ja auttaa köyhiä?«

Mutta Juudas ei puhunut tällä tavoin säälistä köyhiä kohtaan, vaan hän ajatteli:

»Jos olisimme myyneet pullon, olisin voinut ottaa itsellenikin muutaman lantin.«

Mutta Jeesus sanoi: »Vaiti! Miksi moititte Mariaa? Hän on tehnyt hyvän teon.

Köyhät teillä on keskuudessanne aina. Voitte auttaa heitä myöhemmin. Minua teillä ei ole aina. Tiedättekö, miksi Maria voiteli hiukseni ja jalkani? Siksi, että minun on pian kuoltava. Sitä, mitä Maria on tehnyt, ei unohdeta koskaan.« Silloin opetuslapset vaikenivat häpeissään.

Mutta Juudas ei hävennyt. Hän oli huono ihminen. Hän nousi ja meni pois pimeään yöhön. Hänkin aikoi tehdä Jeesukselle jotakin. Mutta se, mitä Juudas aikoi, oli kauheaa.

JUUDAS KAVALTAJA

Juudas kulki yksin pimeässä. Hän oli Jeesukselle vihoissaan. Hän oli ajatellut, että Jeesuksesta tulisi kuningas, ja nyt tämä sanoikin pian kuolevansa.

Miksei Jeesus sitten halunnut tulla kuninkaaksi? Sehän olisi käynyt helposti, sillä melkein kaikki ihmiset toivoivat sitä. Kuinka ihanaa olisikaan ollut, jos Jeesuksesta

olisi tullut kuningas.

Juudas oli laskenut mielessään kaiken hyvin tarkoin, ja vain sen vuoksi hän olikin Jeesuksen opetuslapsi. Jos Jeesuksesta tulisi kuningas, olisi Juudas yksi hänen ylhäisimmistä palvelijoistaan. Hän saisi kauniita vaatteita ja asuttavakseen suuren talon. Ah, mitä kaikkea Juudas silloin saisikaan. Hänestä tulisi rikas. Mutta nyt hän ei saisikaan kerrassaan mitään. Juudas ei halunnut enää olla Jeesuksen opetuslapsi, koska siitä ei kuitenkaan ollut mitään hyötyä. Juudas ajatteli: »Kostan Jeesukselle. Menen Jerusalemiin. Siellä asuu vihollisia, jotka mielellään vangitsisivat Hänet. Autan heitä ottamaan Hänet kiinni, sillä se on Hänelle oikein. Olisipa Hän vain seurannut neuvojani ja antanut minun rikastua.»

Niin Juudas meni ja kavalsi Jeesuksen. Jeesus oli ollut Juudakselle aina hyvä, ja kuitenkin tämä kavalsi Hänet. Juudas meni Jeesuksen vihamiesten, ylipappien ja fariseusten luo ja sanoi: »Mitä annatte minulle, jos autan teitä vangitsemaan Jeesuksen ilman väkijoukkojen apua?»

He lupasivat hänelle kolmekymmentä hopearahaa. Rahat kilisivät ja kiilsivät houkuttelevasti. Juudas rakasti rahaa, ja hän halusi ehdottomasti ansaita nuo kolmekymmentä rahaa. »Kutsun teitä, kun voitte vangita Hänet», hän sanoi, »pysyn Jeesuksen luona ja olen olevinani edelleenkin Hänen ystävänä.» Kavala Juudas! Hän hiipi jälleen pimeyteen, palasi Jeesuksen luo ja teeskenteli ystävyyttä. Mutta hän oli kavaltanut Herransa, eikä kuitenkaan varmasti aavistanut, että Jeesus tiesi kaiken.

KUKA ON VÄHÄARVOISIN

Jerusalemissa vietettiin taas pääsiäisjuhlaa. Joka talossa oli katettu juhla-ateria: viiniä, leipää ja lihaa. Herra Jeesus ajatteli: »Tahton vielä kerran viettää pääsiäistä opetuslasteni kanssa.» Hän kutsui Pietarin ja Johanneksen ja sanoi: »Menkää valmistamaan meille kaikille juhla-ateria!»

»Mutta mihin?» kysyivät opetuslapset. Jeesus vastasi: »Menkää kaupunkiin, ja siellä tulee vastaan mies kantaen vesiruukkuja. Hän menee erääseen taloon. Seuratkaa häntä ja kysykää talon isännältä: 'Missä huoneessa voi Herra Jeesus opetuslastensa kanssa viettää pääsiäisjuhlaa?'

Hän osoittaa teille suuren huoneen, jossa ovat tuolit ja pöytä jo valmiina.»

Opetuslapset menivät kaupunkiin ja kaikki sujui juuri kuten Jeesus oli sanonut. He näkivät miehen, joka kantoi ruukkuja. He seurasivat miestä, ja talon isäntä osoitti heille tilavan huoneen. He panivat siihen leipää, viiniä ja lampaanlihaa. Ja oven viereen he asettivat vesiruukun sekä vadin jalkojen pesua varten. Ne näet tomuttuivat kadulla, sillä ihmisillä ei siihen aikaan ollut sukkia eikä kenkiä, ainoastaan avonaiset anturakengät. Siksi jalat oli pestävä puhtaiksi ennen

aterialle käymistä.

Pietari ja Johannes panivat vesiruukun viereen vielä pyyhkeen jalkojen kuivaamista varten. Pietari ja Johannes kattoivat pöydän. Sitten olikin kaikki valmista, ja he odottivat vain Jeesusta. Illan suussa Jeesus tuli toisten opetuslasten kanssa.

Opetuslapset näkivät vesiastian oven vieressä. Mutta kuka pesisi heidän jalkansa? Rikkaissa taloissa oli aina palvelija sitä varten. Mutta täällä ei sellaista ollut. Kuka pesisi Jeesuksen ja opetuslasten jalat?

»Täytyykö minun se tehdä?» ajatteli Pietari, »ei, ei minun, minähän olisin silloin kuin palvelija, enkä tahdo sitä olla. Minä en ole vähäarvoisin, vaan päinvastoin kai ensimmäinen.»

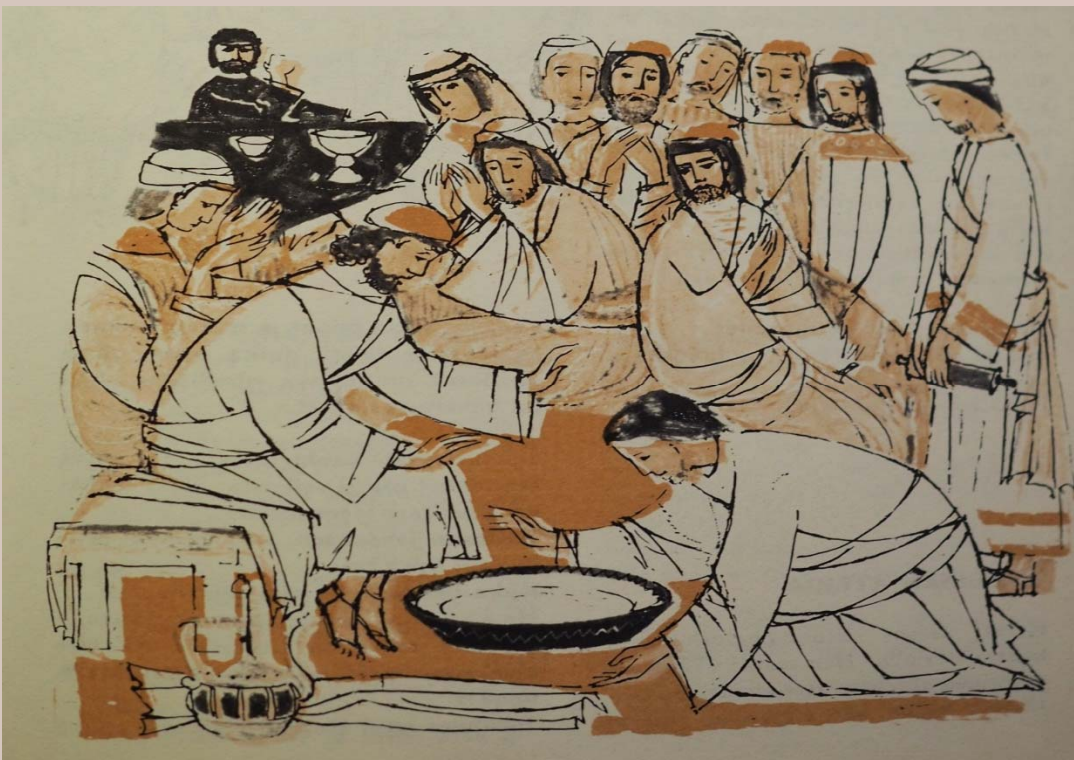
Kaikki istuutuivat pesemättömin jaloin pöytään. Toinen sanoi toiselle: »Suorita sinä pesu. minä olen siihen liian arvokas.» Jeesuskin oli istunut pöytään ja sanoi: »Olen odottanut hartaasti viittä kertaa pääsiäistä kanssanne.» Mutta opetuslapset eivät kuulleet, mitä Jeesus puhui, sillä he kuiskailivat yhä ja riitelivät, kuka heistä oli ensimmäinen. Silloin Jeesus nousi sanomatta sanaakaan, otti pyyhkeen, kaatoi vettä vatiin ja polvistui pesemään opetuslasten jalkoja.

Opetuslapset säikähtivät. Tekikö Jeesus työn, johon he olivat mielestään liian hyviä? Tahtoiko Hän olla palvelija ja kaikkein vähäarvoisin?

Opetuslapset häpesivät. Pietari häpesi eniten. Kun Jeesus polvistui hänen eteensä, veti hän nopeasti jalkansa pois.

»Herra», hän sanoi, »aitko sinä pe minun jalkani? Sitä et saa milloinkaan tehdä.»

Mutta Jeesus katsoi häneen ja sanoi: »Ellen saa pestä sinun jalkojasi, et enää opetuslapseni etkä kuulu minulle.»

Silloin Pietari antoi Jeesuksen suorittaa pesun, sillä hän halusi olla Jeesuksen oma aivan kokonaan. Hänhän raikasti Jeesusta.

Ja hän sanoi: »Älä pese vain minun jalkojani, vaan myös käteni ja pääni!» Mutta se ei ollut tarpeellista. Jeesus pesi vain kaikkien jalat, Pietarin ja toisten opetuslasten, Juudaksenkin.

Sitten Hän pani vesiastian pois ja istuutui uudelleen pöytään.

Hän kysyi: »Ymmärrättekö, miksi tämän tein? Olen antanut teille esimerkin, olen tahtonut opettaa teille jotakin. Ette saa riidellä siitä, kuka teistä on ensimmäinen.

Teidän on autettava toinen toistanne ja oltava mielellänne vähäarvoisin. Jos olette ymmärtäneet, noudatatte esimerkkiäni ja olette oikeita opetuslapsiani.»

Silloin opetuslapset häpesivät vielä enemmän ja katuivat ylpeyttään. Mutta eräs heistä ei katunut. Hän ei oikeastaan enää kuulunutkaan opetuslapsiin.

Kuka hän mahtoi olla?

VIIMEINEN ATERIA

Herra Jeesus istui opetuslastensa kanssa aterialla. Hän sanoi: »Tämä on viimeinen yhteinen ateriamme. Ei

kestä enää kauan, kun viholliseni tulevat vangitsemaan minut ja minun on kuoltava. Eräs teistä, jotka istutte tässä pöydässä, on auttava vihollisiani. Hän on kavaltava minut.» Opetuslapset kauhistuivat. He eivät saattaneet uskoa sellaista. Yksi heistäkö kavaltaisi Jeesuksen? Rakkaan Jeesuksen, joka oli ollut heille vain hyvä?

Kuka heistä voisi olla niin huono? He kysyivät: »Kuka hän on, Herra?» »Olenko minä kavaltajasi?» »Enhän ainakaan minä!» — »Sano, etten se ole minä!» Johannes istui Herran vieressä.

Hän kysyi: »Herra, kuka se on?» Ja Herra vastasi hiljaa: »Hän, jolle annan tämän leipäpalan.» Ja Hän antoi sen Juudakselle. Juudaskin kysyi röyhkeästi: »Olenko ehkä minä kavaltajasi?»

Herra Jeesus katsoi häneen ja sanoi: »Kyllä, Juudas, sinä se olet.»
Mutta sitä eivät toiset kuulleet. Juudas näytti vihaiselta ja ilkeältä, sillä hän huomasi Jeesuksen tietävän kaiken.

Herra sanoi hänelle: »Minkä teet, se tee pian.»

Silloin Juudas nousi ja meni ulos pimeään yöhön. Opetuslapset ajattelivat: »Mihin Juudas lähti? Aikooko hän ostaa vielä jotakin juhlaamme varten vai menikö hän viemään rahaa köyhille?»

Mutta Juudas aikoi tehdä kauheimman teon, mihin kukaan ihminen koskaan on syylistynyt.

Hän aikoi auttaa Jeesuksen vihollisia. Hän aikoi kavaltaa Mestarinsa.

Mutta nyt oli kavaltaja poissa ja Jeesus istui todellisten opetuslastensa kanssa.

He söivät leipää ja joivat viiniä, koska oli pääsiäisjuhla. Herra Jeesus sanoi:

»Teidän on vietettävä tätä juhlaa sittenkin, kun en ole enää luonanne. Ihmisten on kautta aikojen vietettävä Pyhää Ehtoollista. Katsokaa, kuinka murran tämän leivän. Niin murtuu elämänikin teidän edestänne.

Katsokaa, kuinka vuodatan viinin maljaan. Niin vuodatan verenikin teidän edestänne.

Kun vietätte pääsiäisjuhlaa, syökää leipää ja juokaa viiniä minun muistokseni. Sitä ette saa koskaan unohtaa.» Eivätkä ihmiset ole sitä unohtaneet. Yhä vielä vietetään Pyhää Ehtoollista.

Herra Jeesus puhui tänä iltana paljon muutakin opetuslapsilleen. Hän sanoi, että tänä yönä tulisivat viholliset vangitsemaan Hänet. »Silloin teidän on jätettävä minut aivan yksin», sanoi Jeesus.

Mutta opetuslapset pudistivat päätään ja vastasivat: »Ei, emme koskaan jätä sinua yksin.»

Pietari lisäsi: »Vaikka kaikki toiset jättäisivät sinut, en minä sitä tee, vaan olen valmis kuolemaan puolestasi.» Jeesus vastasi: »Sinäkö kuolisit puolestani? Voi, Pietari, vielä tänä yönä olet kieltävä minut kolme kertaa. Valehtelet ja sanot, ettet ole opetuslapseni. Ennen kuin kukko aamulla laulaa, kiellät minut kolme kertaa.» Pietari ei uskonut Jeesuksen puhetta. Ei kukaan voinut uskoa sitä. Mutta Herra Jeesus tiesi kaiken, mitä tänä kauheana yönä oli tapahtuva. Jeesus puhui vielä opetuslapsilleen. Hän kielsi heitä suremasta Häntä. Ensin tapahtuisi paljon murheellista, mutta sitten kaikki muuttuisi. Herra Jeesus kuolisi, mutta Hän nousisi jälleen ylös. Hän menisi taivaaseen, ja sinne pääsisivät opetuslapsetkin aikanaan.

Sitten kaikki rukoilivat yhdessä. Jeesus rukoili kovalla äänellä opetuslastensa ja kaikkien Häntä rakastavien ihmisten puolesta. Meidänkin puolestamme Hän silloin rukoili. Hän sanoi: »Isä, salli heidän kaikkien päästä valtakuntaasi!»
Ja rukoiltuaan Herra Jeesus sanoi: »Nouskaa, lähtekäämme!»
Ja he lähtivät yön pimeyteen.

ÖISESSÄ PUUTARHASSA

Jerusalemin lähellä oli suuri puutarha, jonka nimi oli Getsemane. Sinne Jeesus nyt meni opetuslastensa kanssa. Hän oli kovin murheellinen, sillä ei kestäisi enää kauan, ennenkuin julmat miehet tulisivat vangitsemaan Hänet. Sitten he kiusaisivat Häntä ja surmaisivat Hänet. Se oli kauheaa, mutta niin oli oleva. Herra Jeesus tahtoi itsekkin kaiken käyvän kuten oli ennustettu. Hän ei ollut ansainnut sitä, sillä Hän ei ollut koskaan tehnyt syntiä. Hän ei ollut ansainnut minkäänlaista rangaistusta. Mutta ihmiset ovat syntisiä, ja rangaistukseksi he eivät pääse taivaaseen. Silloin Jeesus sanoi: »Isä, rankaise yksin minua! Anna minun kärsiä heidän puolestaan! Silloin he pääsevät taivaaseen.»

Ja nyt oli rangaistuksen hetki. Nyt Hänen täytyisi kärsiä rangaistus vaikkei Hän ollut tehnyt syntiä.

Kuinka vaikeaa kaikki olikaan. Herra Jeesus ajatteli: »Tahdon olla yksin ja pyytää Jumalalta apua kestäkseni kaiken.» Ja sen vuoksi Hän sanoi opetuslapsilleen heidän tultuaan puutarhaan: »Jättäkää minut yksin!» Mutta kolme heistä, Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen Hän kuitenkin otti mukaansa ja sanoi heille: »Olen kovin murheellinen. Jääkää tänne, mutta älkää nukkuko! Valvokaa ja rukoilkaa puolestani!»

Sitten hän meni etemmäksi, polvistui ja rukoi: »Isä, pelkään ja olen murheissani, koska minun on kärsittävä, mutta teen kaiken sinun tahtosi mukaan. Auta minua olemaan vahva!» Sitten hän nousi ja palasi kolmen opetuslapsensa luo. Hän tahtoi kertoa heille huolensa.

Mutta he olivat syvässä unessa. Jeesus herätti heidät sanoen: »Pietari, nukutko? Etkö voinut valvoa kanssani pientä hetkeä?»

Jeesuksen ääni oli murheellinen. Pietari häpesi. Ja kaikki ajattelivat, etteivät he enää nukahtaisi. Mutta Jeesuksen taas lähdettyä he painoivat päänsä ruohikkoon, ja heidän silmänsä sulkeutuivat. He olivat liian väsyneitä, ja niin he jättivät Jeesuksen yksin huolineen.

Jeesus polvistui jälleen. Hän oli onneton ja murheellinen ja pelkäsi. Suuret hikipisarat kihosivat Hänen otsalleen. Mutta sittenkin Hän sanoi: »Isä, auta minua kestämään kaikki!» Sitten hän palasi opetuslasten luo ja löysi heidät taas nukkumasta.

Mutta nyt ei Jeesus herättänyt heitä. Hän meni vielä kerran rukoilemaan. Hänen otsansa oli hiessä ja Hän purki sydämensä huolet Jumalalle. Jeesus sanoi jälleen: »Isä, auta minua tekemään Sinun tahtosi mukaan!» Silloin laskeutui taivaasta enkeli, joka lohdutti ja vahvisti Jeesusta, ja tuskat kaikkosivat.

Jeesus ajatteli: »Tulkoon rangaistus, ja niin kaikki ihmiset, jotka rakastavat minua, pääsevät taivaaseen.» Mutta mitä tapahtui puutarhassa? Siellä häälyi valoja ja kuului miesten ääniä. Opetuslapset heräsivät kauhistuneina. He nousivat ja menivät Jeesuksen luo. Mitä miehet hakivat puutarhasta?

Katso, Juudas oli heidän kanssaan. Hän kulki etummaisena näyttämässä tietä, ja hänen jäljessään tuli sotilaita vangitsemaan Jeesuksen.

Juudas oli sanonut heille: »Tunnetteko Jeesuksen?»

Sotilaat vastasivat: »Emme tunne.» »Minä vien teidät Hänen luokseen», jatkoi Juudas, »olen olevinani Hänen ystävänsä ja suutelen Häntä.»

Niin tuli Juudas Jeesuksen luo. »Hyvää iltaa, Mestari!» hän sanoi. Ja alhainen, kavala Juudas suuteli Jeesusta.

Herra kysyi murheellisena häneltä: »Juudas, suudelmallako kavallat minut?»

Juudas ei uskaltanut vastata, vaan väistyi nopeasti sotilaiden taakse. Jeesus meni sotilaiden luo ja kysyi: »Ketä etsitte?» »Jeesusta!» huusivat sotilaat.

Jeesus vastasi: »Minä se olen.» sotilaat perääntyivät kauhuissaan ja kaatuivat. He katsoivat peloissaan Jeesukseen. Saattoiko Hän ilman muuta heittää heidät maahan? Silloin he eivät pystyisi vangitsemaan Häntä, jos Hän vain haluaisi estää sen.

Jeesus kysyi uudelleen: »Ketä etsitte?» Ja sotilaat vastasivat peloissaan:

»Jeesusta». Jeesus vastasi taas: »Minä se olen. Vaikka vangitsettekin minut, niin älkää tehkö opetuslapsilleni pahaa, vaan päästäkää heidät menemään.»

Sitten Hän ojensi kätensä ja sotilaat vangitsivat Hänet. Mutta Pietari juoksi yhtäkkiä Jeesuksen luo. Hän tahtoi taistella Hänen puolestaan.

»Päästäkää Hänet!, huusi Pietari, »päästäkää Mestarin!»

Hänen kädessään oli miekka ja hän uhkasi sillä sotilaita. Ja yhtäkkiä hän leikkasi eräältä sotilaalta korvan irti. Mutta Jeesus sanoi: »Pietari, kuuntele! Et saa auttaa minua, sen voivat tehdä taivaan enkelit. Jos rukoilen isältäni apua, lähettää Hän enkeleitä tuhansittain. Mutta en halua sitä, sillä mikä on kirjoitettu, se tapahtuu.» Sitten Jeesus meni haavoittuneen sotilaan luo ja paransi hänen korvansa. Niin jalo Hän oli vihollistaan kohtaan. Mutta viholliset vangitsivat Hänet ja köyttivät Hänen kätensä, aivan kuin Hän olisi ollut murhamies. Sitten he veivät Hänet mukanaan. Opetuslapset hajaantuivat mikä minnekin. He jättivät Mestarinsa yksin.

JEESUS VIHOLLISTENSA KÄSISSÄ

Suuressa, upeassa talossa Jerusalemissa asui kaikkien pappien ensimmäinen mies, ylipappi. Hän odotti parhaillaan siellä muiden ylhäisten miesten kanssa

vangittua Jeesusta, sillä he kaikki vihasivat Häntä. He riemuitsivat siitä, että Jeesus oli viimeinkin vangittu ja sanoivat: »Nyt hän on käsissämme emmekä enää laske häntä vapaaksi. Hänen on kuoltava, niin pääsemme hänestä. Sitten hän ei voi enää puhua kansalle ja me olemme varmasti ensimmäiset.»

Juuri silloin tuotiin Jeesus sisään. Hänen kätensä olivat sidotut ja vahvat sotilaat pitivät Hänestä kiinni. Kaikki papit katsoivat Häneen vihaisina, mutta Hän ei pelännyt, vaan seiso i aivan rauhallisena heidän edessään.

Ylipappi teki kysymyksiä, mutta Jeesus ei vastannut. Silloin tuli sisään miehiä, jotka puhuivat Hänestä kaikenlaista pahaa. He valehtelivat, sillä Jeesushan ei ollut koskaan tehnyt syntiä. Hän oli puhunut ihmisille Jumalasta ja parantanut sairaita. Hän oli tehnyt vain hyvää.

Sen ylipappi ja kaikki toiset ylhäiset miehet tiesivät hyvin, mutta siitä huolimatta he halusivat rangaista Jeesusta. Ylipappi sanoi: »Mikset puhu? Etkö kuule, kuinka paljon pahaa kaikki sinusta puhuvat? Oletko syypää kaikkeen siihen?»

Mutta Jeesus ei vastannut vielä kään. Ylipappi kysyi vielä: »Oletko Jumalan Poika?»

Jeesus vastasi viimeinkin: »Kyllä minä olen Jumalan Poika, eikä kestä enää kauan, kun menen taivaaseen. Mutta kerran palaan maan päälle, ja sen te kaikki tulette näkemään, sillä minä laskeudun taivaan pilvessä.» Kaikki ponnahtivat pystyyn, ja ylipappi huusi: »Että hän uskaltaakin puhua sellaista! Hän ei ole mikään Jumalan Poika, vaan hänen isänsä on Joosef, puuseppä. Kaikki on pilkkaa ja petosta, hän pilkkaa Jumalaa. Mitä me teemme hänelle?» Kaikki miehet huusivat: »Hänen on kuoltava!»

Ja he juoksivat Jeesuksen eteen ja löivät Häntä, he sylkivät Hänen päälleen ja solvasivat Häntä. Ja Herra Jeesus antoi kaiken tapahtua. Hän ei valittanut eikä häväissyt pilkkaajiaan. Hän ei vastannut heidän julmuuksiinsa.

Hän tahtoi kärsiä kuoleman meidän kaikkien puolesta. Meidän pahojen tekojemme tähden Häntä lyötiin ja meidän syntiemme tähden Häntä rangaistiin. Niin paljon on Jeesus meitä rakastanut.

PIETARI

Sotilaiden vangitessa Jeesuksen opetuslapset pakenivat. He pelkäsivät sotilaiden vangitsevan heidätkin, ja sen vuoksi he katosivat yön pimeyteen. Ainoastaan Pietari ja Johannes seurasivat sotilaita. He tahtoivat saada tietää, mihin Jeesus vietiin. Ja he näkivät, että Hänet kuljetettiin ylipapin taloon. Silloin ei Pietari uskaltanut enää seurata, mutta Johannes meni taloon. Hän tunsi ylipapin palvelijattaren. Johannes koputti ovelle ja sanoi: »Saanko tulla ystäväni kanssa sisään?» Palvelijatar avasi oven. Niin joutui Pietarikin ylipapin taloon.

Mutta Pietari pelkäsi. Hän ajatteli: »Minun on vaarallista olla täällä, tähän on vihollisen talo. Jos he saavat tietää minun kuuluvan Jeesuksen opetuslapsiin, niin he ottavat minutkin kiinni.»

Miksi palvelijatar katsoi häntä niin tarkkaan? Pietari kiiruhti hänen ohitseensa ja tuli pihalle, jonne oli sytytetty nuotio.

Sotilaat istuivat lämmittelemässä tullen ääressä. Pietari asettui siihen myös lämmitelläkseen hänkin. Hän näki

Jeesuksen seisovan ylipapin huoneessa kädet sidottuina ja pappien istuvan Häntä vastapäätä. Silloin tuli palvelijatarkin tullen ääreen, katsoi Pietariin ja sanoi: »Etkö sinäkin kuulu Jeesuksen opetuslapsiin?»

Pietari säikähti ja ajatteli: »Minun on valehdeltava, muuten sotilaat ottavat minut kiinni.» Ja hän vastasi: »Jeesuksen opetuslapsiinko? Ei, en tunne sitä miestä.» Pietari kielsi sinä yönä Herran Jeesuksen ensimmäisen kerran. Nyt Pietari säikähti yhä enemmän. Hän ajatteli: »Minun on päästävä pois täältä.»

Hän juoksi ovelle, mutta palvelijatar seiso siinä joidenkin toisten kanssa, ja nähdessään Pietarin hän sanoi heille:

»Tuokin mies kuuluu Jeesuksen opetuslapsiin.»

Onneton Pietari vastasi taas: »Se ei ole totta, en tunne sitä miestä.» Pietari kielsi Herran Jeesuksen toisen kerran. Pietari ei uskaltanut lähteä talosta pois, sillä hän ajatteli, että se oli vartioitu. Hän meni uudelleen tullen ääreen ja istuutui sotilaiden joukkoon. Hän näki, kuinka Jeesusta sisällä lyötiin ja pilkattiin. »Jos he vangitsevat minut, lyövät he minuakin», ajatteli Pietari. Juuri silloin tuli eräs sotilaista hänen luokseen ja kysyi: »Etkö olekin Jeesuksen opetuslapsi?»

»En», vastasi Pietari nopeasti.

Mutta silloin katsoivat kaikki häneen ja eräs toinen sotilas sanoi: »Mutta minä näin sinut Getsemanessa.» Pietari huusi: »Se ei ole totta, minä en tunne sitä miestä enkä kuulu hänen opetuslapsiinsa.» Ja Pietari kirosi sanojensa vahvistukseksi, että kaikki varmasti uskoisivat hänen puhuvan totta.

Silloin kiekui kukko. — Pietari kuuli sen. Mitä Jeesus olikaan sanonut? »Ennen

kuin kukko aamulla laulaa, kiellät minut kolme kertaa.»

Nyt Pietari muisti nämä sanat. »En koskaan tee sitä», oli hän sanonut. Ja kuitenkin hän oli kieltänyt Jeesuksen.

Pietari häpesi. Hän näki Jeesuksen seisovan vihamiestensä edessä. Jeesus oli kaukana nuotiosta, mutta sittenkin Pietari tiesi Herran näkevän hänet. Jeesus kääntyi ja katsoi Pietariin. Silloin Pietari ei voinut enää kestää. Hän tunsu Jeesuksen murheellisen katseen syvällä sydämessään ja hän juoksi pois nuotion valosta itkien katkerasti. »Oi Mestarini, mitä olenkaan tehnyt! Olen ollut huonoista huonoin. Olin luullut olevani ensimmäinen, ja kuitenkin olen viimeinen. Rakas Herra Jeesus, anna minulle anteeksi!» Luuletko, että Jeesus antoi Pietarille anteeksi?

RISTIINNAULITSE HÄNET!

Yö oli ohi. Jeesus oli yhä ylipapin talossa kuulusteltavana. Viholliset olivat sanoneet, että Hänen oli kuoltava. He aikoivat ehdottomasti surmata Hänet. Mutta sitä he eivät voineet ilman muuta tehdä, sillä heidän eivät saaneet määrätä maansa asioista, vaan sen tekivät roomalaiset.

Roomalaisten ensimmäinen oli nimeltään Pilatus. Hän oli maaherra.

Sen vuoksi ylipappi ja hänen ystävänsä veivät Jeesuksen Pilatuksen luo. He aikoivat pyytää tältä lupaa saada surmata Jeesuksen. Matkan varrella liittyi heidän mukaansa suuri joukko ihmisiä.

Pilatus asui mahtavassa palatsissa. Väkijoukon saavuttua pihaan hän tuli ulos ja tiedusteli: »Miksi tuotte tämän miehen luokseni?»

»Koska hänen on kuoltava!» huusivat papit. »Hän on suuri pahantekijä.» Pilatus kysyi: »Mitä paha hän on tehnyt?»

Silloin papit kertoivat Jeesuksesta kaikenlaisia valheita, mutta Jeesus ei estänyt heitä puhumasta.

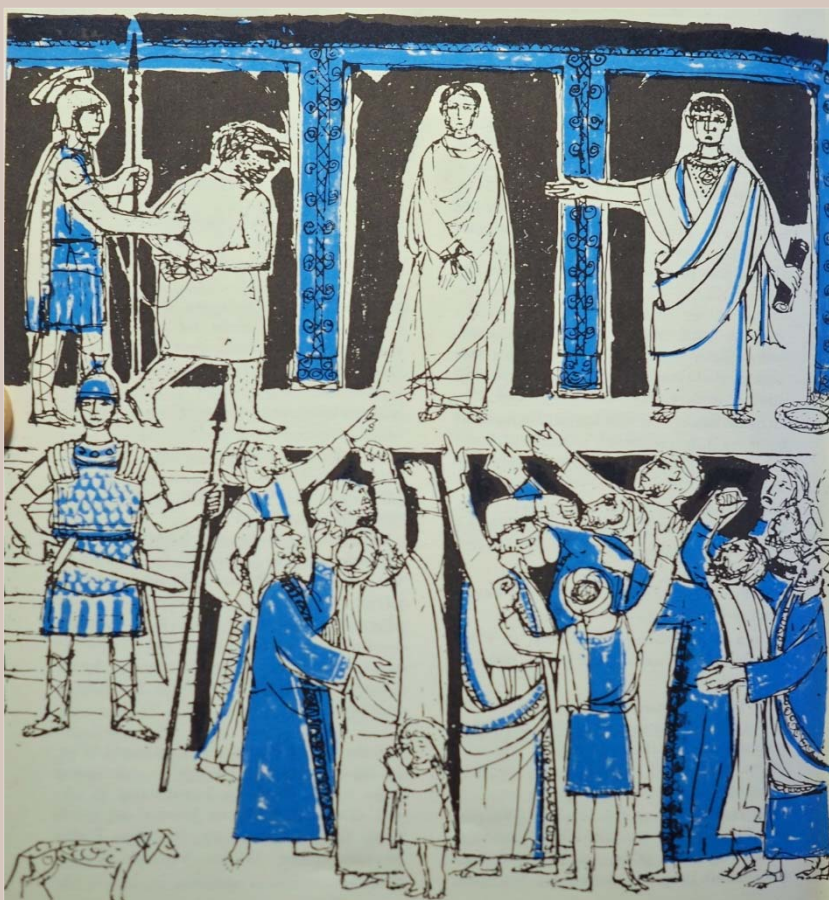
Pilatus katsoi Jeesukseen, joka seiso siinä hiljaisena ja kärsivällisenä.

Jeesus ei näyttänyt vihaiselta, ja Pilatus ajatteli: »Tämä mies ei ole mikään pahantekijä.» Hän puhui joitakin sanoja Jeesuksen kanssa ja oli varma, ettei Jeesus todellakaan ollut tehnyt mitään rikosta. Mutta Pilatus ei sanonut, että pappien piti päästää Jeesus vapaaksi. Hän ei uskaltanut tehdä sitä, sillä hän pelkäsi pappeja ja koko väkijoukkoa. Pilatus ajatteli: »Olen vangituttavinani Jeesuksen ja pidän sitten huolta siitä, että Hänet vapautetaan eivätkä ihmiset siitä huolimatta vihastu minuun.» Pilatus lähetti kaksi sotilasta vankilaan, jossa pidettiin varkaita ja murhamiehiä, ja haetti paikalle Barabbas-nimisen miehen. Hänet Pilatus asetti Jeesuksen viereen. Sitten hän sanoi väkijoukolle: »Tänään on juhlapäivä, ja siksi saatte valita, vapautetaanko Barabbas vai Jeesus.»

Hän ajatteli: »Tietysti he haluavat Jeesuksen, sillä eivät he toki uskalla vapauttaa

vaarallista murhamiestä.» Mutta Pilatus ei tiennyt, kuinka väkijoukko vihasi Jeesusta. Kaikki huusivat: »Vangitkaa Jeesus ja vapauttakaa Barabbas!» Pilatus säikähti. Hän kysyi: »Mitä minun on sitten tehtävä Jeesukselle?» »Hänen on kuoltava!» huusivat papit. »Ristiinnaulitse hänet!» Ja he huusivat toinen toisilleen: »Hänen on kuoltava! Ristiinnaulitse hänet!» Herra Jeesus kuuli sen. Hän ei ollut koskaan tehnyt yhdellekään ihmiselle paha, vaan oli ollut ainoastaan hyvä. Hän oli parantanut sairaita ja siunannut lapsia. Silloin olivat ihmiset rakastaneet Häntä hyvin paljon. He olivat tahtoneet jopa tehdä Hänestä kuninkaan ja olivat sanoneet: »Herra Jeesus voi tehdä mitä tahansa, Hän on Jumalan Poika ja tahdomme Hänet kuninkaaksemme.» Mutta

koska Hän itse ei sitä halunnut, eivät ihmiset myöskään halunneet enää tietää Hänestä mitään. He vihastuivat ja nyt he näkivät Hänen seisovan Pilatuksen edessä sidotuina käsin. »Ei Hän pystykään kaikkeen», ajattelivat ihmiset, »Hän ei ole Jumalan Poika, vaan petturi.»

Ja he huusivat: »Vangitse petturi! Ristiinnaulitse hänet! Päästä Barabbas, murhaaja, vapaaksi!» Silloin Pilatus taipui ja päästi Barabbaan vapaaksi. Murhaaja vapautettiin ja Jeesus vangittiin.

Mutta Pilatuksella oli vieläkin suunnitelma Jeesuksen

ristiinnaulitsemisen estämiseksi. Hän vei Jeesuksen sisälle ja kutsui sinne myös sotilaitaan. Nämä riisuivat Jeesukselta vaatteet ja ruoskivat Häntä. He löivät Häntä paljaaseen selkään.

Sitten he heittivät Hänen ylleen vanhan sotilasviitan, kiusasivat ja pilkkasivat Häntä. »Siinä on kuninkaanviittasi!» he huusivat.

He repivät jostakin orjantappuroita ja sitoivat niistä seppeleen. Sen he asettivat Jeesuksen päähän. »Siinä on kruunusi!» he nauroivat. Sitten he panivat Jeesuksen käteen kepin, nauroivat ja huusivat taas: »Terve, kuningas, kuinka komea oletkaan!» Jeesus antoi kaiken tapahtua.

Lopulta Pilatus toi Jeesuksen taas ulos väkijoukon eteen. Jeesus näytti viheliäiseltä. Veri tippui Hänen kasvoiltaan ja Hän oli kalpea ja väsynyt.

Pilatus ajatteli: »Nyt he jo varmasti säälivät Häntä ja pyytävät minua päästämään Hänet vapaaksi.» Hän osoitti Jeesusta. Hän sanoi: »Katso ihmistä.»
Mutta papit eivät tunteneet sääliä, samoin eivät muutkaan ihmiset.
He huusivat: »Vie pois! Ristiinnaulitse, ristiinnaulitse Hänet!»
He huusivat ja kirkuivat, ja Pilatus pelkäsi heitä. Hän sanoi: »Ottakaa hänet ja tehkää hänelle mitä tahdotte!» Silloin sotilaat tarttuivat Jeesukseen ja veivät mukaansa ristiinnaulitukseen Hänet.

GOLGATA

Tämä kertomus on murheellisista murheellisista ja sittenkin — kauneimmista kaunein. Tässä kerrotaan Jeesuksen ristinkuolemasta ja kärsimyksistä. Tämän kuullessasi tulee mielesi murheelliseksi: Mutta sitten käsität myös Jeesuksen rakkauden meitä kohtaan, sillä meidän tähtemme Hän kärsi kaiken, ja Hänen kärsimisensä ansiosta on tie taivaaseen meille avoinna.
Sen vuoksi tämä kertomus on kauneimmista kaunein.
Jeesuksen rakkautta ajatellessasi tulee mielesi jälleen iloiseksi. Sotilaat veivät Jeesuksen ristiinnaulitukseen Hänet. He nostivat ristinpuun Hänen olkapäilleen, sillä Hänen itsensä oli se kannettava.
Niin he kulkivat Jerusalemin läpi, sotilaat Jeesuksen edessä ja takana ja Hän itse heidän keskellään kantaen ristiä. Joukko ihmisiä seurasi heitä, ja väkijoukko tungeksi päästäkseen eteenpäin.
Mutta Herra Jeesus oli uupunut, sillä Hänellä oli ollut jo paljon kärsimyksiä. Hän tuskin jaksoi kantaa ristiä, ja yhtäkkiä hän lyyhistyi maahan ristin alle.
»Eteenpäin!» huusivat sotilaat, »nosta risti takaisin!»
Mutta Jeesus ei jaksanut enää.
Silloin sotilaat huusivat talonpojalle, joka sattui kulkemaan lähellä: »Tule ja ota hänen ristinsä!» Simon — se oli miehen nimi — suostui siihen.
Sotilaat vetivät Jeesusta ja Simon seurasi heitä kantaen ristiä.
Niin he tulivat kaupungin ulkopuolelle. Siellä oli puuton hiekkakukkula. Sen nimi oli Golgata. Siellä sotilaat ristiinnaulitsivat Jeesuksen. He löivät naulat Hänen käsiensä ja jalkojensa läpi ja nostivat ristin pystyyn.
Herra Jeesus vielääkään ei vihastunut vangitsijoihinsa, vaan pyysi Jumalaa antamaan heille heidän tekonsa anteeksi. Hän sanoi: »Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät!» Jeesuksen ristin kahden puolen nostettiin vielä kaksi muuta ristiä, mihin naulattiin kaksi murhamiestä.
Ihmiset seisoivat katsomassa. Jeesuksen vihamiehet, papit, olivat siellä myös eivätkä he tunteneet vielääkään sääliä Jeesusta kohtaan.
»Katsokaa!» he huusivat, »jos hän on Jumalan Poika, niin miksei hän itse auta itseänsä! Hän on sanonut osaavansa mitä tahansa. Miksei hän sitten tule alas

ristiltä! Hän ei voi tehdä sitä!»

Jeesus olisi voinut tehdä sen, mutta Hän ei tahtonut.

Rakkaudesta ihmisiä kohtaan Hän tahtoi kärsiä rangaistuksen.

Sotilaatkin pilkkasivat Jeesusta. Toinen Hänen vierellään riippuvista murhamiehistäkään ei malttanut enää pysyä hiljaa, vaan sanoi: »Jos olet Jumalan Poika, niin laskeudu alas ristiltä ja auta meidätkin pois!»

Mutta toinen heistä sanoi: »Vaiti, me olemme ansainneet rangaistuksemme, mutta Herra Jeesus ei ole tehnyt mitään pahaa.» Sitten hän käänsi päänsä Jeesuksen puoleen ja pyysi: »Herra, muista minua, kun tulet kuningaskuntaasi!» Ja Herra Jeesus sanoi hänelle: »Totisesti minä sanon sinulle: 'tänä päivänä pitää sinun oleman minun kanssani paratiisissa'.»

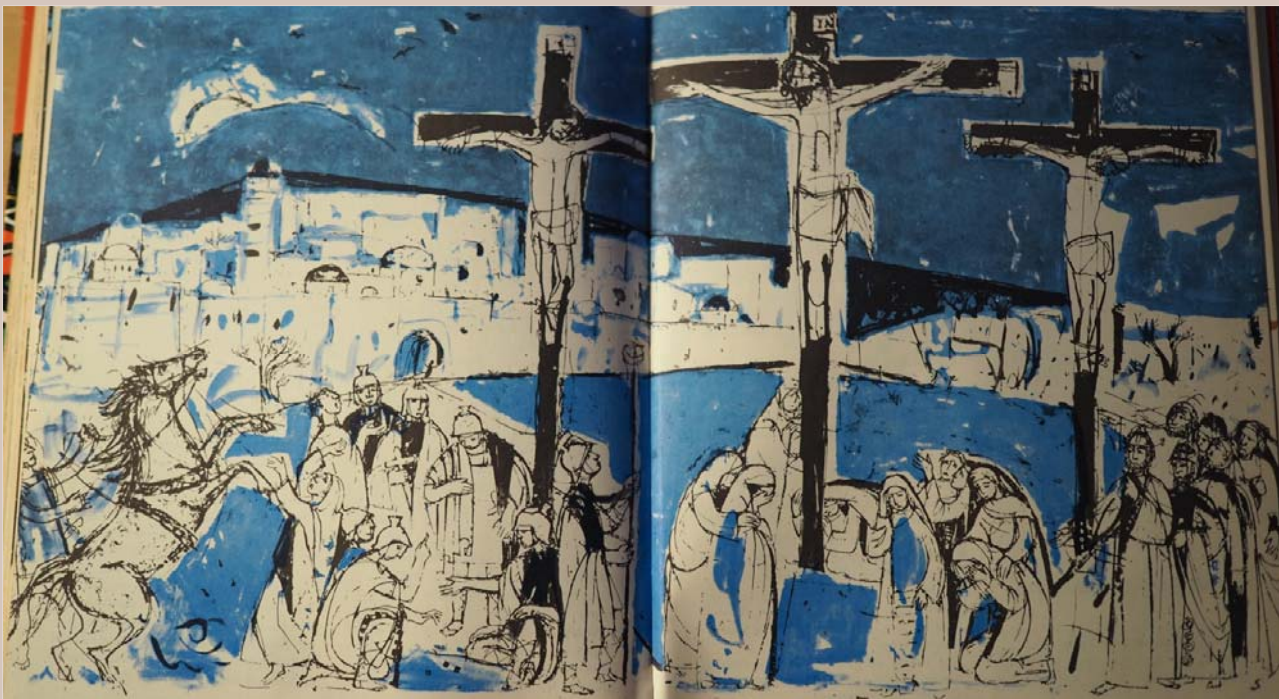
Eikä murhamies enää pelännyt kuolemaa, sillä huolimatta synneistään hän oli pääsevä taivaaseen. Mutta eivät kaikki Jeesuksen ristin juurella seisijat olleet Hänen vihamiehiään. Maria, Jeesuksen äiti, ja Johannes olivat siellä.

Maria oli murheen murtama. Hän näki poikansa kärsivän, mutta ei voinut auttaa Häntä. Pian Jeesus olisi kuollut. Kuka sitten huolehtisi Mariasta?

Herra Jeesus katsoi säälien äitiinsä. »Johannes on oleva hänen poikansa»,

Jeesus ajatteli. Ja hän sanoi Marialle: »Vaimo, katso, poikasi!» Ja Johannekselle

Hän sanoi: »Katso, äitisi!» Ja Johannes vei Marian kotiinsa ja piti hänestä hyvää huolta.

Herra Jeesus riippui kauan ristillä. Oli jo keskipäivä. Aurinko paahtoi korkealla taivaalla. Yhtäkkiä se katosi, iltaan oli vielä pitkälti, mutta kuitenkin tuli pimeää kuin yöllä. Ihmiset säikähtivät. Kukaan ei enää uskaltanut pilkata Jeesusta. Golgatalla tuli aivan hiljaista.

Jeesus riippui ristillä kärsien suuria tuskia. Rangaistus oli raskas ja pimeys

ympärillä synkkä. Jeesus ei voinut enää nähdä taivaalle, tuntui kuin Isä olisi unohtanut poikansa. Vihamiehet olivat jättäneet Jeesuksen. Oliko Jumalakin jättänyt Hänet? Kolme tuntia kesti pimeyttä. Jeesus ei voinut enää kestää sitä ja Hän huusi: »Jumalani, Jumalani, miksi hylkäsit minut?»

Samassa taivas kirkastui ja Jeesus tiesi, ettei Isä ollut hyljännyt poikaansa, vaan rakasti häntä ja oli hänen lähellään. Kärsimykset olivat päättymäisillään. Hänen suuri tekonsa olisi kohta täytetty. Jeesus halusi puhua siitä, mutta Hän ei jaksanut enää. Hän valitti: »Minun on jano.»

Silloin toi eräs mies pitkän sauvan, jonka päässä olevan sienen hän oli kastellut viinissä, ja niin Jeesus saattoi kostuttaa huuliaan.

Sitten Jeesus sanoi: »Se on täytetty.» Taivas oli jälleen avoin kaikille ihmisille. Jeesus oli suorittanut tehtävänsä. Ja sitten Hän sanoi ääneen: »Isä, sinun käsiisi annan henkeni.» Sitten Hän taivutti päänsä ja sulki silmänsä. Jeesus oli kuollut.

JEESUS HAUDATAAN

Jeesus oli kuollut, ja Hänen ruumiinsa riippui ristillä iltaan asti. Silloin tuli Golgatalle muutamia Jeesuksen ystäviä, miehiä ja naisia. He ottivat varovasti Hänen ruumiinsa alas. He käärivät Jeesuksen mukanaan tuomiinsa liinoihin ja panivat hyväntuoksuisia yrttejä niiden väliin. Sitten he kantoivat Jeesuksen erääseen lähellä olevaan ihanaan puutarhaan. Siellä oli valmiina hauta kallion kyljessä. Sinne saattajat panivat Jeesuksen ruumiin ja vierittivät suuren pyöreän kiven haudan suulle.

Jeesus oli haudattu. Saattajat itkivät ja ajattelivat: »Nyt on Herra Jeesus kuollut eikä voi enää koskaan puhua meille. Nyt Hän ei voi tehdä meitä iloisiksi ja onnellisiksi. Odotimme kaiken muuttuvan ihanaksi, mutta olemmekin murheen murtamia.» He eivät muistaneet näitä Jeesuksen sanoja: »Tosin ensin kuolen, mutta sitten herään jälleen eloon ja nousen kolmantena päivänä haudasta.» Jos he olisivat ne muistaneet, eivät he olisi olleet niin murheellisia.

Mutta papit ja fariseukset kyllä muistivat ne. He lähettivät haudalle sotilaita ja sanoivat: »Teidän on vartioitava hautaa hyvin, ettei mitään pääse tapahtumaan. Haudan on pysyttävä suljettuna.» Sotilaat tulivat vartioimaan hautaa. Mutta pystyisivätkö he sittenkään pidättämään Jeesusta, jos Hän haluaisi tulla sieltä pois?

JEESUS HERÄÄ KUOLLEISTA

Oli varhainen aamuhämärä. Sotilaat seisoivat vartiossa. Heidän oli pidettävä huolta siitä, ettei hautaa avattu. Kukaan ei saanut tulla sen lähellekään. Sotilaat vartioivat jo kolmatta päivää, eikä mitään ollut tapahtunut. Mutta nyt aamun hämärässä tuli kuitenkin eräs. Häntä eivät sotilaat pystyneet pidättämään,

sillä hän oli enkeli. Hän laskeutui yhtäkkiä taivaasta valkeana kuin lumi, ja hänen jalkojensa koskettaessa maata se alkoi vapista.

Sotilaat säikähtivät melkein kuollakseen. He vain katsoivat, kuinka enkeli meni haudalle ja vieritti raskaan kiven pois sen suulta.

Sotilaat pakenivat niin nopeasti kuin pääsivät, ja enkeli jäi yksin haudalle.

Ja varhaisen aamun hiljaisuudessa Jeesus heräsi jälleen henkiin ja nousi haudan pimeydestä. Hän oli noussut kuolleista. Kuolemakaan ei voinut Häntä pidättää, sillä Hän oli Jumalan Poika. Nyt oli Jeesuksen kärsimä rangaistus päättynyt eikä Hänen tarvinnut enää koskaan kärsiä.

Enkeli oli Hänen palvelijansa, jonka Jumala oli lähettänyt. Kaikki muutkin enkelit olivat Jeesuksen palvelijoita. Hän oli taivaan ja maan kuningas. Mutta opetuslapset eivät tieneet, että Jeesus oli noussut kuolleista. Muutamia naisia tuli haudalle. He olivat samoja, jotka olivat olleet hautaamassa Jeesusta. He olivat sangen murheellisia, koska he luulivat Jeesuksen vielä olevan haudassa. Ja nyt he olivat ostaneet ihanan tuoksuisia yrtejä pannakseen Jeesuksen käärinliinojen päälle.

Mutta lähestyessään puutarhaa muistivat kiven, joka oli haudan suulle ja sanoivat:

»Kuka auttaa meitä vierittämään kiven pois?»

Mutta äkkiä he pysähtyivät ja katsoivat kauhuissaan hautaa. Kivi oli jo vieritetty pois! Kuinka se oli tapahtunut? Oliko joki jo käynyt haudassa? Olivatko Jeesuksen vihamiehet vieneet Hänen ruumiinsa pois? Eräs naisista, Maria Magdaleena, kiiruhti kertomaan näkemästään opetuslapsille, mutta toiset menivät haudan sisälle.

Mutta kuinka he taas säikähtivätkään, sillä siellä seiso joku valkopukuinen olento. Hän oli enkeli. Ja vielä toinenkin enkeli seiso hänen vieressään. Naiset joutuivat suuren hädän valtaan.

Mutta enkelit sanoivat: »Älkää peljätkö! Te etsitte ristiinnaulittua Jeesusta, mutta

Hän ei ole täällä, sillä Hän on noussut ylös. Katsokaa, tässä on Hänen makuusijansa!»

Naiset katsoivat: paikka oli tyhjä, mutta sittenkään he eivät voineet käsittää, mitä oikein oli tapahtunut. He eivät olleet uskoa näkemäänsä. Enkeli jatkoi: »Ettekö muista, mitä Jeesus itse puhui ylösnousemuksesta? Hänhän sanoi, että Hän tosin kuolisi, mutta nousi kolmantena päivänä haudasta.» Nyt naiset muistivat sen. »Kiiruhtakaa kertomaan tästä opetuslapsille», sanoivat enkelit, »kertokaa Pietarillekin!» Naiset lähtivät riemuiten matkaan. Mutta kuka tuli heitä vastaan tervehtien lempeästi?

Hän oli ylösnoussut Herra Jeesus. Hän seiso i ilmielävänä heidän edessään. He olivat saaneet rakkaan Mestarinsa takaisin. Naiset polvistuivat Jeesuksen jalkoihin nyyhkyttäen ilosta. Jeesus sanoi heille: »Sanokaa opetuslapsilleni, että hekin saavat nähdä minut.»

Samassa naiset olivat taas yksin, Jeesus oli yhtäkkiä poissa. Mutta nyt he olivat varmoja Hänen ylösnousemuksesta. He olivat nähneet Hänet ja kuulleet Hänen lempeän äänensä. Ja he kiiruhtivat kaupunkiin kertomaan opetuslapsille kaikesta. He nauroivat ja riemuitsivat: »Herra Jeesus on noussut kuolleista!» Mutta opetuslapset ravistivat murheellisina päätään.

»Olette uneksineet», he sanoivat. He eivät voineet uskoa kuulemaansa. Nyt naiset muistivat sen. »Kiiruhtakaa kertomaan tästä opetuslapsille», sanoivat enkelit, »kertokaa Pietarillekin!»

Naiset lähtivät riemuiten matkaan. Mutta kuka tuli heitä vastaan tervehtien lempeästi? Hän oli ylösnoussut Herra Jeesus. Hän seiso i ilmielävänä heidän edessään. He olivat saaneet rakkaan Mestarinsa takaisin.

Naiset polvistuivat Jeesuksen jalkoihin nyyhkyttäen ilosta.

Jeesus sanoi heille: »Sanokaa opetus-lapsilleni, että hekin saavat nähdä minut.»

Samassa naiset olivat taas yksin, Jeesus oli yhtäkkiä poissa. Mutta nyt he olivat varmoja Hänen ylösnousemuksesta. He olivat nähneet Hänet ja kuulleet Hänen lempeän äänensä. Ja he kiiruhtivat kaupunkiin kertomaan opetuslapsille kaikesta. He nauroivat ja riemuitsivat: »Herra Jeesus on noussut kuolleista!»

Mutta opetuslapset ravistivat murheellisina päätään.

»Olette uneksineet», he sanoivat. He eivät voineet uskoa kuulemaansa.

MARIA MAGDALEENA

Maria Magdaleena seiso i haudalla itkemässä. Hän ei tiennyt, että Jeesus oli noussut kuolleista. Toiset naiset tiesivät sen kyllä, mutta Maria Magdaleenahan oli palannut aikaisemmin opetuslasten luo. Sillä aikaa olivat toiset nähneet Jeesuksen. Maria Magdaleena luuli, että Jeesuksen ruumis oli otettu haudasta ja viety muualle.

Maria Magdaleena oli palannut haudalle etsimään Jeesusta, mutta missä ruumis oli? Maria Magdaleena ei tiennyt, mitä hänen piti tehdä, hän vain itki. Hän kumartui katsomaan hautaan ja näki siellä kaksi valkopukuista olentoa. Ne olivat enkeleitä, jotka istuivat Jeesuksen makuusijalla, mutta Maria Magdaleena ei tiennyt,

keitä he olivat. Enkelit kysyivät: »Nainen, miksi itket?» Maria nyhkytti: »Koska Herrani on otettu pois enkä tiedä, mihin Hänet on viety.»

Maria käänsi päätään ja huomasi kolmannenkin valkopukuisen miehen seisovan lähellä. Mies oli Jeesus, mutta Maria ei voinut kyyneliltään nähdä Häntä.

Jeesus kysyi: »Miksi itket? Ketä etsit?»

Vieläkään Maria ei huomannut, että Jeesus puhutteli häntä, vaan luuli tavanneensa puutarhurin. Ja hän nyhkytti: »Herra, jos sinä olet kantanut Hänet pois, sano minulle, mihin olet Hänet pannut.» Jeesus vastasi: »Maria!»

Ja yhtäkkiä Maria tunnisti Jeesuksen. »Herra Jeesus, rakas Mestarini!» hän huusi.

Hän tahtoi pitää Jeesuksesta kiinni, ettei tämä enää koskaan jättäisi häntä, mutta Jeesus sanoi lempeästi: »Älä pidä minusta kiinni, sillä en voi jäädä tänne, vaan palaan taivaaseen Isäni

luo. Mene kertomaan se opetuslapsilleni.» Ja samassa Jeesus oli poissa. Mutta Maria Magdaleena ei ollut enää murheellinen, sillä hän oli nähnyt jälleen rakkaan Mestarinsa. Hän kiiruhti opetuslasten luo ja sanoi: »Olen nähnyt Jeesuksen!» Ja sitten hän kertoi kaikesta, mitä oli kokenut. Mutta opetuslapset eivät uskoneet häntäkään.

ILTA

Saman päivän iltana kulki kaksi miestä tietä pitkin. He olivat menossa Jerusalemissa kotikyläänsä Emmaukseen. He keskustelivat Jeesuksesta: »Kuinka murheellista onkaan, että Hän on kuollut, ja me kun luulimme Hänestä tulevan kuninkaan. Me luulimme häntä Vapahtajaksi, Jumalan Pojaksi, mutta hän ei ollut sitä, sillä silloin hän ei olisi kuollut.»

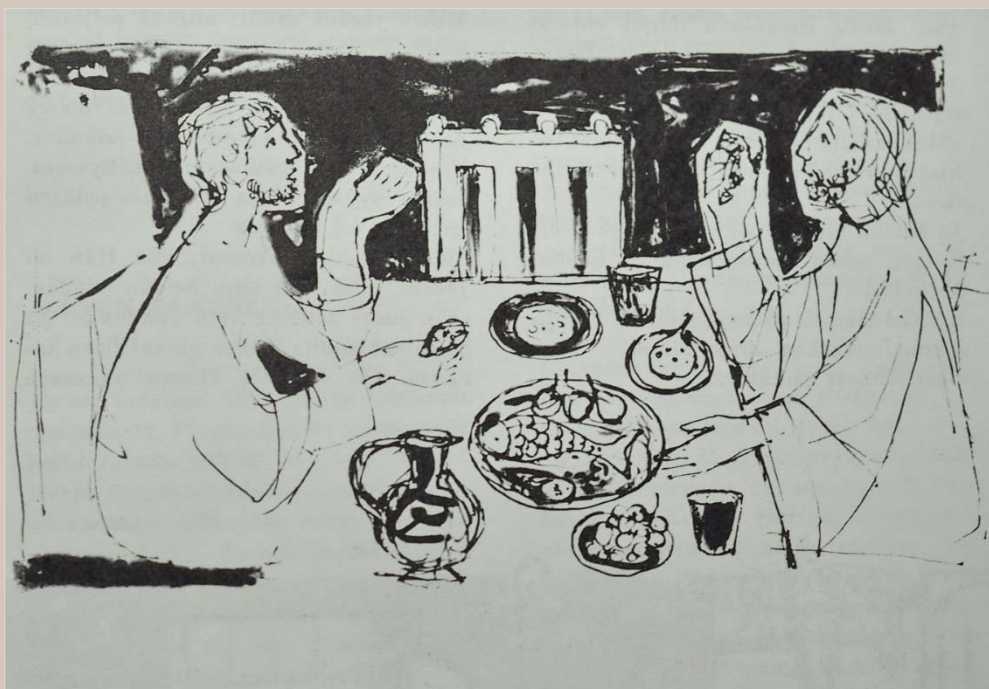

»Ja uskotko sinä siihen, mitä Jerusalemin naiset kertoivat? Hehän sanoivat Jeesuksen nousseen haudasta. Mutta sekään ei voi olla totta, sillä silloin hän olisi tietysti Jumalan Poika. Mutta miksi hän sitten ensin kuoli?» He eivät ymmärtäneet mitään ja vain pudistivat surullisesti päätään. Silloin ilmestyi yhtäkkiä mies heidän rinnalleen, Hän oli Jeesus, mutta opetuslapset eivät tunteneet Häntä. Jeesus kysyi: »Kenestä puhutte niin innokkaasti ja miksi näytätte niin surullisilta?» He vastasivat: »Etkö sinä sitten tiedä, mitä Jerusalemissa on tapahtunut?» »Mitä sitten?» kysyi vieras.

»Etkö tiedä, mitä tapahtui Jeesukselle?» he puhelivat, »et varmaankaan ole koskaan kuullut Hänestä mitään. Herra Jeesus oli hyvä ja teki ihmeitä. Hän paransi sairaita ja teki sokeista näkeviä. Mutta papit vangitsivat ja ristiinnaulitsivat Hänet. Ja me luulimme Häntä Vapahtajaksi, joka tekisi meidät kaikki onnellisiksi. Mutta Hän on ollut jo kolme päivää kuolleenä. Eräät naiset sanovat Hänen nousseen ylös haudasta, mutta se ei voi olla totta. Miksi Hän olisi ollenkaan kuollut?»

He odottivat vieraan vastaavan: »Todellakaan sellainen ei ole mahdollista.» Mutta tämä vastasikin aivan muuta: »Kuinka ymmärtämättömiä olettekaan! Miksette usko, mitä naiset ovat puhuneet? On totta, että Herra Jeesus on noussut kuolleista. Te ihmettelette vielä, miksi Hän ensin kuoli. Sen täytyi tapahtua, että ihmiset tulisivat onnellisiksi. Jeesus itse tahtoi niin. Hän tahtoi kantaa rangaistuksen ihmisten puolesta, että heillä olisi lupa päästä taivaaseen. Ymmärrättekö, että Jeesus todella on tehnyt ihmiset onnellisiksi ja että Hän on Vapahtaja?»

Jeesus puhui paljon muutakin opetuslapsille näiden kuunnellessa niin hartaasti,

että heidän murheensa kaikkosi. Nyt opetuslapset ymmärsivät ja olivat varmoja, että Jeesus oli sittenkin noussut kuolleista. He olisivat tahtoneet kuulla vielä lisää, mutta heidän oli mentävä kotiin ja vieraan jatkettava matkaansa. Mutta opetuslapset eivät tahtoneet päästää häntä. »Jää

luoksemme», he sanoivat, »on jo ilta. Pian tulee pimeää, etkä voi jatkaa

matkaasi.»

Ja opetuslasten suureksi iloksi Jeesus lähti heidän mukaansa. Hän istuutui pöytään aterioidakseen heidän kanssaan. Molemmat miehet katsoivat Jeesukseen. Kuka vieras oikein oli? Hän oli tehnyt heidät niin iloisiksi, ja hänen äänensä oli niin hiljainen ja hyvä. Katso, nyt vieras otti leivän. Hän rukoili, taittoi leivän kahtia ja antoi kummallekin palasen. Ja yht'äkkiä opetuslapset tunsivat vieraan. Hän oli Herra Jeesus.

He ojensivat kätensä Häntä kohti ja sanoivat: »Jeesus, rakas Mestari!« Mutta Jeesus oli kadonnut. Mihin Hän hävisi niin nopeasti? Opetuslapset eivät tieneet sitä. Kaikki oli niin omituista. »Koko matkan kuljimme Hänen kanssaan tuntematta Häntä«, he sanoivat, »mutta nyt ymmärrämme, miksi yhtäkkiä tulimme niin iloisiksi.»

Miehet keskeyttivät ateriansa ja kiiruhtivat takaisin Jerusalemiin kertomaan kaikille opetuslapsille. Kuinka nämä iloitsisivatkaan kuullessaan, mitä heillä oli kerrottavana!

Toiset opetuslapset olivat kokoontuneet erääseen taloon ja lukinneet oven, sillä he pelkäsivät julmia pappeja. Mutta toverien koputtaessa he avasivat. Mutta ennenkuin tulijat ehtivät sanoa mitään, huusivat toiset: »Herra Jeesus on noussut kuolleista, Pietari on nähnyt Hänet.»

»Mekin näimme Hänet!« vastasivat tulijat ja kertoivat mitä heille oli tapahtunut. Ja heidän vielä innokkaasti keskustellessaan seiso Jeesus yhtäkkiä heidän keskellään.

Kuinka Hän oli päässyt sisään? Ovi ja ikkunaluukuthan olivat kiinni.

Opetuslapset säikähtivät. Mutta Jeesus sanoi: »Älkää peljätkö, minä se olen.

Tulkaa ja koskettakaa minua! Tutkikaa minua tarkoin ollaksenne varmat, että minä tässä olen.» Ja Hän ojensi kätensä ja jalkansa. Niissä olivat naulanreiät näkyvissä. Jeesus pyysi ruokaa. Hän söi palasen leipää ja joi hunajaa. Silloin kaikki uskoivat, että Hän oli Jeesus, sillä Hän istui heidän pöydässään juuri samoin kuin ennenkin. Ja he saivat kuulla Hänen ystävällisen äänensä. He viettivät Hänen kanssaan. ihanan illan. Ja Jeesuksen lähdettyä pois ei kukaan tuntenut itseään murheelliseksi. Nyt opetuslapset tiesivät, että Jeesus oli todellinen Vapahtaja.

JÄRVEN RANNALLA

Järven rannassa oli vene, ja seitsemän opetuslasta, Pietari heidän joukossaan, kulki rantaa pitkin.

Herra Jeesus oli käsenyt heidän mennä rantaan, sillä Hän tulisi sinne tapaamaan heitä. Ja nyt he olivat odottamassa Jeesusta.

Pietarin vene oli yhä rannassa aivan kuin odottamassa isäntäänsä.

»Minä lähden kalaan», sanoi Pietari. Kaikki seitsemän opetuslasta nousivat veneeseen ja lähtivät järven selälle. Oli jo ilta. Miehet heittivät verkon veteen ja kalastivat koko yön saamatta mitään. Aamulla he palasivat rantaan.

Silloin he kuulivat jonkun huutavan heille. Rannassa seisoivat valkopukuinen mies. Hämärässä eivät opetuslapset tunteneet häntä, mutta äänen he kuulivat. »Onko teillä mitään syötävää?» kysyi mies.

»Ei», huusivat he takaisin. »Heittäkää verkko toiselle puolelle venettä, niin saatte kalaa!» huusi mies. Opetuslapset noudattivat neuvoa. He nostivat verkon vedestä ja heittivät sen uudelleen veneen toiselle puolelle. Sitten he soutivat jonkin matkaa ja ryhtyivät vetämään verkkoa ylös.

Niin, he yrittivät, mutta verkko oli liian raskas. Se oli täynnä kaloja.

Opetuslapset iloitsivat, sillä mies oli antanut heille hyvän neuvon. Mutta kuka hän oli? Johannes keksi sen ensin. »Hän on Herra», Johannes sanoi Pietarille.

Luonnollisesti hän oli Herra. Eikä Pietari voinut enää pidättäytyä, vaan hän hyppäsi veteen ja ui rantaan, sillä hän halusi olla lähellä Herraa. Toiset jäivät veneeseen ja soutivat rantaan. He näkivät Jeesuksen istuvan nuotion ääressä. Tulella oli paistumassa kalaa ja vierellä oli leipää aterioimista varten, Jeesus oli valmistanut kaiken ja odotti opetuslapsiaan. Sitten Hän sanoi: »Tuokaa vielä pari pyytämäänne kalaa!»

Pietari haki muutamia. Hän veti verkon rantaan ja laski kalat. Siinä oli sataviisikymmentäkolme suurta kalaa, eikä verkko ollut kuitenkaan repeytynyt. Se oli ihme. Valkeni ihana aamu. Herra Jeesus opetuslapsineen istui nuotion ympärillä. Hän jakoi heille leipää ja kalaa, ja opetuslapset katsoivat hartaina Mestariinsa. He olivat onnellisia, että Hän oli jälleen heidän luonaan.

Mutta Pietari oli vähän hämillään ja ajatteli: »Olen ollut hyvin paha. Kunpa kykenisin suorittamaan Jeesuksen meille antaman työn ja kunpa saisin joskus mennä maailmaan julistamaan ihmisille Jeesuksen sanomaa. Kunpa vielä kerran saisin olla Herran Jeesuksen palvelija.»

Toisetkin opetuslapset ajattelivat: »Kuuluuko Pietari enää oikeastaan meihin?» Tietysti hän oli yhä Jeesuksen opetus-lapsi, vaikka olikin menetellyt huonosti. Hän oli kieltänyt Jeesuksen kolme kertaa. Kolme kertaa hän oli kieltänyt kuuluvansa Hänen opetuslapsiinsa. Aterian päätyttyä Jeesus kysyi Pietarilta: »Pietari, kuka teistä, sinä vai nämä toiset rakastaa minua eniten?»

Pietari säikähti. Hän oli kerran sanonut rakastavansa Herraa enemmän kuin toiset.

»Vaikka kaikki toiset jättäisivät sinut, en minä sitä tee, vaan tahdon taistella puolestasi. Tahdon kuolla puolestasi.» Niin oli Pietari puhunut, mutta hän ei uskaltanut toistaa sitä, sillä hän häpesi. Mutta sittenkin hän rakasti Jeesusta hyvin paljon, ja Jeesus tiesi sen. Pietari sanoi hiljaa: »Herra, sinä tiedät, että olet minulle rakas.»

Jeesus vastasi: »Saat olla palvelijani.» Oli hetken aivan hiljaista.

Sitten Jeesus kysyi taas: »Pietari, rakastatko minua?» Pietari tuli hyvin murheelliseksi. Eikö Jeesus enää uskonut häntä? Niin, Pietarihan oli syypää pahaan valheeseen.

Pietari vastasi: »Herra, sinä tiedät, että olet minulle rakas.»

Ja Jeesus vastasi uudelleen: »Sitten saat olla palvelijani.»

Oli taas hetken hiljaista.

Mutta Jeesus kysyi vielä kolmannen kerran: »Pietari, olenko sinulle rakas?» Kolme

kertaa oli Pietari kieltänyt Jeesuksen. Nyt hänen oli kolme kertaa sanottava rakastavansa Mestariaan. Pietari nyyhkytti: »Herra, sinä tiedät kaiken. Tiedät, että olet minulle rakas.» Herra Jeesus vastasi: »Saat olla palvelijani ja mennä kaikkeen maailmaan opettamaan sitä, minkä olen käskenyt.» Kaikki oli jälleen hyvin. Opetuslapset tiesivät Pietarin kuuluvan edelleenkin heihin ja Jeesuksen antaneen anteeksi.

JEEBUS NOUSEE TAIVAASEEN

Ylösnousemisensa jälkeen Jeesus viipyi vähän aikaa opetuslastensa luona. Mutta Hänen oli palattava pian taivaaseen, sillä tehtävä maan päällä oli täytetty. Vielä kerran Jeesus ja opetuslapset kokoontuivat. Juudas ei ollut enää mukana. Hän oli saanut rangaistuksen kavaluudestaan. Hän oli kuollut. Mutta kaikki toiset olivat läsnä ja kuuntelivat Herran sanoja tarkasti, sillä he tiesivät Hänen olevan viimeistä kertaa heidän luonaan. Jeesus ilmoitti, että pian saisivat opetuslapset jatkaa Hänen alkamaansa työtä. Heidän oli mentävä kaikkeen maailmaan kertomaan ihmisille Jeesuksesta.

Työ oli oleva ihanaa, mutta samalla myös raskasta ja vaarallista. Mutta opetuslasten ei tarvinnut pelätä, sillä Jeesus pitäisi heistä huolta.

Jeesus sanoi: »Minä en jätä teitä yksin, vaan lähetän luoksenne Pyhän Hengen. Hän on tekevä teidät viisaaksi ja vahvoiksi ja on ilmoittava teille tehtävänne. Sen vuoksi ette voi vielä lähteä maailmalle, vaan teidän on jäätävä Jerusalemiin odottamaan Pyhän Hengen tuloa.»

Puhuttuaan kaikesta, mitä opetuslasten oli tiedettävä, Jeesus lähti heidän kanssaan kaupungista.

Jerusalemin lähellä oli Öljyvuori, ja sinne he kaikki menivät.

Heidän saavuttuaan perille nousi Jeesus taivaaseen.

Vielä kerran Hän katsoi lempeillä silmillään opetuslapsiaan. Vielä kerran Hän kohotti kätensä ja siunasi heidät. Ja siunaten Hän nousi taivaaseen.

Opetuslapset olivat langenneet polvilleen.

»Rakas Herra Jeesus», he ajattelivat, »menetkö todella pois luotamme?» Ja he katsoivat Jeesusta niin kauan kuin saattoivat nähdä Hänet. Mutta taivaalla kulki suuri, valkoinen pilvi, eivätkä he enää nähneet Jeesusta.

Opetuslapset jäivät kovin yksinäisiksi. He eivät voineet olla ilman Mestariaan.

Vielä kauan Jeesuksen hävittyä näkyvistä he katsoivat taivaalle. Ja yhtäkkiä seisoivat kaksi enkeliä opetuslasten edessä ja sanoi: »Miehet, miksi seisotte tässä katselemassa taivaalle? Herra Jeesus ei ole mennyt pois ainaiseksi. Niinkuin näitte Hänen nousevan taivaaseen, niin Hän myös palaa takaisin maan päälle.»

Enkelien ilmoitus oli Jeesuksen viimeinen tervehdys opetuslapsilleen. Nyt he eivät enää murehtineet, vaan palasivat iloisina kotiin.

He sanoivat: »Kuinka ihanaa, että Jeesus on nyt taivaassa Isänsä ja enkeleitten luona. Mutta Hän näkee sieltä meidätkin ja pitää meistä huolta. Nyt meidän on ryhdyttävä Hänen määräämänsä työhön, mutta ensin meidän on rukoiltava Pyhän Hengen vuodatusta.»

PYHÄN HENGEN VUODATTAMINEN

Herra Jeesus oli palannut taivaaseen, sillä Hänen tehtävänsä maan päällä oli täytetty. Opetuslapset odottivat Jerusalemissa Pyhää Henkeä, joka oli johtava heitä tulevassa työssä ja tekevä heidät viisaiksi ja vahvoiksi. Opetuslapset rukoilivat joka päivä Pyhän Hengen saapumista. Kymmenen päivän odotuksen jälkeen se tapahtui. Jerusalemissa vietettiin helluntaijuhlaa. Kaupungissa oli paljon väkeä. Juhlijoita oli tullut sinne maan kaikista kolkista, vieläpä ulkomailtakin. Kadut olivat täynnä kulkijoita. Yhtäkkiä ihmiset pysähtyivät hämmästyneinä kuuntelemaan ja katsomaan, sillä he huomasivat jotakin merkillistä. Kuului mahtavan tuulen kohinaa, mutta kuitenkaan ei tuulta ollut missään. Omituinen kohina kuului eräästä temppelein lähellä olevasta talosta. »Mitä se on?» kyselivät ihmiset ja juoksivat uteliaina katsomaan, mitä oli tapahtunut.

Ja he näkivät jotakin merkillistä. Jeesuksen opetuslapset olivat tuossa talossa ja

ihmeellinen kohina kuului heidän pänsä päältä. Ilma heidän yläpuolellaan näytti liekehtivän. Mutta liekit eivät olleet oikeaa tulta, sillä ne eivät polttaneet. Opetuslapset riemuitsevat, sillä Jeesuksen lupaama Pyhä Henki oli vuodatettu

heidän sydämiinsä. Kukaan ulkopuolinen ei ollut nähnyt mitään, vaan kaikki oli tapahtunut salaisesti. Ihmiset kyselivät: »Mitä tämä kaikki oikein merkitsee?»
»Oh, me kyllä ymmärrämme, miehet ovat juoneet liikaa viiniä ja ovat juovuksissa.»

Mutta sitten tuli talossa yhtäkkiä aivan hiljaista. Eräs opetuslapsista asettui uteliaiden eteen ja alkoi puhua. Puhuja oli Pietari, joka kerran oli pelännyt niin kovasti, että oli kolme kertaa kieltänyt Jeesuksen.

Mutta nyt hän ei pelännyt, vaan sanoi: »Emme ole juovuksissa, meillä ei ole täällä ollenkaan viiniä. Tiedättekö, mitä on tapahtunut? Jeesus on lähettänyt Pyhän Hengen. Tehän tunsitte Jeesuksen, tiedätte, että Hän paransi sairaita ja teki paljon muitakin ihmetekoja.

Mutta sitten te vihastuitte Häneen ja vangitsitte Hänet. Te huusitte: 'Ristiinnaulitse, ristiinnaulitse Hänet!' Niin Herra Jeesuksen oli kuoltava, ja syy oli teidän. Mutta hauta ei pidättänyt Jumalan Poikaa, vaan Jumala herätti Poikansa. Me kaikki opetuslapset olemme nähneet Jeesuksen uudelleen. Ja nyt Hän istuu taivaassa Jumalan luona ja on lähettänyt luoksemme Pyhän Hengen. Jeesus, jonka te ristiinnaulitsitte, on taivaan ja maan kuningas.»

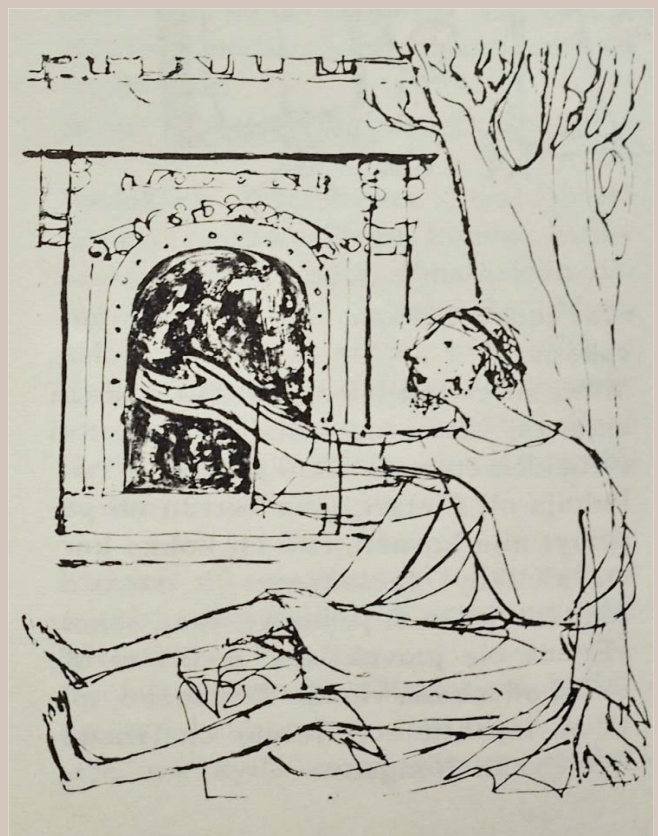
Ihmiset pelästyivät. Oliko Jeesus sittenkin Jumalan Poika? Kuinka kauheasti ihmiset olivatkaan Häntä kohdelleet ja kuinka Jumala nyt vihastuisikaan heihin?
»Mitä meidän on tehtävä?» he huusivat.

Pietari sanoi: »Teidän on pyydettävä Jumalalta anteeksi ja rakastettava Jeesusta. Teidän on myös annettava kastaa itsenne, sillä se merkitsee, että Jumala tahtoo antaa teidän syntinne anteeksi. Silloin teistä tulee jälleen onnellisia ihmisiä.»

Jerusalemin helluntaijuhlasta tuli ihmeellinen. Suurin joukoin tulivat ihmiset opetuslasten luo saadakseen kasteen. Heitä oli ainakin kolme tuhatta, ja he kaikki tahtoivat rakastaa Jeesusta ja tulla Hänen opetuslapsikseen. Palattuaan juhlasta kotiin vastakastetut kertoivat kaikkialla, mitä heille oli tapahtunut ja kuinka onnelliseksi Jeesus oli heidät tehnyt.

HALVAANTUNUT MIES

Tempppelin ovella istui joka päivä muuan mies. Ihmisten kulkiessa ohi hän ojensi kätensä ja huusi: »Antakaa minulle jotakin! Armahtakaa minua

raukkaa!» Mies ei ollut koskaan elämässään voinut ottaa askeltakaan. Hänen jalkansa olivat veltot, hän oli halvaantunut.

Oli aina ollut niin. Äidin opettaessa häntä aikoinaan kävelemään hän lyhyesti pääsemättä itse pystyyn.

Kun mies oli ollut nuorukainen, olivat toiset pojat juoksennelleet ja leikkineet iloisina kaduilla hänen itsensä voimatta ottaa mihinkään osaa. Murhemielin hän katseli syrjästä toisten leikkejä.

Nyt mies oli jo yli neljäkymmentä vuotta vanha. Toiset ikätoverit voivat tehdä työtä ja ansaita siten rahaa, mutta hänen oli elettävä kerjäämällä. Sen vuoksi mies istui temppelin oven vieressä, mihin hänet joka aamu kannettiin. Ihmisten kulkiessa ohi hän ojensi kätensä ja kerjäsi almuja.

Usein hän saikin jotain, mutta joskus hän istui paikallaan turhaan.

Mies oli köyhä, onneton ihminen. Mutta yht'äkkiä eräänä päivänä hän oli aivan terve. Se tapahtui iltopäivällä noin kello kolmen aikaan. Temppeleihin oli menossa runsaasti väkeä, sillä kolmelta siellä suoritettiin uhrimenoja.

Miehen istuessa kultaisen oven vieressä tulivat Pietari ja Johannes temppeleihin. Halvaantunut ojensi kätensä ja huusi: »Antakaa minulle rahaa saadakseni leipää!» Mutta Pietari ja Johannes eivät ojentaneet lanttia, vaan Pietari sanoi: »Katso meihin!»

Mies ajatteli: »Mitä hän oikein haluaa?» Pietari jatkoi: »Rahaa ei minulla ole, mutta saat jotakin muuta.» Ja hän tarttui miehen käteen ja sanoi: »Nouse! Herra Jeesus tahtoo parantaa sinut.» Ja sitten

Pietari nosti halvaantuneen pystyyn ja tämän oli seisottava sairailta jaloillaan.

Mutta jalat eivät olleetkaan enää sairaat, vaan jalkaterät ja nilkat kestivät. Hän saattoi seistä ja juosta aivan kuten toisetkin.

Herra Jeesus oli Pietarin avulla parantanut hänet. Mies itki ja nauroi riemuissaan ja huusi: »Minä voin juosta! En ole enää halvaantunut! Herra Jeesus on ollut minulle hyvä ja parantanut minut!» Hän juoksi hyppien sinne tänne.

Hän tanssi Pietarin ja Johanneksen ympärillä ja juoksi temppeleihin. Siellä oli paljon ihmisiä. He katsoivat hämmästyneinä miestä ja ajattelivat:

»Kuka hän oikein on? Hänhän näyttää samalta halvaantuneelta, joka kerjäsi temppelin ovella. Onko hän nyt terve?

Ovatko Pietari ja Johannes parantaneet hänet?» Ihmiset ympäröivät opetuslapset ja katsoivat heihin hyvin kunnioittavasti. Mutta Pietari sanoi heille: »Älkää kunnioittako meitä, sillä emme me ole parantaneet miestä, vaan Herra Jeesus on sen tehnyt.» Ja hän kehotti ihmisiä pyytämään Jeesuksesta syntinsä anteeksi. Hän sanoi: »Jeesus ei ole kuollut, vaan Hän on noussut kuolleista ja on nyt taivaassa. Hän tahtoo tehdä teidät kaikki onnellisiksi.»

Pietari puhui paljon muutakin hartaasti kuunteleville ihmisille.

Temppeleissä oli myös pappeja, mutta he eivät pitäneet Pietarin puheesta. He kutsuivat sotilaita pidättämään sekä Pietarin että Johanneksen ja panettivat heidät vankilaan. Koko yön opetuslapset olivat vankilassa, mutta he eivät murehtineet sitä, vaan ajattelivat: »Herra Jeesus on kärsinyt meidän puolestamme niin paljon, että nyt on meidän vuoromme kärsiä hiukan Hänen vuokseen.»

Seuraavana aamuna sotilaat palasivat hakemaan heitä viedäkseen heidät pappien tutkittaviksi. Papit ajattelivat: »Pelotamme opetuslapset, niin etteivät he uskalla puhua Jeesuksesta, sillä emme halua kuulla hänestä enää mitään. Ihmiset eivät saa kuunnella opetuslapsia, vaan meitä.»

Ja papit sanoivat Pietarille ja Johannekselle: »Teillä ei ole enää lupa puhua Jeesuksesta. Jos me tapaamme teidät julistamasta Hänen oppejaan, rankaisemme teitä.» Mutta opetuslapset eivät pelänneet, vaan sanoivat: »Herra Jeesus on itse käskenyt meidän puhua ja me tottelemme Häntä.» Papit eivät uskaltaneet tehdä miehille mitään. He yrittivät vielä pelotella, mutta sitten he kuitenkin päästivät opetuslapset vapaaksi.

Julmat papit ajattelivat: »Odottakaahan, kunhan saamme teidät kiinni! Olemme rangaisseet Jeesusta ja niin teemme myös hänen opetuslapsilleen.» Mutta opetuslapset tiesivät, että Jeesus pitäisi heistä huolen.

PIETARI VANKILASSA

Oli pimeä keskiyö. Pienessä, pimeässä vankikopissa makasi eräs mies. Kaksi sotilasta oli vartioimassa häntä. Karkuun pääseminen oli aivan mahdotonta, sillä miehen molemmat kädet oli kiinnitetty ketjuun ja ketjun toinen pää oli sidottu sotilaan ranteeseen. Jos mies yrittäisi karata, heräisivät sotilaat heti. Sekä kopin että vankilan ovet olivat lukossa, ja niiden ulkopuolella oli sotilaita vahdissa, ettei kukaan pääsisi karkaamaan, sillä vankilassa oli paljon varkaita, murhamiehiä ja muita rikollisia.

Pienessä kopissa makaava mies ei todellakaan päässyt pakoon. Seuraavana aamuna hänet viettäisiin kuninkaan luo, ja sitten hänen olisi kuoltava. Kuluva yö oli oleva hänen elämänsä viimeinen. Mutta mies ei pelännyt, sillä hän tiesi Jumalan pitävän hänestä huolen, vaikka hänen olisi kuoltavakin. Kuolemansa jälkeen hän pääsisi taivaaseen. Sen vuoksi mies nukkui rauhallisesti sotilaiden

välissä.

Hän ei ollut varas eikä murhamies, vaan hän rakasti Herraa.

Hän ei ollut tehnyt mitään pahaa. Hän oli vain kertonut ihmisille Jeesuksesta.

Tiedätkö, kuka tämä mies oli? Hän oli Pietari.

Julmat papit olivat panneet hänet vankilaan, eivätkä edes hänen ystävänsä voineet auttaa häntä. Ystävät ajattelivat Pietaria koko ajan. He eivät olleet edes menneet nukkumaan, vaan olivat kokoontuneet yhteen keskellä yötä. Elleivät he voineetkaan auttaa Pietaria muuten, niin ainakin he saattoivat rukoilla. Ja he rukoilivat hänen puolestaan koko yön: »Herra, auta Pietaria! Me emme pysty siihen, mutta sinulle ei mikään ole mahdotonta.»

Pietari ja hänen vartijansa nukkuivat. Yhtäkkiä seiso i enkeli vankikopissa. Hän herätti Pietarin ja sanoi: »Nouse nopeasti!» Pietari totteli, ketjut putosivat hänen käsistään, eivätkä sotilaat kuitenkaan heränneet.

Enkeli jatkoi: »Pukeudu ja seuraa minua!»

Pietari totteli jälleen ja hiipi enkelin suojaamana vankilasta ulos.

Raskaat ovet avautuivat itsestään. Vartioivat sotilaat seisoivat paikoillaan, mutta he eivät estäneet Pietaria lähtemästä, sillä he eivät nähneet häntä.

Pietari ajatteli: »Tämä on unta.» Sitten he tulivat kadulle. Pietari näki kuun paistavan korkealla taivaalla eikä voinut vielääkään uskoa, että hän oli päässyt vankilasta. Enkeli ohjasi Pietaria kaduilla, ja yhtäkkiä hän oli jälleen poissa. Pietari oli yksin. Hän seiso i hiljaa katsellen ympärilleen ja ajatteli: »Nyt olen varma siitä, että Jumala lähetti enkelinsä auttamaan minut pois vankilasta. Olen vapaa, aivan varmasti taas vapaa!» Mutta mihin hän menisi?

Luonnollisesti ystäviensä luo. Hän tiesi, missä näiden kokoontumispaikka oli. Hän osasi mennä sinne pimeässäkin ja koputti ovelle. Koputus kuulosti kovalta yön hiljaisuudessa. Opetuslapset ja kaikki taloon kokoontuneet ystävät säikähtivät

ääntä. Hehän olivat yhä rukoilemassa Pietarin puolesta. Ja nyt yhtäkkiä koputettiin lujasti ovelle. Keitä oli tulossa heidän luokseen keskellä yötä? Pyrkivätkö ehkä sotilaat vangitsemaan rukoilijat? Palvelustyttö, jonka nimi oli Rode, meni ovelle.

»Kuka siellä on?» kysyi Rode. »Rauhoitu, minä täällä olen», vastasi ääni. Rode tunsu sen, koputtaja oli Pietari. Rode riemastui niin, että unohti kokonaan avata oven. Hän juoksi toisten luo ja huusi: »Pietari on ovella, hän on palannut!» »Mutta Rode, se ei voi olla mahdollista», vastasivat toiset.

»Varmasti Pietari on siellä!» sanoi tyttö, »ettekö kuule hänen koputtavan?» Silloin kaikki kiiruhtivat avaamaan oven, ja iloisena astui Pietari sisään.

»Oletko sinä todellakin siinä?» — »Oletko todella vapaa?» — »Kuinka pääsit vankilasta?» — »Päästikö kuningas sinut?» — »Karkasitko?» — »Millä tavalla pääsit sieltä?»

Niin ystävät puhelivat ja tungeksivat Pietarin ympärillä.

Pietari odotti, kunnes toiset olivat taas rauhoittuneet. Sitten hän kertoi kaikesta, ja kaikki saivat kuulla, kuinka ihmeellisesti Jumala oli kuullut heidän rukouksensa. Ja he kiittivät hartaasti Jumalaa. Mutta Pietari ei voinut jäädä ystäviensä luo, sillä herättyään sotilaat etsisivät häntä läpi kaupungin. Sen vuoksi Pietari lähti vielä samana yönä niin kauas, etteivät kuningas eivätkä sotilaat voineet löytää häntä. Ja kaikkialla, minne hän tuli, hän kertoi Jeesuksesta, joka rakasti ihmisiä ja piti heistä huolen.

PAAVALI

Jerusalemossa eli muuan mies, jonka nimi oli Paavali. Kerran hän lähti pitkälle matkalle Damaskon kaupunkiin. Hän otti mukaansa palvelijoita ja köösiä. Hän näet aikoi ottaa kiinni eräitä damaskolaisia pannakseen heidät Jerusalemissa vankilaan.

Paavali ajatteli, että sen olivat damaskolaiset miehet ja naiset ansainneet, sillä he olivat kuunnelleet opetuslapsia ja rakastivat Jeesusta.

Eikä sellainen ollut oikein, sillä papit olivat kieltäneet kansaa kuuntelemasta opetuslapsia. Sitä, joka uskaltasi rakastaa Jeesusta, rangaistaisiin.

Jeesus oli sanonut olevansa Jumalan Poika. Hän oli petkuttaja. Sen vuoksi papit olivat rangaistaneet Jeesusta ja surmanneet Hänet.

Opetuslapsetkin olivat petkuttajia, sillä he olivat kertoneet, että Jeesus oli mukana noussut kuolleista ja oli nyt taivaassa. Heitä ja kaikkia ihmisiä, jotka uskalsivat kuunnella heidän puheitaan, oli rangaistava. »Odottakaapas», ajatteli Paavali, »kohta panen teidät vankilaan. Ruoskin teitä, kunnes ette tahdo tietää enää mitään Jeesuksesta. Se on Jumalastakin oikein, ja minä olen Hänen mielensä mukainen palvelija.» Ja Paavali teki kaikkensa saadakseen ihmisparat kiinni. Sen

vuoksi hän auttoi pappeja, hänhän halusi olla hyvä palvelija.

Nyt hän oli matkalla Damaskoon. Hän oli kuullut, että siellä oli paljon ihmisiä, jotka rakastivat Jeesusta. Heidät oli pantava vankilaan, sillä kaikkien piti totella pappeja, kukaan ei saanut sanoa, että Jeesus oli Jumalan Poika. Paavali oli jo Damaskon lähellä. Hän näki kaukaa kaupungin rakennukset. Ja Damaskossa tapahtui suuri ihme.

Jumala osoitti Paavalille, ettei tämä ollut Hänen mielensä mukainen palvelija. Paavalin ja hänen palvelijoittensa pään yläpuolella leimahti yhtäkkiä valo.

Se oli niin kirkas, että Paavali peitti silmänsä ja kauhistuneena heittäytyi maahan. Ja hän kuuli äänen, joka sanoi: »Miksi tahdot tehdä pahaa? Mikset tahdo seurata opetuslapsiani?» Paavali kysyi ääni vapisten: »Kuka olet, Herra?» Ääni vastasi: »Olen Jeesus, jolle tahdot tehdä pahaa.»

Oliko ääni Jeesuksen? Oliko hän sittenkin Jumalan Poika? Paavali kysyi hädissään: »Herra, mitä minun on tehtävä?» Herra Jeesus vastasi: »Mene kaupunkiin, ilmoitan sinulle siellä, mitä sinun on tehtävä.»

Valo katosi. Paavali nousi. Hän rohkeni jälleen avata silmänsä, mutta hän ei voinut enää nähdä mitään. Hänen ympärillään oli aivan pimeää.

Paavali oli tullut sokeaksi. Paavali vietiin erääseen taloon. Siellä hän istui pää painettuna käsiä vasten.

Hän ajatteli: »Kuinka huono olenkaan ollut. Tahdoin olla Jumalan palvelija ja olinkin Hänen vihollisensa.» Palvelijat toivat Paavalille ruokaa ja juomaa, mutta hän ei voinut ottaa mitään. Kolmeen päivään hän ei syönyt eikä juonut mitään, sillä hänen mielensä oli liian murheellinen. Hänen oli ajateltava aina sitä, kuinka huono ihminen hän oli ollut. Jeesusta hän ajatteli paljon.

Ja hän alkoi rukoilla: »Herra, minä kadun tekojani. Anna minulle anteeksi! En tiennyt olevani niin huono. Tee minusta kelvollinen palvelija!» Ja kolmen päivän kuluttua tuli sisään muuan vanha mies, jonka nimi oli Ananias ja joka rakasti

suuresti Herraa. Vanhus pani kätensä Paavalin pään päälle ja sanoi: »Paavali, rakas veljeni, Jumala on lähettänyt minut. Saat jälleen näkösi ja sinusta tulee Herran mielen mukainen palvelija.» Tuntui, kuin raskaat siteet olisivat pudonneet Paavalin silmiltä.

Hän voi taas nähdä ja hän nousi sanoen: »Tahdon tulla kastetuksi, sillä tästä lähin olen Herran opetuslapsi.» Ja niin tapahtui.

Paavali tiesi varmasti, että Jumala oli antanut hänen syntinsä anteeksi. Hän ajatteli: »Tahdon tehdä parhaani ollakseni kelvollinen Jumalan ja Jeesuksen palvelija.»

Hän jäi Damaskoon pariksi päiväksi ja kertoi siellä ihmisille, että Jeesus oli Jumalan Poika ja että hän oli tekevä kaikki ihmiset onnellisiksi.

Ihmiset sanoivat: »Eikö mies ole Paavali, jonka piti tulla tänne vangitsemaan Jeesuksen opetuslapsia, ja nyt hänestä itsestään on tullut yksi heistä.»

Kaikki olivat kovin ihmeissään.

Mutta sitä olivat myös Damaskon papit. He sanoivat: »Meidän on vangittava Paavali.» Ja he vakoilivat häntä saadakseen hänet kiinni. Mutta Paavali lähti salaa kaupungista, ensin Jerusalemiin ja sitten kaikkeen maailmaan.

Ja minne hän tulikin, siellä hän puhui Jeesuksesta.

OPETUSLAPSET LÄHTEVÄT KAIKKEEN MAAILMAAN

Opetuslasten oli mentävä kertomaan kaikille ihmisille Jeesuksesta.

Heidän oli puhuttava kaikkialla, että Hän oli tullut maan päälle sovittamaan ihmisten' synnit ja pahat teot.

Herra Jeesus oli antanut sellaisen käskyn.

Ja opetuslapset olivat kuuliaisia. Pietari ja Johannes ja Filippus ja kaikki muutkin lähtivät maailmalle. He tekivät pitkiä matkoja tuodakseen ihmisille Jeesuksen sanoman.

Heidän työnsä oli ihanaa, mutta samalla vaikeaa ja usein vaarallistakin. Ihmiset eivät halunneet kuunnella opetuslapsia, vaan tekivät heille pahaa. Mutta opetuslapset eivät pelänneet, sillä Jeesus piti heistä huolen.

He olivat oppineet, että Jumalan palvelijan ei tarvinnut pelätä.

Kuinka vaikeaa opetuslasten työ joskus olikin, he suorittivat tehtävänsä mielellään. Paavali oli tehnyt pitkiä matkoja kaukasiin maihin ja meren taakse. Kerran hän oli Filippin kaupungissa ystävänsä Silaan kanssa.

Yhdessä miehet kertoivat siellä Jeesuksesta.

Mutta Filippissä asui miehiä, jotka eivät katsoneet suopeasti opetuslasten puhetta. He ottivat Paavalin ja Silaan kiinni, ruoskivat heitä ja heittivät heidät vankilaan, jossa pidettiin varkaita, murhamiehiä ja muita pahantekijöitä.

Vangitsijat sanoivat vanginvartijalle:

»Vahtikaa näitä miehiä hyvin, he sanovat olevansa Jumalan palvelijoita, mutta ovatkin suuria pahantekijöitä. Jos päästätte heidät karkuun, saatte itse ankaran rangaistuksen.»

Vanginvartija pani Paavalin ja Silaan pimeimpään koppiin ja ruuvasi raskaan jalkapuun heidän jalkojensa päälle ajatellen: »Nyt he eivät ainakaan pääse irti.» Opetuslapset istuivat kopissa. Joka puolella oli pilkkopimeää. Heidän selkensä oli kipeä ruoskimisen jäljeltä ja raskas puu painoi heidän jalkojaan. Mutta miehet ajattelivat: »Jumala näkee meidät täällä pimeässä kopissakin ja pitää meistä huolen. Jeesus on kärsinyt niin paljon meidän vuoksemme. Nyt saamme mekin kärsiä Hänen tähtensä.»

He iloitsivat saadessaan kärsiä Jeesuksen tähden ja veisasivat keskellä yötä ylistystä Jumalalle toisten vankien kuunnellessa heitä.

Ja yhtäkkiä tuli maanjäristys. Maa alkoi vavahdella, vankilan seinät huojuivat, repesivät ja kaatuivat. Raskaat jalkapuut hajosivat, ja Paavali ja Silas olivat jälleen vapaat. Nyt heillä oli tilaisuus ilman muuta paeta.

Päällysmies nukkui.

Mutta melu herätti hänet. Hän näki vankilan ovien olevan auki ja ajatteli: »Voi, kaikki vangit ovat paenneet ja saan kauhean rangaistuksen.»

Hädissään hän ei tiennyt, mitä olisi pitänyt tehdä.

Mutta Paavali huusi: »Älä pelkää, olemme kaikki täällä!»

Päällysmies ei ollut uskoa sitä. Hän laskeutui lamppuineen vankikoppiin, ja siellä seisoivat Paavali ja Silas vapaina, eivätkä he kuitenkaan olleet paenneet. Mutta sitten he eivät varmasti olleetkaan mitään pahantekijöitä, vaan Jumalan palvelijoita, jotka olivat tulleet tekemään ihmisistä onnellisia. Päällysmies polvistui opetuslasten eteen pyytäen: »Sanokaa, mitä minun on tehtävä tullakseni onnelliseksi?» Paavali sanoi: »Sinun on rakastettava Jeesusta.» Sitten Paavali ja

Silas puhuivat vartijalle ja toisille vangeille Jeesuksen iloisesta sanomasta ja kastoivat heidät Jeesuksen opetuslapsiksi.

Päällysmies vei Paavalin ja Silaan kotiinsa, lääkitsi heidän selkänsä ja antoi heidän syödä ja juoda ja mietti, miten hän vielä voisi kiittää heitä saamastaan ilosta. Seuraavana aamuna Paavali ja Silas vapautettiin ja he lähtivät jatkamaan matkaansa kauas avaraan maailmaan. Ja kaikkialla, mihin he tulivat, he kertoivat Jeesuksesta. Koko elämänsä ajan oli Paavali Jeesuksen uskollinen palvelija. Myöhemmin tuli uusia miehiä jatkamaan Paavalin työtä ja heidän jälkeensä taas uusia. Vielä tänäkin päivänä kulkee miehiä ja naisia ympäri maailmaa julistamassa Jeesuksen sanomaa. Kerran on koittava aika, jolloin jokainen ihminen on kuullut Hänestä. Sen jälkeen Jeesus palaa maan päälle, ja koko maailma on oleva Hänen kuningaskuntansa.

KYMMENEN NEITSYTTÄ

Kerran vietetään niin ihanaa juhlaa, ettei sellaista ole vielä koskaan ollut maan päällä. Kukaan ei tiedä juhlan alkamishetkeä, mutta sen koittaminen on kuitenkin varmaa. Juhla on tarkoitettu koko maailmalle, ja jokainen saa tehdä parhaansa sen onnistumiseksi. Juhlaa vietetään Jeesuksen palattua maan päälle. Jeesus on nyt taivaassa, ja sieltä käsin Hän pitää meistä ja kaikista muistakin ihmisistä huolen. Hän on koko taivaan ja maan kuningas, ja sen vuoksi on koko maailma juhliva Hänen paluutaan.

Milloin tämä kaikki tapahtuu, tietää yksin Jumala. Mutta varmaa Jeesuksen tuleminen kuitenkin on, Hän on itse luvannut sen. Mutta niistä ajoista, kun Hän itse puhui tulemisestaan, on jo kauan. Nykyään elää maailmassa paljon ihmisiä, jotka eivät usko Jeesuksen tulemiseen. He eivät luonnollisesti tee parastaan juhlan onnistumiseksi.

Mutta ne, jotka rakastavat Jeesusta, tietävät varmasti Hänen vielä tulevan, kunhan on kulunut tarpeeksi aikaa. He odottavat Häntä ja rukoilevat Hänen tulemistaan sanoen: »Rakas Herra Jeesus, saavu pian luoksemme!» Näille ihmisille on Jeesuksen paluun päivä oleva ilon päivä.

Mutta toisille se ei ole sitä, vaan päinvastoin. Siitäkin on Herra Jeesus puhunut. Vaeltaessaan vielä maan päällä kertoi Jeesus kauniin vertauksen kymmenestä neitsyestä.

Kymmenen neitsyttä seisoivat odottamassa tien varressa. Oli jo myöhäinen ilta. Neitsyet olivat pukeutuneet parhaimpiinsa ja jokaisella oli mukanaan öljylamppu. Heidän ystävänsä ja ystävättärensä viettivät häitä, ja sitä varten piti järjestettävän juhla.

Ja nyt seisoivat neitsyet odottamassa sulhasta ja morsianta. Näiden piti kulkea

paikan ohi, ja sitten kaikki menisivät pitkänä kulkueena hääparin kotiin, sillä juhlan piti näet olla siellä. Hääkulkueesta oli tuleva komea. Jokaisen mukanaolijan piti sytyttää lamppu ja viedä se mukanaan juhlaan. Neitsyet odottivat juhlakulkueen lähestymistä.

Mutta tie oli hiljainen ja pimeä, ketään ei ollut vielä tulossa. Odottaminen kesti kovin kauan. Neitsyet tulivat kärsimättömiksi. He istuutuivat tien varteen ja sytyttivät lamppunsa.

Niin he odottivat hyvän aikaa, eikä sulhasta näkynyt vielääkään. Ja uni valtasi odottajat. He painoivat pään käsivartta vasten ja nukahtivat. Siinä he nyt nukkuivat, ja kymmenen pientä lamppua paloi heidän vieressään.

Liekit pienenivät, sillä öljy alkoi loppua.

Mutta yhtäkkiä alkoi kuulua soittoa ja laulua. Siellä täällä lepatti valoja ja kuului iloisia ääniä:

»Täällä sulhanen saapuu! Tulkaa pian vastaanottamaan häntä!,

Säikäytyneet tytöt heräsivät. He nousivat ja tarttuivat lamppuihinsa, mutta ne olivat melkein sammuksissa öljyn puutteen vuoksi, Mutta ilman palavaa lamppua ei kukaan voinut ottaa osaa juhlaan.

Mitä neitsyeitten oli nyt tehtävä?

Viisi heistä tiesi sen ilman muuta. He olivat valmistautuneet hyvin juhlaa varten ja olivat kukin ottaneet mukaansa pienen pullollisen öljyä. He kaatoivat öljyn lamppuun, ja ne paloivat taas kirkkaasti.

Mutta toiset viisi eivät olleet yrittäneet parastaan. He istuivat noloina tyhjät lamput käsissään.

»Antakaa meille hiukan öljyä!» he pyysivät, »lamppumme sammuvat.» Mutta viisaat neitsyet eivät voineet auttaa, sillä öljy ei olisi silloin riittänyt heille itselleen.

»Menkää pian hakemaan sitä!» he sanovat.

Viisi tyhmää neitsyttä hävisi pimeyteen. Ja viisi viisasta neitsyttä tanssi

hääkulkueessa. Häätalon ovet olivat auki ja kaikki juhlavieraat menivät sisälle.

Vain tyhmät neitsyet olivat poissa.

Häahuone oli koristettu kauniiksi, musiikki soi ja pöydät notkuivat herkuista.

Viisaat neitsyet istuutuivat muiden vieraiden kanssa pöytään. Sitten ovet suljettiin,

ja juhla alkoi. Vähän myöhemmin koputettiin ovelle. Ulkoa kuului huutoa: »Avatkaa, avatkaa, olemme tulossa juhlaan!» Ulkona oli viisi tyhmää neitsyttä, jotka palasivat hakemasta öljyä.

Nyt heillä oli sitä, mutta he tulivat ovelle liian myöhään. Sulhanen sanoi: »En tunne teitä, ette kuulu ystäviimme, sillä he ovat jo kaikki täällä.» Viisi viisasta neitsyttä sai ottaa osaa juhlaan. Viisi tyhmää neitsyttä jäi ulkopuolelle. Tämä on Jeesuksen oma kertomus. Ja lopetettuaan sen Jeesus sanoi: »Valvokaa ja rukoilkaa, sillä teidän käy juuri kuten kymmenelle neitsyelle. Ette tiedä aikaa ettekä hetkeä, milloin Herranne tulee. Mutta teidän on oltava aina valmiina juhlaa varten.»

JEESUKSEN PALVELIJOITA

Jeesuksen palatessa maan päälle vietetään suurta juhlaa. Tätä juhlaa varten on kaikkien, niin pienten kuin suurtenkin, valmistauduttava. Oikeastaan me kaikki olemme Herran Jeesuksen suuria tai pieniä palvelijoita. Ja Hän on meidän Herramme, joka on tuleva tutkimaan, kuinka olemme tehtävämme suorittaneet. Ette saa sanoa:

»Minä en toki pysty tekemään mitään Jeesuksen hyväksi.» Toinen voi luonnollisesti tehdä enemmän kuin toinen, emme ole kaikki yhtä huomattavia tai viisaita. Mutta jokainen voimme tehdä jotakin. Ei merkitse mitään, teemmekö vähäpätöistä tai suurta, pääasia on, että teemme parhaamme. Silloin on Jeesus meihin tyytyväinen ja me olemme hyviä palvelijoita. Mutta joka on laiska ja sanoo: »En voi mitään,» on huono palvelija. Sellaisestakin on Jeesus puhunut vertauksen:

Oli kerran mies, joka asui suuressa talossa ja omisti paljon, paljon rahaa, ainakin kahdeksan täyttä säkillistä. Hänellä oli myös joukko palvelijoita. Mies oli kauppias. Hän osti kaikenlaista tavaraa ja möi sen taas hiukan kalliimmasta hinnasta. Siten hän rikastui.

Mutta kerran miehen oli lähdettävä pitkälle matkalle toiseen maahan. Kestäisi

kauan, ennen kuin hän voisi palata. Kuka nyt huolehtisi hänen töistään, ostoista ja myynneistä? Kuka ansaitsisi hänelle rahaa?

Palvelijoiden oli se tehtävä. Kauppias kutsui heidät luokseen.

Ensimmäiseksi hän kutsui joutuisimman heistä, antoi hänelle viisi säkillistä, yhteensä viisi leiviskää kultaa ja sanoi: »Hoida rahojani, osta ja myy niinkuin parhaaksi näet.»

Sitten kauppias kutsui toisen palvelijansa ja antoi tälle kaksi leiviskää sanoen taas: »Hoida rahojani niinkuin parhaaksi näet.»

Viimeiseksi hän kutsui kolmannen palvelijansa ja antoi tälle yhden leiviskän. Siinä ei ollut paljon, ja palvelija sai kuulla samat sanat kuin toisetkin: »Hoida rahojani niinkuin parhaaksi näet.»

Nyt rahat olikin jaettu. Kaikki olivat saaneet jotakin. Kukaan ei voinut sanoa: »Minä en voi tehdä mitään herrani hyväksi.»

Kauppias lähti matkalle ja palvelijat jäivät kotiin. He saivat tehdä aivan mitä halusivat. Isäntä ei ollut seuraamassa heidän puuhiaan.

Mutta hän palasi ja kysyi: »Kuinka olette hoitaneet omaisuuttani?»

Ensimmäinen palvelija, joka oli saanut viisi leiviskää, ryhtyi heti työhön. Hän osti ja möi ja ansaitsi hyvin. Lopulta hän oli kaksinkertaistanut saamansa leiviskät.

Hänellä oli nyt kymmenen täyttä säkillistä rahaa.

Toinenkin palvelija teki parhaansa. Tosin hän ei voinut ostaa ja myydä niin paljon kuin ensimmäinen, sillä hänellä ei ollut yhtä paljon rahaa, mutta hänkin kaksinkertaisti saamansa leiviskät, niin että lopulta hänellä oli neljä täyttä säkillistä rahaa.

Molemmat palvelijat seurasivat joka päivä, joko heidän isäntänsä palasi. He odottivat hartaasti häntä. Mutta kolmas oli huono palvelija. Hän ei yrittänyt parastaan, vaan mieluummin laiskotteli.

Hän sanoi: »Mitäpä minä voin tehdä herrani hyväksi? Jos minulla olisi ollut viisi tai kaksi leiviskää, olisi asia ollut toinen, mutta yhdellä ainoalla leiviskällä en pääse edes alkuun.»

Hän tiesi hyvin, ettei hän puhunut totta. Aivan hyvin hän olisi voinut yrittää jotain hänkin, mutta mieluummin hän laiskotteli kuin ahkeroi. Hän sanoi: »Miksi ryhtyisin työhön? Minähän voisin menettää rahat. Ei, mieluummin jätän kokonaan alkamatta.»

Sitten hän kaivoi maahan kuopan ja kätki herransa rahat sinne. Sieltä niitä ei kukaan voinut löytää. Sitten palvelija vain laiskotteli. Hän toivoi herransa viipyvän kauan matkalla. Hän ei odottanut isäntäänsä lainkaan.

Kauppias viipyikin kauan poissa, mutta lopulta hän palasi. Ja hän kutsui palvelijansa heti luokseen, sillä hän halusi tietää, kuinka ahkeria nämä olivat olleet.

Ensimmäinen kiiruhti iloisena herransa luo, pani kymmenen säkillistä rahaa tämän

jalkojen juureen ja sanoi: »Herra, viisi säkillistä annoit hoidettavakseni, katso, toiset viisi olen ansainnut sinulle!» Herra sanoi tyytyväisenä: »Hyvä on, sinä uskollinen palvelija. Vähässä olet ollut uskollinen, minä panen sinut paljon haltijaksi. Mene herrasi iloon!»

Toinenkin palvelija tuli ja pani neljä säkillistä rahaa herransa jalkojen juureen. Iloisena hän sanoi: »Herra, kaksi säkillistä annoit hoidettavakseni. Katso, toiset kaksi olen voittanut.»

Herra oli toiseen palvelijaansa yhtä tyytyväinen kuin ensimmäiseenkin ja sanoi taas: »Hyvä on, sinä uskollinen palvelija. Vähässä olet ollut uskollinen, minä panen sinut paljon haltijaksi. Mene herrasi iloon!»

Sitten oli kolmannenkin palvelijan tultava, vaikkei hän olisi sitä halunnutkaan.

Hän tiesi olleensa huono palvelija. Mutta hän ei katunut, vaan yritti syyttää isäntäänsä omasta laiskuudesta ja sanoi: »Katso, herra, tässä ovat rahasi. Kätkin ne maahan, koska tiesin sinut ankaraksi isännäksi, pelkäsin muuten menettäväni kaiken. Mutta nyt olet saanut omasi takaisin etkä voi syyttää minua mistään.»

Mutta herra oli tyytymätön palvelijaansa ja sanoi: »Sinä paha ja laiska palvelija, sinä tiesit minut ankaraksi isännäksi, etkä sittenkään yrittänyt parastasi. Ja nyt rankaisen sinua laiskuudestasi.»

Ja Herra sanoi toiselle palvelijalle: »Ota häneltä rahat pois, sillä hän ei ole niiden arvoinen, ja anna ne sille palvelijalleni, jolla on jo kymmenen leiviskää. Hän on niiden arvoinen ansaitakseen yhä lisää. Heittäkää laiskuri vankilaan.»

Oletko ymmärtänyt oikein tämän vertauksen? Me kaikki olemme joko suuria tai pieniä palvelijoita, ja meidän herramme on Jeesus.

Jeesus on myös matkustanut kaukaiseen maahan, taivaaseen.

Kestää vielä kauan, ennen kuin Hän palaa, mutta Hän tulee varmasti. Silloin Hän tulee kysymään meiltä jokaiselta: »Mitä olet tehnyt hyväkseni?»

KUN HERRA JEESUS PALAA MAAN PÄÄLLE

Aion kertoa vielä yhden kertomuksen, sitten kirja onkin lopussa.

Tämä viimeinenkin on Jeesuksen oma kertomus.

Jeesus on nyt taivaassa. Hän on meidän kuninkaamme ja me olemme Hänen suuria ja pieniä palvelijoitaan. Jokaisen meistä on tehtävä jotakin Hänen hyväkseen. Kerran Hän palaa maan päälle ja kysyy meiltä jokaiselta: »Mitä olet tehnyt hyväkseni?»

Herra Jeesus on Vapahtaja, joka rakastaa kaikkia ihmisiä ja tahtoo tehdä heidät onnellisiksi. Meidänkin on yritettävä rakastaa toisiamme ja tuottaa toisillemme iloa, eikä ainoastaan isälle ja äidille, vaan kaikille ihmisille. Ja Jeesus on myös neuvonut, miten me voimme suoriutua tästä tehtävästä.

Jos ovellesi tulee joskus avunpyytäjä, on sinun osoitettava sääliä tuota onnetonta ihmisrukkaa kohtaan.

Silloin olet Jeesuksen hyvä palvelija ja Hän on sinuun tyytyväinen, aivan kuin olisit antanut jotakin Hänelle itselleen. Kun joskus aikuiseksi vartuttuasi ehkä itse omistat talon ja joku koditon kolkuttaa ovellesi, mitä sinun on tehtävä? Tai kun ovellesi tulee joku, jolla tuskin on vaatteita yllään, mitä teet?

Ehkä sinulla nytkin on ystävä, joka on sairas eikä voi leikkiä ulkona, mitä silloin teet? Ei ole hauskaa maata tai istua sairaana. Paljon hauskeempaa on leikkiä terveitten tovereitten kanssa.

Juuri sinä voit tehdä tuollaisen lapsen ja samalla Jeesuksenkin iloiseksi.

Ehkä sinulla vielä joskus on ystävä tai tuttava, jonka on istuttava vankilassa. Silloin on sinun käytävä häntä tervehtimässä, vaikka hän olisi syypää huonoihinkin tekoihin.

Herra Jeesus etsi syntisiäkin. Hänhän oli tullut maan päälle pelastamaan syntisiä. Meidän on tehtävä samalla tavoin kuin Hänkin. Silloin olemme Jeesuksen hyviä palvelijoita. Kuinka ihana päivä onkaan oleva se, jolloin Jeesus palaa maan päälle! Hän tulee taivaan pilvessä kaikkien enkeleittensä kanssa. Hän, taivaan ja maan kuningas, istuu valtaistuimellaan, ja kaikki ihmiset saapuvat Hänen eteensä. He seisovat Herran Jeesuksen edessä aivan kuten kolme palvelijaa herransa edessä. Ja Jeesus panee hyvät palvelijansa oikealle puolelleen ja huonot vasemmalle.

Ja sitten hän sanoo kaikille, jotka seisovat Hänen oikealla puolellaan: »Ystäväni, tulkaa kanssani taivaan loppumattomaan juhlaan. Sillä minun oli nälkä ja te annoitte minulle syödä, minun oli jano, ja te annoitte minulle juoda, minä olin outo, ja te otitte minut huoneeseenne.

Minä olin alaston, ja te vaatetitte minut, minä sairastin, ja te kävitte minua katsomassa, minä olin vankeudessa, ja te tulitte minun tyköni.»

Hyvät palvelijat ovat samalla sekä iloisia että hämmästyneitä ja he sanovat:

»Herra, milloin tämä kaikki on tapahtunut?»

Ja Herra Jeesus, kuningas, sanoo: »Tehdessänne köyhän kerjäläisen, oudon vieraan ja sairaan iloiseksi.

Totisesti minä sanon teille: kaikki, mitä olette tehneet yhdelle näistä minun vähimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle.»

Sitten Herra Jeesus sanoo kaikille vasemmalla puolellaan seisoville:

»Menkää pois minun luotani, sillä minun oli nälkä, ja te ette antaneet minulle syödä, minun oli jano, ja te ette antaneet minulle juoda, minä olin outo, ja te ette ottaneet minua huoneeseenne; minä olin alaston, ja te ette vaatettaneet minua; sairaana ja vankeudessa te ette käyneet minua katsomassa.»

Me emme tiedä, kuinka kauan vielä on aikaa Jeesuksen tulemiseen. Jumala yksin tietää sen. Ihmiset, jotka eivät rakasta Herraa Jeesusta eivätkä tahdo tehdä

mitään Hänen hyväkseen, toivovat, että aikaa on vielä pitkälti ja ettei Jeesus palaisi koskaan.

Mutta ne, jotka rakastavat Häntä, ikävöivät Häntä rukoillen: »Rakas Herra Jeesus, tule pian!» Ja millainen juhla onkaan hänen palaamisensa päivä oleva! Silloin jää Herra Jeesus ainaiseksi luoksemme. Silloin ei ole enää kärsimyksiä, ei murheita eikä sotaa. Ei ole olemassa enää mitään kauheita asioita. Silloin on kaikki oleva hyvin. Silloin alkaa päättymätön juhla.

Niin, tule pian, Herra Jeesus!

AAMEN

